

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

От авторите на •РЕЛИКВАТА•

ДЪГЛАС ПРЕСТЪН & ЛИНКЪЛН ЧАЙЛД

МАРШРУТ 666

Въздействащо продължение, написано с мощ и замах.

Смразяващото описание на света на подземните обитатели издига този роман в отделна категория.

— Чикаго Трибюн —

**ЛИНКЪЛН ЧАЙЛД, ДЪГЛАС
ПРЕСТЪН
МАРШРУТ 666**

Превод: Веселин Лаптев

chitanka.info

Дълбоко под земята се вие лабиринт от тунели, канали и галерии, забравен от забързаните минавачи, кръстосващи улиците на Манхатън. Там е скрита най-голямата тайна на Нюйоркския природонаучен музей. В тинята край брега на Манхатън са намерени два уродливо деформирани скелета и уредникът на музея Марго Грийн е повикана да помогне в решаването на загадката. За втори път Марго трябва да работи в екип с лейтенанта от полицията Дагоста, с агента от ФБР Пендъргаст и с блестящия д-р Фрок. Скоро следата ги отвежда дълбоко под земята, където ще се изправят срещу пробуждането на най-големия си кошмар.

„Продължението на «Реликвата» докосва всички струни на търсачите на силни усещания, които обичат тръпката пред неизвестното, спотайващо се в нощта...

Още един трилър, който плаче за големия екран“.

Орландо Сентинъл

*Линкълн Чайлд посвещава тази книга
на дъщеря си Вероника*

*Дъглас Престън посвещава тази книга
на Джеймс Мортимър Гибънс — Младши,
доктор на медицинските науки*

*Ние чуваме неизказаното
и виждаме невидимото.*

Какузо Оакура,
„Книга за чая“

ПЪРВА ЧАСТ СТАРИ КОСТИ

Сноу провери регулатора и въздушните клапани, след което прокара длани по плътно прилепналия неопренов костюм. Всичко бе наред, точно както и при последната проверка, извършена преди шейсет секунди.

— Още пет минути — каза Сержанта и намали скоростта наполовина.

— А бе, направо чудничко, няма що! — чу се гласът на Фернандес през боботенето на големия дизел.

Никой друг не се обади. Сноу отдавна беше забелязал, че с приближаването на обекта празните приказки секват.

Хвърли поглед над кърмата към украсения с пенливи гребенчета кафяв клин във водите на река Харлем, изоран от витлото. Тук тя бе широка, а ленивите ѝ талози бавно се стелеха в сивата мараня на августовското утро. Обърна се към брега и сбърчи чело, защото гумената яка на костюма ожули врата му. Там се извисяваха жилищни блокове с избити стъкла на прозорците. Призрачни скелети на изоставени складове и заводски халета. Пуста детска площадка. Но не, не съвсем пуста: на ръждясала тръбна конструкция се люлееше дребничка детска фигура.

— Сложи ли си памперса, шампионе? — разнесе се отново гласът на Фернандес.

Сноу подръпна ръбовете на ръкавиците, без да откъсва поглед от брега.

— Последният аджамия съвсем се осра — продължи Фернандес. — Боже, каква картинка беше! На връщане го оставихме да се проветрява на палубата чак до базата. А това стана при остров Либърти — едно райско кътче в сравнение с Клоаката.

— Затваряй си плювалника, Фернандес — мило се намеси Сержанта.

Сноу продължи да гледа над кърмата. Голямата му грешка беше, когато при прехвърлянето от редовен щат в леководолазната служба на нюйоркското полицейско управление спомена, че е работил като

водолазен инструктор на туристически кораб. Твърде късно разбра, че повечето членове на екипа имат зад гърба си дългогодишен стаж в полагане и обслужване на презокеански кабели и тръбопроводи, а също така и в поддръжката на петролни платформи в открито море. В техните очи водолази като него не бяха нещо повече от глезени, неизпипали занаята лигльовци, които търсят само чисти води и пясъчно дъно. Изразител на това мнение беше Фернандес, който не пропускаше случай да му го напомни.

Катерът се наклони към щирборда, подчинявайки се на ръцете на Сержанта, които го насочиха към брега. Приблжиха се към изоставен жилищен комплекс отвъд тясната плажна ивица, скоростта още намаля. Пред очите им изведнъж изникна иззидан с кафяви тухли тунел, който нарушаваше сивата монотонност на огромните бетонни фасади. Сержанта насочи носа към него, светлината рязко премина в сумрак. Сноу сбърчи нос от неописуемата смрад на разплисканата застояла повърхност. Очите му се напълниха със сълзи, гърдите му се задръстиха. Изправен на носа, Фернандес му хвърли злорад поглед. На тениската му под разкопчания цип на неопрена беше изписан неофициалния девиз на полицейските водолази: „Гмуркаме се в лайна, за да търсим мърша“. Но в случая ставаше въпрос не за мърша, а за голям, добре опакован пакет хероин, изхвърлен от железопътния мост над канала „Хумболт“.

От двете страни на тясната водна ивица се виждаха дългите редици на бетонните пристани. Под шарената сянка на моста ги чакаше полицейски катер с боботец на празни обороти двигател. На палубата имаше само двама души: кормчията и едър, рано оплешивял мъж с непромокаем костюм от полиестер, който висеше като чувал. Той изплю в канала овлажнялата пура, която стискаше между зъбите си, подръпна долната част на костюма и махна с ръка за поздрав.

— Я, кой бил тук — промърмори Сержанта.

— Лейтенант Дагоста — обади се един от водолазите. — Значи работата е сериозна!

— Когато са гръмнали ченге, винаги е сериозна — мрачно отвърна Сержанта, изключи двигателя и се изравни с другия плавателен съд. Дагоста прекрачи борда, катерът леко се разклати. Водата тихо плисна и се оттегли, върху страничния борд остана мазна зеленикава следа.

— Добрутро — поздрави лейтенантът. Под нарязаната сянка на моста червендалестото му лице сякаш принадлежеше на някакво странно пещерно създание, прекарало живота си в мрак.

— Обърнете се към мен, сър — каза Сержанта и нави шнура на портативния дълбокомер около китката си. — Каква е задачата?

— Шибана история — процеди Дагоста и кимна към надвисналата метална конструкция: — Оказа се обикновено муле, което метнало пратката през моста. После гръмнало един полицай и за награда го направили на решето. Лайнната задача приключва в момента, в който открием пакета.

— Що ни викате, след като са гръмнали мръсника? — въздъхна Сержанта.

— А ти к'во предлагаш? — изгледа го Дагоста. — Да оставим в голяа хероин за шестстотин бона?

Сноу вдигна глава. Между опушените стоманени греди на моста надничаха очукани фасади. В мъртвите води на реката се отразяваха хиляди немити прозорци. Жалко, че мулето е захвърлило пратката точно тук — в „Клоака Максима“, кръстена на централния колектор за отпадни води в Древния Рим. Гордото име на отвратителния канал се дължеше и на обстоятелството, че от незапомнени времена в него се трупаха изпражнения, токсични отпадъци, трупове на животни и тонове употребявана пластмаса. Поредната композиция на градската железница изгромоля над главите им. Палубата под краката на Сноу се разтърси, а лъскавата повърхност на гъстата водниста маса се нагърчи леко, като току-що изсипало желе.

— Окей, момчета — чу се гласът на Сержанта. — Време е да намокрим гащите.

Сноу за пореден път огледа костюма си. Беше първокласен гмурец, израснал в Портсмут, кажи-речи наред реката Пискътекуа, от която още като младеж бе успял да измъкне внушителен брой потенциални удавници. След инструкторските курсове се залови с лов на акули и често се гмуркаше дълбоко, отвъд 70-метровата граница. Но не беше особено въодушевен от това, което му предстоеше тук.

До този момент не беше виждал Клоаката, но в замяна разполагаше с богатите впечатления на момчетата от нея. Общо взето, те се свеждаха до едно: най-отвратителното място за гмуркане сред гадните дупки в района на Ню Йорк, по-лошо дори от канала „Артър“,

Пъклената порта и Мъртвешкия проход. Беше чувал, че някога тя била пълноводен приток на Хъдзън, пресичащ Манхатън откъм южната страна на Шугър Хил, в района на Харлем. Но дългогодишното замърсяване с отпадни води и промишлени отпадъци, плюс пълното безхаберие от страна на общинските власти, я бяха превърнали в слой затлачена мръсотия — течно бунище за всичко, което може да си представи човек.

Сноу изчака реда си пред сандъка от неръждаема стомана, метна на гръб комплекта кислородни бутилки и тръгна към кърмата. Още не можеше да свикне с тежкия и неудобен водолазен костюм. Успя да долови приближаването на Сержанта почти едновременно с тихия му баритон:

— Наред ли е всичко?

— Мисля, че да, сър — отвърна Сноу. — А прожектори?

В очите на Сержанта се появи недоумение.

— Сградите насреща не позволяват до водата да достигне достатъчно светлина. За да видим нещо, със сигурност ще ни трябват прожектори.

— Забрави — ухили се Сержанта. — В Клоаката прожекторите не вършат работа, защото е дълбока около шест метра, а под нея има още три мека тиня, ако не и повече. След първото ѝ съприкосновение с плавниците няма да видиш дори стъклото на маската си. А пакетът, който търсим, положително е някъде в калта на дъното, която е дебела най-малко десет метра. Долу ще гледаш само с ръце. — В изпитателния му поглед се мярна леко колебание: — Чуй добре това, което ще ти кажа. Това тук няма нищо общо с тренировките в Хъдзън. Единствената причина да те включа в екипа е отсъствието на Куни и Шулц, които все още са в болницата.

Сноу кимна. При поредното си гмуркане на дъното на Норд Ривър със задачата да открият потопена лимузина с надупчен като решето труп споменатите леководолази бяха пипнали тежка гъбична инфекция, позната в бранша със съкращението „бласто“ (от бластомикоза). Правилникът задължаваше гмурците да си правят кръвни анализи минимум веднъж седмично, но въпреки това здравето им се рушеше от странни, понякога необясними за науката заболявания.

— Няма да се възпротивя, ако решиш да пропуснеш тази задача — добави Сержанта. — На палубата също има достатъчно работа.

Сноу се обърна да погледне останалите членове на екипа, които закопчаваха оловните колани, дърпаха циповете на неопрените и стягаха ремъците на кислородните апарати. В главата му изплува основното правило в тази служба: всеки се гмурка. Завършил пръв приготовленията, Фернандес се обърна да го погледне с разбираща усмивка на лице.

— Слизам, сър — обяви Сноу.

— Не забравяй основния курс на обучение — даде последни наставления Сержанта след поредния изпитателен поглед. — Първият контакт със свинщината долу води до инстинктивно задържане на дъха, но ти не бива да го допускаш, защото ще си докараш емболия. Поддържай нормално налягане в костюма, не се изкушавай да го увеличиш. И в никакъв случай не изпускай въжето! Направиш ли го, със сигурност се превръщаш в поредния труп, който трябва да търсим. В калта няма горе, няма долу. Само Господ Бог може да ти помогне.

И кимна към въжето, което висеше в близост до кърмата:

— Ей това е твоето.

Сноу успокои дишането си, след което позволи на колегите си да закачат въжето и да му нахлузят маската. Последна проверка и прекрачи през борда.

Дори през стегнатия непромокаем костюм водата създаваше странно усещане. Гъста и лепкава, тя изобщо не шумеше и с мъка се промъкваше между пръстите. Придвижването в нея изискваше сериозни усилия, сякаш плуваше в разтопен асфалт.

Вкопчил се с две ръце в спасителното въже, Сноу слезе на метър-два под повърхността. Килът на катера бързо се скри в пелената дребни частици с неизвестен произход. Огледа се в мъждивата зеленикава светлина. Трябваша му доста усилия, за да различи собствената си ръкавица, здраво стиснала въжето. На известно разстояние от нея по-скоро отгатна, отколкото видя очертанията на другата си ръка, протегната напред. Пространството между двете бе изпълнено с невероятна гъста мрежа плаваща мръсотия. Под краката му цареше непрогледен мрак. Около шест метра го делиха от горната граница на едно друго царство — царството на дълбоката и лепкава кал.

За пръв път в живота си Сноу си даде сметка колко много зависи чувството му за лична сигурност от присъствието на слънце и чиста вода. Морето на Кортес е прозрачно дори на петдесет метра дълбочина, а лъчът на прожектора създава приятното усещане за простор. Напрегна очи и предпазливо слезе на още метър-два.

После, някак внезапно, изпита чувството, че долавя очертанията на твърда повърхност отвъд мътните талози. Вълниста, сякаш прорязана от изпъкнали вени. Без съмнение това беше плътният слой тиня. Продължи да се спуска. В стомаха му натеза твърдата топка на отвращението. В ума му изплуваха небивалиците на Сержанта, който обичаше да разказва за фантастичните неща, уж откривани от водолазите в мътната вода. Но сега имаше възможност да се увери със собствените си очи, че никак не е лесно да определи кое е реално и кое не.

Кракът му докосна странно податлива повърхност и бързо потъна в нея. В резултат се надигна плътен облак мътилка, която забули всичко наоколо. Обзе го паника, пръстите му се вкопчиха във въжетото с неподозирана сила. Представи си иронично ухилената мутра на Фернандес и това му даде сили да продължи. Всяко следващо движение пращаше нови черни пръски върху визъора и всичко наоколо. Това го накара да се сепне. За миг задържа дъх, но после се осъзна и си наложи спокойно темпо с дълбоки и продължителни вдишвания. „Курвенска работа — въздъхна Сноу. — Не бива да се сговнявам още при първата истинска задача в отряда!“ Спря за момент, колкото да се овладее, после предпазливо продължи надолу. Спираше на всеки метър, за да пести силите си. В един момент с изненада установи, че вече няма никакво значение дали държи очите си отворени. Мислеше единствено за дебелия пласт кал, към който се приближаваше. В него несъмнено бяха скрити най-различни неща, при това завинаги. Като хилядолетни насекоми в къс кехлибар.

После под краката си усети нещо като дъно, което обаче нямаше нищо общо с онова, което познаваше. Това тук сякаш се разпадаше, поддаваше под тежестта на тялото му с отвратително вяло съпротивление. А после изведнъж засмукваше стъпалата, глезените, краката и накрая гърдите — като ужасяващите подвижни пясъци, за които бе чувал. Миг по-късно лепкавата слуз се склочи над главата му, но тялото му продължи да пропада, макар и доста по-бавно, в

противната, плътно прилепваща към неопрена субстанция. Мехурчетата от кислородния апарат шумно си проправяха път към повърхността, но не с обичайната игрива припряност, а някак странно, с мъчително усилие. Съпротивлението на калта нарастваше пропорционално на дълбочината. „Колко дълбоко трябва да се зароя в тези лайна?“ — отчаяно се запита Сноу.

Размаха свободната си ръка, както беше по инструкцията, после я потопи в лепкавата кал. Напипа някакви неща, но тъмнината и дебелите ръкавици му попречиха да установи какви са. Клони, омотани с тел колянови валове или обикновени боклуци, попаднали във вечен плен в калното гробище.

Още три метра, после обратно. Дори гадното копеле Фернандес не би могъл да му се присмива след всичко това.

Изведнъж ръкавицата му легна върху нещо и пръстите му бързо го обхванаха. Когато го придърпа към себе си, то оказа известна съпротива, значи бе тежко. Уви предпазното въже около дясната ръка и започна да го опипва. Със сигурност не беше пресовка хероин. Разтвори пръсти и го отблъсна.

Подет от лепкавия вихър на плавниците, неизвестният предмет отскочи нагоре и се залепи за визьора. Сноу успя да възстанови равновесието си и отново го напипа. Искаше да го хване здраво, за да го отхвърли от себе си.

Изпита чувството, че бърка в неравно изплетена мрежа. Клон с множество разклонения или нещо подобно. Но на места мрежата беше необяснимо мека. Плъзна длан по повърхността ѝ. Беше гладка, с плавно заоблени краища. Кост, по дяволите! Всъщност, няколко кости, свързани със слюзести сухожилия. Полуизгнили останки от труп, най-вероятно на кон или друго домашно животно. После, като продължи да опипва находката, Сноу изведнъж проумя, че това е човешки труп.

По-скоро скелет. С усилие овладя дишането си, мозъкът му бавно се проясни. Опитът и здравият разум сочеха, че няма как да зареже находката си в калта. Беше длъжен да я вдигне на повърхността.

Започна да омотава въжето около тазобедрената става и надолу по протежение на костта. Надяваше се, че сухожилията ще успеят да го задържат цял по пътя нагоре през калта. За пръв път му се налагаше да

прави възли с дебели ръкавици и в непрогледен мрак. По този въпрос правилникът мълчеше.

Не успя да намери хероина, но в замяна го споходи късметът да се натъкне на нещо голямо — по всяка вероятност неразкрито убийство. Якият мъжага Фернандес със сигурност ще позелене от завист.

Но въодушевление липсваше. Единственото желание на Сноу беше час по-скоро да излезе навън.

Заряза усилията да овладее разпокъсаното си дишане, не напомпа костюма въпреки пронизващия студ. Въжето се изплъзваше. Придърпа скелета по-близо, опитвайки се да го задържи стабилно в лепкавата гадост. Мислеше единствено за внушителната маса кал и тиня, която го делеше от повърхността. Толкова плътна, че не пропускаше слънчевите лъчи...

Въжето най-после се затегна и Сноу отправи безмълвна благодарствена молитва. Опипа находката за последен път, после силно дръпна въжето. Три такива подръпвания бяха сигнал, че е намерил нещо. Изгаряше от нетърпение да поеме нагоре, към палубата и твърдата земя, далеч от този ужас. Копнееше да се пъкне под душа поне за час и половина, а след това да се напие и да помисли дали не е по-добре да се върне на предишната си работа. До началото на сезона оставаше по-малко от месец. Опипа въжето около бедрените кости, после продължи нагоре. Дланите му се плъзнаха по ребрата и ключиците, където намотаха още малко въже. Трябваше да е сигурен, че скелетът ще издържи изтеглянето на повърхността. Пръстите му скоро стигнаха до ръбестите краища на гръбначния стълб, нелепо щръкнали в калта.

Главата *липсваше!* Ръката му инстинктивно се отдръпна. В следващия миг с ужас установи, че е изпуснал не само скелета, но и осигурителното въже. Размаха ръце като полудял и отново попадна на нещо: скелета, слава Богу! Сграбчи го, почти го прегърна, облят от топлата вълна на облекчението. Свободната му ръка трескаво затърси въжето, местейки се по костите. Къде точно го бе завързал? Не, въжето го нямаше. Нима се е развързало? Невъзможно. Направи опит да завърти скелета, за да провери от другата страна, но дихателната тръба се закачи за нещо. Дръпна се рязко назад, отново загуби ориентация. Почувства как маската се разхлабва и по кожата на лицето му

пропълзява нещо топло и гъсто. Рязко разтърси глава, за да прогони гадното усещане, и маската падна. В очите му нахлу кал, която бързо проникна в ноздрите и напълни ушите му. С нарастващ ужас си даде сметка, че се е вплел във втори скелет. Обзе го паника — сляпа, безумна, влудяваща.

Изправен на палубата на полицейския катер, лейтенант Дагоста с умерен интерес наблюдаваше как извличат новака от водата. Гледката беше наистина забележителна. Човекът се бяхтеше като извадено на сухо морско животно, издаваше странни бълбукащи звуци, отчасти заглушени от нагълтаната кал, а от неопрена му се лееха кафяви потоци вода. По всичко личеше, че бе изпуснал въжето и бе извадил голям късмет, щом изобщо е успял да намери пътя назад. Въоръжен с търпение, Дагоста зачака. Изпадналият в истерия гмурец бе изтеглен на палубата и освободен от снаряжението, набързо почистен и успокоен от колегите си. Наведе се през борда и повърна. През борда, не на палубата. Акт, който предизвика одобрителното кимане на лейтенанта. Беше открил скелет, може би два. Това нямаше нищо общо със задачата му, но за първо гмуркане никак не беше зле. Реши да го отбележи в рапорта, просто като поощрение за нещастника. Ако не е вдишал от помията, навряла се в носа и устата му, вероятно ще се справи. Същото ще стане и в случай че е глътнал част от нея. Съвременните антибиотици са истинско чудо.

Над разпенената повърхност бавно се показва първият скелет, покрит с дебел пласт кал. Един от водолазите го довлече до полицейския катер. Специално спуснатата мрежа го издърпа на палубата. Опряха го на фалшборда и под него бързо се образува воняща локва.

— Да беше го поизчистил, за Бога! — сбърчи нос Дагоста. Изваден на повърхността, скелетът автоматично попадеше под негова юрисдикция. Желанието му да го прати по дяволите, там, откъдето се беше пръкнал, беше без значение. На всичкото отгоре нямаше и глава.

— Да му ударя ли един маркуч, сър? — попита водолазът и посегна към палубната помпа.

— Най-напред се погрижи за себе си.

Видът на мъжа действително бе неописуем. На главата му сякаш беше надянат употребяван презерватив, а по цялото му тяло се стичаше лепкава слуз с отвратителна миризма. На борда се появиха още двама от колегите му, дърпайки енергично тънко, но здраво въже. Останал във водата, трети водолаз помагаше за изтикването на другия скелет върху палубата. Оказа се, че той също няма глава. Над канала се възцари мъртва тишина. Дагоста хвърли поглед към големия непромокаем чувал, в който бяха прибрали хероина. Но интересът му към него внезапно се изпари.

Дръпна от пурата и плъзна очи по Клоаката. Вниманието му беше привлечено от грозно зейналата паст на Западния страничен канал, от която стърчаха странни образувания, наподобяващи сталактити. Западният страничен изхвърляше почти цялата мръсотия от горната част на Манхатън. При всеки пороен дъжд пречиствателната станция на река Хъдзън достигаше върховата си мощност и започваше да изхвърля тонове необработен боклук в него, а оттам — право в Клоаката.

Дагоста въздъхна и запрати дългия фас през борда.

— Налага се пак да си натопите задниците, момчета — неохотно промърмори той. — Тия черепа ми трябват.

Усетил куркането на червата си, помощник главният патолог на Ню Йорк Луи Паделски хвърли механичен поглед към стенния часовник. Умираще от глад, при това в най-буквалния смисъл на думата. Цели три денонощия бе поемал само блудкави течности, но днес мъките му най-послед щяха да свършат. Чакаше го истински обяд — пържено пиле в „Попи“. Плъзна длан по заобленото си коремче. Е, наистина би могло и да не е толкова закръглено, реши след кратката процедура той. Определено би могло.

Отпи глътка черно кафе без захар, пето поред, след което хвърли едно око на входящия дневник. Аха, най-послед нещо интересно. Беше му писнало от куршуми, ножове и свръхдоза.

Стоманената врата на залата за аутопсии с трясък се отвори. Появи се сестра Шийла Роко, тикайки пред себе си санитарната количка с поредния труп, сбръчкан и почернял до неузнаваемост. Паделски му хвърли равнодушен поглед и отмести очи, после отново го погледна. Едва ли можеше да се нарече труп, каза си той и сбърчи нос от противната миризма. По-скоро скелет, от който тук-там висяха късчета прогнила плът.

Роко нагласи количката под прожекторите и посегна за дренажната тръба.

— Няма нужда — спря я Паделски. Картонената чаша с кафе в ръцете му беше единственото нещо, което се нуждаеше от подсушаване в тази зали. Отпи последна юнашка глътка и я запрати в кошчето, сетне сравни табелката на трупа с отметката в дневника и нахлузи зелени латексови ръкавици.

— Какво ми носиш днес, Шийла? — попита той. — Това да не е Човекът от Пилтдаун^[1]?

Роко се намръщи и нагласи светлините над количката.

— Тоя трябва да е погребан преди няколко века — ухили се Паделски. — В лайна, ако съдя по вонята. Сигурно е самият цар Лайнокамон.

Сестрата сви устни, търпеливо изчака да се уталожат обичайните му изблици на хумор и му подаде придружаващия документ.

Паделски сведе поглед към напечатания текст, устните му замърдаха.

— Измъкнат изпод моста „Хумболд“ — промърмори той, докато изправяше гръб. — Всемогъщи Боже! — Погледна към купчината ръкавици с намерението да нахлузи допълнителен чифт, после се отказа. — Пък и главица си няма... Дрехи също. В замяна на това е открит с метален колан около кръста. — Погледът му спря върху пластмасовия чувал, окачен на количката. — Добре, а сега да видим какво има тук...

В чувала имаше тънък златен колан с красив топаз върху изящната катарама. От вътрешната му страна бе прикрепен стикер с номер. Това означаваше, че е минал през лабораторията, но той знаеше, че въпреки това няма право да го пипа.

— Скъпа изработка — промърмори. — Ако става въпрос за Човека от Пилтдаун, трябва да е бил жена... — Шкембето му отново се разтърси: — Или пък травестит!

— Можем да проявяваме и по-голямо уважение към мъртвите, доктор Паделски! — намръщено го укори Роко.

— Да, да, разбира се — спря да се хили патологът, окачи формуляра на монтираната специално за целта кука и хвана микрофона, увиснал над количката. — Би ли включила магнетофона, скъпа Шийла?

Апаратът щракна, гласът му изведнъж стана сух и безизразен:

— Доктор Луис Паделски. Втори август, дванадесет часът и пет минути по обяд. — Очите му се повдигнаха към документа. — Аутопсия А-1430, асистира ми Шийла Роко. Обезглавен, почти напълно разложен до оголване на скелета труп — Шийла, изпъни го малко, ако обичаш, — с дължина около метър и четиридесет. Ако прибавим приблизителната дължина на липсващия череп, ще получим обща височина на тялото от порядъка на метър и шейсет и пет-шейсет и осем. Установяване на пола: разширена срамна кост, хм, леко гинекоидна. Трупът е на жена. Ошипявания на лумбалните прешлени липсват, което сочи предполагаема възраст под четиридесет. Невъзможно е да се определи продължителността на престоя под земя, по-скоро под вода. Остра миризма на канал. Жълто-кафявото

оцветяване на костите сочи дълго пребиване в кална среда. Същевременно сухожилията са сравнително здрави и благодарение на този факт скелетът е все още цял. Наличие на остатъци от мускулна тъкан около бедрените кости. Достатъчно материал за кръвна и ДНК проби. Ножици, моля.

Отрязва парченце тъкан и го пусна в пликче.

— Шийла, обърни таза, ако обичаш. Така... Сравнително добро общо състояние на скелета, естествено, ако се абстрахираме от липсващия череп. Няма го и втория шиен прешлен... Липсват двете плаващи ребра, плюс цялото ляво стъпало.

Приключил с общото описание, Паделски отмести микрофона.

— Клещи, моля.

Роко му подаде малкия инструмент и докторът сръчно отдели лакътната от раменната кост.

— А сега надкостницата... — Отстрани от прешлените известно количество съединителна тъкан, после си сложи пластмасова маска за еднократна употреба и протегна ръка: — Трион, моля.

Пое малкия уред, включи го и изчака стабилизирането на оборотите. Диамантеното острие влезе в съприкосновение с костта и в помещението се разнесе тънко и остро свистене, сякаш отнякъде беше долетял разгневен комар. Въздухът се изпълни с миризмата на прогорена кост, клоака, мърша и смърт.

Паделски изрязва проби от различни места, а сестрата ги запечата в пликчетата.

— Искам електронна микроскопия с увеличени триизмерни снимки на отделните сектори — заяви патологът, след което изключи магнетофона и се отдръпна от количката.

Роко взе дебел флумастер и се зае да надписва пликчетата.

Работата ѝ беше прекъсната от тихо почукване. Сестрата отиде да отвори, послуша известно време и пъкна глава през процепа.

— Имат предварителна идентификация, докторе — съобщи тя. — Коланът е принадлежал на жена на име Памела Уишър.

— *Светската дама* Памела Уишър?! — зяпна Паделски, свали предпазните очила и отстъпи крачка назад. — Исусе!

— Има и още един скелет. Пак оттам.

Патологът рязко се извърна от дълбокия умивалник, в който се готвеше да измие ръцете си.

— Още един ли? — гневно промърмори. — Защо не са го пратили заедно с този, да ги вземат мътните!? Не знаят ли, че е най-добре да ги изследвам едновременно? — Очите му се насочиха към стенния часовник, който показваше един и четвърт. От гърдите му се изтръгна тежка въздишка. „Глад най-малко до три, по дяволите! — рече си той. — Като нищо ще взема да се тръшна!“

Новият трясък на металната врата оповести появата на втория скелет, настанен в количка. Паделски включи магнетофона и си наля нова чаша кафе, изчаквайки сестрата да подготви трупа.

— И този няма глава — отбеляза Роко.

— Стига бе! — зяпна докторът и бързо пристъпи към количката. Картонената чаша застина забравена на сантиметри от устата му. — Какво става, по дяволите?

Миг по-късно се овладя, остави кафето и се зае да преобръща скелета. Облечените му в тънка гума пръсти внимателно опипаха ребрата.

— Доктор Паделски?

Патологът рязко се извърна, пристъпи към магнетофона и го изключи.

— Покрий това и извикай доктор Брамбъл! — заповяда с напрегнат глас. — И да не си гъкнала!

Очите на сестрата бавно се разшириха и в тях се появи недоумение.

— *Веднага*, Шийла! — натъртено добави доктор Паделски.

[1] През 1911 година край Пилтдаун, Англия, са открити фрагменти от кости, въз основа на които е изградена теория за съществуването на непозната човешка раса в древността. През 1953 година откривателите са разобличени като фалшификатори. — Б.пр. ↑

3

Резкият телефонен звън разцепи тишината в малката канцелария на музея. Марго Грийн се стресна и отскочи назад, отдалечавайки се от екрана на компютъра. Над челото ѝ падна кичур кестенява коса.

Второто позвъняване я накара да посегне към слушалката, ала се разколеба и отдръпна ръката си. Беше сигурна, че я търсят от централния сървър, възмутени от времето, което изяжда програмата ѝ. Облегна се в стола и зачака звъненето да се прекрати. Тялото ѝ тръпнеше от приятна болка, следствие от преумората през изтеклата нощ. Взе каучуковото топче от бюрото и механично започна да го мачка между пръстите си. Още пет минути и програмата приключва. После да реват колкото щат.

Беше запозната с новата политика на икономии, според която по-мащабните проекти трябваше да се пускат след предварително одобрение. Но това предполагаше водопад от имейли преди изобщо да започне работа. Нещо, което не се връзваше с желанието ѝ да получи бърз резултат.

За щастие поредната кампания за икономии не засягаше Колумбийския университет, в който Марго беше преподавала, преди да приеме поста заместник-уредник на Нюйоркския природонаучен музей. За съжаление тук нещата вървяха зле, главно защото финансите на музея се използваша неефективно, например за проекти от сорта на „Чумата на XXI век“ — поредната безсмислена експозиция, която предстоеше да се открие.

Провери хода на програмата на монитора, след което разтвори пред себе си сутрешното издание на „Ню Йорк Поуст“. Вестникът, в комплект с чаша черно кафе от специалния микс „Килимаджаро“ бяха задължителна част от утринния ѝ работен ритуал. Харесваше свежата язвителност на това издание, но основната причина да го купува беше старият ѝ приятел Бил Смитбек, който беше готов да я удуши, ако разбере, че е пропуснала дори един криминален репортаж, носещ неговия подпис.

Приглади таблоида с длан и се усмихна на тлъстото заглавие от първа страница. Истинска богата реколта за „Поуст“. Огромните черни букви заемаха три четвърти от белия лист:

ТРУПЪТ В КАНАЛА ИДЕНТИФИЦИРАН!

ЖЕРТВАТА Е ИЗЧЕЗНАЛА ПРЕДИ ВРЕМЕ ЖЕНА ОТ ВИСШЕТО ОБЩЕСТВО

Един поглед върху началния параграф беше достатъчен. Несъмнено Смитбек, при това в целия си блясък. Втори уводен материал за месеца, отбеляза Марго. Което означаваше, че саомнението му ще надскочи обичайните си граници.

Очите ѝ набързо пробягаха по репортажа. Стопроцентова смитбекщина: зловеща сензационност, отвратително словоблудство по отношение на детайлите. Встъпителната част изброяваше поредица от добре известни на всеки нюйоркчанин факти. Преди два месеца красивата „светска лъвица“ Памела Уишър, прочута с привързаността си към шумните среднощни купони, беше изчезнала от моден клуб в южната част на Централ Парк. Оттогава насам нейният „усмихнат образ с ослепителни зъби, дълбоки сини очи и пищна руса коса“ гледаше от всеки ъгъл на Петдесет и седма до Деветдесет и шеста улица. Марго го бе виждала стотици пъти, докато бягаше сутрин към музея от жилището си на Уест Енд авеню.

По-нататък репортажът задъхано докладваше, че намерените предния ден „захвърлени във вонящата тиня под моста «Хумболд» човешки останки, отпуснати в костеливите обятия на втори (все още неидентифициран) скелет“, принадлежат на Памела Уишър. Съпътстваща фотография показваше младия приятел на дамата, Вискънт Адер, седнал на бордюра пред „Платипъс Лондж“ с глава между дланите, съкрушен от новината за ужасната смърт на Памела. Полицията, естествено, „провеждаше ускорено разследване“. Репортажът на Смитбек завършваше с бисери от уличния жаргон, от сорта на „Дано го изпържат гадния копелдак, дето е свършил тая работа“.

Марго отпусна вестника. Пред очите ѝ изплува лицето на Памела Уишър, което гледаше втренчено от стотици стени на града. Жалко, че съдбата ѝ беше отредила толкова ужасен начин да се превърне в новина номер едно в разгара на лятото.

Острият звън на телефона отново прекъсна мислите ѝ. Кратък поглед към екрана я информира, че програмата най-после бе завършила. „Е, вече мога да си поговоря с вас“, въздъхна тя. Нямаше как да избегне поредното мърморене.

— Марго Грийн.

— Доктор Грийн? — попита гласът насреща. — Слава Богу!

Подчертаният акцент от района на Куинс ѝ беше познат.

Рязък, авторитетен глас. След кратка разходка в паметта си, Марго успя да изрови и принадлежащото му лице.

... Всичко, което можем да кажем на настоящия етап, е, че в този район е открито тяло и по този повод е започнало разследване...

— Лейтенант Дагоста? — изненадано промълви тя.

— Моля, явете се в „Съдебна медицина“. По възможност веднага!

— Мога ли да попитам?...

— Съжалявам, не можете. Зарежете това, с което се занимавате, и незабавно слезте долу!

Линията онемя.

Марго озадачено погледна слушалката, сякаш очакваше допълнителни разяснения. Миг по-късно въздъхна, отвори сака в краката си и внимателно сложи вътре недочетения брой на „Поуст“, използвайки го като прикритие на малкия полуавтоматичен пистолет, легнал на дъното. После отблъсна стола си от компютъра, стана и напусна кабинета.

Бил Смитбек се плъзна с нехайна походка покрай солидната сграда на Централ Парк Саут, номер девет, дело на прочутото по цял свят архитектурно бюро „Макким, Мед и Уайт“. Фасадата от гледжосани тухли беше обрамчена от дялан варовик, под златистия навес над входа чакаха портиери в елегантни ливреи. Във вътрешността на богато обзаведеното фоайе шетаха и други прислужници. Както можеше да се очаква, това беше една от луксозните жилищни сгради по протежение на парка, които гъмжаха от обслужващ персонал. Нямахше да е лесно, въздъхна Смитбек. Никак нямаше да е лесно.

Свърна зад ъгъла на Шесто авеню и спря да обмисли следващите си действия. Репортерското касетофонче с микрокасети леко издуваше страничния джоб на спортното му яке. Дори леко докосване до бутона беше достатъчно за незабелязаното му включване. Огледа се в близката витрина, отрупана с елегантни италиански обувки. Приличаше на випусник от частен колеж — поне дотолкова, доколкото позволяваше гардеробът му. Пое си дълбоко въздух, обърна се и уверено закрачи по посока на златистия навес с кремави ивици. По-близкият от двамата униформени портиери наблюдаваше приближаването му с невъзмутим поглед. Ръката му в изящна ръкавица спокойно лежеше върху огромната бронзова топка на вратата.

— Искам да говоря с госпожа Уишър — заяви Смитбек.

— Името ви, моля? — безстрастно попита мъжът.

— Просто приятел на Памела.

— Съжалявам, но мисис Уишър не приема посетители.

Съобразителността на опитния репортер моментално се включи. Портиерът попита за името му, преди да го отреже. Което означаваше, че госпожа Уишър очаква посещение.

— Всъщност, става дума за уговорката от тази сутрин — каза Смитбек. — Страхувам се, че ще се наложи известна промяна. Бихте ли съобщили за мен?

Портиерът се поколеба за миг, сетне отвори масивната врата и тръгна напред по излъскания до блясък мраморен под. Репортерът се огледа. Зад масивния бронзов плот с вид на военно укрепление се надигна възстар и невероятно мършав рецепционист. Човекът от вътрешната охрана седеше зад масичка в стил Луи XVI в дъното на фойайето, а до него, с леко разкрячени крака и скръстени на гърдите ръце, стърчеше момчето, което обслужваше асансьорите.

— Господинът идва при госпожа Уишър — съобщи портиерът. Посланието му беше предназначено за рецепциониста, който гледаше строго иззад отбранителното съоръжение.

— Да, моля?

Смитбек пое дълбоко въздух, оценил по достойнство първия си пробив.

— Имам уговорена среща, но се наложи промяна в часа.

Старецът мълчаливо го огледа. Дълбоко хлътналите му очи проучиха в детайли обувките, спортното яке и прическата му. Смитбек се изпъчи, надявайки се да създаде впечатление на изискан младеж от заможно семейство.

— За кого да съобщя? — най-сетне раздвижи устните си съсухреният администратор.

— Семейен приятел — отвърна с лека поверителност в гласа посетителят. — Надявам се, че това ще е достатъчно.

Онзи го гледаше, без да мигне.

— Бил Смитбек — бързо добави репортерът, надявайки се, че госпожа Уишър не чете „Поуст“.

Рецепционистът сведе очи към плота пред себе си.

— Госпожата има уговорена среща в 11:00 — каза той.

— Именно по този повод съм тук — поясни Смитбек, хвърлил светкавичен поглед към стенния часовник, който показваше 10:32.

Старецът се извърна бавно и изчезна през вратата зад гърба му. Върна се точно след минута.

— Обадете се по вътрешния телефон, там на масичката.

Смитбек вдигна слушалката към ухото си.

— Разбрах, че Джордж отменя срещата? — чу се тих и префинен глас. Глас на богата жена.

— Моля да ме приемете, госпожо Уишър. Искам да поговорим за Памела.

Кратка пауза.

— Кой сте вие? — попита гласът.

— Бил Смитбек.

Нова пауза, този път по-дълга. Смитбек добави:

— Разполагам с много важна информация относно смъртта на вашата дъщеря, която полицията със сигурност не ви е предала. Убеден съм, че ще пожелаете да...

— Защо трябва да ви вярвам? — прекъсна го гласът.

— Чакайте — извика Смитбек, включил на бесни обороти.

Тишина.

— Госпожо Уишър?

В слушалката прозвуча сигналът за свободно.

Е, това беше, въздъхна Смитбек. Хрумна му да седне на някоя пейка в отсрещния парк и да чака появата ѝ, но моментално отхвърли идеята. Хора като госпожа Уишър могат да не напускат крепостта си със седмици.

В този миг телефонът до лакътя на стареца издаде мелодичен звън. Това трябва да е самата вещица, прецени репортерът и тръгна към изхода, решил да изпревари позорното си изхвърляне.

— Господин Смитбек! — извика с неочаквано висок глас старецът.

Журналистът изкриви лице в гримаса и се обърна. Ненавиждаше моменти като този.

Онзи го гледаше с празен поглед и слушалка в ръка.

— Вземете асансьора, моля.

— Асансьора ли? — глупаво повтори Смитбек.

Старецът кимна.

— Осемнадесети етаж.

Операторът дръпна най-напред бронзовата решетка, а сетне и масивните дъбови вратички. Гостът се озова директно във фоайе с прасковени стени, отрупано с грижливо подредени цветя. Масата в дъното буквално се огъваше под тежестта на огромния куп съболезнователни картички. Малко встрани стърчеше втори, все още пристегнат с пощенски бандероли. Смитбек бавно се насочи към отворената френска врата в дъното на просторния вестибюл.

Озова се в необятен хол, обзаведен с дивани в стил ампир и дебел килим. Далечната стена бе обточена с низ високи прозорци, от които, според категоричното мнение на Смитбек, се разкриваше величествена гледка към огромния парк. Но в момента пердетата бяха спуснати и подреденото с изискан вкус помещение тънеше в полумрак.

Някакво движение край стената го накара да се обърне. На ръба на един от диваните седеше дребна жена с безупречна фризура, облечена в семпла черна рокля, която му направи знак да седне. Смитбек избра едно от креслата точно насреща ѝ. Ниската масичка помежду им бе запълнена от изящен сервиз за чай, около който бяха подредени купички с кремове, мед, конфитюр и всевъзможни тестени изделия. Но домакинята не му предложи нито чаша, нито сладкиши. Очевидно масата беше приготвена за неизвестния Джордж, който трябваше да се появи в единадесет. Леко притеснен от тази мисъл, Смитбек се прокашля и започна:

— Госпожо Уишър, ужасно съжалявам за нещастиято, сполетяло дъщеря ви.

Изрече тези банални слова с такъв патос, че май наистина си повярва. И наистина не можеше да не прояви съчувствие към тази жена, която въпреки елегантния си апартамент и очевидното си богатство, бе останала безсилна пред съдбата — еднакво жестока както към нея, така и към последния бедняк.

Госпожа Уишър продължаваше да го гледа втренчено със заключени в скута ръце. Може би леко кимна с глава, но това не можеше да бъде установено със сигурност в полутъмния хол. Време е за шоу, каза си Смитбек. Ръката му небрежно се плъзна в страничния джоб на якето и натисна бутона.

— Веднага го изключете! — заповяда с равен глас домакинята. Тих и леко напрегнат, гласът ѝ излъчваше авторитет и невероятна душевна сила.

— Моля за извинение — смотолеви Смитбек и дръпна ръка като опарен.

— Извадете магнетофона от джоба си и го поставете на масата! — все така безстрастно заповяда госпожа Уишър. — Така ще бъде сигурна, че е изключен.

— Да, разбира се — подчини се гостът и смутено бръкна в джоба на якето си.

— Нима нямате чувство за приличие? — прошепна жената.

Смитбек мълчаливо постави апаратчето на масичката и усети как ушите му пламват.

— Съжالياвате за смъртта на дъщеря ми, но това не ви пречи да използвате тази отвратителна машинка! — продължи жената. — При това, след като ви допуснах в дома си.

Смитбек отмести очи и сконфузено се размърда в креслото.

— Ами, такава... — запелтечи той, — много съжالياвам... Аз само... Просто работата ми е такава... — Даде си сметка за нелепата ситуация и безпомощно млъкна.

— Току-що загубих единствената си дъщеря, която беше и единственият ми близък човек. Чии чувства, според вас, трябва да бъдат щадени?

Смитбек трябваше да направи доста усилия, за да я погледне в очите. Тя го гледаше все така втренчено, скръстила ръце в скута. В душата му нахлу странно чувство, толкова неприсъщо за природата му, че почти не успя да го дефинира. Смущение. Не, не беше това. Беше срам. Едва ли би се почувствал по този начин, ако се бе борил за тази сензация, ако я бе завоювал сам, без чужда помощ и благоприятното стечение на обстоятелствата. Но пред лицето на дълбоката скръб на жената, до която се беше добрал с хитрост и дребни лъжи, въодушевлението му бързо започна да се изпарява. На негово място се появи друго, съвсем непознато усещане, което прогони стръвта към сензации.

Пръстите на госпожа Уишър се разплетоха и посочиха към масичката за четене в съседство.

— Доколкото мога да преценя, вие сте същият Смитбек, който пише за този вестник, нали?

Очите му проследиха жеста ѝ и се спряха върху екземпляра на „Поуст“, сгънат на масичката. Той бавно кимна:

— Да.

Пръстите ѝ отново се преплетоха в скута.

— Просто исках да съм сигурна. И каква е важната информация за смъртта на дъщеря ми? Не, замълчете. Няма съмнение, че и това е част от маскарада.

Нова продължителна пауза. Единственото му желание беше да стане и да се пръждосва по дяволите. Защо още се бави онзи Джордж,

когого очаква опечалената майка?

— Как го правите? — попита тя.

— Кое?

— Как измисляте цялата тази помия? Едно брутално убийство очевидно не е достатъчно за хора като вас. Непременно държете да окаляте и паметта на жертвата, нали?

— Госпожо Уишър — мъчително преглътна репортерът. — Аз само...

— Като четете тази помия, човек остава с впечатлението, че Памела е била просто една богата и разглежена егоистка, която си е получила заслуженото. И хората, които държат вестника в ръцете си, почти се радват на убийството. Затова ви задавам този простичък въпрос: *Как го правите?*

— Обитателите на този град обръщат внимание само на това, което им натикаш под носа, госпожо Уишър — започна Смитбек, но веднага замълча. Жената насреща му очевидно щеше да приеме тривиалните оправдания с по-голям скептицизъм и от неговия.

— Вие не знаете абсолютно нищо за нея, господин Смитбек — промълви тя, леко изправяйки гръб. — Забелязвате само онова, което е на повърхността. Нищо друго не ви интересува.

— Не е така! — възкликна той с плам, от който сам се изненада. — Интересуват ме и много други неща. Много бих желал да опозная истинската Памела Уишър.

Жената го изгледа втренчено, след което стана, излезе от стаята и се върна с голяма фотография в рамка. На нея беше запечатано шестгодишно момиченце, което се люлееше на въжена люлка, окачена на клона на вековен дъб. Широката усмивка разкриваше липсата на две зъбчета, рокличката и плитчиците се развяваха на вятъра.

— Аз винаги ще помня тази Памела, господин Смитбек — тихо промълви домакинята. — А ако вие наистина проявявате интерес, публикувайте тази снимка. Не другата, на която я представяте като някакво безмозъчно същество. — Седна на мястото си и механично придърпа полата над коленете. — Баща ѝ почина преди шест месеца и тъкмо беше започнала да се усмихва отново. Наесен трябваше да започне работа, но преди това искаше да се позабавлява. Нима това е престъпление?

— Работа? — вдигна очи Смитбек.

Жената замълча за момент, оглеждайки го в погребалния сумрак.
— Да, работа. В хоспис за болни от СПИН. Ако си бяхте направили труда да проучите, със сигурност щяхте да го узнаете.

Смитбек смутено преглътна.

— Това е *истинската* Памела — добави с потрепващ глас тя. — Мила, щедра, състрадателна, изпълнена с жизненост. За нея искам да напишете!

— Ще направя всичко, на което съм способен — промълви журналистът.

Мигът отлетя и мисис Уишър отново стана невъзмутима и далечна. Тя наклони леко глава и направи почти незабележимо движение с ръка. Смитбек разбра, че го отпраща. Измърмори някакви благодарности, прибра си касетофона и пое към асансьора с максималната приемлива бързина.

— И още нещо — настигна го гласът на госпожа Уишър, твърд както преди. Той се закова под рамката на двойната френската врата. — Не ми казват кога и защо е умряла. Не ми казват дори как е умряла. Но аз съм сигурна в едно — тя не е умряла напразно!

Изречени с пламенно убеждение, тези думи го накараха да се обърне.

— Преди малко споменахте, че хората в нашия град не обръщат внимание на нищо, което не им е навряно под носа. Значи трябва да направя точно това.

— Как?

Госпожа Уишър се облегна назад, лицето ѝ потъна в сянката. Обзет от внезапна слабост, Смитбек прекоси входния вестибюл и натисна копчето на асансьора. Погледна детската фотография на Памела Уишър едва на улицата, примижал под ярката слънчева светлина. И внезапно си даде сметка, че току-що беше разговарял с една изключително достойна и заслужаваща уважение дама.

Металната врата в дъното на дългия коридор бе дискретно маркирана с неголеми букви в блоков шрифт: „Съдебна антропология“. Това бе музейната лаборатория за изследване на човешки останки, обзаведена по последна дума на науката и техниката. Марго завъртя топката, но с изненада установи, че е заключено. Странно. На това място беше изследвала какво ли не — от перуански мумии до предполагаеми косми от Йети. И тази врата винаги беше отключена. Протегна ръка да почука, но тя увисна във въздуха, защото в същия миг вратата се отвори.

Прекрачи прага и застина на място. Очакваше обичайното ярко осветление и оживената глъч на студенти и преподаватели, ала залата беше пуста, мрачна и странна. Подредените край стените обемисти електронни микроскопи, рентгени и апарати за електрофореза бяха утихнали. Плътна завеса покриваше огромния витраж с панорамна гледка към Централ Парк. Единственият източник на светлина беше силният прожектор, насочен към центъра на помещението, около който мърдаха неясни сенки.

Под яркия сноп се виждаше маса за дисекции, върху която лежеше нещо издължено, с цвят на слабо кафе. Редом с него имаше още един продълговат предмет, покрит с голям син найлон. Марго бавно си даде сметка, че на масата лежи човешки скелет, от който висяха сухожилия и късове полуразложена плът. Миризмата на гнилоч беше слаба, но съвсем осезаема.

Ключалката зад гърба ѝ остро изщрака. Край нея се плъзна лейтенант Винсънт Дагоста, облечен в същия костюм, с който го беше запомнила от последното им съвместно разследване преди година и половина. Изглеждаше леко отслабнал. Цветът на костюма му беше същият като на скелета.

Марго изчака очите ѝ да се нагодят към осветлението в залата и бавно огледа групата около масата. Вляво от лейтенанта стоеше видимо изнервен мъж, стиснал картонена чаша кафе в пухкавата си длан. До него стърчеше високата и кльощава фигура на Оливия

Мериъм, наскоро назначената директорка на музея. В далечния край имаше още един човек, скрит изцяло в сянката.

— Благодаря, че се отзовахте, доктор Грийн — промърмори с бегла усмивка директорката и посочи с жест присъстващите около масата. — Тези господа се нуждаят от нашата помощ.

Тишината се проточи. Наруши я нетърпеливият глас на Дагоста:

— Достатъчно! Не можем да го чакаме повече. Живее чак в Мендхъм и снощи, когато му се обадох, никак не беше въодушевен от идеята да се разкарва дотук. — Очите му се плъзнаха по лицата на присъстващите: — Предполагам, че сте хвърлили едно око на сутрешния „Поуст“...

— Не — поклати глава директорката и придоби отвратен вид.

— В такъв случай ще си позволя да ви предложа известна информация... — Махна с ръка към скелета върху металната маса: — Представям ви Памела Уишър, дъщеря на Анет и покойния Хоръс Уишър. Без съмнение сте виждали снимката ѝ, тя е разлепена из целия град. Изчезва в 3:00 през нощта срещу 23 май. До този момент е била в „Уайт Селър“ — един от сутеренните Клубове около южната част на Централ Парк. Отскочила да се обади по телефона и повече никой не я видял. Поне до вчера, когато открихме трупа — с липсващ череп — под моста „Хумболд“. Очевидно е попаднал там през страничен канал откъм западната част на Манхатън, най-вероятно по време на пороеен дъжд.

Марго отново насочи вниманието си към останките върху масата. Виждаше бе стотици скелети, но никой от тях не бе принадлежал на човек, когото познава или дори за когото е чувала. Ней се вярваше, че от красивата блондинка, чиято снимка беше разглеждала преди малко, е останала само тази купчина гадни кости.

— Заедно с останките на Памела Уишър намерихме и това — добави Дагоста и кимна към синия найлон. — До този момент, слава Богу, пресата знае, че е намерен втори скелет, но нищо повече. — Очите му се насочиха към неясните очертания на човека извън яркия лъч на прожектора. — Оставям по-нататъшните обяснения на главния патолог, доктор Саймън Брамбъл.

Човекът направи крачка напред и Марго видя слаб мъж на около шейсет и пет, с гола глава и старомодни рогови очила, зад които

блестяха живи черни очи. Продълговатото му лице бе абсолютно безизразно.

— Ако се приближите още малко, със сигурност ще виждате по-добре — каза с подчертан дъблински акцент доктор Брамбъл и механично докосна устните си с пръст.

Групата неохотно се подчини. Патологът хвана края на синьото покривало и мълчаливо го дръпна.

Състоянието на втория обезглавен скелет беше идентично с това на първия. Но Марго моментално долови нещо необичайно, дъхът ѝ спря. Очите ѝ не се отделяха от странните удебелявания на долните крайници и чудатите изкривявания на повечето главни стави. Какво е това, по дяволите?

Някой почука на вратата.

— Слава Богу! — промърмори Дагоста и тръгна да отвори.

На прага се появи прочутият биолог еволюционист Уитни Кадулейдър Фрок — очакваният с нетърпение гост на лейтенант Дагоста. Инвалидната му количка със скърцане се насочи към масата, а притежателят ѝ се втренчи в скелетите, без да удостои с внимание събралите се около тях. Интересът му бе насочен главно към втория. След бърз, но внимателен оглед той се облегна назад и механично отметна кичур бяла коса от челото си. Любезно кимна на Дагоста и директорката на музея, а когато забеляза Марго, лицето му се озари от радостна усмивка.

Тя му се усмихна в отговор и леко кимна. Не беше виждала Фрок от тържеството по случай пенсионирането му, въпреки че именно той беше научният ръководител на докторската ѝ дисертация. Беше напуснал музея, за да се отдаде изцяло на писане, но вторият том на фундаменталния му научен труд „Частичната еволюция“ все още не беше видял бял свят.

Главният патолог удостои появата на научното светило само с бегъл поглед и спокойно продължи:

— А сега да огледаме повърхността на дългите кости и образуванията по гръбнака и ставите. Разбира се, без да пропускаме двадесетградусовото отклонение при завъртане на бедрените стави. Обърнете внимание на обстоятелството, че ребрата имат трапецовидно, а не нормалното призматично сечение. И накрая, искам да отбележите удебеляването на бедрените кости. Общо взето,

аномалиите са доста на брой. Спирам се само на най-фрапиращите отклонения, а другите — надявам се, ще откриете и сами.

— Че как иначе — изсумтя Дагоста.

— Разбира се, аз нямах възможност за по-сериозен оглед — прочисти гърлото си Фрок. — Но все пак трябва да ви попитам дали допускате възможност за ДИСХ?

Главният патолог отново го погледна, този път по-внимателно.

— Интелигентен, но абсолютно неуместен въпрос — отбеляза той. — Доктор Фрок има предвид дифузна идиопатична скелетна хиперостоза — вид остър дегенеративен артрит. — Поклати глава в знак на категорично отрицание: — Всъщност не става въпрос и за остеомаляция, макар че, ако не бяхме в двадесетия век, бих характеризирал случая като най-кошмарната проява на скорбут, описана някога. Преровихме цялата база медицински данни и не можахме да открием нищо, което поне отчасти да се приближава до подобна деформация.

Брамбъл плъзна длан по протежение на гръбначния стълб — леко и с обич.

— Едва снощи забелязахме и още една любопитна аномалия, обща и за двата скелета. Ще донесете ли стерео увеличителя, доктор Паделски?

Дебелият мъж в лабораторна престилка изчезна в полумрака и миг по-късно се появи с микроскоп, монтиран върху специална подвижна масичка. Ръцете му сръчно насочиха обектива към шийните прешлени на деформирания скелет, нагласиха настройките и се отдръпнаха.

— Моля, доктор Фрок — махна към апарата Брамбъл. Професорът приближи инвалидната количка и надникна в окулярите, макар и с известно усилие. В продължение на няколко минути остана проведен над скелета, след което мълчаливо оттегли количката си.

— Доктор Грийн? — подхвърли главният патолог. Марго пристъпи към прибора с неприятното усещане, че е обект на всеобщо внимание.

Отначало не видя нищо, после установи, че стереоувеличителят е фиксиран върху нещо, което прилича на шиен прешлен с няколко плитки драскотини по края. Към костта бе прилепнала някаква чужда

материя с кафеникав цвят, смесена с парченца хрущял, мускулни влакна и мазно на вид топче.

Изправи се бавно, пронизана от страх при мисълта за онова, което бе оставило тези следи върху прешлена.

— Вашето мнение, доктор Грийн? — настойчиво попита патологът.

Марго въздъхна дълбоко, помълча малко и отговори:

— Ако трябва да гадая, бих казала, че това са следи от зъби.

Двамата с Фрок се спогледаха.

Сега вече знаеше, също като възрастния учен, защо всъщност е бил повикан професор Фрок.

Брамбъл изчака и останалите да се изредят пред увеличителя, след което мълчаливо го прехвърли над скелета на Памела Уишър, фиксирайки го над таза. Огледът се повтори в същата последователност — първо Фрок, после Марго. Не, грешка нямаше. Белезите бяха дълбоки и ясни, част от тях проникваха и в гръбначномозъчния канал.

— Лейтенант Дагоста съобщи, че скелетите са били довлечени през Западния страничен канал — каза Фрок и присви клепачи под ярката светлина.

— Точно така — кимна Дагоста.

— По време на последната буря.

— Такава е версията.

— Предполагам, че докато нашата двойка се е излежавала в канала, на гости са й дошли подивели кучета.

— Това е едната възможност — кимна Брамбъл. — Но трябва да подчертая, че да се оставят толкова дълбоки белези, е нужен натиск от порядъка на сто килограма на квадратен сантиметър. Не е ли малко много за куче?

— Е, има и такива кучета — възрази Фрок. — Родезийският риджбек например.

— Или Баскервилското куче — иронично подхвърли Брамбъл.

Фрок се намръщи.

— Не съм убеден, че следите са оставени със силата, която посочихте.

— Алигатор? — предположи Дагоста.

Всички се обърнаха да го погледнат.

— Ами да, алигатор — предизвикателно повтори той. — Нали знаете, че има случаи току-що излюпени алигаторчета да попадат в тоалетните чинии, а порастват в каналите. — Очите му обходиха лицата на присъстващите. — Чел го бях някъде...

Ехидното хихикане на Брамбъл наруши тишината в залата.

— Като при всички влечуги, зъбите на алигатора са с конична форма — обясни той. — А белезите върху тези скелети са дело на малки и триъгълни зъби, характерни за кучешките зъби на бозайник.

— Кучешки, но не на куче? — вметна Фрок. — Нека не забравяме какво гласи принципът на бръснача на Окам^[1]: вярна обикновено се оказва най-простата версия.

Брамбъл изви глава да го погледне.

— Известно ми е, че този принцип е на голяма почит във *вашата* област, професоре. В *моята* обаче, се придържаме повече към философията на Холмс: елиминирай всичко невъзможно, а това, което остане — колкото е невероятно да изглежда то, — трябва да е истината.

— И какъв е отговорът според тази философия? — озъби се Фрок.

— Засега не мога да дам обяснение.

Фрок се облегна в количката си.

— Вторият скелет е много интересен. Може би дори оправдава дългия ми път от Мендхъм. Но не забравяйте, че аз все пак съм пенсионер.

Марго се намръщи. Очакваше по-голям интерес и въодушевление от страна на професора, изправен пред подобна загадка. Дали пък и той, точно като нея, не си е спомнил събитията отпреди година и половина? Ако е така, вероятно се опъва нарочно. Спокойствието на пенсионерските години едва ли може да бъде осигурено от подобни спомени.

— Надявахме се на помощта ви при изследването на тези скелети, доктор Фрок — обади се Оливия Мериъм. — Музеят се съгласи да предостави лабораторията за нуждите на полицията именно поради особените обстоятелства около този случай. Готови сме незабавно да ви осигурим кабинет на петия етаж, плюс услугите на секретарка, които можете да ползвате докато ви е необходимо.

— Не се съмнявам, че градската морга също разполага с най-модерно оборудване — вдигна вежди Фрок. — Да не говорим за блестящите професионални качества на доктор Брамбъл.

— За блестящите професионални качества сте прав, доктор Фрок — отвърна Брамбъл. — Но за жалост дълбоко грешите относно модерното оборудване. Бюджетните ножици през последните няколко години ни поставиха далеч назад във времето. Пък и моргата е прекалено достъпна за обществеността, като имаме предвид характера на нашия случай. В момента сме обсадени от всички страни от репортери и телевизионни екипи. — Той замълча за миг. — И разбира се, не разполагаме с вашите специализирани знания.

— Благодаря — каза Фрок и посочи втория скелет. — Но искам да попитам — толкова ли е трудно да се установи самоличността на някой, който приживе е изглеждал като, хм, липсващото еволюционно звено?

— Повярвайте ми, направихме всичко възможно — отвърна Дагоста. — През последното денонощие изяснихме житието-битието на всеки изчезнал в района на трите близки щата. Нищо. Колкото до моето мнение, такъв изрод просто не може да е съществувал. Да не говорим за възможността да е изчезнал в Ню Йорк, та да го излапат в каналите.

Фрок сякаш не чу отговора на въпроса си. Главата му се отпусна връз гърдите и той застина така за няколко минути. Като се изключи нетърпеливото сумтене на доктор Брамбъл, лабораторията потъна в гробна тишина. Най-накрая Фрок се изправи, въздъхна дълбоко и кимна уморено.

— Добре. Мога да ви отделя седмица. Имам и други неща за уреждане в града. Предполагам, че ще получа съдействието на доктор Грийн, нали?

Едва сега Марго осъзна причините да е поканена на това тайно събиране. Всичко бе ясно. Радваше се на пълното доверие на Фрок. Двата бяха разнищили тайната на музейните убийства. *Вероятно са се сетили, че Фрок би работил единствено с нея.*

— Момент, моля! — вдигна ръка тя. — Не мога да се заема с това!

Стреснатите погледи на присъстващите ѝ дадоха да разбере, че думите ѝ са прозвучали по-остро, отколкото би желала.

— Искам да кажа, че точно в този момент нямам време — заекна тя.

Фрок я погледна с разбиране. Той най-добре знаеше, че тази задача неизбежно ще събуди страховити спомени.

— Ще имам грижата да поговоря с доктор Хоторн — сви тънките си устни директор Мериъм. — Ще ви се отпусне колкото време е необходимо, за да помогнете на полицията.

Марго понечи да възрази, но веднага се отказа. Все още беше прекалено нова тук, за да си позволи лукса да протестира.

— Добре — леко се усмихна Брамбъл. — И аз ще се включа. Преди да се разделим, нека ви напомня, че случаят изисква строга секретност. Изтичането на информацията за обезглавения труп на Памела Уишър ни донесе достатъчно неприятности. Ако се разчуе, че нашата високопоставена гостенка е била нахапана след смъртта, а може би преди нея... — Гласът му заглъхна. Ръката му механично се плъзна по плешивото чело.

— Белезите не са ли причинени след настъпването на смъртта? — остро го погледна Фрок.

— Това е големият въпрос, доктор Фрок. Поне единият от въпросите. Кметът и началникът на полицията с нетърпение чакат отговора.

Професорът замълча и за всички стана ясно, че срещата е приключила. Хората се приготвиха да си вървят — главно за да се махнат от компанията на отвратителните кафеникави останки върху масата за дисекции.

— Обади се, ако имаш нужда от нещо — подхвърли директорката, докато минаваше покрай Марго.

Доктор Брамбъл я огледа за последен път, стрелна Фрок и също тръгна към изхода.

Последен остана лейтенант Дагоста.

— Потърсете ме, в случай че пожелаете да поговорите с някого — рече той, понечи да добави още нещо, но после само кимна и излезе. Вратата хлопна зад гърба му и Марго остана в компанията на доктор Фрок, Памела Уишър и втория обезобразен скелет.

Фрок изпъна гръб в инвалидния стол.

— Марго, заключи, ако обичаш — нареди той, докато приближаваше количката си към масата. — Май ще трябва да се

измиеш и да сложиш ръкавици, но преди това запали всички лампи.

Тя хвърли кос поглед към скелетите, след което се извърна към стария си професор.

— Нали не допускате, че всичко това може да е дело на...

Фрок рязко се завъртя. Червендалестото му лице бе изкривено в странна гримаса. Закова свиреп поглед в лицето ѝ и поклати глава.

— Недей! Нека първо да се убедим.

Марго издържа погледа му, после кимна и се обърна към електрическото табло. Недоизказаното бе много по-обезпокоително от двата отвратителни скелета.

[1] Уилям Окам (1285–1349) — английски философ схоластик, логик и геолог. Съгласно принципа на бръснача на Окам, понятията, които не могат да се сведат до интуитивното и придобитото чрез опит познание, не могат да приемат от науката. — Б.ред. ↑

Смитбек прекоси задимената утроба на бар „Котешка лапа“ и хлътна в телефонната кабина с чаша в ръка. Напрегна взор да види цифрите и набра редакцията. Искаше да провери съобщенията си, които със сигурност бяха станали цял куп.

Никога не беше се съмнявал, че е сред най-добрите журналисти в Ню Йорк, дори най-добрият. Преди година и половина именно той направи достояние на света историята на Музейния звяр, при това без да прибъгва до обичайните беззъби журналистически похвати. Защото беше там, в мрака на онази априлска нощ, редом с Дагоста и всички останали. Книгата, която се появи наскоро след събитията, го утвърди на поста криминален репортер на „Поуст“. А сега на дневен ред излезе случаят „Уишър“. Доста скоро наистина. Големите сензации се появяват значително по-нарядко, отколкото си бе мислил в началото. И винаги при силна конкуренция — като например онзи задник Брайс Хариман, криминалният репортер на „Таймс“, който неизменно се стремеше да му измъкне новината изпод носа. Но изиграе ли козовете си както трябва, от този храст би могъл да изскочи голям заек. Много голям.

Големият журналист знае как да се възползва от шанса, рече си той, докато унесено слушаше сигнала в слушалката. Например случаят „Уишър“. Майката на жертвата се оказа много властна жена, а той самият изпадна в конфузно положение. Развълнуван и дори покъртен, написа нов материал за днешния брой, в който нарече Памела Уишър „ангелът на Сентрал Парк“, а смъртта ѝ обрисова с възможно най-трагичните краски. Но истинският удар бе обявената награда от 100 000 долара за достоверна информация, водеща към следите на убиеца. Идеята го осени, докато пишеше новата статия. Веднага я занесе заедно с почти готовия репортаж в кабинета на новия главен редактор Арнълд Мъри. Човекът остана възхитен и я одобри тутакси, без дори да си направи труда да я съгласува с издателя.

Джини, нещастната секретарка, се обади с възбуден глас, за да му съобщи за двадесетина обаждания по повод наградата — фалшиви

до едно.

— Това ли е всичко? — обезсърчено попита Смитбек.

— Ами, дойде да те търси един, хм, доста странен посетител — въздъхна секретарката. Беше нисичка и мършава, живееше в един от бедните квартали и си падаше по Смитбек.

— Кой?

— Един смрадлив дрипльо. Боже, едва дишах от вонята му. И май беше дрогиран.

Дали оттук няма да изскочи зайчето, помисли си с нова възбуда репортерът.

— Какво искаше?

— Каза, че разполага с информация за убийството на Уишър, и поиска да се срещнете в мъжката тоалетна на гара „Пен“...

Смитбек едва не изпусна чашата си.

— В мъжката тоалетна? Майтапиш ли се?

— Точно така каза. Мислиш ли, че може да е обратен? — иронично додаде тя.

— Коя тоалетна?

Чу се шумолене на хартия.

— Записала съм си. В северния край, на долния етаж, точно откъм лявата страна на ескалатора за коловоз №12. В осем довечера.

— И каква информация по-точно има?

— Само това каза.

— Благодаря. — Той окачи слушалката и погледна часовника си. Осем без четвърт. Мъжката тоалетна на гара „Пен“? „Или съм превъртял, или съм в пълна безизходица, за да се хвана на този номер“, рече си.

Смитбек никога не бе влизал в тоалетната на гара „Пен“. Нито пък познаваше човек, който би го сторил. Отвори вратата и се озова в огромно горещо помещение, вонящо на урина и престояли диарични изпражнения. „По-скоро ще си подмокря гащите, отколкото да пикая на гара «Пен»“, мрачно въздъхна той.

Беше закъснял с около пет минути. Дано вече да се е измел, с надежда си помисли. Разбира се, ако въобще се е появявал. Понечи да се върне обратно, но в този миг дочу дрезгав глас:

— Уилям Смитбек?

— А? — стресна се репортерът и трескаво се озърна. Едва тогава забеляза краката, които се виждаха под вратата на последната кабинка. Тя се отвори веднага и мършав човечец колебливо тръгна към него. Издълженото му лице беше доста мърляво, косата разчорлена, а цветът на дрехите му беше скрит под дебел слой мръсотия. Раздвоената брада стигаше чак до пъпа му, а самият пъп надничаше през съдраната риза.

— Уилям Смитбек? — повтори мъжът и закова мътен поглед в лицето му.

— Че кой друг?

Непознатият мълчаливо се обърна и тръгна към дъното на тоалетната. Спря пред отворената последна кабина и застина в очакване.

— Имал си някаква информация за мен — подхвърли Смитбек.

— Ела — рече дриплъто и махна към кабината.

— Дори не си го помисляй! — отсече Смитбек. — Ако имаш да ми казваш нещо, кажи го тук. Никакви кабинни, мой човек.

Мъжът повтори жеста си.

— Само оттук се минава — поясни и отново посочи кабината.

— Закъде?

— За надолу.

Смитбек приближи и предпазливо надникна. Онзи вече беше вътре, приведен над голям метален капак зад тоалетната чиния, прикриващ дупка с назъбени краища в мръсните плочки.

— Вътре ли? — попита Смитбек.

Мъжът кимна.

— Къде води това?

— Долу — отвърна мъжът.

— Дума да не става! — заяви Смитбек и понечи да се върне назад.

Мъжът задържа погледа му.

— Трябва да те заведе при Мефисто — проговори той. — Той иска да ти каже нещо за убийството на момичето. Знае важни неща.

— Не ме будалкай!

Мъжът продължи да го гледа втренчено.

— Можеш да ми се довериш — каза простодушно той.

И Смитбек му повярва, въпреки дрипите и мътния поглед.

— Какви неща?

— Мефисто ще ти обясни.

— Кой е тоя Мефисто?

— Нашият водач — сви рамене клошарят, сякаш това изчерпваше всичко.

— Нашият?

— На колонията по Маршрут 666.

Смитбек моментално забрави страховете си. Организирана подземна колония? Това само по себе си е сензация. А ако този Мефисто *наистина* знае нещо за убийството на Уишър...

— Къде точно се намира тази колония по Маршрут 666?

— Не мога да ти кажа. Но ще ти покажа пътя.

— Как ти е името? — попита Смитбек.

— Викат ми Скаута — отвърна мъжът с искрица гордост в очите.

— Виж какво, Скаут — започна Смитбек. — Имам желание да те последвам, но няма да пълзя из разни дупки. Всичко може да ми се случи — я капан, я някой нож в ребрата...

— Аз ще те пазя! — енергично тръсна глава клошарят. — Всички знаят, че съм дясната ръка на Мефисто. Ще бъдеш в безопасност.

Смитбек втренчено го огледа. Гуреливи очи, сополив нос, сплъстена брада на шаман. Вид, който говореше, че е безпаричен бездомник, но въпреки това си беше направил труда да се появи в нюзрума на „Поуст“.

Пред очите му изплува самодоволната физиономия на Брайс Хариман, която се удължава от крясъците на отговорния редактор в „Таймс“, вбесен от факта, че мръсникът Смитбек бе успял пръв да докопа сензационната новина.

И тази картина му хареса.

Скаута дръпна металния капак и го задържа встрани, докато Смитбек се напъхваше в дупката. След като и двамата минаха, клошарят внимателно го нагласи на мястото му, подпирайки го с тухли.

Озоваха се в дълъг и тесен тунел. Водопроводните тръби над главите им приличаха на дебели сиви вени. Таванът бе нисък, но не чак толкова, че мъж с ръста на Смитбек да не може да върви изправен. През решетките, разположени през тридесетина метра, проникваше разсеяна светлина от уличните лампи.

Смитбек тръгна след прегърбената фигура на водача си. От време на време прогърмяваше невидима композиция на подземната железница — тътен, който се възприемаше повече с тяло, отколкото със слух.

Безкрайният тунел водеше на север. След десетина-петнадесет минути в душата му нахлу тревога.

— Хей, къде отиваме? — попита той.

— Мефисто обича да държи входовете в тайна.

Смитбек кимна и внимателно заобиколи подут кучешки труп. Вероятно тунелджиите с право изпитваха известна параноя, но всяко нещо си имаше граници. По приблизителната му преценка вече се намираха някъде под Сентрал Парк.

Тунелът леко зави надясно. В бетонната стена се появи редица стоманени врати. Над главите им минаваше дебела тръба, от която капеше вода. На изолацията личеше полуизтрит надпис:

ОПАСНО ЗА ЖИВОТА!

СЪДЪРЖА АЗБЕСТ! НЕ ПИПАЙТЕ ОБШИВКАТА —

ПРАХЪТ ОТ НЕЯ МОЖЕ ДА ПРИЧИНИ

БЕЛОДРОБНИ И РАКОВИ ЗАБОЛЯВАНИЯ!

Скаута измъкна ключ изпод дрипите си и го пъкна в бравата на най-близката врата.

— Откъде го имаш? — полюбопитства Смитбек.

— Сред нас се срещат всякакви таланти — подсмихна се човекът, отвори и му кимна да влезе. Вратата хлопна. Озоваха се в непрогледен мрак. Слабата светлина от решетките в тунела все пак действаше успокоително, но тук...

— Нямах ли фенерче? — заекна Смитбек.

Водачът му драсна клечка кибрит. Пред краката им се появиха бетонни стъпала, спускащи се стръмно надолу.

Светлинката примигна и угасна.

— Доволен ли си? — попита онзи.

— Не съм! Запали друга.

— Щом стане нужда.

Смитбек тръгна напред, опирайки се на влажната стена. Стори му се, че слизат цяла вечност. Скаута драсна нова клечка. Бяха се озовали в огромен железопътен тунел. Релсите мътно проблясваха на мъждивата светлина.

— Къде сме? — попита репортерът.

— Линия 100. Ниво минус две.

— Стигнахме ли?

Пламъчето примигна и отново се възцари мрак.

— Върви подире ми. Кажа ли „стоп“, спираш веднага.

Поеха по релсите. В душата на журналиста отново потрепна паниката. Краката му непрекъснато се препъваха в траверсите.

— Стоп! — разнесе се гласът. Поредната клечка кибрит направи жалък опит да прогони мрака. — Виждаш ли това? — Скаута посочи лъскава метална греда, боядисана в жълто. — Гледай да не стъпиш отгоре, защото е под напрежение.

Клечката угасна. Крачките на клошаря започнаха да се отдалечават.

— Хей, запали пак! — провикна се Смитбек.

Пламъчето послушно се появи, позволявайки му да прекрачи жълтата релса.

— Има ли още такива?

— Да — отвърна водачът му. — Ще ти ги показвам.

— Господи! — въздъхна Смитбек. — А какво ще стане, ако човек случайно стъпи отгоре?

— Ще изгори — спокойно съобщи гласът. — Ръце, крака, глава — всичко става на въглен. Не е за предпочитане да ги настъпваш.

Новата клечка кибрит му позволи да види поредната жълта релса. Смитбек пъргаво я прескочи, а Скаута махна с ръка към Зазидана в стената врата, в основата на която зееше дупка около метър на метър.

— Ще влезем там — поясни дребният мъж.

Смитбек пристъпи към дупката и спря. В лицето го блъсна горещ въздух, напоен с отвратителна миризма. Стомахът му се преобърна. За миг му се стори, че долавя и мирис на горящо дърво.

— Там ли? — изненадано повтори той. — Пак ли ще лазим по корем?

Но спътникът му вече се провираше в дупката.

— Аз съм дотук! — изнервено викна журналистът и клекна пред отвора. — Ако твоят Мефисто иска да говори с мен, ще го чакам тук!

Последва тишина, а после гласът на Скаута глухо се обади:

— Мефисто никога не се качва по-нагоре от трето ниво.

— Днес ще трябва да направи изключение! — отсече с фалшива самоувереност Смитбек. Изведнъж си даде сметка, че е попаднал в абсурдна ситуация и в момента е в пълната власт на непознатия скитник. В тая тъмница беше изключено да открие пътя назад.

Тишината се проточи.

— Хей, тук ли си?

— Стой там и чакай — отзова се гласът.

— Къде отиваш? Поне ми дай кибрита!

В следващия миг нещо докосна коляното му и той подскочи от изненада. Оказа се мръсната ръка на Скаута, показала се от дупката.

— Само толкова ли? — зяпна Смитбек, опипал трите клечки върху дланта си.

— Толкова — отвърна някъде отдалеч гласът. Каза и още нещо, но то се разми от разстоянието.

Настъпи дълбока тишина. Репортерът опря гръб на стената и бавно приклепна с клечките в ръка. Вече се проклинаше за глупостта си да тръгне с тоя тип. Никоя новина не заслужава това, помисли си. Как ще се върне само с три клечки? Затвори очи и направи опит да извика в съзнанието си маршрута, по който бяха стигнали дотук. В крайна сметка се отказа, осъзнал, че трите клечки кибрит няма да стигнат само за релсите под напрежение.

Не след дълго се изправи, усетил протеста на коленете си. Насочи поглед към тъмния тунел и наостри слух. Мракът беше толкова непрогледен, че започнаха да му се привиждат разни неща. Тръсна глава и направи опит да успокои дишането си. Времето сякаш спря. Каква лудост, Господи! Ако можеше да...

— Ей, драскачът! — обади се някакъв призрачен глас от другата страна на дупката.

— Какво? — стреснато подскочи Смитбек.

— Нали ти си драскачът Уилям Смитбек?

Дрезгав и тих, гласът сякаш идваше направо от преизподнята.

— Да, да, аз съм! Бил Смитбек. — Избъбри го припряно и притеснено, сякаш разговаряше с дух. — А ти кой си?

— Мефисто — отвърна гласът със зловещо съскане.

— Защо се забави толкова? — нервно попита Смитбек и се наведе към отвора в зазиданата арка.

— Далече е.

Репортерът замълча, опитвайки да си представи откъде е изпъзлял собственикът на безпътния глас оттатък стената.

— Няма ли да се качиш? — попита той.

— Не! Направих го специално заради теб, драскачо! От пет години насам не съм се качвал толкова високо.

— И защо? — попита Смитбек, опитвайки се да открие копчето на репортерския магнетофон.

— Защото това е моето царство. Аз съм господар на всичко, което виждаш наоколо.

— Нищо не виждам.

През дупката долетя кратък и сух смях.

— Грешиш! Виждаш мрака. Той е моето царство. Над главата ти профучават влакове. Обитателите на повърхността се щурат насамнатам в гонене на безсмислените си задачи. Но територията под Централ Парк: Маршрут 666, пътят „Хо Ши Мин“^[1], Крепостта — всичко това е мое.

Смитбек се замисли. Нищо не разбираше, ако не се брои иронията на наименованието „Маршрут 666“.

— Какъв път „Хо Ши Мин“?

— Няма значение — просъска гласът. — Сега са под моя закрила. Едно време познавахме „Хо Ши Мин“ като петте си пръста. Биехме се в оная цинична война, трепехме един невинен, изостанал народ. А после ни заклеихме. Бяхме принудени да се оттеглим тук, в доброволно заточение. Дишаме, мърсуваме, мрем. И искаме само едно — да ни оставят на мира.

Смитбек опипа касетофона с надежда, че записва всичко това. Беше чувал за отделни случаи на доброволно оттегляне в градските катакомби, но цяло едно общество...

— Значи всичките ти поданици са бездомници? — попита той.

Последва мълчание.

— Тази дума не ни харесва, драскачо. Ние *имаме* дом и ако не беше такъв страхопъзльо, щях да ти го покажа. Имаме си всичко. Тръбите ни доставят вода за готвене и лична хигиена, от жиците получаваме ток. Дреболиите, които не ни достигат, ни ги носят нашите пратеници от повърхността. В Крепостта си имаме дори медицинска сестра и учител.

Някои други подземни райони, като например жп депото в Западен Манхатън, са диви и опасни, но тук живеем с достойнство.

— Учител? Искаш да кажеш, че там долу имате и деца?

— Много си загубен. Мнозина са тук, защото имат деца, а безчовечната държавна машина иска да им ги отнеме и предаде на приемни родители. Затова те избират моя тъмен, но топъл свят, а не света на отчаянието, в който живеят всички като теб, драскачо.

— Защо ме наричаш така?

През дупката отново долетя сухия саркастичен смях.

— Че как да те наричам? Ти си Уилям Смитбек — драскач по вестниците!

— Да, но...

— Ерудицията ти е доста ограничена за журналист. Прочети малко сваятна литература, преди да говориш с мен.

Смитбек започна да осъзнава, че този човек е нещо много повече, отколкото би могъл да предположи.

— Кой си ти всъщност? — попита. — Имам предвид истинското ти име.

Последва нова тишина.

— То остана горе, заедно с всичко останало — изсъска призрачният глас. — Сега съм Мефисто. Избягвай да задаваш подобни въпроси — нито на мен, нито на другите тук.

— Извинявай — смутено преглътна репортерът.

— Доведоха те по друга работа! — гневно отсече Мефисто, очевидно ядосан от насоката на разговора.

— Убийството на Уишър? — нетърпеливо подхвърли Смитбек.

— Във вестника пишеш, че двата скелета са обезглавени. Извиках те да ти кажа, че това е най-малкият им проблем. — Гласът се задави в дрезгав, нерадостен смях.

— Какво искаш да кажеш? Кой е убиецът?

— Бръчкавите! — просъска Мефисто. — Същите, които нападат и моите хора!

— Бръчкавите? — в недоумение повтори Смитбек.

— Мълчи и слушай, драскачо! Казах ти, че моето царство е царство на спокойствието. И допреди година наистина беше така. Но сега сме обект на постоянни нападения. Изчезва всеки, който дръзне да прекрачи границите. Убит по най-ужасяващ начин. Хората се

страхуват. Моите куриери многократно алармираха полицията. Пфу! — Звукът определено беше произведен от презрителна хрчка. — Това не е полиция, а корумпирана машина за охрана на едно морално банкрутирало общество! За нея ние сме боклуци, които трябва да бъдат бити и унищожавани, животът ни няма никаква цена! Знаеш ли колко от нашите вече загинаха? Дембо, Хектор, Ани Черната, Старшията и много други. Но когато откъснат главата на едно лъскаво създание в копринена рокля, целият град полудява!

Смитбек механично навлажни устните си, изпадайки в дълбоко недоумение от чутото.

— Какво точно имаш предвид, като казваш, че ви нападат? — попита той.

Мефисто замълча.

— Нападат ни отвън — прошепна най-сетне той.

— Отвън ли? — объркано повтори Смитбек. — Искаш да кажеш, извън границите на това тук? — Очите му опипаха мрака.

— Не. Извън Маршрут 666 и Крепостта — долетя отговорът. — Има едно друго място, което всички отбягват. Преди година се разнесе слух, че вече са го населили. После започнаха убийствата и отвличанията. Изпратихме съгледвачи, но повечето жертви така и не бяха открити. Онези, които успяхме да намерим, бяха обезглавени, с наръфана плът.

— Чакай малко — прекъсна го Смитбек. — Наръфана плът? Нима твърдиш, че тук долу живеят канибали, които режат глави и ядат хора? — Тоя явно е побъркан, мрачно си помисли. Тревожеше се как ще се измъкне навън.

— Не ми харесва съмнението в гласа ти, драскачо — отвърна Мефисто. — Точно това имам предвид. Скаут!

— Да? — обади се един глас на сантиметри от ухото на Смитбек, който подскочи и изцвили от изненада.

— Господи! Откъде изскочи тоя?

— Неведоми са пътищата из моето царство — долетя отговорът на Мефисто. — А животът в тази прекрасна тъмнина изостря зрението.

— Виж какво — смутено преглътна Смитбек. — Не че не ти вярвам, но...

— Млъквай! — отсече Мефисто. — Стига сме дрънкали. Скаут, върни го горе.

— А наградата? — изненадано попита Смитбек. — Нали заради нея ме извика тук?

— Ти да не си глух? — изрече съскащият глас. — Твоите пари не ми вършат работа. Интересува ме единствено безопасността на моя народ. Върни се в твоя свят, напиши си статията. Кажи на онези горе, какво си чул от мен. Те трябва да знаят, че убиецът на Памела Уишър убива и моите хора. Трябва да го спрем!

Безпльтният глас започна да заглъхва.

— Ако не ти повярват, ще потърсим друг начин да ги стреснем! — долетя някъде отдалече, натежал от заплаха.

— Но аз... — заекна Смитбек.

— Мефисто си отиде — промърмори Скаута и докосна рамото му. — Хайде, ела. Ще те върна горе.

[1] Става въпрос за основното трасе за снабдяване на партизанските части „Виетконг“ по време на Виетнамската война. — Б. пр. ↑

Лейтенант Дагоста седеше в малкия офис със стъклени стени, опипваше пурата в джобчето на ризата си и намръщено фиксираше купчината протоколи от претърсването на канала „Хумболд“. Вместо очакваното бързо приключване на случая на главата му се бяха тръснали два нови, при това пълни с неизвестност. И както обикновено, никой не бе видял или чул каквото и да било. Смазан от мъка, приятелят на жертвата не чинеше пукната пара за свидетел. Бащата беше покойник, а майката живееше в дълбока изолация и отказваше да сътрудничи. Случаят „Памела Уишър“ все повече заприличваше на буре с нитроглицерин, мрачно въздъхна той.

Погледът му се отмести от протоколите към табелата „Пушенето забранено“, окачена точно на неговата врата, бръчката между веждите стана по-дълбока. От една седмица насам участъкът беше нацвъкан с подобни табели.

Измъкна пурата и разкъса целофана. Слава Богу, че още не са измислили някой закон и против дъвченето на тютюн. Заби критичен поглед в бандерола на пурата, после бавно я завъртя между пръстите си. И накрая я ухапа.

В следващия миг замръзна, пусна една сочна ругатня и издърпа чекмеджето на бюрото. Изрови клечка кибрит и я драсна в подметката си. Пламъчето докосна върха на пурата. Дагоста доволно се облегна назад, изпусна дима през ноздрите си и заслуша тихото припукване на горящия тютюн.

Блаженството му бе нарушено от резкия звън на телефона.

— Да? — промърмори в слушалката той.

Нима вече са се оплакали? Току-що бе запалил, по дяволите!

Беше рецепционистката.

— Сержант Хейуърд желае да разговаря с вас, лейтенант — съобщи тя.

Дагоста изсумтя и изправи гръб.

— Кой?

— Сержант Хейуърд. Твърди, че се явява по ваша заповед.

— Никакъв сержант Хейуърд не ми е притрябвал...

Миг по-късно в рамката на вратата се изправи жена в униформа и Дагоста механично я огледа: миньонче, стройна фигура, едър бюст, гарвановочерна коса и бледа кожа.

— Лейтенант Дагоста? — попита с изненадващо дълбок контраалт новодошлата.

— Аз съм — кимна той. — Заповядайте, седнете. — Изчака жената да се настани на стола и добави: — Не си спомням да съм заповядвал появата ви, сержант.

— Не сте — охотно се съгласи Хейуърд. — Но бях сигурна, че рано или късно ще го направите.

Дагоста спокойно дръпна от пурата и се облегна в стола. Реши да я изслуша и да я отпрати. Не беше привърженик на строгата субординация, но и той, като повечето старши офицери в полицията, не обичаше да го безпокоят за щяло и нещяло. Дано не се окаже, че мадамата е станала обект на посегателство от страна на подчинените му. Защото моментът никак не беше подходящ за вътрешно разследване на сексуален тормоз.

— Става въпрос за труповете, които извадихте от Клоаката — започна Хейуърд.

— Какво за тях? — подозрително я изгледа Дагоста. Разследването би трябвало да се държи в пълна тайна.

— Преди реорганизацията работех в транспортна полиция — поясни Хейуърд. — И до ден днешен патрулирам в западните райони и прибираме бездомниците от гара „Пен“. Познавам добре Адската кухня, депото и...

— Чакайте, чакайте! — вдигна ръка Дагоста. — *Вие* се занимавате с прочистване?!

Хейуърд замръзна на стола си, а той разбра, че е изтърсил нещо крайно неуместно. Настъпи неловко мълчание.

— Не обичаме този термин, лейтенант — обади се най-накрая тя.

— Все пак сме в моя кабинет — сви рамене Дагоста, решил, че е положил достатъчно усилия да предразположи неканената гостенка.

Хейуърд го фиксира известно време. Добронамереността бързо се топеше в кафявите ѝ очи.

— Добре, ясно — изпусна въздуха от гърдите си тя. — Но в момента, в който чух за тези скелети, нещо ми просветна. Спомних си

няколко случая на убийства сред къртиците.

— Къртици?

— Хората от тунелите, разбира се — снизходително го погледна тя и с удоволствие отбеляза раздражението на Дагоста. — Бездомници, които живеят в подземията. А после попаднах и на един материал в „Поуст“. За Мефисто.

Дагоста се намръщи. Решиш ли да влошиш някоя гадна ситуация, обърни се към вампира Бил Смитбек, който се храни със скандали. Едно време бяха близки, почти приятели. Но откакто се залови с разследване на тежки престъпления, репортерът стана нетърпим. Непрекъснато го натискаше за вътрешна информация, без да обръща внимание на твърдия отказ.

— Средната продължителност на живота при бездомниците е изключително ниска — каза Хейуърд. — Живеят по-малко и от къртиците. Но репортерът е прав. Напоследък станаха няколко изключително жестоки убийства. Липсващи глави, обезобразени трупове. Това ме накара да дойда тук... — Замълча, размърда се в стола и го погледна с бистрите си кафяви очи: — Но може би съм сбъркала...

Дагоста се направи, че не забелязва намека.

— За какъв брой убийства говорим, Хейуърд? — попита той. — Две? Три?

Жената замълча за миг, после поклати глава:

— По-скоро за пет-шест.

Пурата застина в ръката на Дагоста.

— *Пет-шест?*

— Да. Прегледах сводките, преди да тръгна насам. За последните четири месеца са регистрирани седем убийства при къртиците, всичките извършени по аналогичен начин.

— Нека си изясним нещата, сержант — свали пурата си Дагоста. — Твърдите, че някъде из катакомбите на Ню Йорк се вихри подземният Джек Изкормвача, но никой не си мърда пръста, така ли?

— Само предполагам — контрира Хейуърд. — И не се заяждайте, защото това не са мои убийства.

— Защо в такъв случай не тръгнахте по каналния ред? Защо не докладвахте на прекия си началник, а идвате при мен?

— Вече докладвах на капитан Уокси. Познавате ли го?

Всички познаваха Джак Уокси — най-дебелия и мързелив полицейски началник в града. Беше се докопал до поста си благодарение на една безкрайно проста, но сигурна тактика: да не върши нищо и да не засяга ничии интереси. Преди малко повече от година самият Дагоста беше предложен за повишение в знак на лична благодарност от страна на кмета. Но капитанските пагони му се разминаха, защото кметът Харпър изгуби изборите, а заместникът му прокара програма за намаляване на данъците и свиване на общинските разходи. След неизбежната суматоха в главното полицейско управление Уокси изведнъж беше повишен в чин капитан и получи самостоятелен участък, а Дагоста бе забравен. Такива ми ти работи...

Хейуърд кръстоса крака.

— Убийствата при къртиците не приличат на тези от повърхността — продължи тя. — Повечето трупове потъват вдън земя. А ако случайно ги открием, те вече са оглозгани от плъхове и бездомни кучета. По тази причина ги пишем в графата Джон Доу^[1] и забравяме за тях.

Дори когато са в сравнително добро състояние, тяхната идентификация е изключително трудна, защото, както може би се досещате, къртиците мълчат като мумии.

— И Джак Уокси просто ги прехвърля в архива, така ли?

— Изобщо не му пука за клетите хорица — намръщи се Хейуърд.

Дагоста замълча и я огледа. Защо дъртият дебеланко Уокси е назначил в екипа за прочистване тази дребна жена, която няма дори метър и шейсет? Отговорът на този въпрос дойде след повторен оглед на тънката талия, млечнобялата кожа и кафявите очи.

— Хубаво, сержант — въздъхна най-сетне той. — Ще захвапя кукичката. Дайте ми някакви изходни данни.

— Само с първоначални разполагам — кимна тя.

Дагоста установи, че пурата му беше угаснала. Дръпна чекмеджето и започна да рови за нова кибритена клечка.

— Къде са открити труповете?

— На различни места — отвърна Хейуърд и му подаде компютърната разпечатка, която извади от джоба си.

Зает да пали пурата си, Дагоста й хвърли кос поглед.

— Първият е открит на 30 април, на Петдесет и осма улица — Запад, номер 624.

В абонатната на парното, която има връзка с някогашното обръщало на метрото. По тази причина случаят е прехвърлен към транспортната...

Дагоста кимна и отново погледна разпечатката.

— Следващият е намерен на 7 май на станцията РТЦ на околоръстната линия. Третият — на 20 май в район В — 4, коловоз 22, километричен белег 1.2. Къде, по дяволите, е това?

— Глуха линия за стоянка на товарни композиции, използвана някога за връзка с подземното депо в западния район. Къртиците пробиват стените, за да проникнат в някои от тези тунели.

Дагоста слушаше и се наслаждаваше на своята пура. Преди година, когато чу за предстоящото си повишение, той заряза „Гарсиа и Вегас“ и мина на „Дънхил“. А след като се размина с повишението, просто не намери сили да се върне към старата марка. Вдигна глава и срещна безстрастния поглед на Хейуърд. Тая много я бива да демонстрира респект към по-старшите, въздъхна той. Но от поведението ѝ се излъчваше самочувствие и авторитет, които нямаха нищо общо с дребната ѝ фигура. А вероятно притежаваше кураж и упоритост, ако се съди по начина на появяването ѝ тук. Прониза го съжаление за несполучливото начало на разговора.

— Посещението ви май не се връзва с установената процедура — подхвърли той. — Но въпреки това оценявам високо усилията ви.

Хейуърд кимна почти незабележимо, сякаш отбеляза комплимента за сведение, без да го приема.

— Не ми се ще да иззема случаи, които попадат под юрисдикцията на капитан Уокси — продължи Дагоста. — Но ако имат връзка с моето разследване, няма как да ги оставя без внимание. Предполагам, че вече сте наясно с този факт. Предлагам да забравим за вашето идване.

Хейуърд отново кимна.

— Ще звънна на Уокси, за да му разкажа за личните си „разкрития“, а след това ще предложи заедно да поразгледаме някои забележителности.

— Това няма да му хареса. За него гледката от прозореца на участъка е единствената забележителност.

— Е, мисля, че ще приеме. Все пак не върви да си седи на задника, докато колега от друг участък му върши работата. Особено ако изскочи нещо голямо. Защото присъствието на сериен убиец в средите на бездомниците може да се превърне в сериозен проблем. Та затова ще се поразходим. Само тримката. Без да безпокоим голямото началство.

— Неразумно и опасно предложение! — сбърчи вежди Хейуърд. — Това не е наша, а тяхна територия, лейтенант. Нещата не са такива, каквито си ги представяте. Изобщо не става въпрос за банда дрипльовци, а за доста радикално настроена общност. Долу има ветерани от Виетнам, бивши затворници, членове на революционни формации, нарушители на условията за предсрочно освобождаване. Мразят ченгетата и в червата. За да стигнем до тях, ще ни трябва цял охранителен взвод.

Дагоста започваше да се дразни от непочтителното ѝ поведение.

— Не говорим за десанта в Нормандия, Хейуърд! — намръщено я изглежда той. — Става въпрос за една кротка разходка, нищо повече. Дискретно опипване, което ще се превърне в официално разследване само при наличието на неоспорими факти.

Жената замълча.

— И още нещо, Хейуърд. Ако чуя от трети лица за малкото ни randevu, ще знам кого да обвинявам!

Хейуърд стана и изпъна тъмносиния униформен панталон.

— Разбрано.

— Да се надяваме — промърмори Дагоста, изправи се и пусна гъст облак дим към табелката, която забраняваше пушенето. Посетителката погледна пурата със смесица от неодобрение и презрение. — Искате ли една? — иронично подхвърли той и бръкна в джобчето си.

За първи път устните на жената помръднаха в нещо като усмивка.

— Не, но все пак благодаря. Все още не мога да забравя вуйчо си...

— Какво му се е случило?

— Рак на устните. Изрязаха му и двете.

След тези думи жената се завъртя на пети и бързо напусна кабинета. Дагоста не си направи труда да я изпрати, но пурата

изведнъж му загорча.

[1] Наричателно за неидентифицирани мъжки трупове в съдебно-следствената практика на САЩ, женските получават името Джейн Доу. — Б.пр. ↑

Той седеше в притаения мрак, без да помръдва. Макар помещението да бе лишено от светлина, погледът му шареше от една върху друга повърхност, като се задържаше с любов върху всеки срещнат предмет. Още не бе свикнал с новото положение. Можеше да си седи така с часове, потънал в насладата на собствените си изострени усещания.

Затвори очи и се заслуша в далечните шумове на града. Постепенно успя да извлече от общия фон отделни разговори, като отделяше по-близките и по-високите от по-далечните, водени през много стаи, а може би и етажи от неговото място. После и те на свой ред отпаднаха от съсредоточеното му внимание и сега вече чуваше немощните писъци и мекия шум от крачетата на мишките, забързани в изпълнение на собствените си загадъчни задачи между тези стени. На моменти му се струваше, че чува звука на самата земя, как се върти и кипи, бинтована в своята атмосфера.

След това — не можеше да каже, колко точно след това — гладът се появи отново. Не точно глад, но усещане за някаква *липса*: остър копнеж, който не можеше да определи. Никога не го оставяше да се засили.

Стана рязко и тръгна със сигурни стъпки през мрака на лабораторията. Включи една от газовите горелки край отсрещната стена, щракна със запалката и нагласи ретортата с дестилирана вода. Докато я чакаше да се затопли, бръкна в тайния джоб под хастара на сакото си и извади малка метална капсула. Развинти капачката и изсипа съдържанието ѝ в ретортата. При достатъчно светлина би могъл да се види и цветът — блед нефрит. Веществото започна да потъмнява заедно с покачването на температурата и бавно се плъзна надолу. Не след дълго водата закипя.

Изключи газта и изля течността в огнеупорна стъкленица. Това бе мигът, в който отварата се обхваща с длани, съзнанието се освобождава, извършват се ритуалните движения, а галещите изпарения се издигат и пълнят ноздрите. Но той никога не успяваше да

изчака. За пореден път усети как изгаря небцето си, отпивайки от врялата течност. Усмихна се. Никога не се придържаше към правилата, които изискваше другите да спазват. Усещането за празнота се стопи още преди да се върне на мястото си. Вместо него се появи бавно затопляне, плъзнало се от върховете на пръстите към вътрешността на тялото. Постепенно придоби усещането, че целият гори. Обзе го чувство за щастие и безгранична власт. Сетивата му се изостриха до крайност. Стори му се, че вижда абсолютно всичко в непрогледния мрак. Пред очите му изплува огромният, вечно буден Манхатън, обзет от обичайното оживление: от коктейлната зала на седемдесетия етаж в центъра „Рокфелер“ до гладното скимтене на собствените му деца там долу — в тайни и забравени от Бога мрачни пещери.

Гладът им ставаше все по-остър. Не след дълго дори церемонията нямаше да ги удържи.

Но тогава нямаше да има нужда от нея.

Тъмнината изглеждаше до болка прозрачна и той затвори очи, заслушан в шума от потоците кръв през естествените проходи на вътрешното ухо. Щеше да остави клепачите спуснати, докато настъпи кулминацията на това усещане, а после яркото сребристо сияние щеше да си отиде. „Гланц“ е точната дума, доволно въздъхна той. Браво на този, който я е намерил.

Скоро — прекалено скоро — пищните цветове започнаха да избледняват. Но усещането за сила остана в мускулите и ставите да напомня в какво се бе превърнал. Да можеха сега да го видят някогашните му колеги. Тогава всичко щеше да им се изясни.

Изправи се почти със съжаление, че трябва да напусне това свързано с толкова голямо удоволствие място. Но работата не чака.

Предстоеше усилна нощ.

Марго приближи вратата и с погнуса установи, че си е все така мръсна, каквато е била винаги. Дори при традиционната за всички музеи търпимост към праха и мръсотията, входът на лабораторията по физическа антропология — популярна сред персонала като Стаята на скелетите, беше невъобразимо мърляв. Не е мит най-малко от миналия век, помисли си тя. Топката на бравата и пространството около нея лъщяха от дебел мазен слой. Понечи да отвори сака и да потърси салфетка, но после сграбчи топката и рязко я завъртя.

Осветлението беше мижаво, както винаги. Марго насочи очи към металните стелажи, които се издигаха от пода до тавана. Върху всеки от рафтовете лежеше човешки скелет, цял или на части. Повечето принадлежаха на туземни представители от Африка и двете Америки, но в момента Марго се интересуваше от сбирката за медицински, а не за антропологически изследвания. Доктор Фрок предложи да започнат със скелетите на хора с тежки костни малформации, допускателни възможността боледувалите от акромегалия или синдрома на Протей^[1] да хвърлят известна светлина върху състоянието на оня обезобразен скелет, който ги чакаше в лабораторията по съдебна антропология.

Въздъхна и тръгна между стелажите. Предстоящата среща нямаше да бъде от приятните. Шефът на лабораторията Сай Хагедорн беше почти на възрастта на подопечните си скелети, и също толкова изсъхнал. Той, заедно с портиерката на задния вход Кърли и Емълайн Спраг от отдел „Биология на безгръбначните“, бяха последните представители на старата гвардия. Вероятно по тази причина Сай упорито отказваше да модернизира каталожната си система, въпреки цялостната компютризация на музея и супермодерната лаборатория зад вратата в съседство. Назначен на работа тук, някогашният ѝ колега Грег Кавакита се превърна в обект на изпепеляващо презрение от страна на Хагедорн само защото използваше лаптоп. В отговор той му лепна прякора Стъмпи, но само Марго и още неколцина дипломанти на Фрок бяха наясно, че това прозвище няма нищо общо с дребната фигура на шефа, а произтича от научното название *Stumpiniceps*

troglydites на древна и отдавна изчезнала дънна риба, която упорито е отказала да се подчини на законите на еволюцията.

При мисълта за Кавакита я обзе чувство за вина. Някъде преди половин година бе получила съобщение от него на телефонния си секретар. Грег съжаляваше, че са загубили връзка, и изразяваше желание да си поговорят. Обещавахе да се обади на следващата вечер по същото време. Но когато телефонът звънна, тя отдръпна ръката си, механично посегнала към слушалката. Изчака включването на телефонния секретар и се заслуша в тихото съскане на лентата. Така и не разбра каква неведома сила ѝ попречи да се обади. Всъщност отговорът ѝ беше ясен. Кавакита бе част от всички тях... Заедно с Пендъргаст, Смитбек, лейтенант Дагоста и даже доктор Фрок. Именно неговата екстраполационна програма им помогна да разкрият Мбвун: съществото, което изтормози музея и продължаваше да нахлува в кошмарите ѝ. Макар да си даваше сметка, че постъпва егоистично, тя нямаше никакво желание да разговаря с някого от участниците в онези ужасни събития. Ала по ирония на съдбата в момента затъваше в разследване, което...

Сприхаво покашляне я върна в действителността. Пред нея се беше изправил дребен старец в протъркан вълнен костюм и набраздено от безброй бръчки костеливо лице.

— Стори ми се, че някой мишкува из моите скелети — изръмжа Хагедорн, скръсти миниатюрните си ръчички на гърдите и въпросително подхвърли: — Е?

Въпреки волята си Марго усети как мимолетният унес отстъпва място на раздражението. Неговите скелети, как не! Все пак успя да се овладее и измъкна лист хартия от сака си.

— Доктор Фрок иска тези образци да се изпратят в „Съдебна антропология!“ — сухо съобщи тя.

Старецът пое листа и бръчките му се врязаха по-дълбоко.

— Три скелета? Това не е редно.

Да пукнеш дано, Стъмпи.

— Трябват ни спешно. Ако има проблем, обадете се на доктор Мериъм.

Споменаването на директорката изигра желаната роля.

— Хубаво, де. Но пак си е нередно. Елате.

Обърна се и я поведе към старо дървено бюро, издраскано и невероятно мръсно. На стената зад него беше разположена умопомрачителната картотека на Хагедорн, състояща се от стотици миниатюрни рафтчета. Очите му се сведоха към първата позиция от списъка на Фрок, а костеливият му показалец се плъзна по редицата. Накрая спря, измъкна пачка картончета и ги разтвори като тесте карти.

— 1930–926 — недоволно промърмори той. — Гаден късмет, разбира се. Намира се на най-горния стелаж, а аз вече не съм толкова млад... Високото ме притеснява, знаете.

Мълча известно време, после посочи червената точка в горния край на формуляра:

— Този скелет е медицински!

— И другите са такива — кратко отвърна Марго, въпреки че Хагедорн очакваше някакво обяснение. Администраторът помълча, прокашля се и веждите му се извиха във възмутена дъга.

— Щом настоявате — процеди и плъзна картончето по бюрото. — Подпишете тук, нанесете вътрешния си телефон и отдел, и не забравяйте да впишете името на Фрок в графата „Отговорник“.

Марго погледна протритата хартийка с подвити от старост ъгълчета. „И това ми било музейна картотека — помисли си тя. — От времето на баба ми.“

Името на скелета бе прилежно отпечатано в горния край: Хомър Маклийн. Един от заръчаните гости на Фрок — доколкото си спомняше, жертва на неврофиброматоза.

Наведе се, за да надраска подписа си в първата празна графа, но внезапно спря. Три-четири реда по-нагоре се мъдреше подписът на Кавакита с характерните му завъртулки. Оказа се, че преди пет години той също беше изследвал този скелет. Нищо чудно, сви рамене тя. Грег открай време си падаше по необичайното и анормалното, по крещящото изключение от правилата. Вероятно това беше причината да се интересува от доктор Фрок и неговата теория за частичната еволюция.

В главата ѝ нахлуха спомените. Грег имаше навик да издебва отсъствието на Хагедорн, за да се завре в склада и да тренира спининг, сваляйки най-различни мумифицирани кости от високите стелажки с помощта на риболовната си макара. Наведе глава, за да скрие усмивката си.

Решено, още довечера ще потърси номера му в указателя. По-добре късно, отколкото никога.

В помещението се разнесе тънко подсвирване. Марго вдигна глава и срещна нетърпеливия поглед на Хагедорн.

— Поема ли пишете? — саркастично подхвърли той. — Искам само името ви, нищо повече. Запомнете си гениалната мисъл и да свършваме. Става ли?

[1] Вродено генетично разстройство, което води до атипично развитие на костите и разрастване на кожата, както и до образуване на тумори по цялото тяло. Носи името си от древногръцкия бог Протей, който можел да изменя формата си. — Б.ред. ↑

Огромната натруфена фасада на клуба „Полихимния“, разположен на Четиридесет и пета улица — Запад, представляваше маса от мрамор и пясъчник, оформена като кърма на испански галеон. Над тентата му се извисяваше позлатената статуя на покровителката му — музата на риториката, кацнала на едно стъпало, сякаш ще литне. Входната врата под нея се въртеше с бързи, съботни обороти. По принцип достъпът бе ограничен само за нюйоркски журналисти, но — както веднъж подхвърли Хорас Грили, „тук се събират половината безработни млади песоглавци на юг от 14-та улица“.

На бара, потънал дълбоко в дъбовата пазва на клуба, Бил Смитбек пиеше уиски без лед. Не даваше и пет пари за репутацията на клуба, но винаги беше проявявал жив интерес към неговата колекция от специално внесено от Шотландия уиски. Превъзходният малц изпълни устата му с вкус на торфен пушек и вода от езерото Лох Нам Бан. Насладил му се до насита, Бил се огледа, готов да вдигне наздравица в отговор на мълчаливите усмивки и приветствени жестове от страна на колегията.

Поемането на случая „Уишър“ бе сред най-големите му удари и до този момент — за по-малко от седмица — вече беше успял да му осигури три първи страници. Възползвайки се майсторски от изключителния шанс, той придаде убедителност дори на хаотичните и доста неясни заплахи на Мефисто. В резултат днес следобед, на излизане от редакцията получи приятелско потупване по рамото от самия Мъри — шефа, който не хвалеше никого.

Недочакал овации, Смитбек се обърна към бара и отпи нова глътка. Страхотно нещо е това журналистиката, помисли си. Сам, с голи ръце и перо, той бе успял да изправи целия град на нокти. Нещастната Джини беше затрупана с обаждания за наградата, дори се наложи дай помага една от опитните и верни телефонистки. Прегряха и линиите на кметството. Госпожа Уишър би трябвало да е доволна от страхотната му работа.

За много кратък миг допусна, че е стигнал до този резултат благодарение ловката манипулация на самата госпожа Уишър. Прогони тази мисъл с нова глътка, затвори очи и зачака приятното затопляне в стомаха. Беше прекрасно, като мечтата за един по-добър свят.

От унеса го извади леко докосване по рамото. Брайс Хариман, репортерът на „Таймс“, който също отразяваше случая „Уишър“.

— О! — разочаровано възкликна Смитбек.

— Добра работа, Бил — поздрави го Брайс и се облегна на бара, без да сваля ръка от рамото му. — „Килианс“, моля — поръча на бармана.

Мили Боже, въздъхна Смитбек. Точно на този ли трябваше да налети?

— Хитро, много хитро — продължи Хариман. — Бас държа, че в „Поуст“ са подивели от радост!

— Ами така си беше — рече Смитбек.

— Всъщност трябва да ти благодаря, защото ми даде идея за един доста интересен подход — добави Хариман и отпи изискана глътка от чашата пред себе си.

— Така ли? — безразлично подхвърли Смитбек.

— Така. Всъщност следствието буксува. На практика е парализирано. — Срещна недоумяващия поглед на Смитбек и доволно кимна. — След обявата за тази награда започваха да се обаждат всякакви откачалки. Което означава, че полицията няма как да не ги приеме сериозно, един по един. И в момента си губи времето за проверка на стотици фалшиви следи. Нека ти дам един приятелски съвет, Бил. На твое място не бих се мяркал около главното управление за известно време. Примерно — за десетина години.

— Я не ме занасяй! — ядоса се Смитбек. — Ние направихме голяма услуга на полицията.

— Разговарях с някои нейни представители, които не са на това мнение.

Смитбек се извърна и отпи глътка от уискито. Отдавна беше свикнал с подобни подмятания от страна на съперника си. Випускник на елитна гимназия, Брайс Хариман беше дълбоко убеден, че е дар божи за света на пишещите братя. Но в действителност си беше едно обикновено лайно. За Бил Смитбек важното беше, че все още поддържа добри отношения с лейтенант Дагоста.

— Как се харчи днес „Таймс“? — невинно попита той. — Ние в „Поуст“ качихме продажбите с четиридесет на сто в сравнение с миналата седмица.

— Не знам и не ме интересува. Истинският журналист не брои тиражите.

Смитбек побърза да се възползва от превъзходството си:

— Признай, че те прекарах, Брайс. Аз взех интервюто от госпожа Уишър, а не ти.

Лицето на Хариман помръкна от точното попадение. Явно началството го бе скастрило здравата.

— Мдаа — изсумтя той. — Но тя те изигра като пеленаче. Завъртя те на малкия си пръст. Защото истинската сензация е другаде.

— И къде по-точно?

— В самоличността на втория скелет. Нали знаеш, че ги преместиха? — Хариман отпи глътка бира, продължавайки да го фиксира. — Да не би да не си разбрал, защото си бил прекалено увлечен в раздумка с подземното куко?

Смитбек с мъка успя да скрие изненадата си. Хей, тоя май го пързеляше! Не, едва ли... Студените очи зад костенурковите рамки на очилата го гледаха презрително, но бяха напълно сериозни.

— Още не съм се заел с това — отвърна предпазливо.

— Не думай — потупа го по гърба Хариман. — Сто хилядарки награда, а? Това е заплатата ти за две години. Гледай да не издъниш пак твоя „Поуст“!

Изсмя се, хвърли петдоларова банкнота на бара и си тръгна.

Смитбек впери гневен поглед в отдалечаващия се гръб. Значи телата са преместени от „Съдебна медицина“. Би трябвало сам да го научи. Но къде са ги откарали? Нямаше съобщения за погребения, нищо. Сигурно са в някоя лаборатория с по-добро оборудване от съдебномедицинската. Някое сигурно местенце, което едва ли има нещо общо с Колумбийския университет или центъра „Рокфелер“, където щъкат хиляди студенти и сътрудници. В края на краищата, отговорен за разследването е лейтенант Дагоста — един доста труден тип, който хич не обича да го пришпорват. Защо ли е преместил телата?

Дагоста.

После изведнъж му просветна. И се досети, не — по-скоро разбра, къде се намират скелетите.

Пресуши чашата, смъкна се от столчето и с широки крачки прекоси дебелия червен килим към редицата телефонни кабинки във входното фоайе. Пусна монета от четвърт долар в най-близкия апарат и започна да натиска бутоните.

— Кърли слуша — чу се загрубял от годините женски глас.

— Здравсти, Кърли! Обажда се Бил Смитбек. Как я караш?

— Екстра, доктор Смитбек. Отдавна не съм ви виждала насам.

Жената на име Кърли работеше на служебния пропуск в Природонаучния музей и по навик титулуваше „доктор“ всеки, с когото влизаше в контакт. Смитбек беше дълбоко убеден, че тази жена ще остане вечно в украсената с бронзови орнаменти будка до входа. Владетели ще се раждат и умират, династии ще се издигат до величие и ще рухват в прахта, но Кърли винаги ще бъде там, за да проверява пропуските на служителите.

— Кърли, нали помниш онези две линейки, които пристигнаха в сряда вечер? — бързо попита той. — Кога точно дойдоха?

Помоли се на Бога древната портиерка още да не е разбрала, че отдавна е напуснал музея и е станал репортер.

— Чакайте да видя — рече Кърли без следа от припряност. Помълча малко, после добави: — Не мога да си спомня такова нещо, докторе.

— Тъй ли? — изненада се Смитбек. Беше готов да се обзаложи, че прехвърлянето е станало именно в сряда.

— Да не би да говорите за онази, дето се появи с изключена сирена? Но това стана в четвъртък призори, а не в сряда. — В слушалката се чуваше шумоленето на прелиствания журнал. — Да, ето я. Дошла е малко след пет сутринта.

— Вярно бе, четвъртък беше. Къде ми е акълът?

Смитбек благодари и окачи слушалката. Вълнението му нарасна.

Върна се в бара с доволна усмивка. Едно обаждане беше достатъчно, за да открие отговора на въпроса, над който тъпият Хариман кой знае откога си блъска главата.

Нещата се връзваха. Отдавна беше наясно, че от време на време Дагоста използва музейната лаборатория, както го беше направил и при разследването на музейните убийства. Строго охранявана

лаборатория в строго охраняван музей. Без съмнение е поканил и онова надуто старче Фрок. А вероятно и асистентката му Марго Грийн, която му беше приятелка по време на престоя му в музея.

Марго Грийн, разбира се. Струва си да опита.

— Оставам на същото, Пери — провикна се към бармана. — Но нека бъде друг производител — да речем „Лафрог“, петнадесетгодишно.

Отпи глътка и примижа от удоволствие. Това уиски вървеше по десет долара чашата, но беше наистина превъзходно. Струваше си всеки цент. Сто хилядарки са колкото двугодишната ти заплата, го бе подразнил Хариман. Май сега е моментът да притисне Мъри за повишение. Желязото се кове, докато...

Сержант Хейуърд се спусна по дългата желязна стълба, отвори тясна ръждясала вратичка и излезе в близост до изоставено железопътно отклонение. След нея се промуши Дагоста, натикал ръце в джобовете си. От решетките високо над главите им проникваше мъждива светлина. Във въздуха бавно се въртяха ситни пращинки. Дагоста се огледа. Релсите потъваха в мрака на тунела. Направи му впечатление, че в подземията на града тази жена се движи по друг начин — мълчаливо и с напрегнато внимание.

— Къде е капитанът? — обърна се да го погледне тя.

— Идва — промърмори Дагоста и се зае да изстъргва подметките си в релсата. — Вървете напред. — Тя започна да се отдалечава с гъвкава походка, следвайки тънкия лъч на фенерчето. Спокойното ѝ поведение прогони и последните му колебания. Тук тази дребна жена наистина се чувстваше като у дома си.

Уокси обаче забави темпото, особено след като огледаха подземията, където преди три месеца бяха открили първия труп. Влажно и студено, превърнато в склад за стари бойлери, с увиснали от тавана прекъснати жици. Хейуърд мълчаливо ги отведе при парцалив матрак, сврян зад опушена фурна и зарит с пластмасови бутилки и накъсани вестници — жилището на убития. Голямото кърваво петно върху дамаската беше изгрязано от плъхове. От една тръба в стената висяха чифт окъсани спортни чорапи, покрити със зеленикава плесен.

Човекът се казвал Ханк Джеспър, съобщил Хейуърд. Никакви близки и роднини, никакви свидетели. Материалите по делото се изчерпваха с лаконичното заключение за „дълбоки порезни рани“ и „тежко травмиран череп“, плюс кратка отметка за погребение в гробището на остров Харт. Никакви снимки, никакви протоколи за оглед.

Не откриха нищо и в тоалетната на някогашната спирка на околоръстната линия, където е било извършено второто убийство: купища боклуци и плахи опити да се измие кръвта от старите

умивалници и потрошените огледала. Този труп изобщо не беше идентифициран — нямаше му главата.

Зад гърба му се разнесе сподавена ругатня. Дагоста се обърна навреме, за да зърне как закръглената фигура на капитан Уокси с мъка се провира през тясната ръждива вратичка. В очите му се четеше отвращение, а тлъстото му лице мазно лъщеше на оскъдната светлина.

— За Бога, Вини! — изпръхтя той и предпазливо тръгна между плетеницата от релси. — Какво правим тук? Казах ти, че това не е място за висши полицейски служители! Особено пък в неделя следобед. — Кимна по посока на тъмния тунел. — Май малката хубавица ти подпали чивиите, а? Страхотни цици! Отказа да ми стане лична асистентка, представяш ли си? Предпочете да обикаля разни дупки и да измъква дрипльовците от тях. Иди, че я разбери...

Да бе, направо удивително, въздъхна Дагоста, представяйки си как ще се чувства една привлекателна жена под прякото разпореждане на Уокси.

— А сега и радиостанцията ми не работи, да я вземат мътните! — мрачно добави капитанът.

Дагоста вирна пръст към тавана на тунела.

— Според Хейуърд тук се губи връзката.

— Браво. А как ще повикаме помощ?

— Никак. Трябва да разчитаме само на себе си.

— Браво — повтори Уокси.

Дагоста го погледна. По горната му устна бяха избили капки пот, бузите с цвят на втасало тесто бяха увиснали.

— Намираме се в твоя район — напомни му лейтенантът. — Я си представи, че се пръкне нещо, а ти си се оказал на местопрестъплението? — Пръстите му механично опипаха джоба на якето за пура, после се отдръпнаха. — И обратно — няма ли да ти стане кофти, ако тия убийства се окажат свързани и пресата гръмне за тях, а ти си стоиш в кабинета и си бъркаш в носа?

— Няма да ставам кмет, Вини — стрелна го с поглед Уокси. — От опит знам, че когато завалят лайната, е най-добре да си на сушина.

Лицето му се отпусна, от устата му излетя успокоена въздишка.

От мрака бавно изплува светла точка. Миг по-късно пред тях се появи дребничката фигура на сержант Хейуърд.

— Почти стигнахме — обяви тя. — Остава ни само едно ниво.

— Надолу ли? — изгледа я с възмущение Уокси. — Не мога да си представя, че има по-надолу от това тук!

Хейуърд не отговори.

— А как ще слезем? — попита Дагоста.

Жената кимна в посоката, от която се бе появила.

— Нататък по релсите, на около четиристотин метра вдясно има друга стълба.

— Ами ако мине влак? — облеци се Уокси.

— Това е изоставена линия — успокои го Хейуърд. — Тук отдавна не минават влакове.

— Откъде знаеш?

Лъчът на фенерчето освети дебелия слой ръжда върху релсите. Очите на Дагоста бавно се вдигнаха към лицето на младата жена, което се оказа доста смръщено.

— Има ли нещо специално там? — тихо попита той. Хейуърд се замисли, после леко кимна с глава.

— Обикновено обикаляме само по-горните нива. Но слуховете твърдят, че колкото по-надолу отиваш, толкова по-шантави неща виждаш... — Нова пауза. — По тази причина предложих да сме група хора.

— Искаш да кажеш, че там долу живеят хора? — възкликна Уокси.

— Разбира се — кимна Хейуърд, а гримасата ѝ беше достатъчно красноречива: капитанът би трябвало да е наясно с това. — През зимата са на топло, а през лятото нито вали, нито духа. Проблем са единствено другите къртици.

— Кога за последен път прочистваха това ниво?

— То не се прочиства, капитане.

— А защо?

Последва мълчание.

— Главно защото къртиците от по-долните нива са практически неоткриваеми. Развили са способност да виждат в мрака. Докато чуеш нещо и се обърнеш, вече са изчезнали. Няколко пъти в годината правим огледи с кучета, обучени да откриват трупове. Но и тогава не слизаме прекалено на дълбоко. Опасно е. Долу има най-различни хора, не само бездомници. Някои се укриват, други бягат от нещо — най-често от закона, трети са просто грабители.

— Ами онзи материал в „Поуст“? — подхвърли Дагоста. — В него се споменава за някаква подземна общност, която не е настроена особено враждебно.

— Тя се намира под Централ Парк, лейтенант, а не в района на Западното депо — поклати глава Хейуърд. — Някои райони са цивилизовани от други. Но не забравяйте, че в същия материал се споменава и за канибали. — На лицето ѝ се появи приветлива усмивка.

Уокси понечи да каже нещо, но размисли и стисна устни, като преглътна мъчително.

Тръгнаха мълком покрай релсите. Дагоста изведнъж си даде сметка, че пръстите му несъзнателно опипват големия „Смит и Уесън“, модел 4946. С удовлетворение си припомни, факта, че планираната им подмяна с 9-милиметрови полуавтоматични пистолети, замислена някъде през 90-те, така и си остана само на книга.

Желязната врата към стълбата се оказа неестествено изкривена. Хейуърд я отвори и се дръпна да стори път на офицерите. Дагоста прекрачи прага и очите му веднага се насълзиха от острата воня на амоняк.

— Нека мина напред, лейтенант — забеляза състоянието му Хейуърд.

Дагоста мълчаливо се отмести.

Стълбата се спускаше покрай стена, облицована с каменни плочи. И отново поемаше нагоре след тясна междинна площадка. Очите на Дагоста продължаваха да смъдят от неописуемата смрад.

— Какво вони така, мамка му?

— Пикоч — поясни лаконично Хейуърд. — Плюс други неща, за които надали ще искате да чуете.

Зад тях се разнесе мъчителното хриптене на Уокси.

Провряха се през дупка с назъбени стени и се озоваха в тъмно и влажно пространство. Лъчът на прожектора в ръцете на сержант Хейуърд разкри, че са попаднали в задънения край на някакъв тунел. Но релси нямаше. Неравната пръст беше покрита с мазни локви, сред които личеше пепелта на отдавна изстинали огньове. Боклукът беше навсякъде: смачкани вестници, чифт съдрани панталони, самотна обувка, памперс с още незасъхнали изпражнения.

Дагоста чуваше тежкото дишане на Уокси зад гърба си и неволно се учуди, че капитанът изведнъж беше престанал да се оплаква.

Вероятно заради вонята.

Хейуърд тръгна към тесния проход, който водеше навън от тунела.

— Тук е открито тялото, затова нека се държим близо един до друг — рече тя. — Пазете се от тръбите.

— Какви тръби?

— Онези, които биха се стоварили върху главите ви от мрака.

— Наоколо няма никой.

— Тук са — увери го Хейуърд.

Дишането на Уокси стана още по-тежко.

Тръгнаха бавно през прохода. От време на време Хейуърд насочваше лъча на фенерчето по протежение на стените. На всеки пет-шест метра в тях личаха дълбоки правоъгълни ниши. Временни складове за материали, поясни Хейуърд. Направени преди цял век от строителите на тунела, а днес превърнати в леговища. Обезпокоени от лъча на фенерчето, сред боклуците се размърдаха огромни кафяви плъхове, които започнаха да се оттеглят с обидна мудност. Но от хора нямаше следа.

Хейуърд спря, смъкна униформеното кепе и прибра косата си.

— Според протокола трупът е бил открит в леговището, разположено отвъд срутено пешеходно мостче — съобщи тя. — Ето го там. — Фенерчето освети купчина ръждясало желязо, след което се премести към стенната ниша, която на пръв поглед не се различаваше от останалите. Беше издълбана на около половин метър от пода на тунела, с ширина и дълбочина от около метър и половина.

Дагоста се приближи и надникна. Кирлив матрак без постелки, подгизнал от кръв. Стените също бяха оплескани с кафяви петна, между които беше полепнало нещо, за което дори не му се искаше да мисли. Върху пода, постлан с вестници, се търкаляха вездесъщите смачкани кашони. Смрадта беше неописуема.

— И този е намерен без глава — прошепна Хейуърд. — Разпознали го по пръстовите отпечатъци. Шашин Уокър, тридесет и две годишен. Дебело досие, сериозен клиент.

При всякакви други обстоятелства Дагоста би сметнал за абсурдно полицай да говори шепнешком, но сега това някак си го успокояваше. Продължи да оглежда наоколо и по време на продължително възцарилото се мълчание.

— Главата намери ли се? — попита най-сетне той.

— Не.

Смърдящата дупка не носеше кой знае колко следи от полицейски действия. Потръпнал от внезапното, но силно желание да е навсякъде другаде, но не и тук, лейтенантът се наведе и издърпа за крайчеца някакво сплъстено одеяло.

От него с глух тропот се изтърколи кафеникава топка. Това, което някога е било уста, беше замръзнало в безмълвен писък.

— Май не са си давали много зор — констатира Дагоста, чу някакво тихо стенание зад себе си и се обърна. — Какво ти е, Джак?

Уокси не отговори. Лицето му светеше като бледа луна, увиснала в зловонния мрак.

Фенерчето отново се насочи към главата.

— Налага се да повикаме криминалистите за допълнителен оглед — промърмори Дагоста и механично посегна към радиостанцията. В следващия миг отдръпна ръката си, досетил се, че тук тя не му върши работа.

— Лейтенант? — направи крачка напред Хейъурд.

— Какво?

— Когато някой умре, къртиците напускат мястото. От суеверие. Но в момента, в който се махнем оттук, те ще се върнат и ще премахнат всички следи. Включително главата и никога повече няма да я видим. В тези подземия полицията не е на почит.

— Но как ще разберат, че сме тук, по дяволите?

— Вече ви казах — те са наоколо. И наблюдават всичко.

Дагоста насочи лъча към околните стени. Тунелът беше тих и пуст.

— Какво искате да кажете?

— Ако искате да изследвате тази глава, ще трябва да я отнесете сам.

— О, Господи! — простена Дагоста, помълча и кимна: — Добре, сержант. Налага се да импровизираме. Подайте ми онзи пешкир.

Хейъурд заобиколи застиналия на място капитан Уокси, вдигна влажната кърпа и я разстла на цимента в близост до главата. След това покри дланта си с ръкава на униформеното яке и я избута върху нея.

Дагоста наблюдаваше действията ѝ със смесица от отвращение и възхита, забравил парливото смъдене в очите си. Жената сръчно събра

краищата на пешкира и ги завърза като бохча.

— Да вървим — кимна той. — Сержант, на вас се пада честта за последните почести.

— Няма проблем. — Хейуърд вдигна вързоп, като го държеше колкото може по-далеч от тялото си.

Но едва тръгнали по обратния път, във въздуха се разнесе тихо свистене и една бутилка се пръсна в стената, на сантиметри от главата на Уокси.

— Стой! Полиция! — светкавично се завъртя Дагоста.

От мрака бръмна втора бутилка. Някакъв странен гъдел в основата на гръбнака му позволи по-скоро да усети, отколкото да види заплашително приближаващите се фигури.

— Само трима сме, лейтенант — напрегнато прошепна Хейуърд. — Предлагам да се омитаме!

От мрака долетя дрезгав вик, последван от втори, сетне се разнесе тропот на бягащи крака. Зад гърба им Уокси изцвили от ужас.

— За Бога, капитане, съвземи се! — кресна Дакота.

Но Уокси сякаш не го чу, от устата му излиташе тихо скимтене. Извърна поглед към миниатюрната фигура на сержант Хейуърд, изпълната като струна. Деликатните ѝ ръце висяха отстрани на тялото, в едната от тях се поклащаше опакованата глава. Тя шумно си пое въздух и се извърна с лице към стълбата.

— Не ме изоставяйте, моля ви! — проплака Уокси.

Дагоста го хвана за рамото и грубо го блъсна пред себе си.

Това изглежда беше достатъчно. Дебелакът се пробуди и започна да подтичва по обратния път, задминавайки дори Хейуърд.

— Мърдай! — извика лейтенантът и я побутна пред себе си. В следващия миг нещо изсвири покрай ухото му, той рязко се завъртя и измъкна револвера. В светлината на изстрелите успя да зърне десетина сенки, които се разделиха с очевидното намерение да ги обкръжат. Тичаха бързо, с приведени гърбове. Без да губят повече време, полицаите хукнаха към стълбата.

Спряха едва когато стигнаха горното ниво. Дагоста дишаше тежко и правеше напразни опити да се послуша. Хейуърд стоеше до него с оръжие в ръка. Тишината се нарушаваше единствено от заглъхващите стъпки на Уокси, който продължаваше да тича към светлината.

— Следващия път очаквам да ме предупредиш за намеренията си, сержант! — раздразнено изръмжа той.

— Страхувах се, че ще хукнете след капитана, сър — хладно отвърна Хейуърд, докато прибираше пистолета си в кобура. — Веднага ще добавя, че за новобранец се представихте доста добре.

Дагоста изненадано я погледна. За пръв път се беше обърнала към него по устав, като към старши офицер. Понечи да попита какво беше това странно подсвиркване, което издаде долу, непосредствено преди оттеглянето, но после се отказа.

— Главата?

Хауърд леко повдигна бохчата в ръката си.

— В такъв случай да се пръждосваме. Останалите забележителности ще разгледаме друг път.

По обратния път пред очите му, Бог знае защо, непрекъснато плуваше гледката на посраните памперси. Нищо друго. Нито сенките и бутилките, нито усойният тунел.

Марго се отдръпна от дълбокия метален умивалник на лабораторията по съдебна антропология и подсуши ръцете си с грубата болнична кърпа. Очите ѝ се извърнаха към количката с останките на Памела Уишър. Всички огледи бяха приключени, бяха взети и съответните проби. По-късно тази сутрин тялото щеше да бъде предадено на близките. В другия край на залата Брамбъл и Фрок се занимаваха с втория скелет. Надвесени над чудовищно обезобразените кости, те извършваха поредица от прецизни измервания.

— Мога ли да отбележа нещо? — обади се доктор Брамбъл, като остави настрана все още вибриращото трионче.

— Много ви моля — мазно отвърна Фрок и великодушно махна с ръка.

Тези двамата изобщо не се понасят, усмихна се Марго, докато смъкваше тънките гумени ръкавици. Имаше редкия шанс да види конфронтацията на Фрок с равностоен, притежаващ огромен интелект и не по-малка самоувереност противник. Беше цяло чудо, че изобщо успяха да свършат нещо. При това доста. През последните няколко дни бяха проведени изследвания с антитета, остеологични анализи, тестове за остатъчна отрова, плюс още куп спомагателни процедури. В момента чакаха ДНК анализите и зъбния профил, но въпреки това анонимният скелет отказваше да разкрие тайната си — главната причина за напрегната атмосфера в лабораторията.

— Всеки средно интелигентен човек би трябвало да е наясно, че проникването откъм гърба е невъзможно, защото ако е имало такава, напречните връзки трябваше да са прекъснати или силно увредени! — отсече с гневния си ирландски фалцет Брамбъл.

— Не мога да проумея, въпреки огромните си усилия, какво общо има тук някакво си прищипване — изръмжа Фрок.

Марго изключи слуха си за този спор, по-голямата част от който така или иначе не я интересуваше. Нейната специалност бе етнофармакология и генетика, а не обща анатомия. Достатъчно проблеми, които чакаха своето решение.

Въздъхна и се надвеси над последните тъканни проби от втория скелет въпреки протеста на трапецовидните си мускули. През изтеклата нощ бяха взели не обичайните три, а цели пет серии от по десет проби с белязани атоми. Даваше си сметка, че напоследък работи на прекалено високи обороти. Претоварваше се неимоверно много през последните няколко дни, мрачно отбеляза Марго. Трябваше да внимава!

Десетина минути по-късно подозренията ѝ се потвърдиха: тъмните ивици белтък не носеха информация. Бяха съвсем обикновени човешки протеини, които можеха да разкрият структурата си само след задълбочен генетичен анализ. Но това означаваше, че окончателните резултати ще се забавят още няколко дни.

Отмести пробите и започна да разтрива рамото си. Едва сега забеляза кафявия плик, поставен до спектралния микроскоп. Рентгенови снимки. Навярно са пристигнали тази сутрин. Явно Брамбъл и Фрок са били прекалено заети с разправии около скелета, за да им обърнат внимание. Това бе разбираемо: при почти напълно оголен скелет снимките едва ли съдържаха важна допълнителна информация.

— Марго? — вдигна глава Фрок.

Тя се обърна и тръгна към него.

— Погледни, ако обичаш — махна към микроскопа възрастният учен и отдръпна инвалидната си количка от масата. — Обърни внимание на вдлъбнатината по протежение на дясната бедрена кост.

Стереоувеличителят бе настроен на минимална мощност, но въпреки това разкриваше един безкрайно различен свят. Гладката кафява повърхност на костта отстъпи място на пустинен пейзаж, изпълнен с хребети и долини.

— Какво ти е мнението?

Не за пръв път беше принудена да се превръща в арбитър на чужди спорове, но тази роля никак ней харесваше.

— Прилича на естествено причинена костна фрактура — каза тя с усилие да прозвучи безстрастно. — Не бих казала, че непременно представлява следа от зъб.

Фрок триумфално се облегна в инвалидния стол, а Брамбъл премигна.

— Какво казахте? — невярващо я изгледа той. — Не искам да споря с вас, доктор Грийн, но за мен това е най-ясният и категоричен отпечатък от зъб, който е попадал пред очите ми!

— И аз нямам желание да ви противореча, доктор Брамбъл — отвърна Марго и увеличи фокуса. Малката дупчица изведнъж се превърна в дълбок каньон. — Но по вътрешната стена личат известно количество пори от естествен произход.

Брамбъл вдигна роговите очила на челото си, втурна се към микроскопа и долепи очи до окулярите, погледа известно време, после бавно се изправи.

— М-да... — проточи той. — Не ми е приятно да го призная, Фрок, но май имате право.

— Марго има право — поправи го професорът.

— Да, разбира се. Отлично, доктор Грийн.

Острото дрънчане на телефона ѝ спести отговора. Фрок енергично се придвижи до апарата и вдигна слушалката. А Марго изведнъж откри, че едва сега обръща внимание на някогашния си научен ръководител — въпреки че вече цяла седмица работеха заедно. Все още закръглен, все пак ѝ се видя по-слаб отпреди, когато ги свързваше всекидневната работа в музея. Количката му също бе друга: стара и охлузена. Нима менторът ѝ беше изпаднал в нужда, с тревога се запита тя. Но дори и да беше така, това не му се беше отразило, поне външно.

Беше все така пъргав и енергичен — качества, с които ръководеше през целия си мандат катедрата по антропология.

Това, което чуваше в слушалката, очевидно го ядоса. Очите на Марго се отделиха от лицето му и се насочиха към прозореца с великолепен изглед към Централ Парк. Дърветата бяха окичени с пищната зеленина на лятото, а езерото блестеше под ярката светлина. В южната му част се движеха лениво няколко гребни лодки. Изведнъж ѝ се прииска да бъде в една от тях, изложила лице на гальовните слънчеви лъчи. А не да се рови из отворотелните останки в тази мрачна лаборатория.

— Дагоста беше — съобщи Фрок, след като остави слушалката. — Нашият приятел тук щял да си има компания. Спуснете щорите, моля. Изкуствената светлина е по-подходяща за работа с микроскоп.

— Каква компания? — попита Марго.

— Така каза. Вчера следобед са оглеждали някакви железопътни тунели, в които открили силно разложена глава. Пращат ни я за изследване.

Доктор Брамбъл изръмжа нещо под носа си.

— Да не е на?... — започна Марго и кимна към скелетите.

— Не, нямат връзка — мрачно отвърна Фрок.

За миг над лабораторията надвисна тишина. После, сякаш по силата на негласна уговорка, двамата мъже се върнаха към масата с неидентифицирания скелет. Не след дълго оттам започнаха да се чуват нови отровни реплики. Марго въздъхна и обърна гръб на инсталацията за електрофореза. За да систематизира събраните данни, щеше да ѝ трябва най-малко един цял предобед.

Очите ѝ отново се спряха на плика. Вдигнаха шум до Бога, за да ги получат с максимална бързина, а сега ги бяха забравили. Реши да им хвърли един поглед, преди да се захване с работа.

Защипа първата тройка върху осветения екран на стената. И трите показваха горната част на неидентифицираното тяло. Макар и по-неясно в сравнение с обикновеното наблюдение, те потвърждаваха вече известното: силно изразени малформации на костите, с гротескни удебелявания и ръбове почти навсякъде.

Следващата серия показваше лумбалния сектор.

Веднага обърна внимание на четири малки петна, бели и ярки. Придърпа увеличителя, за да ги разгледа под окулярите. Оказа се, че това са ясно очертани триъгълници в основата на гръбначния стълб. Метал, определи Марго. Единствено металът изглежда по този начин под рентген.

Изправи се и бавно се огледа. Надвесени над останките, двамата учени продължаваха да си разменят хапливи реплики.

— Елате да видите нещо — подвикна им тя.

Пръв пристигна Брамбъл. Заби нос в снимката, после отстъпи крачка назад и отново погледна.

Миг по-късно се дотъркаля и Фрок, в очите му светеше любопитство. Количката му неволно закачи панталоните на съдебния лекар.

— Ако обичате — промърмори той и безцеремонно изблъска опонента си с помощта на тежкото съоръжение за придвижване. След което се наведе напред и се втренчи във визьора.

В залата се възцари мъртва тишина, нарушавана единствено от тихото бучене на вентилатора над полуизгнилия скелет. Тези двамата май тотално се объркаха, помисли си Марго.

Дагоста прекрачи прага на кабинета и се закова на място. В очите му се появи безкрайно недоумение. Обстановката беше като в крайпътна кръчма, която иска да мине за изискан ресторант. Тежки мебели от фалшив махагон, приглушена светлина, дебели завеси, евтини украшения от ковано желязо, от които висяха жълтеникави стъкълца, претендиращи да минат за диаманти. Това беше първата му поява тук след назначаването на Хорлокър за началник на управлението. Изведнъж изпита желанието да повика келнера и да си поръча един „Гибсън“.

Началникът Редмънд Хорлокър се беше разположил зад огромно, абсолютно голо писалище. От креслото срещу него преливаше туловището на Уокси, който споделяше приключенията си от предишния ден и очевидно бе стигнал до кулминацията. По думите му тримата били нападнати от разярена тълпа бездомници, която той, Уокси, успял да респектира с оръжие в ръка, докато Дагоста и Хейуърд се изтеглят на безопасно разстояние. Хорлокър слушаше е безизразно лице.

Дагоста плъзна поглед по лицето на капитана, което ставаше все по-оживено. От опит знаеше, че няма смисъл да се намесва, тъй като нямаше да промени абсолютно нищо. Уокси бе началник на районно управление, докато той самият се явяваше в главното полицейско управление от дъжд на вятър и това го лишаваше от каквито и да било възможности да впечатлява върховния вожд. Нещата биха могли да приключат съвсем просто — като в разследването се включат повече хора. Но тих вътрешен глас вече нашепваше, че въпросното разследване ще се окаже от онези, при които количеството на неприятностите е далеч над нормалното. По тази причина не виждаше нищо лошо в самохвалството на Уокси, разбира се, ако поеме част от отговорността. Колкото повече се пъчиш в началото, толкова повече лайна ще изядеш накрая, увери го тихият вътрешен глас.

Уокси завърши епопеята и в кабинета се възцари тишина, натежала от авторитета на притежателя му.

— Ваш ред е, лейтенант — прокашля се най-сетне той и вдигна поглед към Дагоста.

— Все още е рано да се каже дали има някакво отношение към новите убийства или не, сър — изпъна гръб той. — Но си струва да се провери и във връзка с това не бих отказал известна подкрепа, имам предвид човешка сила...

Античният телефон издрънча и Хорлокър вдигна слушалката.

— Това ще почака! — лаконично отсече той, затвори и отново насочи поглед към Дагоста.

— Любител ли сте на „Поуст“?

— Понякога го преглеждам — отвърна лейтенантът, моментално усетил накъде вървят нещата.

— И познавате тоя Смитбек, дето бълва цялата помия?

— Да, сър.

— Приятели ли сте?

Дагоста забави отговора си.

— Не съвсем, сър.

— Не съвсем, значи — промърмори шефът. — Но в своята книга за чудовището в музея Смитбек твърди, че сте първи дружки. Ако се вярва на думите му, по време на онзи дребен инцидент в Природонаучния, вие двамката сте спасили човечеството едва ли не с голи ръце.

Дагоста замъча. Собствената му роля на тържественото откриване на Световната експозиция на суеверията в онази апокалиптична вечер отдавна беше потънала в забвение. Никой от новото ръководство на полицията не изпитваше желание да признае заслугите му.

— Вашият „не съвсем“ приятел Смитбек направо ни побърка! Изневиделица привлече вниманието на този луд град, главно защото обяви проклетата си награда! Именно в тази посока са съсредоточени и усилията на „известната“ подкрепа в човешка сила, за която споменахте. Всъщност вие би трябвало да го знаете по-добре от всеки друг. — Началникът недоволно се размърда в огромния кожен трон. — С две думи, вие твърдите, че убийството на Уишър притежава един и същи почерк с тези на бездомниците, така ли?

Дагоста само кимна.

— Хубаво. Ние не искаме убити бездомници в границите на Ню Йорк, защото това е грозно и създава проблеми. Но истинските проблеми възникват, когато е убита обществена фигура. Ясен ли съм?

— Напълно — отвърна Дагоста.

— Искам да кажа, че сме разтревожени от убийствата на скитниците и ще опитаме да ги разкрием. Но от друга страна, скитници мрат всеки ден, драги Дагоста. Което между нас казано, си е в реда на нещата. Всички го знаем. Същевременно градът е настръхнал от обезглавяването на една светска красавица. Кметът настоява за *изясняване* на случая. — Опря лакти на писалището и в осанката му се появи нещо величествено. — Давам си сметка, че се нуждаете от подкрепления, затова мисля да включа в разследването и капитан Уокси. А докато то тече, ще му назнача заместник, който ще движи текущите неща в участъка.

— Слушам, сър! — изпъна гръб Уокси.

Дагоста отчаяно въздъхна. Самоходното дрънкало Уокси бе последният човек, от когото се нуждаеше. Вместо подкрепа в жива сила щеше да се наложи да отдели от своите хора, за да го пазят. И вероятно щеше да му възложи нещо синекурно, за да не му се мотае из краката. Но заповедта на началника на полицията поставяше и друг, чисто субординационен проблем: полицейски капитан и началник на районен участник минаваше под разпореждането на лейтенант от отдел „Убийства“. Как на практика ще стане това, по дяволите?

— Дагоста! — строго го изгледа началникът.

Лейтенантът вдигна поглед.

— Какво?

— Зададох ви въпрос. Какво става в този музей?

— Трупът на Уишър е изследван и предаден на близките.

— А другият скелет?

— Все още не е идентифициран.

— Зъбните отпечатъци?

— По този въпрос съществуват известни разногласия.

— За Бога, Дагоста! — театрално въздъхна Хорлокър. — Нали казахте, че тези хора си разбират от работата? Не ме карайте да съжалявам, че ви послушах и заповядах преместването на скелетите от моргата.

— По случая са ангажирани главният патолог на Ню Йорк и най-добрите специалисти на музея. Познавам ги лично и мога да ви уверя, че по-добри от тях...

Хорлокър махна с ръка и отново въздъхна.

— Пет пари не давам за научните им звания, лейтенант. Искам резултати. Давам ви Уокси с надеждата нещата да потръгнат. До утре вечер искам конкретни резултати. Ясен ли съм, Дагоста?

Лейтенантът кимна.

— Да, сър.

— Добре. — Шефът махна с ръка. — Залавяйте се за работа.

От десет години насам не съм виждал по-необичайна демонстрация в този град, помисли си Смитбек. Рисувани от професионални художници плакати, първокласни озвучителни системи. Внезапно го обзе чувството, че е гол.

Съставът на протестиращите беше безкрайно разнообразен — изискани дами от южните околности на Сентрал Парк и Пето авеню, облечени в модни уникати и отрупани с брилянти, млади банкови служители и дилъри на ценни книжа, търговци на дребно и всякаква паплач, възбудена от възможността да протестира — главно добре облечени питомци на частни колежи. Но Смитбек беше удивен най-вече от количеството. Наоколо се блъскаха поне две хиляди души, което означаваше, че организаторът, който и да е той, има солиден опит в политиката. За това свидетелстваше разрешението на градската управа, което позволяваше на тълпата да демонстрира в самия център на града, при това в часа на най-голямото натоварване. Хор от гневни класони и нетърпеливо форсиране на двигатели звучеше зад гъстите полицейски кордони и телевизионните камери.

Смитбек отлично съзнаваше, че тълпата в този град всъщност носи дивидентите на властта. По тази причина сегашната протестна демонстрация съвсем не беше шега, особено за шефа на полицията и всички останали, имащи някакво отношение към управлението на Ню Йорк. Тези хора не биха излезли на улицата ей така, от скука или за развлечения. Някой ги беше организирал.

На пресечката между Пето авеню и Сентрал Парк Саут, точно под позлатената Статуя на победата, се издигаше покрита с червен килим платформа, върху която се беше изправила госпожа Хорас Уишър. Мощната усилвателна уредба придаваше сила и решителност на иначе крехкия ѝ глас. Зад гърба ѝ се виждаше популярната вече детска фотография на Памела, увеличена многократно.

— Докога ще търпим смъртта да шества в нашия град? — попита в микрофона тя. — Докога ще търпим избиването на нашите синове и

дъщери? На нашите братя, сестри и родители? Докога ще живеем в страх в собствените си домове?

Тълпата реагира с гневни възгласи.

Госпожа Уишър изчака за момент, след което продължи, вече по-спокойно:

— Преди триста години моите прадеди са пристигнали в Ню Амстердам и го превърнали в свой дом. Бих казала — в добър дом за всички нас. Когато бях дете, моята баба ме извеждаше на разходка в Сентрал Парк. Обикновено надвечер. От училище се прибирахме сами. Никога не сме си правили труда да заключваме. Но после, бавно и постепенно, този град беше заят от вълната на насилие, наркотици и убийства. Колко майки трябва да загубят рожбите си, преди да кажем *стига!*

Замълча и отстъпи от микрофона. Тълпата реагира с гневен ропот. Тази жена говори просто, но ясно, с достойнството на роден оратор, помисли си Смитбек и вдигна по-високо магнетофончето в ръката си, предчувствайки поредната първа страница.

— Часът дойде! — отново се извиси гласът на госпожа Уишър. — Дойде времето да си получим града обратно. Да го вземем и съхраним за нашите деца и внуци. И ако това означава смъртни наказания за разпространителите на наркотици, те трябва да бъдат въведени! Ако е свързано с милиарди за изграждането на нови затвори, те трябва да бъдат похарчени! Защото ние сме във война. Ако не ми вярвате, обърнете се към статистиката. Избиват ни всеки ден. През миналата година в Ню Йорк са станали хиляда и деветстотин убийства. По пет на ден. Което означава, че губим тази война, приятели. Затова трябва да се вдигнем, като използваме всички възможни средства. Да си върнем обратно този град — улица по улица, квартал по квартал. От парка Бетъри до Клойстърс, от Ййст Енд Авеню до Ривърсайд Драйв. Трябва да воюваме за всяка педя земя!

Гневният ропот се засили. Привлечени от него, в тълпата започнаха да се вливат нови групи младежи, повечето с бутилки в ръце. Май ще стане напечено, помисли си Смитбек.

Госпожа Уишър се обърна и махна с ръка към нещо оттатък полицейския кордон. От дълга черна лимузина слезе кметът — нисък, започнал да оплешивява човечец в тъмен костюм, придружен от неколцина сътрудници. Смитбек зачака с нетърпение какво ще

последва. Огромната тълпа очевидно бе изненадала и кмета и сега той драпаше да влезе в час, да се покаже в центъра на събитията.

— Кметът на Ню Йорк! — оповести госпожа Уишър, проследявайки с поглед как градоначалникът си пробива път към червения подиум. — Елате, искаме да ви чуем!

Шумът се усили.

— На практика нямаме нужда от речи, а от дела! — добави госпожа Уишър. — Дела, господин кмете!

Тълпата отговори с дружен рев.

— Дела!

Младежите започнаха да дюдюкат и свиркат.

Кметът изкачи стъпалата към подиума, грейнал в усмивка и размахал ръце за поздрав. После се обърна към госпожа Уишър и подхвърли нещо, най-вероятно да му отстъпи микрофона. Тя обаче не го стори и извика:

— Не ни трябва речи! До гуша ни дойде от глупости!

Ръката ѝ рязко издърпа кабела на микрофона и жената се насочи към подножието на подиума. Кметът остана да стърчи пред тълпата без възможност да бъде чул и разбран. На лицето му беше замръзнала пластмасова усмивка.

Възпламенена от поведението на ораторката, тълпата нададе оглушителен рев и се люшна към трибуната. По гърба на Смитбек пробягаха ледени тръпки. Миг по-късно литнаха и първите бутилки, като една от тях се пръсна на метър-два от кмета. Ясно обособена групичка младежи си пробиваше път към него с лакти и псувни. Сред тях преобладаваха нарицателни от сорта на *задник*, *педал*, *либерален боклук*. Към трибуната полетяха и други предмети. Усетили, че нещата излизат от контрол, сътрудниците на градоначалника побързаха да го смъкнат от подиума и да го натикат в лимузината.

Типична демонстрация на стадното чувство, тлеещо във всяка тълпа, помисли си журналистът. Същевременно беше принуден да признае, че за пръв път присъства на толкова мощна и спонтанна манипулация от страна на оратор, демонстрирана току-що от госпожа Уишър. Напрежението постепенно спадна, тълпата се раздели на малки групички и започна да се разпръсква. Смитбек се отправи към близката скамейка с намерението да систематизира все още пресните си впечатления. Миг по-късно хвърли поглед на часовника си и скочи

на крака. Пет и половина. Време да заеме поста си, просто за всеки случай.

Поддържайки равномерно темпо, Марго изскочи иззад ъгъла на Шестдесет и пета улица и рязко спря. На главата ѝ имаше слушалки, а портативното радио беше настроено на новинарския канал. Очите ѝ пробягаха по познатата фигура на дългуча, седнал на парапета пред входната врата. От главата му стърчеше рус, обилно напоен с гел кичур коса.

— О, ти ли си? — задъхано подхвърли тя, изключи радиото и свали слушалките.

— Не вярвам на ушите си! — изгледа я с мрачен сарказъм Смитбек и слезе от парапета. — Къде изчезна приятелството? Куп общи преживявания, океан от спомени! И какво от това? „О, ти ли си“ и толкоз!

— Все още се мъча да изплувам от този океан — отвърна Марго, пхна радиото в сака и се наведе да разтрие глезените си. — А когато имам „щастиято“ да се натъкна на теб, монологът е на вечната тема „Моята кариера и колко велика е тя“.

— Право в целта — въздъхна Смитбек. — Което е вярно, си е вярно. Дай тогава да се престорим, че съм тук, обзет от желание да поправа грешката си, о, прекрасна фейо! Нека те черпя едно... — Очите му внимателно пробягаха по фигурата ѝ в спортен екип. — Напоследък си направо фантастична! Да не се готвиш за конкурса „Мис Вселена“?

Марго се изправи и тръгна да си върви.

— Имам си работа.

— Cafe des Artistes — изкусително подхвърли той, задържайки я за лакътя.

Марго спря и въздъхна.

— Добре — съгласи се тя с лека усмивка и внимателно се освободи. — Не казвам, че не мога да бъда купена. Дай ми пет минути за душ и преобличане.

Не след дълго прекосиха фойето на известния хотел и се насочиха към модерното заведение със споменатото име. Смитбек

кимна на салонния управител и я поведе към старинния бар.

— Не е зле — промърмори Марго, оглеждайки отрупаната с ордюври количка за сервиране с рамка от фина дърворезба.

— Хей, поканих те на едно питие, а не обяд с осем блюда! — предупреди с престорена строгост Смитбек се насочи към масата, над която беше окачено оригинално платно на Хауърд Чендлър Кристи — голи жени лудуваха сред цветна градина.

— Оная рижата си пада по мен — намигна той и вдигна палец към картината, останала зад гърба му. Поръчката им взе древен келнер с набраздено от бръчки лице, които вероятно се дължаха на постоянната служебна усмивка.

— Харесвам това място — промърмори Смитбек, гледайки подир мъжа в черно-бели одежди и величествена осанка. — Имат добро отношение към клиентите и не ги карат да се чувстват като отрепки. — Очите му изпитателно пробягаха по лицето на Марго. — Но да минем на въпросника. Прочете ли публикациите ми от последната ни среща насам?

— Принудена съм да се позова на Петата поправка^[1] — отвърна с усмивка Марго. — Но четох репортажите за Памела Уишър, от които най-силно впечатление ми направи втория. Опитал си да я представиш като нормален човек, а не като обект за експлоатация. Това не ли ново за теб?

— Марго си е Марго! — обяви с въздишка Смитбек, изчака келнера да сервира питиетата и купичката лешници, после добави: — Току-що се връщам от митинга. Госпожа Уишър се оказа опасна жена!

— Чух по новините — кимна Марго. — И се питам дали тази госпожа изобщо си дава сметка що за дух изпуска от бутилката...

— Накрая си беше направо страшно. Богатите и влиятелните внезапно откриха силата на *vulgus mobile*, което ще рече низките страсти.

Марго се усмихна, но остана нащрек. Със Смитбек трябва да се внимава. Беше готова да се обзаложи, че в момента магнетофонът в джоба му се върти.

— Чудна работа — продължи Смитбек.

— Кое?

Той сви рамене.

— Колко малко е нужно — няколко глътки концентрат, усещането за принадлежност към тълпата... И изведнъж достолепните представители на висшата класа се превръщат в разюздани животни.

— Нямаше да ти е толкова чудно, ако разбираше от антропология — подхвърли Марго. — Но, доколкото разбрах от репортажа по радиото, тълпата съвсем не е била толкова еднозначно аристократична, колкото биха желали някои представители на пресата. — Отпи глътка от питието си и се облегна назад. — Но това едва ли е чисто приятелска среща. Познавам те достатъчно, за да си давам сметка, че няма да похарчиш и цент без практични съображения.

Смитбек остави чашата си. Лицето му придоби изражението на несправедливо наранен човек.

— Изненадан съм — въздъхна той. — Много съм изненадан! Това не е онази Марго, която познавам. Напоследък почти не се виждаме. А когато това стане, почваш да дрънкаш врели-некипели. Я се погледни. Натрупала си мускули като някаква газела. Къде е остана някогашната пухкава и мекичка като памук Марго, която познавах и обичах? Какво изобщо става с теб, по дяволите?

Тя понечи да отговори, но само поклати глава. Ако мъжът насреща ѝ знае, че дори в момента в сака ѝ има зареден пистолет, само Бог можеше да предвиди реакцията му. Какво ставаше с нея, наистина, запита се тя. Отговорът дойде още преди да формулира въпроса си. Действително отдавна не се беше срещала със Смитбек. По същата причина, поради която избягваше и някогашния си наставник Фрок. А също така и Кавакита, агент Пендъргаст и останалите участници в онази операция. Ужасните спомени за нея все още бяха твърде пресни. Спомени, които, превърнали се в кошмари, продължаваха да смуцават спокойния ѝ сън. Не, достатъчно! На всичко това трябва да бъде поставена точка!

Междувременно обидата се оттече от лицето на Смитбек и то отново разцъфна в усмивка.

— Стига съм се правил на луд, за Бога! — подхвърли той. — Познаваш ме прекалено добре. Да, наистина имам практични съображения. Вероятно защото знам с какво се занимаваш по цяла нощ в проклетия музей.

Кой се е раздрънкарал? — замръзна Марго, после тръсна глава и успя да се овладее. Тоя тип насреща е хитър рибар. На кукичката му

със сигурност има повече стръв, отколкото иска да покаже.

— Работата е ясна — кимна тя. — Та с какво по-точно се занимавам и как разбра за него?

— Имам си източници и ти прекрасно го знаеш — сви рамене Смитбек. — Поразпитах тук-там и научих, че в четвъртък сутринта в лабораторията на музея са били докарани останките на Памела Уишър и още един, все още неидентифициран скелет. А ти и Фрок работите за полицията.

Марго не отговори.

— Не се безпокой, не го казвам, за да се самоизтъквам — добави репортерът.

— Изпих си пиенето, време е да тръгвам — изправи се Марго.

— Чакай — хвана я за китката Смитбек. — Има нещо, което бих искал да уточня. Заради отпечатъците от зъби ли ви извикаха?

Марго рязко се дръпна.

— Откъде знаеш?

На лицето на репортера се появи тържествуваща усмивка и тя си даде сметка, че я беше прекарал, при това майсторски. Въпросът му беше обикновен блъф, а тя взе, че се издаде.

Седна пак.

— Знаеш ли, че си едно мръсно копеле? — промълви тя.

— Не беше само предположение — успокоително подхвърли Смитбек. — Знам за преместването на скелетите. А ако действително си чела интервюто ми с Мефисто, щеше да знаеш за канибалството, което се шири в подземното му царство под Манхатън.

— Това не можеш да го отпечаташ, Бил — поклати глава Марго.

— Защо? Никой няма да разбере, че идва от теб.

— Друго ме тревожи! — сопна се. — Помисли малко, все още имаш време до връзването на следващия брой. Опитай да си представиш как обществеността в този град ще се възприеме подобна история. Помисли и за новата си приятелка госпожа Уишър. Тя нищо не знае. Как ще се почувства, когато научи, че дъщеря ѝ е била не само убита и обезглавена, но и почти изядена?

За миг лицето на Смитбек се сгърчи.

— Знам, Марго. Но това е новина.

— Задръж я с един ден.

— Защо?

Тя се поколеба.

— Хайде, цвете мое, кажи ми! — настоя Смитбек.

— Добре, ще ти кажа — кимна с въздишка Марго. — Има вероятност следите от зъби да са кучешки. Трупове са били заровени от доста време, преди пороят да ги отнесе в канала. По всяка вероятност с тях се е нагостило някое бездомно куче.

— Искаш да кажеш, че не става въпрос за канибали? — попита с посьърнало лице Смитбек.

— Съжалявам, че те разочаровах — поклати глава Марго. — Утре лабораторните резултати ще са готови и тогава ще знаем със сигурност. Обещавам, че ще имаш приоритет, и спокойно ще можеш да си пуснеш материала. За следобеда е насрочено служебно съвещание, на което ще присъства и Фрок. След него ще говоря с Дагоста.

— Какво променя един ден?

— Вече ти казах. Ако днес публикуваш новината, ще настане пълна лудница. Сам си видял на какво е способен тъй нареченият „каймак на обществото“. Какво ще стане, ако стигнат до заключението, че ново чудовище като Мбвун си разиграва коня, или пък — не дай Боже, в града се е появил сериен убиец канибал? Няма ли да приличаш на пълен идиот на следващия ден, когато обявим, че става въпрос за бездомни псета? И без това полицията е бясна заради наградата, която обяви. Имам чувството, че ако отново всееш безпричинна паника, наистина ще те набучат на кол!

— Хм — изсумтя Смитбек и замислено се облегна назад.

— Изчакай само един ден, Бил — погледна го умолително Марго. — Все още няма новина.

Репортерът помълча известно време, после вдигна глава.

— Добре — съгласи се той. — Инстинктът ми подсказва, че вероятно съм се побъркал, но ще ти дам този ден. Все пак не забравяй приоритета, който ми обеща. Нито дума на врага!

— Бъди спокоен — леко се усмихна Марго.

Помълчаха още малко.

— Преди малко попита какво става с мен — въздъхна тя. — Отговорът е, че не знам. Вероятно тези убийства ме връщат към старите спомени.

— Имаш предвид Музейния звяр, нали? — подхвърли Смитбек, методично атакувайки купичката с лешници. — Наистина не беше

лесно.

— И така може да се каже — кимна Марго. — След всичко, което стана... просто исках да го загърбя. Сънувах кошмари, които ме обливаха в студена пот нощ след нощ. Нещата се пооправиха едва след като се преместих в Колумбийския. Стори ми се, че всичко е минало, но се оказа, че не е така. Особено след като се върнах в музея... — Помълча малко, после внезапно смени темата: — Бил, имаш ли представа какво става с Кавакита?

— С Грег ли? — промърмори Смитбек, докато обръщаше празната купичка наопаки, сякаш да провери дали някой лешник не е залепнал за дъното. — Не съм го виждал откак напусна музея. Защо? — попита и очите му подозрително се присвиха. — Да нямаше нещо помежду ви?

— Не, не! — размаха ръце Марго. — Ако нещо ни е свързвало, то беше вечната надпревара за вниманието на доктор Фрок. Преди няколко месеца ми беше оставил послание на телефонния секретар, ама аз така и не му се обадох. Звучеше някак особено, сякаш беше болен. Както и да е. Подгони ме чувство за вина и в крайна сметка реших да потърся номера му в указателя. Оказа се обаче, че не е там. Сигурно се е преместил...

— Проклет да съм, ако знам — въздъхна Смитбек. — Но Грег е от хората, които никога не падат по гръб. Сигурно се е набутал в някой мозъчен тръст и бичи по триста хилядарки годишно. — Погледна часовника си и въздъхна: — Репортажът за митинга трябва да е готов малко преди девет. Което ще рече, че имаме време за по още едно.

— Какво чуват ушите ми?! — иронично го изгледа Марго. — Бил Смитбек предлага второ питие?! Не, няма как да откажа подобно чудо! Тази вечер тук се твори история!

[1] Петата поправка на Конституцията на САЩ дава право да не се отговаря на въпроси, които уличават в престъплението разпитваното лице. — Б.пр. ↑

Ник Битърман изкачи тичешком каменните стъпала към замъка Белведере и спря да изчака Таня. Лъчите на залязващото слънце все още опипваха огромната тъмнозелена маса на Централ Парк. Под мишницата му излъчваше хлад бутилка „Дом Периньон“, скрита в книжна кесия — едно приятно усещане в душния следобед. Чашите в джоба на якето му подрънкваха и при най-лекото движение. Механично опипа малката правоъгълна кутийка с пръстена. Беше от платина, с шлифован от „Тифани“ еднокаратов брилянт, за който без колебание плати четири хилядарки на Четиридесет и седма улица. Таня скоро се появи, засмяна и задъхана. Тя знаеше за шампанското, но не и за пръстена.

В главата му изплува сцена от някакъв филм, в която двама влюбени пиеха шампанско на Бруклинския мост, а след това запратиха празните чаши в реката. Нелоша идея, но неговата беше още по-добра. Няма по-величествена гледка към Манхатън от тази, която се разкрива от крепостните стени на Белведере по залез слънце. Проблемът беше да не забравяш, че трябва да се изметеш от парка преди спускането на мрака.

Протегна ръка, за дай помогне при последните стъпала, после бавно я поведе към каменния парапет. Черна на фона на залеза, крепостната кула се издигаше високо над тях, някак абсурдна с готическите си форми в сравнение с кацналата върху скалите модерна метеорологическа станция. Ник се обърна назад, очите му пробягаха по пътя, който току-що бяха извървели. В подножието на стълбите блестеше малкото езеро на замъка, зад което, чак до линията на дърветата, се простираше Широката поляна. Металните стени на Големия резервоар отвъд нея бяха позлатени от лъчите на залязващото слънце. Отдясно, в северна посока, се издигаха фасадите на Пето авеню с блеснали в оранжево прозорци. Отляво тъмнееха дърветата в западната част на Централ Парк, над които бяха надвиснали тъмни облаци.

Ник измъкна бутилката, скъса металното фолио и разви телената мрежичка, след което несръчно завъртя тапата. Тя изхвърча със звучен гръм и миг по-късно цопна в спокойните води на езерцето.

— Браво! — изръкопляска Таня.

Той напълни чашите и ѝ подаде едната.

— Наздраве!

Опразни своята на един дъх и погледна Таня, която отпиваше на малки глътки.

— До дъно! — заповяда той.

Момичето се подчини, нослето ѝ смешно се сбърчи.

— Щипе! — изкикоти се то и отново му поднесе чашата си.

— Внимание, граждани на Манхатън! — извика Ник и се изправи на балюстрадата. — Говори Ник Битърман! Провъзгласявам седми август за Ден на Таня Шмид, от днес и завинаги!

След третото допълване на чашите в бутилката остана само пяна.

— Да ги хвърлим долу, както повелява обичаят — напрегнато прошепна младежът и прехвърли ръка през раменете ѝ.

Запратиха чашите в пространството, наведоха се през парапета и проследиха пътя им до водите на езерото. Ник изведнъж си даде сметка, че паркът беше пуст. Не се мяркаха любителите на слънчевите бани, разходките и летните кънки, а в околностите на замъка нямаше жива душа. Я по-добре да приключвам, рече си и извади кутийката от джоба си. Таня я пое, а той отстъпи крачка назад и гордо зачака.

— За Бога, Ник! — възкликна миг по-късно тя. — Това със сигурност струва цяло състояние!

— *Ти* струваш цяло състояние — усмихна се младежът, изчака я да си сложи пръстена и я взе в прегръдките си. — Нали знаеш какво означава това?

Очите ѝ сияеха на фона на сгъстяващия се мрак над далечната гора.

— Е? — подкани я Ник.

Тя го дари със страстна целувка и прошепна в ухото му:

— Докато смъртта ни раздели, скъпи!

Този път целувката им продължи по-дълго, а дланта му бавно се плъзна върху гърдата ѝ.

— Ник! — засмяно се дръпна тя.

— Тук сме сами, скъпа — прошепна той. Ръката му се премести отзад и бедрата ѝ се оказаха залепени за неговите.

— Ако не броим, че целият град ни гледа — отвърна момичето.

— Нека гледат. Може пък и да научат нещо ново. — Пръстите му потънаха в деколтето ѝ и нежно докоснаха щръкналите зърна. Хвърли поглед на притъмняваща гора. — Предлагам да отложим това, докато се приберем у дома — прошепна в ухото ѝ.

Тя кимна, усмихна се и тръгна към каменните стъпала. Ник проследи естествената грациозност на движенията ѝ и усети как приятната топлина на отлежалото шампанско се разлива във вените му. Нищо не може да се сравни с шампанското — удря право в главата.

В мехура също, добави след кратко колебание.

— Почакай да опразня главния резервоар — подвижна след момичето.

Тя не спря, а той пое към кулата. Помнеше, че на отвъдната страна, точно до желязната стълба, имаше малка тоалетна. В сянката беше тихо. Грохотът на трафика достигаше дотук под формата на приглушено бучене. Бутна вратата, влезе в мъжката тоалетна и дръпна ципа си. Както очакваше, тоалетната беше пуста. Наведе се към хладния порцелан и затвори очи.

После чу някакъв звук и бързо ги отвори. Не, така ми се е сторило, усмихна се на трепването си. Навярно като всички жители на Ню Йорк страдаше от перманентна параноя.

После звукът се повтори, този път съвсем отчетливо. Ник стреснато се обърна, все още с член в ръка. Вратата на една от кабинките се отвори и от нея изскочи едър мъж, който с бърза крачка се насочи към него.

Таня чакаше на каменните стъпала, изложила лице на вечерния бриз. Годешният пръстен непривично тежеше на безименния ѝ пръст. Ник очевидно не бързаше. Паркът вече тънеше в мрак, Широката поляна беше абсолютно пуста, а езерото отразяваше мигащите светлини на Пето авеню.

Загубила търпение, тя се изкачи по обратния път и заобиколи мрачната грамада на крепостната кула. Вратата на тоалетната зееше.

Момичето спря пред нея и почука — отначало срамежливо, а след това и по-решително.

— Ник! Хей, Ник, там ли си още?

Отговори ѝ само вятърът, който шумолеше в клоните на близките дървета. Стори ѝ се, че долавя някаква остра и неприятна миризма, като на саламура.

— Престани с тези глупави шеги, Ник! — окончателно изгуби търпение тя, блъсна вратата и влезе.

Тишината продължи още миг, след което беше прогонена от отчаян, нечовешки писък, отекнал надалеч в лятната нощ.

Смитбек се настани на бара в любимото си гръцко заведение и поръча обичайната закуска: две яйца на очи върху двойна подложка от говежда кайма. Отпи от поставената пред него чаша кафе и като въздъхна със задоволство, измъкна свитъка вестници изпод мишницата си. Разгърна най-напред „Поуст“, като леко бърчеше чело, преглеждайки уводния материал на Ханк Маклоски за убийството в Белведере. Собственият му репортаж за демонстрацията бе разжалван до четвърта страница. Първата страница му се падаше по право, ако бе дал информацията за музея и отпечатъците от зъби. Но обеща на Марго. Утре ще запечат друга песен. А може би тази съдържаност ще му донесе нови точки в дългосрочен план.

Закуската пристигна и той начена каймата с удоволствие, остави „Поуст“ настрана и отгърна „Ню Йорк Таймс“. С ирония плъзна поглед по спретнатите и скучни заглавия и спря на материал, подписан от Брайс Хариман: „Музейният звяр се завръща?“

В момента, в който започна да чете, каймата в устата му доби вкус на стар тапет.

8 август. Учени в Нюйоркския природонаучен музей продължават да изследват обезглавените трупове на Памела Уишър и едно неизвестно лице, в опит да установят дали драскотините от зъби по тях са резултат от посегателство на животно след смъртта, им или причина за самата нея.

Бруталното убийство с обезглавяване на Никълъс Битърман в замъка Белведере снощи засили натиска върху екипа. В почерка на убиеца се вписват и няколко убийства на бездомници, извършени през последните месеци. Не е ясно дали и техните останки ще бъдат изследвани в музея. Тези на Памела Уишър бяха вече върнати на близките и ще бъдат погребани в три следобед в гробището „Холи Крос“ в Бронксвил.

Аутопсиите се провеждат в условията на най-строга секретност. „Не искат да всяват паника, но неизказаното име очевидно е Мбвун“, сподели сътрудник, който не желае името му да бъде цитирано.

Мбвун или Музейният звяр, както го наричаха изследователите, бе необичайно създание, по невнимание внесено в музея след неуспешна експедиция по поречието на Амазонка. През април миналата година то напомни за присъствието си в подземията на музея и стана известно, убивайки неколцина посетители и служители от охраната. Съществува нападна и гостите на многолюдна премиера, задействайки алармената система и предизвиквайки паника. Равносметката бе трагична — четиридесет и шест мъртви и близо триста ранени — едно от най-големите нещастия в Ню Йорк за последните години. Кръстници на Мбвун са членове на племето котога — вече изчезнало от района на река Ксингу в басейна на Амазонка, родното място и на самия звяр. Антрополозите и търсачите на естествен каучук десетилетия наред слушат легенди за някакво чудовище (най-вероятно от рода на влечугите), обитаващо горното поречие на Ксингу. През 1987 година Джулиан Уитлси, антрополог в музея, организира експедиция в тези райони с цел издирване на котога и споменатото чудовище. Уитлси изчезва в джунглата, а останалите членове на експедицията загиват трагично във въздушна катастрофа по обратния си път.

Няколко сандъка с находки от експедицията достигат Ню Йорк. Образците са опаковани с изсушени листа от растение, което съдържа предпочитаната от Мбвун хранителна субстанция. Никой не може да каже как чудовището е попаднало в музея, но уредниците са на мнение, че е било затворено по невнимание в някой от контейнерите с находки на експедицията. Кротувало е в подземното хранилище, докато е имало храна, след което е започнало да напада.

В настъпилата суматоха животното е убито, а властите изземат трупа и го унищожават без всякакви

допълнителни изследвания. Около този трагичен случай все още витае неяснота, но все пак е установено, че чудовището обитава част от усамотено плато в басейна на Амазонка. Провежданото напоследък интензивно усвояване на района и прокопаването на мини по всяка вероятност са довели до изчезването на вида. Професор Уитни Кадулейдър Фрок от антропологическия отдел на музея, автор на „Частичната еволюция“, смята чудовището за еволюционна аберация, резултат от напълно изолирания му начин на живот.

Същият източник намеква, че е възможно сегашните убийства да се окажат дело на втори Мбвун, по всяка вероятност сексуалния партньор на убития. Неизказаните опасения на градското полицейско управление са от същия характер. Очевидно учените са получили задачата да установят дали следите от зъби са на подивяло куче, или от нещо значително по-голямо, като например Мбвун.

Смитбек отмести недокоснатите яйца с разтреперана от гняв ръка. Не можеше да реши кое е по-лошо: това, че оня задник Хариман го бе изпреварил, или мисълта, че беше се оставил да го убедят да отложи собствения си материал, въпреки че разполагаше с цялата версия.

Никога вече, закле се той. Никога!

На петнадесетия етаж на главното управление на полицията Дагоста захвърли същия вестник и от устата му излетя изпепеляваща ругатня. На експертите от отдела за връзки с обществеността предстоеше трудната задача да предотвратят масовата истерия. Дано се продъни вдън земя мръсникът, който и да е пропял! Слава Богу, че този път това не е онзи трън в задника Смитбек!

Вдигна слушалката и набра номера на началника на полицията. Тъй и тъй става дума за задници, значи няма да е зле да се погрижи за собствения си, докато още го има. От опит знаеше, че винаги е по-добре пръв да се обадиш Хорлокър, вместо да чакаш той да те потърси.

Но насреща се включи телефонен секретар.

Понечи да вземе вестника, после безсилно отпусна ръце. Всеки момент очакваше появата на разпенения Уокси, който с положителност ще бъде притеснен от новото убийството в парка и кратките срокове за разкриването му, поставени от шефа. Примижа от отвращение при тази мисъл, но беше толкова изтощен, че побърза да отвори очи. След нощното катерене в околностите на замъка Белведере успя да дремне някакви нищожни два часа и в момента се чувстваше като пребит.

Стана и пристъпи към прозореца. Долу, сред сивите сенки на града, чернееше малък правоъгълник: игрището на 362-ро училище, по което сновяха детски фигурки, заети в игра на дама и гоненица, вдигайки шум до Бога по време на краткото междучасие. Всичко бих дал да съм на тяхно място, горчиво поклати глава той.

Поредният поглед към бюрото го осведоми, че гневно захвърленият вестник бе съборил портрета на Вини младши — десетгодишното му синче. Наведе се да го вдигне и неволно се усмихна на ухиленото хлапе, което го гледаше от снимката. Веднага се почувства по-добре и бръкна за пура в страничния джоб на якето си. Майната му на Хорлокър. Каквото има да става, ще стане.

Запали, метна клечката в пепелника и пристъпи към картата на западната част на Манхатън на черната дъска. Районът на неговия участък бе изпъстрен с червени и бели карфици. Легендата беше отпечатана с курсив в долния край: белите маркират съобщенията за изчезнали лица през последните шест месеца, а червените — убийствата, съвпадащи по стил с този на търсения извършител. Придърпа пластмасовия пепелник и измъкна топлийка с червена глава. Потърси мястото на Главния резервоар в района на Централ Парк и внимателно я забодя в южния му край. После се дръпна, загледан в картата, сякаш се мъчеше да проникне в същината на проблема през видимата му част.

Численото съотношение между белите и червени карфици бе десет към едно. Разбира се, повечето от тях нямаха връзка с текущото разследване. В Ню Йорк хора изчезват всеки ден, по най-различни причини. Но въпреки това бройката им беше прекалено голяма — почти три пъти над нормалната за последните шест месеца. Особено в района на Централ Парк. След продължително виждане започна да му се струва, че местопроизшествията май не са пръснати произволно.

Усещаше някаква скрита връзка между тях, но не успяваше да я установи.

— Мечтаете ли, лейтенант? — обади се познат, леко дрезгав глас зад гърба му. Дагоста изненадано се обърна и се озова лице в лице с Хейуърд, вече официално прикрепена към разследването заедно с Уокси.

— Да си чувала, че е редно първо да се почука? — тросна ѝ се той.

— Ами, чувала съм. Но бързах да ви донеса това, което поискахте... — Дългите ѝ пръсти стискаха дебело руло компютърни разпечатки. Дагоста го дръпна и започна да го развива. Още убийства на скитници през периода, повечето в поверения на Уокси район в западната част на Централ Парк. Всичките неразкрити, естествено.

— Пресвети Боже! — промълви Дагоста и поклати глава: — Все пак трябва да ги отбележим. — Започна да диктува местопрестъпленията, а Хейуърд забождаше карфици на съответните места по картата. За момент спря и погледна гъстата, блестящо черна коса, която обрамчваше бялото ѝ лице. Радваше се, че бяха я командировали в екипа му, но, разбира се, не го показваше. Несломимата ѝ самоувереност бе като оазис в пустинна буря, а той с въздишка си призна, че и външният ѝ вид не дразни окото.

Отвън се чуха забързани стъпки и високи гласове, последвани от падането на нещо тежко. Дагоста намръщено кимна на подчинената си да провери какво става. Последваха нови викове, сред които висок и писклив глас споменаваше името му.

Обзет от любопитство, той отвори вратата и надникна навън. В коридора пред отдел „Убийства“ двама полицаи се бореха с дрипав и невероятно мръсен мъж. Хейуърд вече беше там. Готово да се намеси в подходящия момент, дребничкото ѝ тяло беше стегнато като пружина. Очите му пробягаха по сплъстената коса, нездравата кожа и изпосталялата от недохранване фигура, на гърба на която се поклащаше неизбежният черен чувал за боклук. Там без съмнение се гушеха всичките земни притежания на този нещастник.

— Искам при лейтенанта! — изкрещя човекът. — Имам информация за него и настоявам...

— Предай я на мен, мой човек — опита се да го убеди единият от полицаите, хванал с видима погнуса мърлявия пеш на дрехата му. —

Лейтенантът е зает.

— Ей го там! — викна скитникът и насочи мръсния си показалец към Дагоста. — Значи не е толкова зает! Пусни ме или ще се оплача, ясно? Ще се обадя на адвокатата си!

Дагоста затвори вратата и се върна към картата. Шумотевицата откън продължаваше. Пискливият глас на скитника бе особено неприятен, накъсван от гневните реплики на сержанта. Неканеният гост очевидно не желаше да се оттегли.

Миг по-късно вратата с трясък се отвори и скитникът връхлетя в кабинета, следван по петите от разярената Хейуърд. Навря се в ъгъла и вдигна чувала над главата си.

— Трябва да ме изслушаш, лейтенант! — извика той.

— Ама, че плъзгав мръсник! — задъхано изръмжа Хейуърд, докато търкаше длани о стройните си бедра. — В най-буквалния смисъл на думата.

— Не смей да ме докосваш! — предупредително кресна клошарят.

— Остави го, сержант — въздъхна с досада Дагоста и се обърна към посетителя. — Имаш пет минути, но само ако оставиш това нещо вън.

Пръстът му се насочи към чувала, от който се разнасяше силна воня.

— Ще ми го свият! — загрижено изграчи онзи.

— Намираш се в полицията! — повиши тон Дагоста. — Никой няма да ти пипне партакешите!

— Не са партакеша — изръмжа мъжът, но все пак подаде омазания чувал на Хейуърд, която моментално го изнесе в коридора, върна се и старателно затвори вратата зад гърба си.

Поведението на неканения гост коренно се промени. Насочи се към един от столовете за посетители бавно и с подчертано достойнство, седна и праметна крак върху крак — сякаш всичко наоколо му принадлежеше. Дагоста веднага усети миризмата, която му напомни за изоставения тунел.

— Дано да ти е удобно — промърмори с фалшива любезност и предвидливо тикна пурата под носа си. — Разполагаш с пет минути.

— Ще ти призная нещо, Винсънт — небрежно подхвърли скитникът. — Чувствам се точно толкова удобно, колкото може да се

очаква при моето състояние.

Дагоста зяпна, пурата се изплъзна от пръстите му и тупна на бюрото.

Скитникът я проследи с неодобрителен поглед.

— Жалко, че продължаваш да пушиш — каза той. — Все пак е добре, че демонстрираш по-добър вкус. Доколкото мога да видя, използваш тютюн от Доминиканската република, с бандерол от Кънектикът. Любимата гадост на Чърчил, която определено е за предпочитане пред ония кочани, дето ги смучеше едно време.

Все още лишен от дар слово, Дагоста едва-едва поклати глава. Този глас с характерната южняшка напевност му беше до болка познат, но по никакъв начин не можеше да го свърже с вонящия бродяга пред себе си.

— Пендъргаст? — едва чуто промърмори той.

Мъжът кимна.

— Но какво, за Бога...

— Надявам се да ми простиш, но исках да се убедя в качествата на дегизировката си — отвърна онзи.

— О, Господи!

Хейуърд направи крачка напред и внимателно го изгледа. За пръв път изглеждаше объркана.

— Лейтенант?

Дагоста си пое дъх и махна към брадясалия тип на стола, праметнал крак върху крак и положил ръце в скута си.

— Сержант, искам да ти представя специалния агент на ФБР Пендъргаст.

Очите на младата жена за миг се преместиха на бездомника, после отново се върнаха върху лицето на лейтенанта.

— Я стига глупости! — отсъди тя.

Пендъргаст избухна в доволен смях, облегна се назад и подпря брадичката си с длан.

— Приятно ми е да се запознаем, сержант. По обясними причини ще се въздържа от ръкостискането...

— Не си правете труда — побърза да го успокои Хейуърд, но подозрението в очите ѝ остана.

Лейтенантът най-после се освободи от вцепенението, скочи на крака и сграбчи деликатните китки на госта.

— Господи, Прендъргаст, ужасно се радвам да те видя! Напоследък постоянно си задавах въпроса накъде си отнесъл кльощавия си задник. Чух, че си отказал директорския пост в нюйоркската централа, но не съм те виждал от...

— От „музейните убийства“, както ги нарекоха вестниците — кимна Пендъргаст. — Гледам, че пак са на първа страница.

Дагоста намръщено кимна и се върна на мястото си.

— Проблемът ти е сериозен, Винсънт — въздъхна Пендъргаст след кратка справка с картата. — Серия жестоки убийства над и под земята, скован от страх елит, а за капак на всичко — нарастващи слухове за нова поява на Мбвун.

— Нямах представа колко си прав, Пендъргаст — мрачно се съгласи Дагоста.

— Имам, при това отлична, ако ми позволиш тази малка поправка. Всъщност, отбих се да попитам дали имаш нужда от помощ.

За миг лицето на Дагоста се проясни, но после в очите му се мярна подозрителност.

— Официално ли?

— Полу — усмихна се Пендъргаст. — Страхувам се, че това е най-доброто, което мога да ти предложа. В последно време, малко или много, имам възможност да избирам текущите си задачи. В продължение на една година се занимавам с технически проблеми, с които ще те запозная при пръв удобен случай. Да речем, че имам пълномощия да помагам на нюйоркската полиция при разследването. Със задължителното условие да отричам всякакви подозрения за връзка с него, защото до този момент няма доказателства за престъпление, което попада под юрисдикцията на федералните власти. — Замълча за миг, после размаха ръце: — Иначе казано, проблемът е съвсем прост: не мога да стоя настрана от интересен случай и толкоз! Доста дразнещ, но абсолютно непреодолим порок.

— Защо тогава не съм ти виждал очите почти две години? — любопитно го погледна Дагоста. — Едва ли има друг град по света, който ще ти предложи по-богат подбор от интересни случаи.

— Не и за мен — наклони глава Пендъргаст.

Лейтенантът се обърна към Хейуърд и промърмори:

— Това е единственото хубаво нещо, което ми се случва от началото на разследването.

Бледосините, странно контрастиращи с мръсотията очи на агента бавно се местеха по лицата на събеседниците му.

— Ласкаеш ме, Винсънт. По-добре да се залавяме за работа. След като външният ми вид се оказа достатъчно убедителен за вас двамата, възнамерявам да го изпробвам и под земята, при това в най-скоро време. От вас очаквам да ме вкарате в час.

— Значи приемате, че случаят „Уишър“ и убийствата на бездомниците са свързани? — попита Хейуърд, все още запазила известни съмнения към посетителя.

— Абсолютно, сержант... Хейуърд беше, нали? — рече Пендъргаст и изпъна гръб. — Случайно първото ви име да е Лора?

— И какво, ако е? — отвърна сдържано младата жена.

Пендъргаст се отпусна отново назад.

— Чудесно — тихо промълви той. — В такъв случай позволете да ви поздравя за статията ви в списание „Социология на отклоненията“ миналия месец. Изключителен анализ на йерархията в подземното общество.

Хейуърд видимо се притесни, лицето ѝ пламна. Явно не беше свикнала на комплименти.

— Сержант? — любопитно я погледна Дагоста.

— Предстои да защитя дипломна работа в Нюйоркския университет на тема „Кастовата структура на подземните общества“ — поясни тя, като продължаваше да гледа встрани. След това се извърна рязко и предизвикателно го погледна в очите, очевидно очакваше някаква подигравка.

— Но това е много хубаво! — възкликна лейтенантът, малко изненадан от агресивния тон. Защо не му е казала досега? За тъпак ли го е вземала?

— Но защо публикувате в такова неизвестно издание? — поинтересува се Пендъргаст. — Бих казал, че бюлетинът на правоохранителните органи е по-подходящо място.

— Шегувате ли се? — усмихна се Хейуърд, успяла да възвърне самоувереността си.

И Дагоста разбра. Жена, при това дребна на ръст, тя трудно се справя в прочистващия отряд на транспортната, пълен с мускулести грубияни. И по тази причина държи в тайна научните си изследвания

върху контингента, да не говорим за престижните научни степени. Представи си как биха я емнали онези главорези и поклати глава.

— Разбирам — кимна Пендъргаст. — За мен беше удоволствие да се запознаем, но хайде да се залавяме за работа. От вас ще искам да ми представите протоколите и анализите от местопрестъпленията. Колкото повече научим за тайнствения свят на метрото, толкова по-скоро ще го пипнем. Или ще ги пипнем. Не е изнасилвач, нали?

— Не е.

— Може би е фетишист. Той или те явно се радват на сувенирите си. Ще трябва да проверим базата данни за неизявяващи се в последните години серийни убийци или склонни към насилие типове. Пък и не би било зле да се пусне и една програмка за статистически анализ на всички жертви. Може още един път да се систематизират всички случаи на изчезнали. Ще проверим всеки признак за сходство, колкото и незначителен да е той.

— Аз ще се заема с това — обади се Хейуърд.

— Чудесно — кимна Пендъргаст, стана и пристъпи към бюрото. — Сега, ако може да прегледам материалите...

— Настанявай се — отвърна Дагоста и сбърчи нос. — Премяната ти е прекалено автентична, ако се сещаш, какво имам предвид.

— Такава е — каза Пендъргаст небрежно и седна. — Изпипана до съвършенство. Сержант Хейуърд, бихте ли ми подали...

Марго седна в огромната актова зала, разположена дълбоко в недрата на старата сграда на Природонаучния музей. Очите ѝ любопитно огледаха елегантното помещение, построено през далечната 1882 година. Над стените, покрити с дъбова ламперия, се извисяваха внушителни сводове. По цялото протежение на залата, между ламперията и тавана, преминаваше дълъг орнаментиран фриз, върху който бе представена историята на еволюцията в цялото ѝ величие: от красиво изработени низши организми до доминиращата фигура на човека.

Тя спря вниманието си върху последното изображение. Човекът беше облечен в дълго палто, с висок цилиндър и бастун в ръка — едно внушително свидетелство на раннодарвиновата представа за еволюцията: устойчиво, непрекъснато развитие от простото към сложното, увенчано с Човека — най-висшето творение на природата. Марго знаеше, че съвременното виждане е доста по-различно. Еволюцията се оказа доста по-хаотично движение, объркано и пълно със задънени улици и неочаквани завои. Доктор Фрок, седнал в инвалидната си количка на пътеката край нея, бе ученият, чиято теория за частичната еволюция имаше колосален принос за утвърждаването на тази теза. И ето че съвременните еволюционни антрополози вече не разглеждаха човека като апотеоз на развитието, а само като завършващ етап на незначително негово разклонение в огромното семейство на бозайниците. А и самата дума „човек“ загуби своето лустро, помисли с удовлетворение тя. Което беше огромен положителен напредък в мисленето.

Извърна глава към будката с прожекционния апарат, намираща се високо на задната стена, непосредствено под тавана. Величествената стара зала бе превърната в най-модерна студентска аудитория, натъпкана с механизирани черни дъски, сгъваеми екрани и мултимедийна система, съобразена с последните достижения на компютърната техника.

За пореден път си зададе въпроса кой е пропял за ролята на музея. Очевидно беше човек, който не е запознат с цялата истина — не се споменава нито дума за гротескните изменения върху втория скелет. Но и онова, което знаеше, никак не беше малко. Чувството на облекчение, породено от отпадналата необходимост да се занимава със Смитбек, се помрачаваше от онова, което бе научила относно зъбните отпечатъци върху трупите. С опасение очакваше пристигането на останките на Битърман, които биха могли да дадат допълнителни аргументи в подкрепа на същата теза.

Вниманието ѝ бе привлечено от огромния екран, който с монотонно бръмчене започна да се спуска в предната част на салона. Движението му беше съпроводено от автоматичното оттегляне на завесите.

Седем души, напрегнати до крайност, бяха цялата публика в огромната зала с две хиляди места.

До нея Фрок си тананикаше мотиви от Вагнерова опера, тактувайки по изтърканите странични облегалки на инвалидната количка. Лицето му бе безизразно, но Марго знаеше, че отвътре цял гори. Протоколът отреждаше ръководната роля в това мероприятие на Брамбъл в качеството му на главен патолог — нещо, което предизвикваше мрачното негодувание на Фрок. Няколко реда напред се виждаше лейтенант Дагоста, седнал в компанията на дебел капитан от полицията с измачкана униформа и двама отегчени детективи от отдел „Убийства“.

Осветлението угасна. Под призрачното сияние на малката лекторска лампа остана само костеливото издължено лице и оплешивяващото чело на Брамбъл. В ръката си държеше странна пластмасова пръчка с формата на рапира, която представляваше комбинация от дистанционно управление за прожектора и светлинна показалка. Изглежда зловец, неволно потръпна Марго. Като Борис Карлов в лабораторна манта.

— Да пристъпим направо към веществените доказателства — екна през многобройните микрофони жизнерадостният глас на Брамбъл и прокълтя в залата. Фрок възмутено се размърда, а на екрана изплува силно увеличена кост, осветила присъстващите с призрачно сиво сияние.

— Това е снимка на третия шиен прешлен на Памела Уишър. Моля, обърнете внимание върху конфигурацията на следите от зъби, които са ясно видими.

Появи се следващото изображение.

— Тук виждате отпечатък на един от зъбите, увеличен двеста пъти. А това е напречен разрез на самия отпечатък. Сами можете да се убедите, че става въпрос за зъб на бозайник.

Последва поредица снимки, на които бяха отразени резултатите от лабораторни тестове върху най-различни кости от двата скелета — за определяне налягането върху единица площ, необходимо за получаване на отпечатъци с дадената дълбочина.

— Открихме двадесет и един ясни отпечатъка във вид на вдлъбнатини или драскотини, оставени от зъби върху костите на двете жертви — продължаваше Брамбъл. — Има и отпечатъци от проникването на някакъв тъп предмет: с прекалено правилни очертания, за да бъде зъб, но пък от друга страна, твърде груб, за да е професионално изработен нож. Прилича на примитивна брадва или нож от каменната епоха. Най-голям брой от тези отпечатъци открихме в шийната област — може би това е показателно за начина, по който са били отделени главите. Във всеки случай, необходимото за оставяне на подобни зъбни отпечатъци налягане — Брамбъл насочи светлинния лъч на показалката към съответните числа — възлиза на 35 до 65 килограма на квадратен сантиметър, което е доста под предполагащите първоначално 125.

„Предполаганите от теб“, каза си Марго, като хвърли поглед към Фрок.

На екрана се появи нова снимка.

— Детайлното проучване на костната тъкан тук, около отпечатъците, показва кървене в нея, както и в самия костен мозък. Това показва, че нараняванията са нанесени преди настъпване на смъртта.

В залата цареше мълчание.

— С други думи, отпечатъците са оставени по време на настъпване на смъртта. — Брамбъл се прокашля. — Поради твърде напредналия стадий на разлагане не може да се формулира категорично причината за самата смърт. Струва ми се все пак, че с голяма доза увереност бихме могли да твърдим, че жертвите са

починали вследствие масирана травма и загуба на кръв именно по времето, когато са били направени тези отпечатъци.

Извърна се с драматичен жест към публиката:

— Знаем, че в главите на всички ви се върти един и същ въпрос. И той е: От какво са оставени тези следи? Както добре знаете, пресата се изпълни със спекулации за възможна поява на нов Мбвун.

Всичко това му доставя удоволствие, помисли си Марго. Напрежението в залата осезаемо нарастваше. Дагоста се беше привел напред, седнал на ръба на стола.

— Направихме много подробни сравнения на тези отпечатъци с останените от Мбвун преди година и половина — за които, естествено, този музей разполага с изобилие от данни. От тях изведохме две твърди заключения.

Пое си дълбоко въздух и се огледа.

— Първо, сегашните отпечатъци не са съотнесими с тези на Мбвун. Не отговарят нито на сечението и размерите, нито на дължината.

Марго забеляза, как раменете на Дагоста се отпускат в израз на облекчение.

— Второ, в нито един от изследваните фрагменти силата на натиск не надвишава 65 килограма на квадратен сантиметър. Това по категоричен начин класифицира извършителя в групата на месоядните бозайници — кучета или, много по-вероятно, хуманоиди. Кое то означава, че изключва напълно категорията, в която попада Мбвун.

Сега снимките започнаха да се въртят по-бързо, показвайки увеличени образи на зъбни отпечатъци и следи от ухапки.

— При здраво ухапване всеки здрав мъж, имащ навика да употребява дъвка, би могъл да постигне споменатите стойности — обяви Брамбъл. — Не открихме никакви несъответствия между тези отпечатъци и следите от човешки кучешки зъби. Но не изключвам и възможността те да са причинени от подивелите кучета в тунелите, които нападат, убиват и разкъсват жертвите си. Все пак мисля, че по-скоро става дума за човек, отколкото за куче или друг някакъв подивял обитател на подземния свят.

— Доктор Брамбъл, убеден ли сте, че вашата теория включва всички видове, обитаващи този свят? — попита глас с подчертано

южняшки акцент — някъде от районите на Алабама или Луизиана. Тонът му беше мек, с лек привкус на изтънчен цинизъм.

Марго се обърна и спря очи върху познатата кльоцева снага на специален агент Пендъргаст, полулегнала в креслото на последния ред. Бледосините му очи светеха в мрака. Изобщо не беше усетила появата му. Той долови погледа и леко наклони глава.

— Здравейте, госпожице Грийн. Или вече мога да ви наричам доктор Грийн?

Тя се усмихна и кимна. Не бе виждала Пендъргаст от прощаната им сбирка в кабинета на Фрок в музея. На практика тогава видя за последен път и повечето от хората, участвали по един или друг начин в разследването на музейните убийства — например доктор Фрок и Кавакита.

Фрок се обърна, хвърли кос поглед на новодошлия и отново насочи вниманието си към подиума.

— А вие кой сте? — попита Брамбъл, любопитно оглеждайки посетителя.

— Специален агент Пендъргаст от ФБР — отвърна вместо него Дагоста. — Ще помага в разследването на случая.

— Ясно — кимна Брамбъл. — Драго ми е. А сега да преминем на следващия въпрос, свързан с идентифицирането на неизвестното тяло. Това, което ще кажа, вероятно ще изненада колегите — леко кимна по посока на Фрок и Марго, — затова бързам да подчертая, че ми хрумна съвсем неотдавна.

Лицето на Фрок остана непроницаемо.

Марго го погледна, после отново насочи вниманието си към главния патолог. Възможно ли е Брамбъл да е скрил нещо в ръкава си, за да обере лаврите?

— Моля, обърнете специално внимание на следващата снимка. — На екрана се появи рентгеново изображение на четирите триъгълничета в лумбалния прешлен на неизвестната жертва, на които Марго първа беше обърнала внимание. — Това, което виждате, са триъгълни парченца метал, забити в лумбален прешлен на неизвестната жертва. Откри ги доктор Грийн. Признавам, че объркването ми беше пълно, както и на всички останали. Едва снощи ме осени идеята за вероятния им произход, а днес сутринта проведох

серия от консултации с ортопеди. Ако предположенията ми са верни, най-късно до края на седмицата ще имаме идентификация на скелета.

Очите му победоносно обходиха залата и се спряха върху Фрок. Последва обидно дълга пауза.

— Предполагате, че тези триъгълници... — започна Пендъргаст.

— Засега толкоз по този въпрос! — натъртено го прекъсна Брамбъл и натисна бутона на дистанционното. На екрана се появи череп в крайна степен на разложение. Очите ги нямаше, зъбите бяха оголени в зловеща гримаса. Марго потръпна от отвращение — същото, което я обзе при докарването на главата в лабораторията.

— Вероятно всички знаете, че едва вчера получихме тази глава, с молба да бъде анализирана. Тя е открита от лейтенант Дагоста след оглед на подземията, обитавани от бездомници. Пълният доклад ще бъде готов след няколко дни, но вече знаем, че главата принадлежи на скитник, убит преди около два месеца. Тук също се натъкваме на голям брой следи от зъби, придружени от прободни рани, нанесени с примитивно хладно оръжие — основно в областта на шията. Имаме намерение да поискаме ексхумация на трупа за пълното му изследване.

О, не, простена мислено Марго.

На екрана се заредиха още диапозитиви.

— Проучихме всички насилствено получени изменения по врата и отново стигнахме до заключението, че са резултат по-скоро на човешка намеса, но в никакъв случай не могат да се свържат с Мбвун.

Екранът избледня, а Брамбъл остави показалката на катедрата. Лампите светнаха.

— Едва ли имате представа какво облекчение ни донесе вашето заключение — изправи се Дагоста. — Но нека все пак ви попитам още веднъж: твърдите, че тези следи са оставени от човек, така ли?

Брамбъл кимна.

— Не от куче или друго животно, което би могло да обитава каналите?

— Естеството и състоянието на отпечатъците не ми позволяват да отхвърля категорично вероятността да се окаже куче — отвърна с въздишка патологът. — Но веднага ще добавя, че тази вероятност е нищожно малка в сравнение с току-що направеното пред вас заключение. Според мен това е дело на един или няколко души. Ако имахме една-едничка захапка в добро състояние, щях да бъда

абсолютно сигурен, но уви... — Ръцете му безпомощно се разпериха, той поклати глава. — Но ако се докаже, че порезните рани са нанесени от оръжие, колкото и примитивно да е то, версията с кучето автоматично отпада.

— А вие какво ще кажете, доктор Фрок? — обърна се Дагоста.

— Моето мнение съвпада с това на доктор Брамбъл — заяви лаконично Фрок, като се размърда в стола си. — Позволете да ви напомня, че пръв изразих становището, според което не става въпрос нито за Мбвун, нито за друго чудовище. Радвам се, че това становище беше потвърдено. В същото време съм длъжен да възразя срещу начина, по който доктор Брамбъл подхожда към идентифицирането на труп А, изцяло на своя глава.

— Приемам забележката — леко се усмихна патологът.

— Убиец имитатор! — триумфално обяви дебелият полицай.

В залата настъпи тишина.

— Очевидно става въпрос за някакъв смахнат, който се е вдъхновил от музейните убийства — изправи се Уокси и самодоволно огледа присъстващите. — Шантав тип, който убива, къса глави, а може би и яде хора.

— В общи линии това отговаря на уликите, с които разполагаме, но... — започна доктор Брамбъл, но дебелият бързо го прекъсна.

— Сериен убиец, който е част от бездомниците! — отсече той.

— Капитан Уокси — поде с въздишка Дагоста. — Това не може да обясни...

— Може и още как! — запъна се Уокси.

Вратата в дъното на залата рязко се отвори.

— Защо не съм известен за това събиране, дявол да го вземе? — избоботи гневен глас.

В момента, в който се обърна, Марго разпозна сипаничавото лице над безупречната, отрупана с орденски лентички униформа на директора на полицията Хорлокър, който пъргаво се спускаше по стълбите, следван по петите от двама униформени полицаи. Миг преди да нахлузи непроницаемата маска, по лицето на Дагоста пробяга изражение на досада.

— Шефе, аз вече изпратих...

— Какво си изпратил? Доклад? — изгледа го кръвнишки Хорлокър, спрял на пътеката. — Доколкото съм осведомен, пак

допускаш същата проклета грешка, която направи и при разследването на убийствата в музея, Вини! Пак не информираш висшето ръководство на полицията и може би отново ще се окаже, че изобщо не държиш нещата под контрол — както двамата с онзи задник Кофи твърдахте и при предишното следствие! Нека ти напомня, че докато зарежеш тъпата си версия за сериен убиец, музеят се напълни с трупове!

— Изключително некоректно отразяване на събитията, господин началник! — обади се с меден гласец Пендъргаст.

Хорлокър се втренчи в него и намръщено процеди:

— Кой е пък тоя?

Дагоста понечи да отговори, но Пендъргаст вдигна ръка:

— Остави на мен, Винсът. Директор Хорлокър, аз съм специален агент Пендъргаст от ФБР.

— Аха! — мрачно кимна шефът. — И вие бяхте участник в онази музейна каша!

— Цветиста метафора — мазно се усмихна Пендъргаст.

— Мога ли да попитам какво търсите тук? — нетърпеливо го изгледа началникът. — Случаят е извън вашите правомощия.

— Помагам на лейтенант Дагоста в качеството си на консултант.

Хорлокър се намръщи още повече.

— Дагоста няма нужда от помощ!

— Моля за извинение, че за пореден път ще изразя несъгласие — продължаваше да се усмихва Пендъргаст. — Според мен той, вие и всички останали имате отчаяна нужда от помощ. — Погледът му се плъзна по лицето на Уокси и отново се закова върху Хорлокър. — Не се безпокойте, господин началник, не гоня слава, не ми трябва награди и повишения. Нямам никакво намерение да ръководя разследването и мисля да се огранича в ролята на специалист по криминални профили.

— Много успокояващо, няма що! — озъби се Хорлокър и се извърна към Дагоста. — Е, какво открихте?

— Главният патолог е на мнение, че до петък ще успее да идентифицира и втория скелет. Освен това твърди, че зъбните отпечатъци са оставени от човек. Или от неколцина.

— Неколцина? — повтори Хорлокър.

— Мисля, че събраните улики говорят за наличие на повече от един извършител — потвърди Брамбъл.

Хорлокър изглеждаше притеснен.

— Искате да кажете, че двама побъркани канибали се разхождат на воля из града? За Бога, Вино, напрегни го малко този мозък. Имаме работа с бездомен сериен убиец, който ловува измежду себеподобните си. И понякога случайно попада на нормални хора, озовали се на неподходящо място в неподходящо време. Имам предвид Памела Уешър и онзи Битърман.

— Нормални хора? — измърмори Пендъргаст.

— Знаете, за какво говоря. Полезни членове на обществото. Хора с постоянен адрес. — Хорлокър се намръщи и насочи поглед към Дагоста. — Определих ти краен срок и очаквах много повече от това.

— Убеден съм, че извършителят е един — обади се Уокси.

— И аз мисля така — кимна Хорлокър и огледа присъстващите в очакване на възражение. — Явно е някакъв бездомен нещастник, който най-вероятно живее някъде в района на Централ Парк и изведнъж си е въобразил, че може да се превърне в нов Музеен звяр. Обаче в „Таймс“ излиза един изключително просташки материал и градът се обръща с краката нагоре! — Завъртя се отново към Дагоста и изръмжа: — Докладвай какви ще бъдат следващите ти действия!

— По-спокойно, шефе — обади се Пендъргаст. — От опит знам, че колкото повече крещи човек, толкова по-малко казва.

— Не можете да ми говорите по този начин! — изръмжа Хорлокър, преодолял първоначалното си смайване.

— Тъкмо обратното — хладно го изгледа Пендъргаст. — Единствено аз в тази зала мога да ви говоря по този начин. И по силата на това ще посоча, че вие направихте цяла поредица от забележителни, но абсолютно голословни твърдения. Първо, че убиецът е бездомник. Второ, че живее в района на Централ Парк. Трето, че е психар. И четвърто, че е само един. — В бледосините му очи се появи нещо като умиление, сякаш пред него стоеше не висш офицер от полицията, а палаво хлапе. — Само в едно изречение успяхте да вкарате рекордно количество догадки, директор Хорлокър!

Полицейският началник го гледаше с дълбоко смайване, устата му безмълвно се отваряше и затваряше. Направи крачка напред, после

спря, хвърли унищожителен поглед на Дагоста и се понесе към изхода, следван от задъханите си подчинени.

Трясъкът на вратата бе последван от тишина.

— Що за идиотски демонстрации? — промърмори Фрок и неспокойно се размърда в инвалидния стол.

Дагоста въздъхна тежко и се обърна към Брамбъл:

— Най-добре ще е да му изпратите копие от заключенията си. Редактирано, разбира се. Само най-важното, но го подкрепете и с част от картинките си. Като за четвърто отделение, иначе няма да го разбере.

Брамбъл избухна в гръмотевичен смях.

— Ще направя всичко възможно, лейтенант — обеща той и попипа плешивото си теме.

Уокси ги изгледа неодобрително, стана и тръгна към вратата.

— Упражненията ви в сарказъм за сметка на шефа са крайно непрофесионални! — подхвърли през тлъстото си рамо той.

— Лично аз имам достатъчно важна работа, за да не си губя времето с тъпи шеги.

Дагоста срещна погледа му и тръсна глава:

— Размислих, докторе. Направете го като за трето отделение, за да приобщим към четенето и високоуважавания капитан Уокси!

Смитбек се отдръпна от наблюдателния отвор до прожекционния апарат и с доволна усмивка изключи магнетофона. После наостри уши, за да не пропусне опразването на залата под краката си.

Операторът надникна от стаичката зад кабината и тревожно попита:

— Нали казахте, че...

— Знам какво съм казал — махна с ръка Смитбек и извади портфейла си. — Ето ти една двайсетачка.

Онзи пое банкнотата и бързо я мушна в джоба си.

— Ох, при тези мизерни заплати в музея... — направи опит да се оправдае той.

— На мен ли го казваш? — разсеяно отвърна Смитбек и хвърли последен поглед през отвора. — Това беше приносът ти за свободата

на печата в Ню Йорк. Почерпи се с един хубав обяд и не се коси. Аз никога не разкривам източниците си, дори и в пандиза да ме тикнат.

— Пандиз ли? — изскимтя онзи.

Смитбек го успокои с потупване по гърба и излезе в прашния, до болка познат коридор. Ръцете му здраво стискаха бележника и репортерския касетофон. Насочи се към северния вход на музея, където с удоволствие установи, че дежурна е старата Червенушка, получила прякора си заради тоновете руж, с които мажеше увисналите си бузи. Пристъпи към будката и вдигна пред очите ѝ овехтелия служебен пропуск, майсторски скривайки с палец датата на издаването му. Усмихна се, дори старата кикимора с многозначително намигване и излезе на улицата.

Марго блъсна въртящата се врата на 27-ми участък, свърна вляво и пое надолу по дългото и стръмно стълбище. Парапетът на пожълтялата стена беше отдавна изтръгнат и това правеше опасно придвижването по хлъзгавите стъпала. Далеч преди да стигне подземие, ушите ѝ доловиха странно припукване, идващо някъде изпод солидните бетонни основи.

В момента, в който спря пред изолираната врата на приземието, това припукване се превърна в оглушителен грохот. Тя неволно потръпна и се обърна към гишето на дежурния. Човекът я позна и ѝ направи знак да не търси пропуски.

— Кабина седемнадесет — извика полицаят и ѝ подаде десетина хартиени мишени плюс чифт очукани предпазители за уши.

Марго ги нахлузи, отбеляза името си и часа на влизане в специалния журнал, след което забърза по коридора. Грохотът се понижи до поносимо ниво. Отляво се беше проточила безкрайна редица от полицаи, всеки заел позиция в остъклените будки без покрив. Някои презареждаха, други се прицелваха, а трети изучаваха надупчените мишени. Надвечер тук бе най-натоварено, главно защото стрелбището на 27-ми участък беше най-модерното и добре оборудвано сред всичките 25-метрови подобни съоръжения в града, собственост на полицията.

Марго влезе в кабината си и бръкна в сака си за пистолета, пълнителите и кутийката с патрони. Подреди мунициите на страничния рафт и прегледа малкия автоматичен пистолет. Уверени и привични, движенията ѝ нямаха нищо общо с тези отпреди година, когато купи оръжието. Щракна пълнителя, закачи хартиената мишена на специалното въже и я оттегли на разстояние десет метра. Зае позиция за стрелба, както я бяха учили: оръжието в дясната ръка, подкрепена в китката от лявата. Прицели се и натисна спусъка, отпусвайки рамене за поемане на отката. После, присвила очи, изстреля в мишената останалите десет патрона в пълнителя.

Продължи нататък почти механично, следвайки стандартния стрелков алгоритъм: зареждане, прицел, огън. Когато кутийката до нея се изпразни наполовина, тя премина към стрелба по силуети от двадесет и пет метра. Свърши и се обърна, за да почисти оръжието. На няколко крачки зад нея стоеше лейтенант Дагоста и я наблюдаваше със скръстени на гърдите ръце.

Срещнал погледа на младата жена, той пристъпи, повдигна заглушителя от ухото ѝ, викна едно „здрасти“ и кимна към дъното на манежа:

— Я да видим попаденията. — Изчака мишената да се приближи и одобрително кимна: — Браво, отлична розетка!

— Благодаря — усмихна се Марго и започна да пълни сака с опразнените пълнители. — Дължа го на вас, също и разрешителното.

Спомни си как влетя в кабинета му три месеца след приключване на случая с музейните убийства и поиска да ѝ уреди разрешително за оръжие. За самозащита, бе пояснила, просто защото нямаше как да признае, че изпитва постоянен страх, особено нощем, когато се будеше подгизнала от студена пот.

— Брад ви похвали като отлична ученичка — провикна се за пореден път Дагоста. — Препоръчах ви точно на него, защото се надявах, че ще стане така. Но с разрешителното нямам нищо общо, извади го Пендъргаст. Я да видим с какво пушкало ви е уредил Брад?

Марго подаде оръжието.

— „Бейби-глок“, модел 26 с фабрично пригоден нюйоркски спусък — промърмори Дагоста и го претегли в дланта си. — Красив и лек, но с малък обсег.

— Приятелят ви Брад ми помогна да го овладее — каза Марго. — Научи ме да отчитам естественото отклонение на траекторията и да коригирам мерника. Цялото обучение преминах с него. С друго оръжие сигурно няма да струвам пукната пара.

— Съмнявам се — поклати глава Дагоста и ѝ върна пистолета. — Тези попадения означават, че ще се справите с всякакво оръжие. — Кимна към изхода и добави: — Елате, ще ви измъкна от тази лудница.

Марго спря да се разпише в журнала и забеляза, че Дагоста прави същото.

— И вие ли стреляхте?

— Дъртите ченгета също губят тренинг — усмихна се той и тръгна към опасното стълбище. — Но заседания като днешното могат да изнервят всеки, затова не е лошо човек да отскочи до рубежа, просто за поддържане на формата.

Марго не си направи труда да отговори. Изтича нагоре и спря да го изчака. Лейтенантът се изкачи с леко пуфтене и двамата се насочиха към Тридесет и първа улица зад въртящата се врата. Вечерта беше студена, с изненадващо слаб трафик. Марго погледна часовника си и установи, че приближава осем. Би могла да пробяга разстоянието до дома, да хапне нещо леко и да опита да навакса малко сън.

— Басирам се, че тия стълби са предизвикали повече инфаркти от всичките сладкарници в Ню Йорк накуп — оплака се лейтенантът. — Но за вас май са детска игра.

— Поддържам форма — сви рамене Марго.

— Забелязах. Поне външно нямате нищо общо с жената, с която се запознах преди година и половина. Каква ви е системата?

— Главно силови упражнения. Тежести, опори.

Дагоста кимна.

— Два-три пъти седмично?

— Един ден тренирам горните мускули, а на следващия — долните. Опитвам и по някоя междинна тренировка.

— Какво вдигате в момента? Стандартните сменяеми дискове?

— Не, използвам щанга с постоянно тегло. Мразя непрекъснатото сваляне и качване на дискове.

Дагоста кимна отново.

— Има ли ефект?

— Моля?

— Викам, има ли ефект?

Марго смръщи вежди.

— Не знам какво имате предвид — промърмори тя, след което разбра, помълча малко и мрачно добави: — Не... Не напълно.

— Не питам от любопитство — подхвърли Дагоста, потупвайки джобовете си за поредната пура. — Както вече сигурно сте забелязали, аз съм пряк човек. — Измъкна пура, разкъса целофана и се зае да разглежда бандерола. — Тая каша в музея се отрази на всички ни.

Стигнаха до булеварда и Марго колебливо се огледа.

— Съжалявам, но не ми се говори за това — промълви тя.

— Знам — кимна Дагоста. — Особено пък сега. — Щракна запалката, за да прогони конфузното мълчание, и добави: — Пазете се, доктор Грийн. Пазете се много!

Марго се усмихна в отговор.

— И вие — рече Марго, потупа раницата си и добави: — Още веднъж ви благодаря за това.

Миг по-късно вече тичаше на север към Уест Сайд, ловко промъквайки се между паркираните коли.

Дагоста хвърли поглед на часовника и се намръщи. Десет вечерта, а резултатът е една шибана кръгла нула. Екипите съсипани от умора ченгета бяха „прослушали“ всевъзможни приюти, благотворителни домове и пунктове за безплатна храна в напразен опит да чуят нещо за човек, който проявява нездрав интерес към Мбвун. Няколко от тях беше ръководила самата Хейуърд, чиито специализирани познания за подземните общности се радваха на все по-голяма популярност. За съжаление и нейните резултати не бяха обнадеждаващи. Сякаш предугадили акциите, къртиците бяха потънали вдън земя. А според собствените ѝ признания, самите операции засягаха една нищожна част от огромния подземен свят на града. Това имаше и добрите си страни, тъй като пълноводната река от телефонни обаждания на всякакви побъркани за наградата на „Поуст“ най-сетне се беше превърнала в полупресъхнала бара. Може би се бяха уплашили от репортажа в „Таймс“ и новината за убийството на Битърман.

Погледна бюрото си, все още затрупано с доклади за извършените акции. След това вдигна за стотен път очи към картата и се втренчи в нея, сякаш се надяваше някаква скрита сила в погледа му да изстиска стаената там информация. Какъв е моделът? Трябваше да съществува такъв. Това е основополагащ принцип в детективската работа.

Пет пари не даваше за дрънканиците на Хорлокър — собственият му инстинкт нашепваше, че убийствата са дело на повече от един човек. И не беше единствено инстинктът — имаше още доста неща: макар и сходни, начините на умъртвяване не бяха абсолютно идентични — едни със смачкани глави, други без глави, трети просто обезобразени. Да не би да е някакъв шантав култ? Но каквото и да бе, идиотските крайни срокове на Хорлокър изнервяха и изяждаха време. Тук имаше нужда от търпелива, методична и интелигентна детективска работа.

„Боже, все повече заприличвам на Пендъргаст“, засмя се в себе си той.

Откъм малкия склад в съседство се разнесоха странни звуци. Преди малко Хейуърд се бе затворила там, за да си изпие кафето на спокойствие. Извърна поглед към вратата и зачака, но шумът не спираше. Накрая не издържа, стана и завъртя топката на бравата. Хейуърд бе заела странна позиция в центъра на малкото помещение — едната ѝ ръка бе изпъната напред като копие, а другата — вдигната отвесно нагоре. И двете бяха напрегнати и леко извити, с прегънати нагоре палци. Миниатюрното тяло рязко се завъртя под прав ъгъл, ръцете смениха позицията и започнаха серия отривисти удари във въздуха. Приличаше на някакъв смъртоносен балет.

Всяко движение се придружаваше с рязко издишване, подобно на онова, което бе чул в тунела. Не след дълго въртеливото движение я изправи с лице към него, ръцете плавно се отпуснаха.

— Трябва ли ви нещо, лейтенант? — попита спокойно тя.

— Бих искал да разбера какво, по дяволите, правиш! — промърмори той.

Хейуърд изпъна гръб, изпусна въздуха от гърдите си и го погледна в очите.

— Това е хейян, серия от кати...

— Може ли още веднъж?

— Рутинно упражнение от карате шотокан — поясни младата жена, помълча и добави: — Поддържа формата и вътрешното равновесие. — Очите ѝ предизвикателно се взряха в неговите: — *Това ми е почивката, лейтенант!*

— Добре, добре, продължавай — каза Дагоста, понечи да затвори вратата, после спря. — Какъв дан имаш?

— Бял пояс — отвърна с леко забавяне тя.

— Ясно.

— Шотокан е оригинална японска школа по карате, която не дали дановете по цветове — добави с лека усмивка жената. — Има шест степени на белия пояс, три кафяви и чак накрая идва черният.

Дагоста кимна, после любопитството му надделя.

— Коя е твоята степен?

— След месец ще се боря за *санкиу*, първата от кафявите степени.

Зад гърба му се разнесе леко прищракване. Затвори вратата на склада, обърна се и се озова срещу пищните форми на капитан Уокси, който мълчаливо се плъзна покрай него и спря пред картата на черната дъска. Скръсти ръце зад гърба си и внимателно огледа гората от червени и бели карфици.

— Тук има някаква система — обяви накрая той.

— Тъй ли? — промърмори с нарочно безразличие Дагоста.

Главата на Уокси мъдро се поклати.

Дагоста замълча. Отдавна живееше с чувството, че ще съжالياва до последния си ден за грешката да допусне този тип в разследването.

— Всичко започва ей тук. — Пухкавият показалец на Уокси се лепна върху зеленото петно на Рамбъл — един от най-затъntenите пущинаци в Централ Парк.

— Как разбра?

— Много просто — обясни Уокси. — Шефът е говорил с най-добрия статистик от отдел „Кадри“. Онзи провел линейно изследване на цялата информация около убийствата и обявил, че всички са свързани с това място. Ясно ли е? Местопрестъпленията образуват дъга около тази точка. Ключът е убийството край Белведере. — Най-сетне се обърна с лице към лейтенанта и добави: — Това място е гористо, пълно с пещери и скали. И със скитници, разбира се. Изключително удобно за скривалище. Именно *там* ще намерим убиеца.

Този път Дагоста не успя да скрие гримасата си.

— Чакай, чакай, дай да уточним за какво става въпрос! — изръмжа той. — Някакъв писарушка кадровик ви е насочил? А случайно да ви е предложил я застраховка, я някой пенсионен план?

Уокси се намръщи, тлъстите му бузи бързо порозовяха.

— Не ми харесва тона ти, Вини. Нито сега, нито по време на следобедното заседание.

— Слушай какво ще ти кажа, Джак! — скръцна със зъби Дагоста. — Какво може да знае за престъпните модели един скапан чиновник, дори и да работи в полицията? Това просто е несериозно! Знаеш ли колко фактора трябва да се вземат под внимание? Подход, оттегляне, плюс десетки технически подробности, които могат да се оценят единствено от специалист! А случаят в Белведере *най-малко от всички* се вписва в нашия модел. — Замълча, после се предаде. Не

виждаше смисъл да продължава. Уокси е просто дребна душица, която казва „да“ още преди да са го попитали. А Хорлокър е от онези началници, които обичат да се заобикалят с експерти и специалисти от всякакъв род.

— Тая карта ще ми трябва — обяви дебелият.

На Дагоста изведнъж му светна. Вече знаеше за какво става дума.

— Заповядай — изправи се той. — Папките с оригиналните разследвания са в онези шкафове, а сержант Хейуърд разполага с някои интересни...

— Тя не ми трябва — прекъсна го Уокси. — Искам само картата на района и досиетата. Утре до осем сутринта да бъдат в кабинета ми — 2403, в главното управление, където ме местят.

Туловището му бавно се завъртя.

— Съжалявам, Вини. Нещата се свеждат до чисто съвпадение на характерите между мен и Хорлокър. Той просто има нужда от човек, на когото може да разчита. Човек, който знае как да държи пресата на разстояние и всичко останало. Нищо лично, нали разбираш? Така или иначе, ти си оставаш в разследването. Дано се почувстваш по-добре, когато нещата потръгнат. Ще преровим проклетия Ръмбъл и ще пипнем проклетото копеле.

— Има си хас да не го пипнете — промърмори Дагоста, напразно напомняйки си, че никога не бе имал охота да се залавя с това безнадеждно разследване.

— Нали не се сърдиш, Вини? — протегна му ръка Уокси.

— Ни най-малко, Джак — отвърна той и с известно усилие стисна меката му длан.

Уокси огледа канцеларията за последен път, сякаш за да се увери, че е отмъкнал всичко, което му трябва.

— Е, трябва да тръгвам — промърмори той. — Искан да ти го кажа лично.

— Благодаря.

Настъпи миг на неудобно мълчание, после Уокси тромаво го потупа по рамото и се измъкна навън.

Лек шум отзад го предупреди за появата на Хейуърд. Изправени с лице към вратата, двамата мълчаливо слушаха стъпките на Уокси,

които заглъхваха по коридора и скоро изчезнаха сред потракването на пишещи машини и приглушени разговори.

— Защо му позволихте да се измъкне, лейтенант? — горчиво го укори Хейуърд. — Забравихте ли как копелето *побягна* и ни заряза в онзи изоставен тунел?

Дагоста седна и дръпна чекмеджето, за да потърси пура.

— Май чинопочитанието не е сред силните ти страни, а? — рече той. — И откъде знаеш, че това няма да се окаже награда?

Намери пурата, проби дупка с основата ѝ с помощта на тънък молив, след което с наслада запали.

Два часа по-късно лейтенантът все още даваше указания за прехвърлянето на досиетата горе, в новия кабинет на Уокси. На вратата се почука и на прага се изправи Пендъргаст. Беше спретнат и елегантен както винаги. Безупречен черен костюм, прилягащ по най-добрия начин върху кльощавата му фигура, старателно сресана назад русолява коса, разкриваща високо чело, излъскани до блясък английски обувки от тъмночервен телешки бокс, изработени ръчно. Външен вид, който отиваше повече на преуспяващ предприемач, отколкото на агент на ФБР.

— Може ли? — попита той и посочи с брадичка стола за посетители.

Дагоста остави слушалката и кимна. Гостът седна с котешка пъргавина, в която прозираше елегантност. Очите му се плъзнаха по кашоните и празното място на стената, на което доскоро висеше картата на района, после се заковаха върху лицето на лейтенанта.

— Топката е в полето на Уокси — отговори на незададения въпрос Дагоста. — На мен ми е отредена второстепенна роля.

— Не виждам да си особено ядосан, лейтенант.

— Че защо да съм ядосан? Я се огледай още малко. Картата на района я няма, архивът е в кашоните, Хейуърд си е полегнала, кафето е топло и пурата ми дими. Всичко това ме кара да се чувствам отлично!

— Силно се съмнявам в това, лейтенант — поклати глава гостът. — Но се надявам, че тази нощ ще спиш по-добре от пълничкия си колега. „Тежка е царската корона“ и всичко останало. — В очите му се появиха игриви пламъчета: — И сега какво?

— Ами, все още съм в разследването — сви рамене Дагоста. — Уокси не си направи труда да уточни по какъв начин и в каква роля.

— Вероятно защото и на него не му е ясно — въздъхна Пендъргаст. — Но според мен няма да скучаеш...

Дагоста използва паузата, за да се наслади на пурата си.

— Преди време посетих Флоренция — обади се неочаквано Пендъргаст.

— Така ли? Миналата есен и аз отскочих до Италия, за да запозная сина си с прабаба му.

Агентът кимна.

— Посетихте ли Палацо Пити?

— Кое, кое?

— Сградата, в която се помещава Музеят на изящните изкуства, изключително архитектурно творение. Фреските в една от залите изобразяват карта на света една година преди Колумб да открие Америка.

— Сериозно?

— На мястото на американския континент има празно петно с надпис „Cui ci sono dei mostri“.

Дагоста сбърчи чело.

— „Тук ще има“... — направи опит за превод той. — Какво е това Mostri?...

— Чудовища. Текстът гласи „Тук ще са чудовищата“.

— Да, разбира се — плесна се по челото лейтенантът. — Едно време говорех италиански с баба и дядо, но вече съм го забравил...

Пендъргаст кимна.

— А сега ще те помоля Да направиш едно предположение, лейтенант — каза той.

— Давай.

— Кой е най-гъстонаселеният район в света, който все още не е картографиран?

— Не знам — сви рамене Дагоста. — Да не е Милуоки?

— Не е — мрачно поклати глава Пендъргаст. — Никое от местата, които могат да ти хрумнат, а подземните лабиринти под Ню Йорк.

— Будалкаш ме, нали?

— Не те будалкам, ако трябва да използвам изтънчения ти израз — размърда се в стола Пендъргаст. — Подземният Ню Йорк поразително напомня на онази карта в Палацо Пити. Една огромна и абсолютно неизследвана територия, за чиито мащаби нямаме дори най-бегла представа. Само под терминалите на гарата „Гранд Сентрал“ например се намират десет етаж в дълбочина, без канализацията и системата за отвеждане на водата в случай на природни бедствия. Под гара „Пен“ са дори повече.

— Значи си бил там — отбеляза Дагоста.

— Да. Предприех малка проучвателна експедиция веднага след като разговарях с теб и сержант Хейуърд. Исках да усетя атмосферата, а и да проверя дали съм в състояние да направя някакви собствени наблюдения. Имах шанса да разговаряме неколцина от подземните обитатели. Чух доста конкретни неща, както и внушително количество намеци.

— Нещо, свързано с убийствата? — напрегнато се наведе напред Дагоста.

— Непряко — кимна Пендъргаст. — За съжаление хората с истински ценната информация се оказаха по-дълбоко, отколкото посмях да се спусна при това първо проучване. За да се спечели доверието им, е нужно време, но мен ме чака дълъг път. — Воднистосините му очи се спряха върху лицето Дагоста. — В момента подземните обитатели са вцепенени от ужас. Въз основа на тук-там изпуснатите реплики стигнах до извода, че тези места са обект на колонизация от някаква тайнствена група хора. Всъщност почти никъде не се използва определението хора. Останах с впечатлението, че става въпрос за кръвожадни същества с канибалски навици — по-скоро хуманоиди, отколкото нормални представители на човешкия род. Именно те са отговорни за убийствата.

Замълчаха. Дагоста стана, пристъпи към прозореца и отправи поглед към нощната панорама на Манхатън.

— Вярваш ли на всичко това? — попита най-сетне той.

— Не знам — въздъхна Пендъргаст. — Трябва да поговоря с Мефисто, който е лидер на общността, обитаваща подземията под Калъмбъс Съркъл. В интервюто си за „Поуст“ той казва много тревожни неща. Но с него се контактува трудно, за съжаление. Няма доверие на чужди хора и мрази официалните власти. Аз обаче имам

предчувствието, че само той може да ме отведе там, където искам да отида.

— Да ти трябва партньор? — стисна устни Дагоста.

По лицето на Пендъргаст пробяга бегла усмивка, която бързо се стопи.

— Става въпрос за опасно място, извън действието на законите, лейтенант — въздъхна той и бавно се изправи. — Но нека все пак обмисля предложението... Така ще бъде справедливо, нали?

Дагоста кимна.

— Отлично. А сега бих те посъветвал да се прибереш у дома и да поспиш... Нашето приятелче Уокси ще се нуждае от страшно много помощ, макар че още не подозира това.

Като си тананикаше под нос, Саймън Брамбъл затвори ципа на чантата си и плъзна одобрителен поглед из лабораторията: дезинфекционната душ кабина в ъгъла, дългата, акуратно подредена редица никелирани инструменти зад стъклените витрини, които меко блестяха на дискретната светлина. Чувстваше се изключително доволен от себе си, главно благодарение на триумфа по време на неотдавнашното работно съвещание. Пред очите му отново изплува безстрастната физиономия на Фрок, която обаче не можеше да скрие огорчението от загубата. Макар и малка, тази победа беше напълно достатъчна, за да прогони горчилката от претърпяното поражение по въпроса за силата на захапката. Въпреки че беше на заплата към общината, Брамбъл ценеше независимостта на учения толкова, колкото и всеки друг.

Стисна чантата от мека кожа под мишница и отново огледа помещението. Великолепна лаборатория, проектирана добре и оборудвана с всичко необходимо. Ех, ако можеше да разполага с такова модерно съоръжение и в собствената си служба! За съжаление това никога нямаше да стане, защото общината изпитваше хроничен недостиг от средства. Ако не беше толкова силно привързан към детективската тръпка в процеса на съдебномедицинските експертизи, той отдавна би потърсил работа в някоя подобна кула от слонова кост, оборудвана с всичко необходимо за спокойна научна работа.

Внимателно затвори вратата зад себе си и отново се изненада от безлюдния коридор. Никъде не беше срещал учени, които да ненавиждат извънредния труд повече от сътрудниците на този музей. Но тишината не му пречеше, а напротив — ободряваше го, създаваше му усещането за нещо различно, — също както миризмата на прах и старо дърво, която беше на светлинни години от вонята на формалин и разложена плът в лабораториите по съдебна медицина. Отново реши да използва по-дългия път на излизане, който минаваше през зала „Африка“. Беше дълбоко убеден, че диорамите^[1] там са истински произведения на изкуството. В този късен час те изглеждаха особено

добре: изключеното главно осветление позволяваше на всяка от тях да излъчва своето неповторимо сияние — като прозорец към друг, фантастичен свят.

Стигна края на дългия коридор и пое надолу по стълбите, като се отказа от услугите на асансьора. Не след дълго мина под металната арка на широка врата и се озова в залата, носеща наименованието „Живот в океана“. Включено беше само нощното осветление и просторното помещение тънеше в тайнствен полумрак. Тишината се нарушаваше единствено от тихите шумове на древната сграда. Прекрасно, помисли си той. Това е подходящото време да се разглежда всеки музей — без ужасяващите тълпи деца и прегракнали от викане учители. Мина под гигантска изкуствена сепия, покрай чифт пожълтели слонски бивни и влезе в зала „Африка“.

Полунощ. Тръгна бавно през залата, в средата на която доминираше стадо слонове, а край стените бяха поставени в две редици останалите характерни за континента обитатели. Спря пред любимото си семейство горили и издаде устни в опит да заприлича на някой от неговите членове. Илюзията беше толкова пълна, че в душата му се появи желание мигът да продължи безкрайно. За съжаление работата му тук скоро щеше да приключи. Ако заключенията му са верни, тялото на бедния Битърман и останките на Шашин Уокър щяха да подкрепят тезата за сходство в почерка на извършителя.

Въздъхна и се насочи към тясната врата, от която започваше каменният коридор, водещ към прочутата кула, чиято история познаваше отлично. Чудовищната, подобна на крепост добавка към първоначалната сграда е била издигната през 1870 година от Ендюърнс С. Флайт, железопътен магнат и трети директор на Природонаучния музей на град Ню Йорк. Трябвало да бъде копие на един прочут уелски замък, който магнатът не успял да купи и да пренесе в Щатите. В крайна сметка благоразумието надделяло и директорът бил отстранен от поста си, преди да завърши безумния си проект. От него беше останала само шестостенната кула, оформяща югозападната фасада на музея, която се използваше главно за съхранение на безбройните експонати, останали извън експозициите. Брамбъл беше чувал, че там е любимото място за срещи на музейните сътрудници.

Мрачната, подобна на катедрала партерна зала на кулата бе пуста и стъпките на Брамбъл отекваха глухо, докато прекосяваше мраморния

под в посока служебния вход. Кимна на пазача и излезе във влажния мрак на Мюзеем Драйв. Бе полунощ, но близкият булевард продължаваше да гъмжи от хора и таксита.

Направи няколко крачки и с възхищение се обърна назад. Не се уморяваше да гледа масивното, високо над сто метра съоръжение с назъбени крепостни стени, което при хубаво време хвърляше сянката си чак до Петдесет и девета улица. Но в момента имаше новолуние и кулата изглеждаше мрачна и заплашителна, сякаш пълна с духове.

Брамбъл въздъхна и тръгна по пътя си. Излезе на Осемдесет и първа и се насочи към скромния си апартамент в близост до Хъдзън, продължавайки да си тананика. Минувачите постепенно оредяваха, улицата ставаше все по-тиха. Без да обръща внимание на това, главният патолог крачеше енергично и с наслада вдишваше нощния въздух. Духаше свеж ветрец, изключително приятен в лятната нощ. Възнамеряваше да хапне, да измие зъбите си и да се шмугне под завивките. В пет сутринта отново щеше да е на крак. Беше сред малцината щастливци, които почти не се нуждаят от сън — едно изключително важно качество за хората от неговата професия и най-вече за онези, които имат желание да я овладеят до съвършенство. Безброй бяха случаите, при които пръв се озоваваше на местопрестъплението, тъй като го заваряваха буден, когато всички останали сладко спят.

Кварталът опустя, но само на крачка отгук беше Бродуей със своите оживени книжарници, магазинчета за сувенири и деликатеси. Закрачи покрай дългите каменни фасади на старите блокове, отдавна преустроени на множество апартаментчета и самостоятелни стаи за отдаване под наем. На ъгъла се беше събрала малка групичка кротки и очевидно безобидни пияници.

Някъде по средата между двете пресечки ускори ход, забелязал, че нещо помръдва в тъмния вход на изоставен сутерен. В носа го блъсна отвратителна воня, непоносима дори за стандартите на Ню Йорк. Ръката му се плъзна към чантата, в която винаги държеше скалпел. Стисна устни и пръстите му се стегнаха около ергономичната ръкохватка. Не беше много разтревожен, знаеше какво трябва да направи. Бяха го нападали три пъти — веднъж с пистолет и два пъти с нож. Измъкна скалпела и светкавично се обърна. С изненада установи, че тротоарът е пуст. В следващия миг една ръка се уви около шията му

и рязко го дръпна в сянката на сградата. Всъщност само си помисли, че е ръка, въпреки че беше някак плъзгава и притежаваше огромна сила. В следващия миг усети странно докосване до адамовата си ябълка. Наистина много странно, помисли си той с любопитството на страничен наблюдател.

[1] Триизмерни художествени миниатюри на фона на скрит източник на светлина. — Б.пр. ↑

Марго отключи вратата на лабораторията по съдебна антропология и със задоволство установи, че помещението е тъмно и празно. Отдавна не ѝ се беше случвало да изпревари доктор Брамбъл. Обикновено го заварваше да си пие кафето на някой от високите столове, отбелязвайки появата ѝ с леко помръдване на тънките си вежди. След което не пропускаше да помърмори, че тези тук сигурно филтрират служебното кафе през използвания формалдехид на препаратите в съседство. Често ѝ се случваше да го намери и в компанията Фрок. В тези случаи никой от двамата ней обръщаше внимание, тъй като вече бяха потънали във вечните си спорове за поредното заключение.

Хвърли сака в гардеробчето, нахлузи работната манта и пристъпи към прозореца. Току-що изскочило над покривите на Пето авеню, слънцето обливаше величествените сгради със златисто-оранжево сияние. Гигантският парк в краката ѝ бавно се пробуждаше. Майки с деца забързано крачеха по алеята към Зоологическата градина, бягащи за здраве съсредоточено обикаляха около големия резервоар. Погледна на юг към пурпурните очертания на замъка Белведере и тъмната гора в съседство. Раменете ѝ леко потръпнаха при мисълта за ужасната смърт на Никълъс Битърман, чийто обезглавен труп трябваше да пристигне в лабораторията по-късно през деня.

Вратата се отвори и в помещението се плъзна инвалидната количка на доктор Фрок — гигантски силует в сумрака. Тя се обърна да го поздрави, но застина, забелязала изражението на лицето му.

— Добре ли сте, доктор Фрок?

Той бавно насочи количката си към прозореца. Обикновено червендалесто, лицето му беше бледо и мрачно.

— Трагична новина — промълви. — Рано сутринта ми се обади, че снощи е бил убит Саймън Брамбъл.

— Какво?! — ахна Марго и лицето ѝ се сгърчи. — Саймън Брамбъл?!

Фрок приближи количката и хвана ръката ѝ.

— Съжалявам, че точно аз трябва да ти го съобщя, скъпа...
Всичко е толкова ужасно!

— Но как? — с мъка успя да изрече въпроса Марго.

— Нападнали са го на Осемдесет и първа, прерязали са му гърлото и... — ръцете на възрастния професор видимо трепереха.

Изглеждаше нереално, като в някакъв сън. Не можеше да повярва, че го няма човекът, който едва вчера размахваше като самурайски меч показалката си пред огромния екран.

— Ние със Саймън невинаги сме били на едно мнение — продължи с въздишка Фрок. — Но въпреки различията в професионалното ни становище аз страшно много го уважавах. Смъртта му е колосална загуба за съдебната медицина, а и за конкретната ни работа, навлязла в най-критичната си фаза.

— Конкретната ни работа — механично повтори Марго. — Кой го е сторил?

— Няма свидетели.

Замълчаха. Ръката ѝ продължаваше да лежи в топлата и успокояваща длан на професора. Така изтекоха няколко секунди, после той я пусна и бавно се отдалечи.

— Нямам представа кого ще изпратят на негово място, ако изобщо изпратят някого — промърмори. — Но съм убеден, че Саймън би желал да продължим напред. — Дръпна шалтера на стената и залата се обля от ярката светлина на прожекторите. — Винаги съм приемал работата като най-доброто средство срещу скръбта. — След поредната мъчителна пауза професорът тръсна глава и с видимо усилие заговори: — Ще те помоля да извадиш от хладилника труп А. Искам да проверя хипотезата, според която всички тези аномалии може да се окажат генетично обусловени. — После вдигна вежди и се обърна да я погледне: — Но ако не се чувстваш добре, можеш да си вземеш почивен ден...

— Не — поклати глава Марго.

Професорът беше прав. Брамбъл несъмнено би пожелал да продължат. Изправи се и бавно прекоси залата. Отвори вградената в стената вратичка и издърпа дългата метална платформа. Неидентифицираният скелет отдавна беше разчленен на отделни, подходящи за изследване фрагменти, покрити със синьо парче плат. Платформата плавно се плъзна върху количката.

Фрок внимателно дръпна покривката и се зае с изтощителната задача да измерва костите на китката с помощта на специалния електронен уред. Все още под влиянието на странното чувство за нереалност, Марго се вторачи в последните резултати от ядрено-магнитния резонанс. Лабораторията потъна в дълбока тишина.

— Имаш ли представа за какво говореше вчера Саймън, когато спомена за някакво ново хрумване? — обади се след известно време Фрок.

— Какво? — стреснато вдигна глава Марго. — Не, нямам. И аз бях изненадана, също като вас.

— Жалко — въздъхна Фрок. — Доколкото ми е известно, не е оставил и никакви бележки. — Замълча за миг и тихо добави: — Това е тежък удар, Марго. Вероятно никога няма да разберем какво е открил.

— Кой можеше да предположи, че на следващия ден няма да го има? — сви рамене младата жена.

— Саймън си беше типичен съдебен лекар — поклати глава Фрок. — Интересните случаи са рядкост в тяхната работа и когато попаднат на такъв... Е, няма как да не залитнат в посока на драматизма. — Хвърли поглед на часовника си и изведнъж се засуети: — Господи, закъснявам за срещата си в остеологията! Марго, ще те помоля да прекъснеш заниманията си и да продължиш с това тук. Не знам дали съм уморен, или трагичната новина си казва думата, но тези кости имат нужда от непредубедено око.

— Разбира се — отзова се Марго. — Какво точно търсите?

— Не съм много сигурен. Според мен този човек е имал вродено заболяване. И се надявам, че количествената оценка на морфологичните изменения ще покаже дали става въпрос за генетични аномалии. За съжаление това предполага измерване на почти всяка кост от тялото. Възнамерявах да започна от пръстите и китките, защото, както знаеш, те са най-податливи на генетичните промени.

— Това може да ни отнеме няколко дни — каза Марго и хвърли поглед към работната маса.

— Знаем, драга, знаем — мрачно въздъхна Фрок, хвана излъсканите шини на инвалидната количка и я подкара към изхода.

Младата жена се залови за работа. Измерванията с електронния прибор бяха изключително прецизни и по тази причина се повтаряха десетина пъти върху всяка, дори и най-дребната костичка. А

резултатите изискваха периодично въвеждане в компютъра, чийто екран бързо се изпълни с гъсти колони от цифри. Бързо се изнерви от досадната работа и гробната тишина в залата. Ако предположението на Фрок за вродени малформации излезе вярно, то без съмнение щеше да стесни кръга на изследването. Но за момента бяха принудени да проучат всички възможности, защото скелетите от лабораторията по антропология не ги насочиха по никаква следа. Какво ли е имал предвид Брамбъл, запита се тя, продължавайки да работи. Неволно потръпна и направи опит да прогони страшната мисъл за зверски убития човек. Тръсна глава и съсредоточи вниманието си върху скелета.

Резкият телефонен звън прекъсна едно особено сложно измерване. Двата кратки сигнала свидетелстваха за обаждане отвън. Вероятно Дагоста, който иска дай съобщи новината за доктор Брамбъл.

— Съдебна — вдигна слушалката тя.

— Търся доктор Брамбъл, моля — прозвуча сдържан глас, принадлежащ на млад мъж.

— Доктор Брамбъл? — объркано повтори Марго и главата ѝ забуча. Ами ако е близък на убития патолог, какво да му каже?

— Ало?

— Да, слушам — овладя се Марго. — В момента не е тук. Мога ли да помогна с нещо?

— Не съм сигурен — колебливо рече гласът — Въпросът е конфиденциален. С кого говоря?

— Казвам се доктор Грийн — отвърна Марго. — И съм негова асистентка.

— А, в такъв случай няма проблем. Аз съм доктор Кавалиери от „Сейнт Люк“ в Балтимор. Успях да идентифицирам неговия пациент.

— Пациент?

— Да, онзи със спондилолистезата. — Чу се шумолене на хартия. — Изпратили сте ми доста странни рентгенови снимки. Отначало си помислих, че е някаква шега, и за малко да го пропусна.

— Най-добре започнете отначало — предложи Марго, докато ръцете ѝ трескаво опипваха масата за лист и молив.

— Няма проблем — съгласи се гласът. — Аз съм ортопед и работя в Балтимор. Един от тримата специалисти в областта, които се

занимават с корективна хирургия за ограничаване на спондилолистезата. Естествено, доктор Брамбъл е наясно с това.

— Спондилолистеза?

Кратка пауза, после:

— Ама вие не сте ли лекар?

В гласа на Кавалиери се долови нотка на неодобрение.

— Няма как да ви го кажа по друг начин, доктор Кавалиери — въздъхна Марго. — Снощи доктор Брамбъл беше... Всъщност почина. Аз съм еволюционен биолог и му помагах при изследването на няколко жертви на насилствена смърт. Ще ви помоля да споделите откритията си с мен, защото доктор Брамбъл вече не е между нас.

— Как така почина? — стреснато попита човекът насреща. — Та аз говорих с него вчера!

— Стана внезапно — неохотно отвърна Марго. Никак не ѝ се искаше да навлиза в подробности.

— Но това е ужасно! Името на доктор Брамбъл е известно в цялата страна, да не говорим за Обединеното кралство...

Гласът заглъхна. Притиснала слушалката към ухото си, Марго отново видя доволната физиономия на главния патолог пред екрана в голямата зала, с блеснали от възбуда очи.

Отсреща долетя тежка въздишка, после доктор Кавалиери започна обясненията си:

— Спондилолистезата представлява фрактура или изместване на някой от лумбалните прешлени. Коригираме я чрез имплантиране на метална пластина в гръбначния стълб, която задържа прешлена на мястото му.

— Не виждам връзката — промърмори Марго.

— Помните ли рентгеновата снимка с четирите светли триъгълничета, която ми изпрати доктор Брамбъл? Това са главите на болтчетата, с които се прикрепя споменатата пластина. Вашият човек е страдал от спондилолистеза и се е подложил на операция. С подобни интервенции се занимават много малък брой хирурзи, ето защо не е трудно да се открие кой от тях е направил въпросната операция.

— Разбирам.

— Твърдо мога да заявя, че вашата снимка е направена на мой пациент — продължи Кавалиери. — Прикрепващите болтчета са произведени от фирмата „Стийл Мед Продъктс“ в Минеаполис, която

бе закрыта през 1989 година. Аз самият съм направил около трийсетина операции с техните болтчета, като разработих своя оригинална техника на закрепване. Ако проявявате интерес, можете да се запознаете с нея от статията ми в „Журнал на американските ортопеди“, есенния брой на 1987 година. С нея се осигурява по-здраво закрепване и до голяма степен се противостои на естествения стремеж на костта да отхвърли чуждото тяло. Прилага се от мен и двама мои ученици. Разбира се, някои хора я нарекоха остаряла, особено след въвеждането на методиката на Стейнмън. И в крайна сметка се оказва, че аз съм единственият хирург на света, който продължава да я използва. — В гласа на доктора прозвуча нескрита гордост. — Но тук се крие и голямата загадка — продължи след кратка пауза Кавалиери. — В случай като този нито един хирург не би отстранил пластината. Просто не се прави така. А от снимката ясно личи, че пациентът е бил лишен както от нея, така и от прикрепващите болтчета. Един Господ знае защо гайките са останали в прешлена...

— Моля, продължавайте — насърчи го Марго, записвайки информацията с бясна скорост.

— Вече ви казах, че става въпрос за мой пациент. Разбрах го в момента, в който зърнах рентгеновата снимка. Но останах смаян от състоянието на скелета, най-вече от *изобилието* на костни образувания. Със сигурност мога да кажа, че не съм оперирал подобен случай.

— Искате да кажете, че деформациите са настъпили след операцията?

— Абсолютно. Във всеки случай, въз основа на данните от вашата снимка аз успях да изровя името на пациента от архивите си. Оперирал съм го на 2 октомври 1988 година, първа операция за деня.

— И кой е той? — попита Марго с молив в ръка, без да обръща внимание на Фрок, който беше наострил уши и бавно насочваше инвалидната си количка към нея.

— Чакайте малко, трябва да е някъде тук... — От слушалката отново се разнесе шумолене на хартия. — Ще ви изпратя цялата документация по факса, но вие, разбира се, искате час по-скоро да научите... Аха, ето го. Грегъри С. Кавакита.

Кръвта й застина в жилите.

— Грег Кавакита? — дрезгаво повтори тя.

— Да, няма никакво съмнение. Грегъри С. Кавакита, доктор по медицина. Странно. Тук пише, че и той се е занимавал с еволюционна биология. Да не би да го познавате?

Напълно лишена от дар слово, Марго остави слушалката. Най-напред доктор Брамбъл, а сега...

В следващия миг забеляза посивялото лице на Фрок, който притискаше сърцето си и дишаше тежко.

— Грегъри *Кавакита*?! — изрече на пресекулки той. — Пресвети Боже, това е нашият Грегъри!

Затвори очи, главата му клюмна. Марго се обърна и изтича към прозореца, опитвайки се да преглътне риданията, които напиреха в гърлото ѝ.

Спомените я върнаха към ужасната седмица, когато започнаха убийствата в музея. Тържественото откриване на експозицията „Суеверия“, масовото клане и накрая ликвидирането на Мбвун. Грег Кавакита работеше като помощник-уредник в музея, бе неин колега и студент на Фрок. Негова беше основната заслуга за идентифицирането и унищожаването на чудовището. Програмата му за генетична екстраполация отговори на въпроса що за същество е Мбвун и как може да бъде унищожено. Но ужасният развой на събитията му се отрази по-тежко, отколкото на останалите. Малко по-късно той напусна музея, обръщайки гръб на блестяща научна кариера. И изчезна. Никой не чу нищо повече да него.

Никой, с изключение на Марго. Младежът бе направил опит да се свърже с нея, за това свидетелстваше съобщението на телефонния ѝ секретар отпреди няколко месеца. В него споменаваше, че има нужда от помощта ѝ, но тя не си направи труда да му звъне един телефон.

Едва сега разбра защо е напуснал музея: страдал е от ужасна болест, която бе деформирала костите му, бавно превръщайки го в чудовищно изкривения скелет на носилката. Несъмнено е изпитвал срам, вероятно и страх. Търсил е начин да се лекува. И в крайна сметка се е превърнал в скитник. Животът му, започнал с толкова красиви надежди, бе завършил по възможно най-гадния и унижителен начин: убийство, обезглавяване, злоещо хрущящи кости в мрака.

Потръпна въпреки топлите лъчи на слънцето, които проникваха през прозореца. Краят на този човек е бил ужасен. Ако знаеше за състоянието му, със сигурност би се опитала да му помогне. Но

желанието да забрави я бе обзело с такава сила, че не мислеше за нищо друго, освен за физически упражнения и работа. И изобщо не му се обади.

— Доктор Фрок?

Инвалидният стол проскърца зад гърба ѝ.

— Доктор Фрок... — прошепна Марго и спря. Нямаше сили да продължи.

После усети докосването на треперещите му пръсти по лакътя си.

— Дай ми малко време да го асимилирам — промълви възрастният мъж. — Само миг, моля те. Нима е възможно подобно нещо? Жалката купчина кокали, която кълцаме за изследване, да се окаже... Грегъри. — Гласът му секна. Ръката му безсилно се свлече от лакътя ѝ, за миг позлатена от тънък слънчев лъч.

Стиснала клепачи, Марго слушаше накъсаното си дишане. Трябваха ѝ няколко дълги секунди, за да събере сили и да се отдръпне от прозореца. Дори не погледна към масата. Не знаеше дали някога ще успее да спре поглед на останките върху нея. Предпочете да се обърне към стария професор, който стоеше зад гърба ѝ, без да помръдне. Очите му бяха сухи и гледаха някъде далеч.

— Най-добре е да звъннем на Дагоста — прошепна тя.

Фрок дълго мълча, после леко кимна в знак на съгласие.

ВТОРА ЧАСТ

CUI CI SONO DEI MOSTRI

По разбираеми причини достоверни статистически данни за подземните обитатели на Манхатън липсват. Проведеното през 1994 година проучване на екипа на Ръшинг — Бънтън сочи, че само в малкия участък между гара „Пен“ от югозапад и „Гранд Централ“ от североизток живеят около 2750 души, като през зимните месеци броят им нараства до 4500. Според автора на настоящия материал тези числа са силно занижени.

Не съществуват точни сведения за ражданията и смъртността в подземен Ню Йорк. Но ако се отчете наличието на огромен брой наркомани, престъпници, бивши затворници, психически увредени или нестабилни лица, които населяват подземния свят, може да се заключи, че обстановката в него е изключително сложна и опасна. Всички тези хора, които по една или друга причина са обърнали гръб на обществото и са потънали в мрака на тунелите, го правят с надеждата да намерят уединение и покой, сигурност или пълно откъсване от обществото. Според някои изчисления избраните подземията индивиди оцеляват средно около двадесет и два месеца.

Л. Хейуърд,
„Касты и общности под Манхатън“
(предстояща публикация)

Шестдесет и трета улица — Запад се простираше към Хъдзън, обточена от два реда големи кооперации, които постепенно намаляваха и отстъпваха място на добре поддържани еднофамилни къщи. Навел поглед и наострил сетива, Дагоста вървеше с решителна крачка. Опърпаната фигура на Пендъргаст се тътреше пред него, излъчвайки доста особена миризма.

— Страхотен начин да си прекарам следобеда! — мрачно промърмори лейтенантът.

Сърбеше го навсякъде, но той избягваше да се чеше, защото това означаваше да се допре до мазния шлифер, кирливата найлонова риза или вехтите, излъскани от употреба панталони. Направо да се чуди човек откъде Пендъргаст бе успял да изрови тези дрипи.

На всичко отгоре, калта и мазните петна по лицето му бяха напълно автентични и нямаха нищо общо с какъвто и да било грим. Дори обувките му имаха отвратителен вид. На опитите му да протестира агентът отвърна с тих, но непоколебим глас:

— От това зависи животът ти, Винсънт.

Не му позволи да си вземе нито оръжието, нито значката.

— Да не ти обяснявам какво ще ни се случи, ако открият нещо подобно!

Казано с две думи, цялата експедиция протича в разрез с полицейските правила, мрачно поклати глава Дагоста.

Вдигна глава и успя да зърне жената на високи токчета и с чиста лятна рокля, която дръпна каишката на миниатюрното чихуахуа и се отстрани от пътя им с извърнатата глава. В момента, в който Пендъргаст се изравни с нея, кученцето скочи напред и избухна в бесен лай. Агентът се отмести и направи опит да ги заобиколи, но псето се втурна подире му, а лаят му премина в истеричен вой.

Дагоста добре видя отвращението, което се изписа върху лицето на жената. Физическият дискомфорт даде силен тласък на негодуванието му. Бе, коя е тая, та ще ни съди? Спря внезапно до нея,

погледна я в очите, и като издаде брадичка, предизвикателно подхвърли:

— Желая ви приятен ден.

— Гаден тип! — изпищя жената, отскочи назад и дръпна каишката на кученцето: — Стой по-далеч от тоя, Пти Чу!

Пендъргаст рязко се завъртя, хвана го за лакътя и бързо го дръпна зад ъгъла на авеню „Колумб“.

— А бе ти да не си се побъркал? — изръмжа през зъби и забърза напред.

— Помощ, нападат ме! — разкрещя се оная с кучето.

Пендъргаст драсна на юг, а Дагоста се втурна подире му.

Шмугнаха се в първата пресечка и агентът спря над металната решетка на градската канализация. Извади от джоба си закривено желязо, издърпа я встрани и кимна на спътника си. Дагоста заслиза по назъбените стъпала, а Пендъргаст намести плочата над главата си и го последва. Долу мъждиво просветваха коловозите на метрото. Прескочиха ги, плъзнаха се под свода на тунела и продължиха към по-долното ниво, вземайки стъпалата по две наведнъж.

Най-после спряха. Задъхан, Дагоста почти се блъсна в спътника си.

— „Приятен ден“, а? — ядно процеди Пендъргаст и включи фенерчето си. — Какви ги вършиш, Винсънт?

— Исках да бъда любезен, нищо повече — сприхаво се сопна лейтенантът.

— И да потопиш кораба, преди да се е отлепил от кея! Не забравяй, че те взех като допълнение към маскарада, нищо повече. Мефисто ще говори с мен само ако се представя като водач на неговото ниво. А това изисква присъствието на адютант. — Лъчът на фенерчето се насочи към някакъв страничен тунел: — Оттук тръгваме на изток, към неговите владения.

Дагоста кимна.

— Изпълнявай инструкциите. Ще говоря аз, а ти забравяш, че си ченге. Каквото и да се случи, не се намесвай. Дръж. — От джоба на мръсния шлифер се появиха две плетени шапки и агентът му подаде едната.

— Това пък за какво ми е?

— Шапката прикрива формата на главата. А ако се наложи да бягаме, просто ги захвърляме и променяме „профила си“. Не забравяй, че не сме свикнали с мрака и това автоматично ни поставя в неравностойно положение. — Измъкна някаква гума и я налапа.

— За какъв дявол ти е това? — попита Дагоста, докато нахлузваше шапката.

— Изкуствено небце, което променя положението на езика и изкривява резонанса в устната кухина. Ще си имаме работа с престъпници. Миналата година прекарах доста време в затвора на остров Райкър, където се занимавах с профилиране на убийци. Нищо чудно да се натъкнем на някой от тях. Хич не ми се ще да ме разпознаят, нито по външен вид, нито по гласа. — Размаха ръце и добави: — Разбира се, сам по себе си камуфлажът не стига. Трябваше да поработя върху стойката на тялото и походката, както и върху още някои детайли. Твоята е лесна: държиш си устата затворена, сливаш се с обстановката и гледаш какво правя. Ясно?

Дагоста кимна.

— При малко късмет тоя Мефисто може да ни насочи към вярната следа. И дори да ни предостави уликите, за които намеква пред „Поуст“. А това ще означава важни допълнителни материали за криминолозите. — Помълча за миг, тръгна напред и смени темата: — Нещо ново около убийството на Брамбъл?

— Не — отвърна Дагоста. — Уокси и голямото началство поддържат становището, че е случайно, но според мен има връзка с работата му.

— Интересна хипотеза — промърмори Пендъргаст.

— Имам чувството, че тези убийства изобщо не са случайни, поне част от тях. Брамбъл бе на път да идентифицира втория скелет, а това не се е харесало на някого.

— Признавам, че останах като гръмнат, когато разбрах, че е Кавакита — рече Пендъргаст. — Картинката стана не само объркана, но и доста грозна. И предполага охрана за Фрок, Грийн и всички други, които работят по случая.

— Сутринта ходих при Хорлокър със същото предложение — начумери се Дагоста. — Но той категорично отказа. Държи на мнението си, че Кавакита по някакъв начин е завързал отношения с Памела Уишър, след което се е озовал на неподходящото място в

неподходящото време. Тоест случайно убийство като това на Брамбъл. Най-много се страхува да не надуши пресата, преди да издирим близките му — разбира се, ако изобщо има такива. Някой беше казал, че е пълен сирак. Уокси също беше там, наперен като преял петел. Подхвърли ми да се справя по-добре, отколкото при случая „Уишър“.

— И?

— Казах му къде да си пъхне съветите, максимално любезно, разбира се. Смятах изобщо да не тревожим Фрок и Грийн, но след тази размяна на мнения все пак отидох да си поговоря с тях. И двамата обещаха да внимават, поне докато привършат работата си.

— Откриха ли причината за измененията по скелета на Кавакита?

— Още не — отвърна колебливо Дагоста.

— Хей, какво има? — обърна се Пендъргаст.

— Малко съм притеснен за доктор Грийн — неохотно призна лейтенантът. — Идеята да ги включим в разследването беше моя, но вече не съм сигурен, че е добра. Фрок си е катил и не му пука, но Марго... — Замълча за миг и въздъхна: — Знаеш как ѝ се отразиха убийствата в музея. Започна да тренира, бяга всеки ден, носи пистолет...

— Често срещан посттравматичен стрес — определи Пендъргаст. — След като преживеят ужасяващи ситуации, някои хора търсят начин да се овладеят и да прогонят чувството за собствената си уязвимост. На практика това е добра реакция срещу силен стрес. — На лицето му изплува мрачна усмивка. — Доколкото си спомням, двамата с нея бяхме в доста стресова ситуация в онзи тъмен коридор...

— Да, но тя прекалява. А след сегашните гадории изобщо не съм сигурен, че постъпих правилно, като я включих...

— Постъпил си абсолютно правилно. Имаме нужда от опита ѝ, особено сега, след като установихме, че Кавакита е мъртъв. Предполагам, че ще се поразовиш в житието-битието му...

Дагоста кимна.

— Не е зле да включиш и доктор Грийн — предложи Пендъргаст и извърна почерненото си лице към вътрешността на тунела. — Е, стига приказки. Готов ли си, Винсънт?

— Май да. Как ще действваме в случай на враждебни действия?

— Ще използваме мънистата и дрънкулките, които вървят сред туземците — подсмихна се Пендъргаст.

— Дрога? — погледна го с недоверие Дагоста.

Агентът кимна и разгърна полите на шлифера си. Към мръсния хастар бяха пришити няколко малки джоба.

— Всички подземни обитатели смъркат по нещо, затова съм се заредил. — Пръстите му се плъзнаха по джобовете: — Крек, кокаин, метилфенидат, карбритал, секонал, Блу — 88. Тази фармакопея вече спаси живота ми при първото слизане...

В ръката му се появи черна капсула.

— Бифетамин или „Черната хубавица“, както го наричат представителите на подземното братство... — Погледа я за момент, после с рязко движение я налапа.

— Хей, какво правиш, по... — викна Дагоста, но онзи вдигна ръка.

— *Ролята* не стига — прошепна агентът. — Трябва *превъплъщение*. Няма съмнение, че той Мефисто е патологично подозрителен тип. Със сигурност е свикнал да надушва измамните.

Дагоста замълча. Действително бяха далеч от обществото, законите и всичко останало.

Влязоха в страничния тунел и тръгнаха покрай изоставен коловоз. Пендъргаст периодично спираше и се консултираше с бележките в ръката си. Като се стараеше да не изостава, Дагоста с изненада установи колко бързо е загубил както ориентация, така и чувството си за пространство и време.

Внезапно Пендъргаст посочи червеникава светлинка, сякаш увиснала в пространството на стотина метра пред тях.

— Около този огън са се събрали хора — прошепна. — Вероятно малка група от „горните“ етажи в царството на Мефисто. — Загледа се замислено в светлината, после се обърна да погледне спътника си. — Май е време да влезем в хола — каза и тръгна напред, без да чака отговор.

Когато приближиха, Дагоста успя да различи десетина фигури, седнали върху касетки от мляко или налягали около огъня, на който къкреше кафе в голяма опушена тенджерка. Пендъргаст влезе в осветеното от огъня пространство и клекна. Никой не му обърна

внимание. Главите на присъстващите се извърнаха едва когато изпод дрипите му се появи бутилка скъпо токайско вино.

Агентът извади тапата, отпи солидна глътка и одобрително млясна с уста. После завъртя етикета към светлината и предложи:

— Някой да иска? — Гласът му накара Дагоста да подскочи от изненада — дебел и дрезгав, с типичен пандизчийски изговор. На слабата светлина лицето му с бледа кожа и блуждаещи очи изглеждаше някак заплашително.

— Дай — промърмори един от насядалите върху касите и протегна ръка. Кратко, но звучно бълбукане, след което съдържанието на бутилката намаля с една четвърт. Пендъргаст я пусна в кръга и не след дълго дъното лъсна. Разнесе се нещо като благодарствено сумтене.

Дагоста се приближи към огъня, опитвайки се да използва пушека като щит срещу вонята на немити тела, евтино вино и застояла урина.

— Търся Мефисто — обяви малко по-късно Пендъргаст.

Около огъня настъпи раздвижване. Лицата на мъжете се изопнаха.

— Кой го търси? — изръмжа войнствено онзи, които пръв беше поел шишето.

— Аз — натърти Пендъргаст и предизвикателно го изгледа.

Мъжът изпитателно го огледа, възцари се мрачно мълчание.

— Я се разкарай, лайнар — процеди най-сетне той и небрежно се отпусна върху касата.

Пендъргаст се стрелна напред с такава бързина, че Дагоста подскочи. В следващия миг мъжът лежеше по корем с лице в пепелта, а кракът на Пендъргаст натискаше врата му.

— Мамка му! — изрева мъжът.

— Никой не може да се ебава с Уайти! — изсъска Пендъргаст и усили натиска.

— Не съм искал да те обидя! — извини се онзи.

Кракът леко се повдигна.

— Мефисто се навърта около Маршрут 666 — бързо рече мъжът.

— Къде е това?

— Стига, човече, боли ме! Тръгваш към коловоз 100 и търсиш стария генератор. Спускаш се по стълбата към мостчето.

Пендъргаст махна крака си и човекът се изправи, като разтриваше врат.

— Мефисто не обича външни хора.

— Ние с него трябва да си поговорим за една работа.

— Така ли? И каква работа?

— За Бръчкавите.

Дори в сумрака Дагоста долови как групата настръхва.

— И какво по-точно? — обади се друг висок глас.

— Това ще споделя само с Мефисто. — Пендъргаст кимна на партньора си и двамата закрачиха към дъното на тунела, загърбвайки огъня. Фенерчето светна едва когато пламъците му се превърнаха в мъждива точица.

— Тук човек не може да позволи прояви на неуважение към себе си — спокойно отбеляза Пендъргаст. — Дори пред сополанковци като тия. Ако усетят слабост, тутакси умираш.

— Доста бързичко се справи — каза Дагоста.

— Не е трудно да събориш пияница. При първото си спускане установих, че алкохолът е предпочитаната отрова на това ниво. Освен за един кльощав тип, който седеше най-далече от огъня. Бих се обзаложил, че е от подкожните. Забеляза ли как се чешеше несъзнателно през цялото време. Страничен ефект на фентанила — няма грешка.

Тунелът се разклоняваше и след консултация с малка карта на жп линиите, агентът избра по-тесния ляв пасаж.

— Този отива към коловоз 100 — обясни той.

Дагоста се препъваше подире му. След преход, който изглеждаше безкраен, Пендъргаст най-после спря пред огромна ръждясала машина с няколко огромни колела за ремъчни предавки — всяко по три-четири метра в диаметър. Разнищеният ремък бе струпан на купчина до нея. От другата страна се виждаше желязна стълба към метален мост над някакъв дъвен тунел. Провряха се под окичена със сталактити тръба с надпис „Високо напрежение“ и се спуснаха по стълбата върху решетестата платформа. В самия ѝ край зееше отвор, през който се слизаше по нова стълба в просторен незавършен тунел. Независимо от наличието на няколко загаснали огнища мястото бе пусто.

— Ще трябва да се спуснем долу — каза Пендъргаст, насочил лъча на фенерчето към пространството в дъното на тунела. Скалата

отдолу бе изгладена от допира с безброй ходила и длани. Оттам се надигаше отровна миризма.

Дагоста тръгна пръв, като отчаяно се притискаше към твърдия и хлъзгав базалт. Трябваша му пет страховити минути, за да стигне дъното. Струваше му се, че е заключен в самата сърцевина на земята.

— Много искам да видя как някой дрогиран се катери по това нещо — подхвърли, когато Пендъргаст тупна на земята до него. Мускулите на ръцете му потръпваха от напрежението.

— Над това равнище никой не си подава носа — отвърна агентът. — Освен бегачите.

— Какви бегачи?

— Доколкото схващам, те единствени сред поданиците на Мефисто имат право да общуват с външния свят. Само те получават и осребряват чекове за социални помощи, тършуват за храна, продават вторични суровини за набавяне на дребни, доставят лекарства и мляко, купуват наркотици.

Пендъргаст освети с фенерчето наоколо. Видя се скален проход с ръбести стени. В другия му край метър и половина висока ръждива ламарина закриваше входа на изоставен тунел. Изписано с груби букви предупреждение гласеше: „Само за вътрешни, за всички останали — строго забранено“.

Пендъргаст издърпа тенекията и тя откри прохода със свирепо скърцане.

— Входният звънец — поясни той.

Щом влязоха в прохода, пред очите им се мерна парцалива фигура с главня в едната ръка.

— Кой сте вие? — изпречи се на пътя им изпосталял дългуч.

— Ти ли си Съгледвача? — попита агентът.

— Вън! — заповяда дългучът и започна да ги блъска към ламаринената врата. След миг се намериха отново в скалистия проход. — Казвам се Флинт. Какво искате?

— Идвам при Мефисто — заяви Пендъргаст.

— За какво?

— Аз командвам „Гробницата на Грант“ — малка група под Колумбийския университет. Искам да обсъдя с него убийствата.

Последва тишина.

— А тоя? — Флинт посочи Дагоста.

— Мой бегач — отвърна Пендъргаст.

Флинт го изгледа.

— Оръжие, наркотици? — попита той.

— Не сме въоръжени — отговори Пендъргаст. Изглеждаше някак притеснен в трептящата светлина на главнята. — Нося си обаче малък запас за собствени нужди...

— Тук не се допускат наркотици — заяви Флинт. — Ние сме чиста община.

Дрън-дрън, помисли си Дагоста, забелязал пламтящия поглед на мъжа.

— Съжалявам — каза Пендъргаст. — Не си давам запаса. Щом това е проблем...

— Какво носиш? — поинтересува се Флинт.

— Не е твоя работа.

— Кока? — настоя пазачът и Дагоста долови в гласа му плаха надежда.

— Позна — засмя се Пендъргаст.

— Ще трябва да я конфискувам.

— Какво ще кажеш за едно подаръче? — Пендъргаст измъкна малко пакетче от алуминиево фолио и го подаде. Флинт начаса го тикна някъде зад яката си и кратко нареди:

— След мен!

Дагоста придърпа тенекията на мястото ѝ и последва Флинт към водещата надолу желязна стълба. Тя свършваше при неголям отвор, от който се излизаше на бетонна площадка, издигаща се високо над огромно цилиндрично помещение. Флинт зави и пое по бетонна рампа, която се виеше спираловидно покрай стената. Докато се спускаха, Дагоста забеляза, че на места са издялани кухни в стената. Всяка от тях се обитаваше от сам човек или семейство. Светлините от свещи и газени лампи трепкаха по нечисти лица и постели. Забеляза пречупена тръба да стърчи от стената. От нея течеше вода и се събираше в мътна локва, издълбана в дъното на цилиндъра. Наоколо се мотаеха няколко фигури, които явно перяха. Мръсната вода се стичаше в малко поточе към дупка в стената.

Стигнали дъното, те се озоваха сред множество подземни обитатели, налягали наоколо или увлечени в игра на карти. Край

стената се бе свил мъж с отворени мътни очи, който очевидно очакваше смъртта. Дагоста инстинктивно се обърна.

Флинт хлътна в дълъг и нисък пасаж, от който се разклоняваха множество тунели. В мъждиво осветения край на някои от тях се виждаха хора, които усърдно подреждаха консерви, кърпеха дрехи и варяха нещо — съдейки по миризмата, ракия. После изскочиха в пространство, осветено от слаба крушка, люлееща се на тънка жица.

Дагоста поклати глава и се огледа, после изведнъж се вцепени от изненада. В средата на тухленото помещение се мъдреше старинен железопътен фургон — от онези, в които в началото на миналия век е пътувал персоналът на товарните композиции. Беше силно наклонен, задните му колелета висяха на метър във въздуха. Дори не се опита да си представи как е попаднал в това побъркано царство. Върху страничната му стена, почти изядена от ръждата, все още личеше част от златист надпис: НЮ ЙО... ЦЕНТР...

Флинт им направи знак да почакаат и хлътна вътре. След няколко минути се появи отново и им махна да влизат.

Озоваха се в нещо като преддверие, противоположният край на което беше закрит с дебела завеса. Флинт изчезна. В тъмната вътрешност на фургона беше душно и горещо.

— Е? — просъска странен глас иззад завесата.

Пендъргаст прочисти гърлото си и започна:

— Викат ми Уайти. Шеф съм на „Гробницата на Грант“. Чухме за призива ти да се обединим срещу убийствата.

Оттатък завесата настъпи тишина. Какво ли има зад нея? — запита се Дагоста. Най-вероятно нищо особено или нещо, което прилича на „Магьосникът от Оз“. Оная статия на Смитбек сигурно е пълна с измислици. На такива като него не може да се вярва...

— Влизайте — обади се най-послед гласът, завесата се отмести встрани.

Пендъргаст тръгна пръв, неохотно последван от лейтенанта.

Вътрешността на фургона се осветяваше единствено от отблясъците на крушката в общото помещение и жарта на малък огън, която тлееше под вентилационния отвор на тавана. Мъжът седеше в нещо като трон, монтиран в центъра. Едър, с дълги крайници и гъста посивяла коса. Облеклото му се състоеше от старомодно сако от бежово кадифе и клоширани панталони, на главата му стърчеше

протъркано борсалино. От врата му висеше сребърна верига с тюркоаз във формата на тиквен цвят — символ на индианското племе навахо.

Очите на Мефисто ги гледаха с изключителна проникателност.

— Значи си кметът Уайти, а? — рече той. — Банално, друже. Едва ли внушава уважение. Но като те гледам какъв си албинос, май става... — Съскането бавно отстъпваше място на нормален говор.

Проницателните очи се спряха върху Дагоста и той с неудобство пристъпи от крак на крак. Какъвто и да е тоя тип, в никакъв случай не е откачен, каза си той. Поне не съвсем.

— Ами тоя?

— Пурата. Моят бегач.

Подозрителните очи на Мефисто дълго не се отместиха от лицето на Дагоста.

— Никога не съм чувал за тая „Гробница на Грант“ — промърмори най-сетне той и пренасочи погледа си към Пендъргаст.

— Голяма мрежа от обслужващи тунели под Колумбийския — поясни агентът. — Не сме много и предпочитаме да не се забъркваме с другите. Пък и студентите са щедро племе...

Мефисто кимна с разбиране. Недоверието му постепенно се стопи, на лицето му си появи иронична усмивка.

— Това за студентите е вярно. А в днешно време винаги е приятно да срещнеш съмишленик. Дай да закусим по случай запознанството ни, пък после ще говорим.

Плесна с ръце и извика:

— Столове за гостите! Разпалете тоя огън! Скаут, донеси месо!

От сянката изскочи дребен човек и пъргаво се сурна към вратата на вагона. Друг, който до този момент седеше с кръстосани крака на пода, бавно се надигна и закуцука към огъня с вдървени крака. Хвърли няколко летви върху жарта и я разрови с дълъг шиш. Тук и бездруго е горещо като в пъкъла, рече си Дагоста, усетил струйките пот под кирливата риза.

В помещението се появи мъж с огромни мускули, остави два кашона в краката на Мефисто и се оттегли.

— Моля, господа — каза с иронична тържественост домакинът и с царствен жест махна към кашоните.

Дагоста внимателно се отпусна върху единия от тях. В същия миг се върна онзи, когото нарекоха Скаут. В ръката си държеше нещо

мокро, увито в стар вестник, което тежко шляпна до огъня. Стомахът на Дагоста рязко се сви, догади му се. Във вестника имаше огромен плъх с размазана глава и все още потръпващи крайници.

— Чудесно! — радостно се ухили Мефисто. — Пресен улов, както сами можете да се убедите. — Спря пронизващия си поглед върху лицето на Пендъргаст и небрежно подхвърли: — Ядете тунелни зайчета, нали?

— Естествено — невъзмутимо отвърна агентът.

Дагоста усети как якият мъжага се изправя зад тях. Постепенно си даде сметка, че им предстои проверка, която на всяка цена трябва издържат.

Мефисто се протегна и хвана с една ръка трупа, а с другата дълъг шиш. Наниза плъха през ануса чак до главата и мълком го остави да се пече. Дагоста гледеше с ужас как козината на животното бързо пламна и се сгърчи, а тялото потръпна конвулсивно за последен път. Миг покъсно пламна целия труп и вагонът се изпълни с противен лют дим. После пламъците угаснаха, а овъглената опашка се нави като тирбушон.

Мефисто изчака още малко, след което отмести шиша от жарта, извади нож и остърга остатъците от козината. Проби корема, за да освободи газовете, издули го от високата температура, после го върна над огъня, този път малко по-високо.

— За да приготвиш *le grand souris en brochette*, е нужен опит — похвали се той.

Дагоста седеше и чакаше с ясното съзнание, че всички погледи са насочени към тях двамата. Не искаше дори да си представи, какво би последвало, ако покажат признаци на отвращение.

Минутите течаха една след друга, плъхът цвърчеше над огъня. Мефисто въртеше шиша.

— Как го предпочиташ? — обърна се към Пендъргаст. — Аз ги ям алангле.

— И аз — отвърна Пендъргаст с такава непринуденост, сякаш му предлагаша хапки в дневния бар на „Хилтън“.

„Това е просто едно животно — отчаяно се убеждаваше Дагоста. — Няма да ме убие за разлика от тези наоколо.“

Мефисто въздъхна нетърпеливо.

— Как ви се вижда, дали е готов?

— Готов е, дайте го насама — потри длани Пендъргаст.

Дагоста замълча.

— Това плаче за пиячка! — викна Мефисто и миг по-късно пред него се появи преполовена бутилка вино. — Хей, имаме гости! — погледна я с отвращение и небрежно я метна в ъгъла. — Дайте нещо подходящо!

След малко донесоха прашасало шише „Колд Дък“ и три пластмасови чаши. Мефисто дръпна шиша от огъня и изтръска печения плъх върху вестника.

— На вас се пада честта — обяви и го побутна към Пендъргаст.

Дагоста се бореше с обземащата го паника. Ами сега? Със смесица от облекчение и ужас видя как агентът пое плъха и без сянка от колебание впи устни в дупката на хълбока. Разнесоха се засмукващи звуци и Дагоста усети как всеки миг ще повърне.

Облизвайки устни, Пендъргаст остави плъха пред Мефисто.

— Превъзходно! — каза лаконично той.

— Интересна техника — кимна Мефисто.

— По-скоро задължителна — сви рамене Пендъргаст. — Из нашите тунели хвърлят много отрова. Винаги можеш да я усетиш по вкуса на черния дроб.

Усмивката на Мефисто стана широка и този път съвсем искрена.

— Ще го запомня — кимна той, после отрязва няколко парчета месо от бутчето и ги подаде на Дагоста.

Решителният момент. Лейтенантът по-скоро усети, отколкото видя как исполинът зад гърба му застива от напрежение. Затвори очи и захапа месото с престорено удоволствие. Глътна го почти наведнъж, преди да усети вкуса му. После храбро се усмихна, полагайки отчаяни усилия да потисне протестите на стомаха си.

— Браво! — похвали го Мефисто. — Истински чревоугодник!

Напрежението във въздуха чувствително намаля. Дагоста се отпусна на кашона, притиснал корема си с фалшиво задоволство. Тишината във вагона отстъпи място на смях и полугласни разговори.

— Ще ми простите подозрителността — рече Мефисто. — Едно време под земята се живееше лесно, хората си имаха доверие. Ако сте тези, за които се представяте, би трябвало да го знаете. Но днешното време е друго, по-тежко.

Наля вино в чашите и вдигна своята за наздравица. Отрязва още няколко късчета от плъха за Пендъргаст, а останалото унищожи сам.

— Да ви представя помощниците си — рече между хапките той и махна към исполина зад тях — Малкия Хари. От малък започнал да се друса и му се наложило да свива по нещо, за да поддържа порока. Веднъж, втори път и хоп — в пандиза. Там научил куп неща. Но когато излязъл, не успял да си намери работа. За негов късмет се спуснал долу и така попадна при нас. Това му попречи да се върне към лошите си навици.

Ръката му се премести към флегмата край огъня.

— Този е Бой Елис. Преподавал английски в едно подготвително училище в Кънектикът. Нещата загрубели: уволнили го, развел се и се пропил. Навъртал се около приюти и безплатни кухни. Там научил за нас. Колкото до Скаута, той се върнал от Виетнам и бързичко научил, че защитаваната от него страна не иска и да го знае.

Мефисто обърса уста с вестника и тръсна глава:

— Казах ви повече, отколкото е редно. Миналото е мълчание, както би трябвало да е и при вас. Значи сте тук във връзка с убийствата, а?

Пендъргаст кимна.

— Трима от нашите липсват вече цяла седмица, а останалите са подплашени. Чухме, че събираш хора за борба срещу онези безмозъчни убийци, Бръчкавите.

— Бързо се разчува. Преди два дни получих вести от Философа. Знаеш ли го?

Пендъргаст се поколеба за стотна от секундата и решително отговори:

— Не.

Мефисто присви очи.

— Странно — каза той. — Той ми е съюзник и управлява обитателите на подземията около „Гранд Централ“.

— Може да се запознаем някой ден — отвърна Пендъргаст.

— Засега ми е достатъчно да занеса на хората си успокояващи новини. Какво можеш да ми кажеш за убийствата и убийците?

— Започнаха преди около година — поде Мефисто, изведнъж засъскал отново. — Пръв бе Джо Атсити. Намерихме тялото му край Крепостта с липсваща глава. Последва го Черната Ани. После

Старшията. И така нататък. Някои намирахме, но повечето — не. След това научихме от Просящите, че става дума за нещо много сериозно.

— Какви просяци? — намръщи се Пендъргаст.

Мефисто му хвърли нов подозрителен поглед, после се подсмихна:

— Не си чувал за Просящите? Трябва да си поразмърдаш задника, кмете Уайти, да се опознаеш със съседите. Просящите живеят под нас и никога не излизат. Не използват светлина. Като саламандрите. Чат ли си? Казаха, че имало признаци на живот и под тях. — Гласът премина в шепот. — Твърдят, че дори Дяволският етаж вече е населен.

Дагоста погледна въпросително Пендъргаст, но агентът на ФБР само кимна с разбиране.

— Най-долното ниво на града — промълви сякаш на себе си.

— И най-гадното — допълни Мефисто.

— Ходил ли си там? — попита Пендъргаст с преднамерена безучастност.

Мефисто го погледна изумено, явно дори и той не бе до такава степен луд.

— Но мислиш, че тези хора са отговорни за убийствата?

— Не мисля, а знам. В момента се намират точно под нас.

— Той се усмихна накриво. — Но не бих ги нарекъл точно хора.

— Какво искаш да кажеш? — попита Пендъргаст. Безучастността бе изчезнала напълно.

— Слухове — отвърна много тихо Мефисто. — Разправят, че не случайно ги наричат Бръчкавите. Имало си причина.

— И тя е?

Мефисто не отговори.

Пендъргаст изправи гръб.

— И какво ще правим?

— Какво ли? — Усмивката на Мефисто се стопи. — Трябва да събудим този град! Това трябва да направим! Да им дадем да разберат, че няма само ние да гинем!

— И ако успеем? Какво може да стори градът против Бръчкавите?

Мефисто помисли малко.

— Да ги унищожи като плъхове. Да ги нападне в леговището им.

— Лесно е да се каже.

Тежкият поглед на Мефисто се стовари върху агента на ФБР.

— Може би имаш по-добра идея, Уайти? — изсъска той.

Пендъргаст замълча за миг.

— Още не — промълви накрая.

Робърт Уилсън, библиотекар на Историческото дружество на Ню Йорк, погледна с неприязън мъжа в картографската зала. Странен тип — строг черен костюм, бледи котешки очи, русолява коса, сресана назад над високо чело. Притесняваше го. Много го притесняваше. Цял следобед правеше поръчки и после разхвърляше картите в безпорядък. Щом Уилсън се обърнесе към компютъра, за да продължи собствената си работа — окончателната версия на монографията върху фетишите на племето цуни, — онзи моментално правеше нова поръчка и го дразнеше с нови въпроси.

Ето, отново се надига и безшумно тръгва към него.

— Извинете — каза с любезен, но настойчиво провлечен глас.

Уилсън отлепи поглед от екрана.

— Да? — почти се сопна той.

— Неприятно ми е да ви безпокоя, но чувам, че проектите на Во и Олмстед включват отводнителни канали за пресушаване блатата в Сентрал Парк. Бих желал да им хвърля един поглед.

Уилсън сви устни.

— Тези проекти бяха отхвърлени от комисията — заяви той. — И са изгубени. Истинска трагедия. — Сетне се обърна към компютъра с надежда, че непознатият ще схване намека. Истинската трагедия ще настъпи, ако не го остави да си пише монографията.

— Ясно — каза посетителят, без никакво намерение да отстъпи.

— Обяснете ми тогава *по какъв начин* са пресушили блатата?

Загубил търпение, Уилсън се облегна в стола си.

— Мислех, че това е известно на всички. Използвали са стария акведукт под Осемдесет и шеста улица.

— А съществуват ли плановете му?

— Да.

— Може ли да ги видя?

Уилсън се надигна с въздишка и отново пое към архивите. Както обикновено, там цареше пълен хаос. Помещението успяваше по някакъв начин да бъде хем огромно, хем да внушава клаустрофобия.

Метални стелажи се издигаха на два етажа височина, претъпкани с рула карти и хелиографски копия. Уилсън почти усещаше как прах се посипва по плешивото му теме, докато се взираше в загадъчните колонки с цифри. Засърбя го носът. Намери нужните карти и се върна в читалнята. Защо ли винаги искат най-тежките карти, чудеше се той, докато влизаше в помещението.

— Ето ги — каза библиотекарят, като остави рулата върху махагоновия плот. Продължи да гледа непознатия, който ги пренесе до масата си, където започна да ги разглежда, да си води бележки и да прави скици в подвързан с кожа бележник. Тоя е пълен с пари, с омраза си помисли Уилсън, никой професор не може да си позволи подобен костюм.

В залата се възцари божествена тишина. Най-после ще свърши нещо полезно. Като донесе няколко пожълтели снимки на бюрото си, Уилсън започна да нанася поправки в главата за родовите идоли.

След няколко минути отново усети близкото присъствие на посетителя. Погледна го мълчешком.

Мъжът кимна към една от снимките. На нея се виждаше обикновен камък с издялани отгоре му абстрактни очертания на някакво животно с прикрепено към гърба кремъчно острие.

— Струва ми се, че специално този фетиш, обозначен като пума, на практика представлява гризли — заяви непознатият.

Уилсън погледна бледото, леко усмихнато лице е мисълта, че този тип се шегува.

— Къшинг, който е доставил фетиша през 1883 година, изрично подчертава, че принадлежи на рода Пума — възрази библиотекарят. — Можете да се уверите и сам. — Аман от експерти!

— Фетишът на гризли винаги има на гърба връх от копие, както е в този случай — невъзмутимо отбеляза посетителят. — Докато пумата носи стрела.

Уилсън се изправи.

— И в какво по-точно се състои разликата, ако мога да попитам?

— Пумата се убива с лък и стрела. При гризли не може да се мине без копие.

Уилсън онемя.

— И Къшинг може да сбърка — меко го успокои непознатият.

Уилсън бутна настрана документите.

— Откровено казано, предпочитам да се доверя на Къшинг, отколкото на... — Остави изречението недовършено. — Библиотеката затваря след час — предупреди той.

— В такъв случай бих желал да видя документацията от проучванията за изграждане на газопровод в горния участък на Уест Сайд, правени през 1956 година.

— Какво от нея? — процеди през зъби Уилсън.

— Цялата, ако обичате.

Това вече бе прекалено.

— Съжалявам, но е забранено! — гневно отсече библиотекарят. — Правилникът разрешава само по десет карти от серия наведнъж.

Но онзи сякаш не забеляза победоносния му поглед, потънал в дълбок размисъл. После рязко вдигна глава.

— Робърт Уилсън — каза той, като посочи табелката на ревера му. — Сега разбирам защо името ви ми е познато.

— Познато ли ви е? — заекна от изненада библиотекарят.

— Със сигурност. Не сте ли оня Уилсън, който изнесе прекрасен доклад върху идолните камъни на племето навахо по време на конференцията в Уиндоу Рок миналата година?

— Ами, аз съм — потвърди Уилсън.

— Така си и мислех. Не можах да присъствам, но се запознах подробно с протоколите. Написал съм нещо като частно проучване върху идолната култура на югозападните племена. — Замълча за момент, после добави: — Разбира се, то не може да се сравнява с вашия труд.

Уилсън се прокашля.

— За подобно проучване човек може да загуби цели три десетилетия и пак никой да не го познава — скромно рече той.

— За мен е чест да се запозная с вас — усмихна се посетителят. — Казвам се Пендъргаст.

Уилсън пое протегнатата ръка и с неудоволствие усети хлабавото ѝ стискане. Той самият обичаше да се ръкува здраво.

— Удоволствие е за мен да се уверя, че продължавате проучванията си — продължи мъжът, наречен Пендъргаст. — Невежеството по проблемите на този район е нечувано.

— Така е — съгласи се с готовност Уилсън. Изпълни го особено чувство на гордост. До днес никой не бе проявил и най-малък интерес

към труда му, да не говорим за възможността да беседва компетентно с него. Наистина този Пендъргаст не беше добре осведомен в областта на фетишите, но...

— С удоволствие бих продължил интересния разговор — каза Пендъргаст, — но се боя, че вече отнех прекалено много от вашето време.

— Нищо подобно — възрази Уилсън. — Та какво искахте да видите? Проучването от 56-а?

Пендъргаст кимна.

— И още едно нещо, ако позволите. Чух, че е провеждано и друго проучване през 1920 година във връзка с идеята да се изгради свръхскоростна транзитна линия. Има ли нещо такова?

Уилсън посърна.

— Но това са цели шестдесет карти. — Гласът му заглъхна.

— Разбирам — кимна Пендъргаст. — Правилникът не позволява. — Видът му бе съкрушен.

Уилсън се усмихна неочаквано.

— Няма да регистрирам заявката, ако желаете — заяви той, зарадван от собственото си безразсъдство. — И не се притеснявайте за работното време. Така и така ще остана до късно заради собствената си работа. Правилата са създадени, за да бъдат нарушавани, не е ли така?

След десет минути той се появи откъм архива с претоварена количка.

Смитбек влезе в просторното фоайе на прочутия хотел „Четири сезона“, доволен да остави зад гърба си жегата, вонята и шума на Парк авеню. Приблужи с отмерена стъпка квадратния бар. Много пъти бе сядал край него, отправил изпълнен със завист поглед покрай картината от Пикасо към недостижимия рай отвъд. Но този път подмина бара и уверено се насочи към метрдотела. Едно прошепнато име бе достатъчно: сега самият Смитбек крачеше по коридора на мечтите към изискания ресторант.

Всичките маси бяха заети и въпреки това мястото изглеждаше напълно спокойно, обгърнато от собствения си простор. Мина край водещи индустриалци, издателски магнати и каучукови крале, за да стигне до една от най-престижните маси край фонтана. Госпожа Уишър вече беше там.

— Благодаря, че приехте поканата ми, господин Смитбек — каза тя. — Моля, седнете.

Репортерът се отпусна на посочения му стол и бегло се огледа. Предстоеше интересен обяд и той възнамеряваше да му отдаде цялото си внимание. Още не беше завършил големия си материал, но до крайния срок все пак имаше достатъчно време.

— Ще желаете ли чаша „Амарон“? — попита мисис Уишър, посочвайки оставената на масата бутилка. Облечена бе семпло: блуза с цвят на шафран и плисирана пола.

— С удоволствие — отвърна Смитбек, взрян в очите ѝ. Чувстваше се значително по-добре, отколкото при първата им среща, когато седеше в полумрака на просторния хол, а поредният брой на „Поуст“ между тях го гледеше с мълчаливо обвинение. Но сега очакваше по-топло отношение, главно заради статията „Ангелът от Сентрал Парк“, обявената от вестника награда и благоприятното отразяване на демонстрацията.

Госпожа Уишър кимна на отговарящия за вината келнер, изчака го да напълни чашата на журналиста и да се оттегли, след което леко се наведе напред.

— Сигурно се питате поради каква причина съм ви поканила на обяд, господин Смитбек?

— Наистина ми мина подобна мисъл — потвърди Смитбек и отпи глътка от превъзходното вино.

— Няма да поставям на изпитание вашата интелигентност. В този град предстоят някои събития, които бих желала да отразите.

Той остави чашата си.

— Аз?

Ъгълчетата на устата ѝ се извиха леко нагоре, би могло да мине за усмивка.

— Очаквах изненадата ви. Но виждате ли, господин Смитбек, след първата ни среща аз направих някои проучвания за вас. Прочетох и книгата ви за убийствата в музея.

— Купихте я? — попита обнадеждено той.

— Имаше я в библиотеката. Забележително четиво. Нямах представа, че сте толкова непосредствено ангажиран с всяка подробност от случая.

Погледът на Смитбек се стрелна към лицето ѝ, но не откри и следа от сарказъм.

— Прочетох и репортажа за нашия митинг. Допадна ми положително отношение, което не долових в писанията на някои други вестници. — Махна с ръка. — А и трябва да ви благодаря.

— За какво? — попита малко нервно Смитбек.

— Всъщност вие ме убедихте, че бруталните средства са единственият начин да се привлече вниманието върху нещо, каквото и да било. Спомняте ли си как се изразихте? „Хората в този град не обръщат внимание на абсолютно нищо, ако не им го натикаш в лицето“. Ако не бяхте вие, още щях да пиша писма до кмета, вместо да превърна мъката си в двигател за действие.

Смитбек кимна.

— След онази демонстрация движението ни се засили неимоверно много. Засегнахме оголен нерв на обществото. Хората започват да се обединяват — хора с власт и влияние. Но посланието ни е отправено към всички, включително обикновените хора от улицата, към които вие имате прекрасен подход.

Смитбек с нищо не показва, че е засегнат от тази забележка. А и наистина беше така: беше забелязал, че към края на онази

демонстрация към нея започнаха да се присъединяват именно хора от улицата. Предъвкващи, засуетени, жадни за действие.

— И така, предлагам ви следното. — Госпожа Уишър отпусна тънките си, грижливо поддържани пръсти върху ленената покривка. — Ще ви осигуря приоритетен достъп до всяко мероприятие на „Да си върнем града“. Много от тях ще започват преднамерено неоповестени. Полицията, както и пресата няма да имат време да реагират. Вие обаче ще бъдете въведен в моя кръг. Винаги ще знаете какво и кога се очаква. Можете и да ме придружавате лично, ако намерите за добре. И тогава ще можете да го натикате в лицето на читателите си.

Смитбек напрегна цялата си воля, за да не даде израз на обзелото го вълнение. Беше прекалено хубаво, за да е истина.

— Предполагам, че ще искате да публикувате нова книга — продължаваше госпожа Уишър. — След победата на „Да си върнем града“ ще имате моята благословия за това. Ще ви дам колкото пожелаете интервюта. А Хирам Бенет, шефът на издателство „Сайгнъс Хаус“ ми е личен приятел. Мисля, че подобен ръкопис ще го заинтересува неимоверно много.

Господи, рече си Смитбек, Хирам Бенет, самият крал на издателите! Моментално си представи как издателството на Бенет се конкурира с онова, което публикува първата му книга. Ще накара агента си да ги въвлече в наддаване. Долната граница ще бъде двеста, не, не — двеста и петдесет хилядарки плюс десет на сто от печалбата и...

— В замяна ще искам едно нещо — хладно добави госпожа Уишър и мечтите му се изпариха. — От този миг нататък се посвещавате изцяло на нашето движение. Искам всичките ви статии да бъдат концентрирани върху нашата кауза.

— Моля? — подскочи Смитбек. — Аз съм криминален репортер, госпожо Уишър. Плаща ми се, за да поддържам постоянен приток от новини. — Сладката представа за биещите се за права издателства отстъпи място на разярената мутра на редактора Арнълд Мъри, който настоява за репортаж.

— Естествено — кимна дамата. — Мисля, че в най-скоро време ще ви осигуря този приток. Ще ви съобщя данните веднага щом сме готови с нашите планове. Повярвайте, това сътрудничество ще се окаже взаимноизгодно.

Главата на репортера пламна. След няколко часа предстоеше да предаде материала за подслушаното в музея. Забавил го бе нарочно, надявайки се да докопа още информация. Този материал щеше да му осигури не само повишението, но и огромното удоволствие да го начука на онзи задник Брайс Хариман.

Но дали ще стане точно така? Обявената награда вече позагуби актуалност и не доведе до нищо. Репортажът му за Мефисто не събуди очаквания интерес. Нямаше убедителни доказателства за връзка между убийството на главния патолог и целия случай въпреки наличието на определени сходства. А и не бива да се пренебрегват неблагоприятните последици от незаконното му проникване в музея.

Но тая работа с Уишър, от друга страна, може да се окаже именно експлозивът, от който се нуждаеше. Репортерският му нюх го подсказваше. Ще се пише болен, за да укроти Мъри за ден-два. А после, след крайната победа, всичко ще му бъде простено.

Вдигна глава и впери очи в лицето на дамата, която спокойно го наблюдаваше.

— Съгласен съм, госпожо Уишър.

— Наричайте ме Анет — каза тя, задържа поглед върху лицето му миг-два, а след това го сведе към дебелия папка с менюто. — А сега, да поръчваме. Бих препоръчала студеноводни миди с хайвер, увити в резенчета лимон. Тук ги правят превъзходно.

Хейуърд зави зад ъгъла на Седемдесет и втора и изведнъж се закова на място. Пред очите ѝ се издигаше огромна сграда в пясъчен цвят. Измъкна смачканото листче с адреса, погледна го, после отново вдигна глава. Нямаше грешка, обаче сградата приличаше повече на комикс от Чарлс Адамс отколкото на жилищна кооперация в Манхатън. Девет величествени етажета от дялан камък, с много въздух помежду им. Последните два образуваха голям фронтон, надвесен като смръщени вежди над улицата. Обшитият с бакърени плоскости покрив бе украсен с комини, кулички, шпиллове и всякакви орнаменти. Само бойници липсват, помисли си тя. Сградата се наричаше „Дакота“. Странно име за странно място. Чувала бе за него, но го виждаше за пръв път. По принцип рядко имаше повод да посещава Горен Уест Сайд.

Насочи се към огромния вход за карети, зейнал в южната фасада. Портиерът отбеляза името ѝ в журнала, след което се обади по вътрешния телефон.

— Югозападното фоайе — събщи той, след като остави слушалката и ѝ обясни накъде да тръгне. Тя пое към тъмен тунел.

От тъмния пасаж се излизаше в просторен вътрешен двор. Хейуърд забави крачка и се загледа в бронзовите фонтани. Тихо, спокойно и закътано, това място изглеждаше изключително необичайно за западната част на Манхатън. Свърна надясно и се отправи към най-близкия ъгъл на двора. Прекоси тясното фоайе и влезе в асансьора.

Кабината се издигаше бавно и накрая спря до малко правоъгълно помещение. Точно насреща се виждаше една-единствена врата, изрязана в тъмната полирана ламперия. Асансьорът зашепна на своя език и кабината изчезна, като остави Хейуърд самичка в мрака. Да не би да е слязла на друг етаж? Чу се лек шум и тя посегна инстинктивно към оръжието си.

— Сержант Хейуърд. Чудесно. Заповядайте, моля. — Дори в мрака беше в състояние да разпознае напевния, леко провлечен говор.

Вратата бе отворена и срещу струящата отвътре мека светлина се открояваше с нищо несравнимата тънка фигура на агент Пендъргаст.

Хейуърд прекрачи прага и той затвори вратата зад гърба ѝ. Макар помещението да не бе особено голямо, високият таван му придаваше особено величествен вид. Три от стените бяха боядисани в наситено розово с черни ивици отдолу и горе. Светлината струеше иззад някаква странна конструкция с много тънки плочки ахат, обрамчени в бронз и поставени на височина доста над човешки ръст. Четвъртата стена бе от черен мрамор, а по цялата ѝ повърхност се спускаше огледално гладък воден пласт, който изтичаше с тихо ромолене в решетката отдолу. Върху дебелия килим бяха пръснати няколко ниски кожени канапета. Украсата се изчерпваше с няколко картини и увивни растения, кацнали върху лакирани масички. Всичко бе умопомрачително чисто, без нито една прашинка. Врати към останалите помещения не се виждаха, въпреки че без съмнение трябваше да ги има.

— Седнете където намерите за добре, сержант Хейуърд — покани я Пендъргаст. — Да ви предложи нещо разхладително?

— Не, благодаря — отвърна тя, като избра най-близкото до входа място и потъна в удобната черна кожа. Картината на отсрещната стена ѝ се стори позната — импресионистичен пейзаж с копи сено под розовеещо слънце. — Хубаво място. Макар сградата да е малко зловеща.

— Ние, наемателите, предпочитаме да я наричаме ексцентрична — отвърна Пендъргаст. — Но мнозина биха се съгласили с вашето становище. Нарекли са я „Дакота“, защото когато е строена — някъде през 1884-та, този район на града изглеждал отдалечен като индианските територии. Но аз харесвам солидността и усещането за дълговечност, което внушава. Основите са изсечени направо в скалата, а стените в основата са дебели почти осемдесет сантиметра. Но вие не сте тук, за да слушате лекции по история на архитектурата. Всъщност благодаря, че изобщо се съгласихте да дойдете.

— Шегувате ли се? — усмихна се Хейуърд. — Как бих могла да пропусна възможността да надникна в бърлогата на агент Пендъргаст — легендата сред правоохранителните органи? Всъщност вие прекрасно знаете това.

— Звучи окуражаващо — отсъди Пендъргаст, като се отпусна в едно кресло. — Страхувам се обаче, че туристическата обиколка приключи. По принцип рядко приемам посетители, но това място е особено подходящо за нашия малък разговор.

— По каква причина, ако не е тайна? — попита Хейуърд. Погледът ѝ спря върху близката лакирана масичка, очите ѝ светнаха: — Хей, та това е бонзай! — възкликна тя. — Виждала съм такива миниатюрни дръвчета в залата за тренировки на моя сенсей по карате!

— Гинко билоба, или девичи коси — уточни Пендъргаст. — Единствен представител на широко разпространен в древността дървесен вид. А от дясната ви страна има няколко клена-джуджета. Много съм горд с техния напълно естествен вид. През есента всяко от тях променя цвета си в различно време. Култивирането им ми отне девет години. Вашият сенсей сигурно знае тайната на групиране на растенията — прибавяш нечетен брой дръвчета бонзай, винаги различен, докато в крайна сметка трябва доста да се концентрираш, за да ги преброиш. И чак тогава спираш.

— Девет години? — учудено повтори Хейуърд. — Това не изисква ли много свободно време?

— Не съвсем. Отглеждането на бонзай е моята страст. Изкуството, което няма край, наситено с невероятната смесица от природно начало и човешка естетика. — Кръстоса крак връз крак, почти невидим в черния си костюм на фона на черната кожа, ръката му направи леко, но категорично движение: — Но престанете да насърчавате вродената ми словоохотливост. Преди малко попитахте защо мястото е подходящо за разговор. Според мен е такава, защото искам да науча повече за бездомниците под земята.

Хейуърд запази мълчание.

— Вие сте работили с тях — продължи Пендъргаст. — Изучавали сте ги. Кое то ви прави експерт по въпроса.

— Другите не мислят така.

— Просто защото не си дават сметка за състоянието на нещата. Аз обаче разбирам колко сте чувствителна на тази тема, включително и за научните ви разработки по нея. Затова реших, че ще ви бъде по-лесно да я обсъждате някъде навън, по-далеч от дирекцията и районния участък.

Тук е прав, каза си Хейуърд. Това странно помещение, с тихия ромон на водопада и застиналата красота, беше на светлинни години от атмосферата в полицейския участък. Потънала в меката кожа, тя усети как напрежението започва да я напуска. Дори понечи да свали тежкия колан с кобура, но после се отказа. Чувстваше се адски удобно.

— Вече два пъти слизах долу — поде Пендъргаст. — Първия път само за проверка на дегизировката и бегли наблюдения, а втория, за да открия Мефисто — един от водачите на бездомниците. Когато това стана, разбрах, че съм подценил два фактора: дълбоката непоклатимост на убежденията му и броя на неговите последователи.

— Никой не знае колко хора живеят под земята — поклати глава Хейуърд. — Но едно е сигурно: те са много повече, отколкото сме си представяли. Мефисто е сред най-популярните водачи, а общността му със сигурност е най-многобройната. На практика тя е доста разнородна. Ядрото ѝ се състои от разочаровани ветерани от Виетнамската война и останките от това, което през 60-те години се наричаше „Младежко радикално движение“. Към него се прилепват и всички останали, особено след началото на серийните убийства и обезглавявания. Тази общност населява главно лабиринтите от тунели под Централ Парк.

— Изненада ме многообразието, на което се натъкнах — сподели Пендъргаст. — Очаквах да срещна един, максимум два типа хора с поведенчески отклонения, а попаднах на цял социологически разрез на човечеството.

— Не всички бездомници слизат долу — каза Хейуърд. — В тунелите потъват главно онези от тях, които се страхуват от приютите, мразят безплатните кухни и решетките на отдушниците, единаците и почитателите на най-различни култове. Отначало се задоволяват с линиите на метрото, после слизат по-надълбоко. Повярвайте ми, там гъмжи от укрытия, които им се струват надеждни.

— Още при първото си слизание останах удивен от този необятен лабиринт — кимна Пендъргаст. — Имах чувството, че съм откривател на нови, напълно неизследвани територии.

— А не сте видели дори половината — поклати глава Хейуърд. — Съществуват над три хиляди километра изоставени или недовършени тунели, плюс други над осем хиляди, които се използват. Те са осеяни с безброй запечатани и отдавна забравени помещения. —

Раменете ѝ леко помръднаха: — Носят се всякакви слухове. Противоатомни скривалища за важните клечки на Уолстрийт, изградени от Пентагона през 50-те. Част от тях имат електричество и течаща вода, както и огромни запаси от консервирани храни. Снабдени са с генератори за ток, стари, но напълно годни. Съществува огромна канализационна мрежа, изградена от дървени тръби. Един цял шантав свят, потънал в забрава...

Пендъргаст леко се приведе напред и тихо попита:

— Чували ли сте за Дяволския етаж, сержант Хейуърд?

— Да, чувала съм — кимна тя.

— А знаете ли къде се намира и как мога да го открия?

Жената се замисли, после поклати глава.

— Не. Споменавали са го един-двама скитници по време на периодичните прочиствания. Но долу човек чува толкова безумия, че ги отхвърля механично, без да им обръща внимание. Аз самата съм на мнение, че такова нещо просто не съществува.

— А има ли някой, който знае повече?

Хейуърд се размърда, помълча малко и отново погледна към картината със сеното.

Странно как едно-две докосвания на четката върху платното създават толкова много храна за въображението, помисли си.

— Може би Ал Даймънд — промълви. — Инженер в градския кадастър и безспорен авторитет по подземните структури. Без неговата помощ не могат да оправят аварията на централния тръбопровод или кабелната мрежа, викат го и при стартирането на изкопните работи за всеки нов газопровод. — Замълча за момент, после добави: — Отдавна не съм чувала нищо за него. Може и да е гушнал букета...

— Моля? — погледна я с недоумение Пендъргаст.

— Да е умрял, искам да кажа.

Замълчаха. Тишината се нарушаваше от тихия шепот на водопада.

— В случай че убийците са колонизирали неизвестни подземни участъци, ще имаме много главоболия със самия брой на подземните обитатели — промърмори най-сетне Пендъргаст.

Очите на Хейуърд се отклониха от пейзажа и се заковаха върху лицето на агента.

— И ще става все по-зле — отбеляза тя.

— Какво имате предвид?

— От есента ни делят само няколко седмици. Тогава става истинското стълпотворение, тъй като хиляди бездомници си търсят убежище преди настъпващата зима. Знаете какво означава това, особено ако сте прав за убийците.

— Не, представа нямам — поклати глава Пендъргаст. — Защо не ми кажете?

— Означава началото на новия ловен сезон — промълви Хейуърд и отново насочи поглед към картината.

Безрадостната индустриална улица свършваше с чакълест кей, наполовина срутен в мътните води на Ийст Ривър. Насреща се виждаше целият остров Рузвелт и мостът на Петдесет и девета улица. Оттатък реката сивееше платното на Франклин Делано Рузвелт Драйв, което заобикаляше сградата на ООН и изчезваше в посока на луксозния жилищен комплекс „Сътън Плейс“. Хубава гледка, рече си Дагоста, докато излизаше от колата без отличителни знаци. Хубава гледка, гаден квартал.

Асфалтът на уличното платно беше размекнат от жегата на августовското слънце, тротоарът излъчваше топлина. Дагоста разкопча яката на ризата си и отново провери адреса, който беше получил от служителите на музея: Деветдесет и четвърто авеню в Лонг Айленд, номер 1146. Очите му с недоумение опипаха околните сгради, които нямаха нищо общо с жилищен район. Трябва да е станала някаква грешка. От двете страни на улицата се точеха дълги редици изоставени складове и производствени халета. Наоколо беше пусто, въпреки че приближаваше обяд. Единствените признаци на живот се забелязваха в близост до пресечката, където малък камион потегляше с ръмжене от някаква товарна рампа. Поредната задънена улица, поклати глава Дагоста. На това Уокси му вика „второстепенна задача“.

Желязната врата на номер 1146 беше надупчена и разкривена, боядисвана многократно с черна блажна боя. Явно водеше към поредния празен склад, един от многото в квартала. Натискането на древния звънец не даде резултат и той започна да блъска с юмрук. Нищо. Пълна тишина.

Изчака известно време, след което се шмугна в тясната алея покрай страничната стена. Прескочи няколко рула насмолена хартия и се приближи до прозорец с армирано стъкло, напукано и покрито с дебел слой прах. Наложил се да го изтрие с крайчеца на вратовръзката си, за да надникне във вътрешността.

Очите му постепенно свикнаха с полумрака и успяха да различат очертанията на просторно помещение. Циментовият под беше нарязан

на ивици от бледата слънчева светлина. В далечния край се виждаше желязна стълба, която водеше към остъклена кабинка, най-вероятно канцелария на някогашния контролор на поточната линия. Друго нямаше.

Зад гърба му нещо прошумоля и той рязко се обърна. По алеята към него тичаше мъж, в ръката му зловещо проблясваше дълъг кухненски нож. Дагоста измъкна служебното си оръжие. Видял насочения в гърдите му револвер, мъжът се закова на място, после се завъртя кръгом с явното намерение да побегне.

— Не мърдай, полиция! — дрезгаво излая Дагоста.

Мъжът с подчини и отново се обърна към него. Чертите на лицето му придобиха странно развеселено изражение.

— Ченге, значи! — иронично се провикна той. — Да не повярва човек, че по тези места се е появило ченге!

Остана на място, ухилен до уши. Дагоста си даде сметка, че никога не е виждал по-странен тип: бръснатата му глава беше боядисана в зелено, под долната устна стърчеше рядка козя брадица, на носа му беше кацнало старомодно пенсне, носеше риза от наподобяваща зебло материя и протъркани маратонки „Кед“, които някога са били червени.

— Хвърли ножа! — заповяда Дагоста.

— Хей, спокойно, помислих те за крадец — отвърна онзи.

— Казах да хвърлиш проклетия нож!

Усмивката на непознатия се стопи, ножът издрънча на цимента между двамата.

Дагоста побърза да го изрита встрани.

— А сега бавно се обърни, сложи ръце на стената и се разкрачи! — заповяда той.

— Хей, това да не ти е комунистически Китай? — запъна се непознатият.

— Направи го!

Мъжът неохотно се подчини. След бързия обиск се оказа, че в джобовете му има само портфейл, при това доста тънък.

На шофьорската книжка вътре беше отбелязан адресът на съседната сграда.

— Давате ли си сметка, че можех да ви застрелям на място, господин Къртзема? — промърмори Дагоста, прибра револвера и му

върна портфейла.

— Хей, откъде да знам, че си ченге? Помислих, че подготвяш взлом! — Мъжът се дръпна от стената и отупа дланите си от мазилката. — Нямах идея колко пъти са ме обирали! А вашите хора вече изобщо не реагират. Ти си първото ченге, което се появява тук от месеци насам...

Дагоста му направи знак да замълчи.

— Бъди по-внимателен, нищо повече. Между другото, хич не те бива с ножа. Ако наистина бях крадец, досега да си мъртъв.

Къртзема потърка нос и промърмори нещо.

— Тук ли живееш? — попита Дагоста, стараяйки се да не гледа зелената глава. Защо се е боядисал така, по дяволите?

Онзи кимна.

— От колко време?

— Вече три години. Държах една мансарда в Сохо, ама ме изритаха. Само тук не ми пречат на работата.

— И що за работа е тя?

— Дълга и широка — въздъхна мъжът, после изведнъж стана предпазлив: — А и защо трябва да ти обяснявам?

Дагоста извади значката и служебната си карта.

— Аха, отдел „Убийства“ — промърмори Къртзема. — Пречукали ли са някого?

— Не. Може ли да поговорим вътре?

В очите на зеленоглавия отново се появи подозрение.

— Това обиск ли е? Имаш ли заповед?

— Не, доброволно е — преглътна раздражението си лейтенантът. — Интересувам се от човека, който е живял тук, Кавакита.

— Така ли се е казал? Шантав тип, много шантав! — Къртзема тръгна напред и извади ключа за желязната врата на жилището си. Дагоста прекрачи прага и се озова в още едно огромно помещение, боядисано в белезникаво бяло. Край стените бяха подредени множество метални контейнери, преливащи от боклуци. В ъгъла стърчеше изсъхнала палма, а от тавана висяха безброй тънки усукани въженца, боядисани в черно, които наподобяваха странна, родена в кошмари гора. В далечния край на помещението се виждаха дюшек,

мивка, тоалетна чиния без капак и котлон. С това се изчерпваше и цялата покъщнина.

— Какво е това? — попита Дагоста и докосна въженцата с длан.

— Не ги пипай, за Бога! — извика Къртзема, изблъска го встрани и внимателно огледа пораженията. — Те не се *pipam!*

Дагоста отстъпи крачка назад.

— Какво е това? Някакъв експеримент?

— Нищо подобно. Това е изкуствена среда, пресъздаваща първичната джунгла, от която сме произлезли и която постепенно се е превърнала в метрополията, наречена Ню Йорк.

— Изкуство, значи? — учуди се Дагоста. — За кого е предназначено, гледа ли го някой?

— Това е *концептуално* изкуство — обясни с нотка на нетърпение Къртзема. — Никой не го гледа, защото не е за гледане. Достатъчно е, че го *има*. Въженцата не се докосват помежду си, точно както и хората не влизат в истински контакт. Ние сме сами. Светът ни остава невидян, защото всички ние сме невидяни, докато се реем из космоса. Дерида казва: „Изкуство е онова, което не е изкуство“, което означава, че...

— Малкото му име беше Грегъри, нали?

— Не. Казва се Жак. Жак Дерида.

— Имам предвид доскорошния ти съсед.

— Изобщо не му знаех името. Всъщност бягах от него като от чума. Ти сигурно си дошъл заради оплакванията, нали?

— Какви оплаквания?

— Моите оплаквания. Непрекъснато звънях, ама никой не си направи труда да се появи, ако не броим първите един-два пъти... — Мъжът замълча, помисли за момент, после вдигна глава: — Чакай, чакай. Ти си от отдел „Убийства“! Да не е пречукал някого?

Дагоста мълчаливо извади бележника си.

— Разкажи ми за него.

— Нанесе се преди две години, може би и по-малко. Отначало беше кротък, но после се появиха камионите. Мъкнеха разни сандъци, един Господ знае къде ги слагаше. Тогавя започна да вдига шум. Само нощем. Блъскане, чукане, някакво много силно пукане... — Къртзема сбърчи нос: — Да не говорим за вонята! Сякаш гореше нещо гадно. Боядиса си джамовете с черна боя, ама един се счупи и преди да го

оправи, успех да надникна вътре. — На лицето му се появи крива усмивка: — Шантава работа! Разни микроскопи, стъкленици като дамаджани, в които къкреха някакви гадости, сиви метални кутии с лампички, аквариуми.

— Аквариуми?

— Купица — кимна зеленоглавият. — Един върху друг, пълни с водорасли. Явно беше някакъв учен. — Последната дума бе изречена с видима погнуса. — От онези, дето се занимават с дисекции и други такива... Аз не одобрявам подобни възгледи за света, защото съм холист^[1], сержант.

— Разбирам.

— После цъфнаха хората от електрическата компания. Да му прокарат трифазен ток или дявол знае какво. Два дни нямах ток, представяш ли си? Но онези типове в „Кон Ед“ са такива бюрократи, че изобщо не им пука от оплаквания!

— Имаше ли посещения? Навестявах ли го приятели?

— Тъкмо тези посещения преляха чашата! — изръмжа Къртзема. — Започнаха да се мъкнат разни типове, при това нощем. Чукаха по специален начин. Тогава реших, че отсреща става нещо, и звъннах на ченгетата. Съмнявах се за наркотици. Ама твоите хора казаха, че нямало нищо нередно и си заминаха. — Мрачно поклати глава. — И нещата си продължиха по старому. Пак се оплаках от шума и вонята, но ченгетата дойдоха още веднъж и спряха да ми обръщат внимание. Една вечер, някъде към единайсет, тоя тип изведнъж цъфна на вратата ми. Беше преди година.

— Какво искаше?

— Де да го знам? Май да ме пита защо се оплаквам на куките. Казвам ти, сержант, тръпки ме побиха! Беше септември, почти толкова горещо, колкото е сега. Но си беше навлякъл дебело палто с качулка, която криеше лицето му. Стои пред вратата като някакъв призрак и пита може ли да влезе. Не, разбира се, викам аз, после му треснах вратата под носа. Какво друго можех да сторя, сержант?

— Лейтенант — разсеяно го поправи Дагоста, зает да си води записки.

— Все тая. Аз не съм по етикетите. Използвам само един, но той е общовалиден и се нарича *човешко съществуване*! — Зеленото кубе изразително се поклати.

Дагоста продължаваше да пише. Описанието нямаше нищо общо с онзи Кавакита, с когото се бе запознал в кабинета на Фрок след зловещото откриване на експозицията „Суеверия“. Напругна паметта си за някакъв по-конкретен спомен.

— Можеш ли да опишеш гласа му? — вдигна глава той.

— Тих и фъфлещ.

— Някакъв акцент?

— Не. Но фъфлеше така жестоко, че нищо не му се разбираше. Все едно използваше кастилско наречие. Ама не беше испански, а английски.

„Трябва да питам Пендъргаст, какво по дяволите е това «кастилско наречие», помисли си Дагоста.“

— Кога се изнесе и защо? — попита на глас той.

— Две седмици след като почука на вратата ми. Май през октомври. Една нощ се появиха два големи тира. Това не ме учуди, ама този път товареха, вместо да разтоварват. На другия ден се излюпих накъде около пладне и забелязах, че помещението е празно. Даже бяха измили черната боя от прозорците.

— По пладне, значи — промърмори Дагоста.

— Такъв ми е режимът. Спя от пет сутринта някъде до обяд, без да робувам на циклите, сержант.

— Не забеляза ли нещо по камионите? Фирмен надпис, реклама, телефон?

Къртзема се замисли, после кимна:

— Аха, сетих се. „Превоз на прецизна научна апаратура.“ Така пишеше.

Очите на Дагоста изпитателно се втренчиха в лицето на зеленоглавия.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно.

Нямаше причини да не му повярва, сподави въздишката си лейтенантът. Въпреки външния си вид, който не ставаше за банката на свидетелите, той тип явно беше наблюдателен. Или просто любопитен.

— Нещо друго да добавиш?

— Ами да — отново се разлюля зеленото кубе. — На другия ден след заминаването му спря цялото улично осветление. И до ден днешен *не е светнало!* Сигурен съм, че има пръст в тая работа, но

нямам идея как го е направил. Звънях на онези от енергото, но гадните работи изобщо не ми обърнаха внимание. Те си размърдват задниците само ако не си платиш сметката...

— Благодаря за съдействието, господин Къртзема — реши да сложи точка на разговора Дагоста. — Ако се сетиш още нещо, просто ми звъни.

Пъхна бележника в джоба си и се приготви да си върви. После спря и се обърна:

— Спомена, че няколко пъти са те обирали... Какво ти взеха? Като гледам, тук няма кой знае какво за крадене...

— Идеи, сержант! — вирна брадичка Къртзема. — Вещите са нищо, но идеите са безценни. Я се огледай. Виждал ли си някъде повече блестящи идеи, събрани накуп?

[1] Представител на философско течение, което възприема света като единно цяло. — Б. пр. ↑

На практика обозначената с номер 12 вентилационна шахта представляваше грозен комин, щръкнал над входа на тунела „Линкълн“ откъм Тридесет и осма улица — една 60-метрова кула от тухли и ръждив метал.

Малко под върха стърчеше нещо като наблюдателна кабина или тераса, залепена като раковина за дъното на плавателен съд. Пендъргаст спря в подножието на металната стълба и вдигна глава да я огледа. Няколко от закрепващите болтове липсваха, други стърчаха от стената, без да крепят нищо. Пое нагоре. Между стъпалата от гофрирана ламарина мърдаше безкрайната змия на трафика, забързана към тъмната паст на тунела, зейнала на трийсетина метра по-долу.

Не след дълго стълбата се скри в сянката на наблюдателницата. На дъното ѝ имаше нещо като водонепроницаем люк — от тези, които се използват при подводниците. Върху него се мъдреше ярък щампован надпис ПРИСТАНИЩЕ НЮ ЙОРК. Грохотът беше оглушителен, като от реактивен двигател. Наложиха се да блъска по люка с юмрук, за да бъде чуто от човека горе.

Пендъргаст се промъкна в тясната кабинка и подръпна пешовете на самото си. Дежурният — дребен жилест мъж с карирана риза и работен комбинезон, се наведе да затвори люка. Наблюдателницата гледаше към Хъдзън, подстъпите на тунела и огромната вентилационна инсталация, която имаше важната задача да изсмуква отровния въздух от самия тунел. Проточил врат, Пендъргаст успя да зърне турбините на пречиствателната система, които бучаха точно под тях.

Мъжът се дръпна от люка и зае мястото си на столчето пред малка чертожна маса. В тясното помещение нямаше къде другаде да се седне. Устните на човека се раздвижиха, но Пендъргаст не чу нищо от воя на огромния вентилатор.

— Какво? — изкрещя той и направи крачка напред. Подводничарският люк се оказа слаба преграда за шума и отровните газове.

— Служебна карта — извика в отговор служителят. — Казаха да ви поискам документ.

Пендъргаст извади картата на ФБР от джоба си и му я подаде.

— Господин Албърт Даймънд, ако не се лъжа — каза той.

— Ал — безгрижно махна човекът и му върна картата. — Какво искате?

— Чух, че сте най-големият експерт по нийоркските подземия — поде Пендъргаст. — С вас се консултират за всичко — от строителството на нови тунели, до ремонти по линията на газопровода.

Даймънд се втренчи в лицето му, после бавно плъзна език по долните си зъби и бузата му смешно набъбна.

— Май имате право — кимна най-сетне.

— Кога за последен път бяхте долу?

Човекът вдигна ръка и сви пръстите си в юмрук. Веднъж, после повтори.

— Преди десет месеца?

Мъжът поклати глава.

— Десет години?

Даймънд кимна.

— Защо толкова отдавна?

— Писна ми. Поисках да ме преместят тук.

— Тук ли? Доста интересен избор. Максимално далеч от подземията, без да се качвате на самолет. Нарочно ли го направихте?

Неопределено свиване на раменете в отговор.

— Имам нужда от информация — повиши глас Пендъргаст, най-накрая разбрал, че в кабината е прекалено шумно за размяна на банални реплики.

Даймънд кимна. Издутината на бузата му тръгна нагоре, инспекцията продължаваше към горното чене.

— Кажете нещо за Дяволския етаж.

Издутината спря. Дребната фигура на Даймънд се размърда върху столчето, но отговор не дойде.

— Чух, че под Централ Парк има огромен лабиринт — продължи Пендъргаст. — На голяма дълбочина. Именно той носи наименованието Дяволския етаж. Но документация за такова нещо липсва, освен ако не съществува под друго име.

Мълчанието на Даймънд се проточи още известно време.

— Дяволският етаж, значи — промърмори най-сетне и погледна в краката си.

— Чували ли сте за него?

Човекът бръкна в джоба на комбинезона и извади плоско шишенце, което със сигурност не съдържаше вода. Отпи голяма глътка и го прибра обратно, без да предложи на госта си. После каза нещо, но думите му потънаха в грохота на вентилатора.

— Какво? — викна Пендъргаст и направи още една крачка към него.

— Казах, че съм го чувал.

— Моля, разкажете ми.

Мъжът отклони поглед от агента и го насочи към брега на Ню Джърси от другата страна на реката.

— Мръсните богаташи — процеди.

— Моля?

— Богатите копелета. Не са искали да дишат един и същи въздух с бачкаторите.

— Кои богати копелета?

— Ами всичките. Астор, Рокфелер, Морган. И другите. Изкопали са тия тунели преди повече от век.

— Нищо не разбирам.

— Железопътни тунели — ядоса се Даймънд. — Изграждали частна подземна линия. От Пелхам, под парка, под хотел „Никърбокър“ и баровските резиденции по Пето авеню. С луксозни перони и чакални, само за тях.

— Но защо на такава дълбочина?

— Геология — усмихна се за пръв път Даймънд. — Били са принудени да копаят под действащата мрежа на метрото и, естествено, под изоставените тунели. Ама там има дебел пласт лайняна скала.

— Каква скала? — отново викна Пендъргаст.

— Рехав предкамбрийски пясъчник. Викаме му лайняна скала. През нея могат да се прокарват водопроводи и канали, но не и железопътни тунели. Затова копали по-дълбоко. Вашият Дяволски етаж се намира на тридесет нива под повърхността.

— Но защо?

— Защо ли? — погледна го с недоумение Даймънд. — Вие как мислите? Защото не искали изтънчените им задници да ползват едни и

същи перони и даже сигнализация с редовните линии. По тези дълбоки тунели можели бързо да напускат града, да стигнат до Кротън и оттам да хванат пътя. Без закъснения, без да се мешат с простолюдиеето.

— Това не обяснява липсата на строителна документация.

— Строителството им е струвало цяло състояние. С което не са се изръсили само петролните магнати. Поискали са и услугите на общината... — Даймънд попипа носа си. — А такива разходи не се документират.

— Но защо са ги изоставили?

— Защото не са били в състояние да ги поддържат. Под канализацията и отводнителните шахти е адска влага. Прибавете към това натрупването на метан, въглероден окис и още куп гадости.

— Концентрация на тежки газове, винаги в най-ниските части — кимна Пендъргаст.

— Долу са погребани милиони, но шибаната линия така и си останала недовършена. Работила е горе-долу две години, после станало голямото наводнение от деветдесет и осма, което заляло помпите, и тунелите се напълнили наполовина с отточни води. Принудили се да ги зазидат, барабар с машините и цялата техника.

Даймънд замълча и кабината отново се изпълни с грохота на огромните вентилатори.

— Има ли изобщо някакви карти? — попита след малко Пендъргаст.

— Карти ли? — извъртя очи Даймънд. — Двайсет години съм ги търсил, но такива няма. Сведенията получих от стари хора.

— А спускали ли сте се там?

Човекът притеснено се размърда, после потвърди.

— Ще ми нахвърляте ли една скица?

Даймънд не отговори.

— Ще ви бъда благодарен, дори за дреболия — рече Пендъргаст и се приведе към него. Деликатните му пръсти се протегнаха напред, сякаш да пригледят яката на ризата, после между тях изведнъж се появи банкнота от сто долара.

Очите на Даймънд колебливо я опипаха, после ръката му се протегна, нави я на руло и я тикна в джоба на комбинезона. Обърна се към масичката и започна да чертае върху къс жълта милиметрова

хартия. Правеше го бързо и професионално, на хартията постепенно се оформи сложна тунелна система.

— Повече от това не мога да направя — каза няколко минути покъсно той. — Ето отгук влязох. Повечето терени южно от парка са запълнени с бетон, а тунелите на север са пропаднали от години. Най-напред трябва да стигнете Гърловината. За целта се насочвате по охранващ проход №18 — от мястото, на което се пресича със стария главен водопровод №24.

— Гърловината? — вдигна вежди Пендъргаст.

Дайъмнд допря мръсен нокът до носа си.

— Скалната маса под парка е пронизана от дебела жила гранит. Максимално твърд монолит. За да пестят време и динамит, някогашните миньори са я пробили само на едно място и оттам са прекарвали всичко. Точно под тази дупка са тунелите „Астор“. Доколкото ми е известно, това е единственият вход към системата от южната страна. Разбира се, ако не решите да използвате водолазен костюм.

Пендъргаст пое листа и внимателно го разгледа.

— Благодаря, господин Дайъмнд — кимна той, помълча малко и му хвърли кос поглед: — Питам се дали не бихте приели една покана за по-задълбочено изследване на Дяволския етаж? Срещу съответното възнаграждение, разбира се.

— Съветвам ви да не използвате това наименование — отвърна мъжът. — Използват го къртиците, но истинското име е Тунелите на Астор.

— Откъде идва то?

— Идеята за тях е дала госпожа Астор. Говори се, че тя е накарала съпруга си дай направи частна гара непосредствено под семейното имение на Пето авеню. И оттам започва всичко.

— Откъде тогава се ражда наименованието Дяволски етаж?

— Нямам представа — мрачно се усмихна Дайъмнд. — Но все пак си представете тунелите, които се намират на трийсет етажа под земята. Фрески по стените, луксозни чакални с огледала, канапета и изящни стъклописи, хидравлични асансьори с паркет и кадифени завеси. И всичко това е засипано с боклук и отпадъчни води, останало запечатано в продължение на повече от век. — Облегна се назад и

прикова очи в лицето на Пендъргаст. — Не знам какво мислите, но по мое мнение това място трябва да се нарича Адския етаж.

Железопътното депо на Уест Сайд заема се двадесет и четири акра равнинен терен в най-западната част на Манхатън, далеч от очите на милионите нюйоркчани, които живеят и работят в района. На практика това е най-голямото неусвоено пространство на острова, ако се изключи Централ Парк. В началото на века тук се върти оживена търговия, но сега депото и многобройните товарни рампи около него са отдавна изоставени, с ръждясали, обрасли с тръни коловози.

Вече две десетилетия мястото е обект на най-различни планове за благоустройство, съдебни дела и политически интриги. Наемателите на складовете постепенно напускат, а на тяхно място се появяват вандалите, подпалвачите и скитниците. В единия край на огромното бунище е разположено малко, но доста мръсно градче, издигнато от талашит, тенекии и кашони. В съседство се намират няколко гротескни зеленчукови градинки, засадени с тикви и боб и също потънали в буренак.

Марго стоеше в средата на посипано със сгурия пространство между две изоставени сгради на депото. Преди четири месеца тук бе имало някакъв склад, изгорял до основи. Циментовата настилка бе покрита с дебел слой овъглени отпадъци. В ъгъла се виждаха останки от дълги метални маси, върху които е имало някаква апаратура. Марго се огледа в следобедните сенки, които бяха нашарили този пейзаж на опустошение. Огромни, отдавна нефункциониращи машини с частично разтопени метални корпуси, разкриващи лабиринт от обгорели жици и електронни платки. Въздухът тежеше от острата миризма на изгоряла пластмаса.

— Какво ще кажеш? — подхвърли Дагоста, застанал до нея.

— Да — потвърди Марго.

— Аз съм го виждал само веднъж, на прощалното тържество в чест на Пендъргаст, организирано от Фрок. Що за човек беше?

— Умен — отвърна след кратко замисляне тя. — Блестящ учен.

— А като личност?

— Не бих казала, че беше най-приятният човек в музея — предпазливо рече Марго. — Беше малко, как да кажа... безпардонен. От онези, които са готови на всичко, за да направят кариера. Не поддържаше кой знае какви отношения с колегите си и май не вярваше на онези от тях, които...

— Които какво?

— Нужно ли е това? Не обичам да говоря зад гърба на хората...

— Обикновено това е най-подходящият момент. Беше ли способен на престъпление?

— Категорично не. Не одобрявах особено морала му, защото той винаги поставяше науката над човешките ценности, но престъпник? Не, в никакъв случай! — Поколеба се за миг, после добави: — Преди известно време направи опит да се свърже с мен. Около месец преди смъртта си.

— Защо? — любопитно я погледна Дагоста. — Доколкото ми е известно, не сте били особено близки...

— Бяхме добри колеги, нищо повече. — Лицето ѝ потъмня. — Стана така, че изобщо не отговорих на обаждането му. Но ако знаех, че е в беда, сигурно щях да направя нещо...

— Нямало е как да знаеш — успокои я Дагоста: — Както и да е. Но ще ти бъда много благодарен, ако намериш време да се поогледаш тук и да разбереш с какво се е занимавал.

Усети колебанието ѝ и тихо добави:

— Кой знае? Това може би ще ти помогне да прогониш някои демони...

Хубави думи, каза си Марго. Лейтенант Дагоста в ролята на суперпсихолог. Може дори да каже, че проучването на това място носи покой...

Очите ѝ се приковаха в руините и дълго се взираха в тях.

— Добре, лейтенант — въздъхна най-сетне тя.

— Сигурен ли си, че това е последният адрес на Грег?

— Така твърдят от фирмата, която го е пренасяла. Складът е изгорял скоро след смъртта му, тъй че едва ли е имал време да се премести някъде другаде. Но не можем да сме сигурни, защото е плащал сметките за ток и телефон под друго име.

— Друго име ли? — учуди се Марго, продължавайки да се оглежда. — Не съм сигурна дали е умрял преди или след пожара...

— Аз също — въздъхна Дагоста.

— Мисля, че това е било някаква лаборатория.

— Дори аз си мисля същото. И той като теб е бил учен.

— Не съвсем. Грег се занимаваше главно с генетика и еволюционна биология. Докато моята специалност е антропологическа фармакология.

— Все тая — промърмори Дагоста и подръпна крачолите си. — Въпросът е каква точно е била лабораторията?

— Трудно е да се определи. Трябва да научим нещо повече за тези машини в ъгъла. За целта е необходимо изследване на разтопените стъкленици, за да се разбере какво е имало в тях.

— И? — изгледа я Дагоста.

— Какво „и“?

— Ще се заемеш ли?

— Защо аз? В полицията не ви липсват експерти, които...

— Те нямат интерес — махна с ръка Дагоста. — Подобни изследвания са накрая в списъка с приоритетите им.

Върху лицето на Марго се изписа изненада.

— Важните клечки в полицията не се интересуват от съдбата на Кавакита, нито пък с какво се е занимавал, преди да бъде убит — поясни лейтенантът. — За тях той е поредната случайна жертва. Също като Брамбъл.

— Но ти не мислиш така, нали? Убеден си, че той играе някаква роля в поредицата от убийства?

— Ох, не знам — въздъхна Дагоста и избърса потта от челото си. — Просто имам чувството, че човекът е имал съвсем конкретен замисъл, и искам да разбера какъв е бил той. Добре го познаваше, нали?

— Да ти изпратя ли фотограф?

— Може би по-късно. На първо време ще се задоволя с няколко скици.

— Хубаво — кимна Дагоста, но лицето му остана загрижено.

— Ти върви да си гледаш работата — добави Марго. — Няма нужда да висиш тук.

— Изключено! — тръсна глава Дагоста. — Не и след онова, което се случи на Брамбъл.

— Лейтенант...

— И без това трябва да взема проби от пепелта и да потърся следи от запалителни вещества — каза той, без да мръдне от мястото си. — Ще гледам да не ти се пречкам.

Марго въздъхна, измъкна скицник от сака и отново насочи вниманието си към унищожената лаборатория. От нея се излъчваше някакво мълчаливо обвинение. Бе могла да направи нещо. Грег се опита да се свърже с нея. Може би нямаше да свърши така.

Тръсна глава, за да прогони гузните мисли. От тях полза нямаше. А и това бе единственото място, от което можеше да получи някаква информация за Грег. И единственият път за бягство от целия този кошмар. Значи трябва да се примири и да се залови за работа. Е, в това имаше и нещо добро — за известно време ще остане далеч от лабораторията по криминологична антропология, която в последно време беше започнала да прилича на костница. В сряда следобед от „Съдебна медицина“ им изпратиха и тялото на Битърман, комплектовано с куп нови въпроси. Следите по шийните прешлени сочеха обезглавяване с помощта на примитивен предмет, вероятно грубо изработен нож. Самият труп не беше оглозган, което означаваше, че убиецът или убийците не са разполагали с време.

Тя нахвърли набързо очертаванията на помещението, размерите, разположението на масите и превърнатата в пепел апаратура. Всяка лаборатория разполага със специфично оборудване и снабдяване, определяно от характера на изследванията. Докато оборудването може да насочи към общия характер на тези изследвания, именно снабдяването би дало отговор на въпроса относно целите.

След като приключи със скицирането, Марго пристъпи към самите маси — устояли на огъня единствено благодарение на размерите си. Очерта правоъгълници в скицника и започна да отбелязва местоположението на всяка колба, епруветка, мензура и останалите, почти невъзможни за идентифициране предмети. Беше ясно, че тук са се провеждали някакви сложни биохимични изследвания, но какви?

Спря за момент, вдишвайки с мъка вонята на изгоряла изолация, смесила се със соления бриз откъм Хъдзън. После насочи вниманието си към машините. Трябва да са били доста скъпи, съдейки по останките на корпусите от неръждаема стомана и контролните прибори.

Започна с най-голямата. Металната обшивка се бе нагънала от високата температура, под нея се виждаха обгорели чаркове. Един лек ритник беше достатъчен, за да я срути. Оглушителното дрънчене изведнъж я накара да си даде сметка, че двамата са съвсем сами в пустата околност. Отвъд коловозите и от другата страна на реката слънцето огряваше скалистия бряг на Ню Джърси. Чуваха се писъците на чайки, които кръжаха над гниеците кейове край брега на Хъдзън. Един хубав летен следобед бавно си отиваше отвъд периметъра на депото. Но тук, на това мрачно и изоставено място, хубавото време изобщо не се усещаше. Погледна Дагоста, който бе събрал своите образци и сега, скръстил ръце на гърдите си, гледаше реката, осветена от ярките слънчеви лъчи. Вече беше доволна от решението му да остане с нея.

Наведе се над машината, усмихвайки се на нервността си. Разрови парчетата обгорял метал и в резултат откри това, което ѝ трябваше: табелката с фабричния номер и наименованието. Избърса саждите и успя да различи надписа „Производител на генетична апаратура «Уестърли»“, под който добре личеше логото на компанията. Още по-надолу бе щампован сериен номер и наименованието на уреда: Интегрален ДНК анализатор. Информацията бързо намери място в бележника ѝ.

Малко по-настрани забеляза полуразтопена купчина метал, която не приличаше на останалите. Приблужи и се зае да оглежда останките. Приличаше на инсталация за органичен синтез, в долната част на която откри няколко колби с химикали, оцелели от пламъците. Етикетите сочеха, че става въпрос за химикали, които присъстват във всяка лаборатория. Вдигна една от тях. Надписът беше частично унищожен: Активен 7-дехидрохале... Поклати глава и пъкна стъкленницата в сака си. Надяваше се, че „Голямата енциклопедия на химическите вещества“ ще ѝ помогне да открие за какво става въпрос.

В краката си забеляза частично изпепелените останки на работен бележник. Наведе се да го вдигне, но той се разпадна в ръцете ѝ. Събра обгорелите парченца, постави ги в специално найлоново пликче за мостри и го пусна в сака си.

Петнадесет минути по-късно вече беше сигурна, че на това място е имало първокласна генетична лаборатория. Самата тя всекидневно

работеше с подобна апаратура и отлично знаеше, че цената ѝ надхвърля половин милион долара.

„Откъде Кавакита е взел парите за изграждането на такава лаборатория? — озадачено се запита Марго, докато се насочваше към алеята. — Какво, по дяволите, е искал да постигне?“

Продължаваше да пише, бавно пристъпвайки по циментовия под на някогашния склад. Стори ѝ се, че долавя нещо странно, и вдигна глава. Между отломките и разтопените парчета стъкло се виждаха пет пресъхнали от горещината локви със странна, наподобяваща цимент субстанция, около които беше насипан ситен чакъл.

Наведе се да ги разгледа. От най-близката стърчеше метален предмет, голям колкото юмука ѝ. Измъкна от сака джобно ножче и внимателно го изчегърта от спечената кал. Върху гладката му стена личаха няколко абсолютно неразбираеми буквени съчетания: ВАРИУ... КИС... ПО... Повъртя изкривеното късче метал в ръцете си, после изведнъж ѝ светна: това бяха останките от помпа за аквариум.

Изправи се и започна да оглежда останалите замръзнали купчини, подредени в една линия покрай останките от стената. Ситен чакъл, натрошени стъкла. Това наистина са били аквариуми, но по неизвестни причини запълнени с кал. Каква е тая работа?

Марго се отпусна на колене и заби ножчето в най-близката засъхнала локва. Спечената кал се натроши на ситни късчета, като тънко положен цимент. Взе в ръце едно от по-едрите и с учудване установи, че във вътрешността му личат корените и част от стъблото на някакво растение, които тинята беше успяла да запази от огъня. Проклинайки примитивния си инструмент, тя все пак успя да го изчопли от твърдата маса и го вдигна срещу светлината.

В следващия миг с погнуса го захвърли на земята. Изминаха няколко секунди преди да се успокои и да се вземе в ръце. Наведе се и отново вдигна изстърганата субстанция. Зае се да я изследва с ново внимание, после сърцето ѝ рязко ускори ритъма си. *Не, не може да бъде!*

Познаваше това растение. Познаваше го много добре. Твърдото жилесто стъбло и странно преплетените корени пробудиха особено мъчителен спомен. Видя се приведена над микроскопа в генетичната лаборатория на музея, броени часове преди откриването на зловещата експозиция „Суеверия“. Това без съмнение беше онзи

рядък растителен вид от поречието на Амазонка, който се беше оказал любимата храна на Мбвун. Същият, с който по нещастно стечение на обстоятелствата бяха опаковани реликвите от горното течение на Ксингу, изпратени на музея преди почти десетилетие. До този момент се смяташе, че това растение е безвъзвратно унищожено. Отделено от обичайната си среда, то не можеше да вирее, а след ликвидирането на Мбвун — отвратителния музеен звяр, властите бяха взели всички мерки да отстранят и останките от него.

Изправи се втори път и бавно изтупа прахта от коленете си. Явно Грег Кавакита беше успял по някакъв начин да се докопа до растението и беше решил да го отглежда в тези огромни аквариуми.

Но *защо?*

Мисълта, която я прониза, беше толкова ужасна, че тя побърза да я прогони. Не, не! Няма втори Мбвун! Няма още едно гадно създание, на което Грег е подготвял любимата храна!

Ами ако все пак има?!

— Лейтенант! — подвикна с леко потрепващ глас Марго. — Имаш ли представа какво е това?

Той приближи и погледна вкамененото парче в ръцете ѝ.

— Нямам.

— Това е *Liliceae mbwunensis*, храната на Мбвун.

— Стига бе! — зяпна Дагоста. — Будалкаш ме, нали?

— Много ми се иска да беше така — мрачно поклати глава Марго.

Останаха като вкопани по местата си. Слънцето бавно се скри зад Палисадите, позлатявайки покривите на далечните сгради отгатык реката. После Марго въздъхна и се приготви да пусне откритието си в сака, но в същия момент забеляза нещо, което до този моменти беше убягнало.

В основата на корена личеше малка драскотина във формата на двойно V. Коемо можеше да означава само две неща: или рутинен хибриден експеримент, или изключително сложна процедура, свързана с генното инженерство.

Вратата рязко се отвори и Хейуърд влезе в малката канцелария с пълна уста. Преглътна последната хапка риба тон и обяви:

— Току-що се обади капитан Уокси. Вика ви долу, в отделението за разпити. Пипнали са го.

— Кого? — попита Дагоста и вдигна глава от набодения с карфици плот за издирвани лица, който бе заменил задигнатата от Уокси карта.

— Как кого? — изви вежди сержантът. — Убиеца имитатор, естествено.

— Без майтап? — изгледа я той, после грабна сакото си от закачалката и се стрелна към вратата.

— В най-затънтените пуцинаци на Сентрал Парк, точно където предполагал капитанът — обясни Хейуърд, докато прекосяваха оперативната зала и се насочваха към асансьора. — Един от патрулните чул шумотевица в храстите и отишъл до провери. Мръсникът току-що бил наръгал някакъв скитник и се готвел да му резне главата.

— Как е разбрал, че възнамерява точно това?

— Питайте капитан Уокси — сви рамене сержантът.

— Оръжието?

— Ръчно изработен нож, груба работа — скептично обясни тя. — Точно такъв, какъвто търсят.

Вратата на асансьора се плъзна и пред очите им изплува мършавата фигура на Пендъргаст. Веждите му въпросително се повдигнаха.

— Убиецът е долу, в стаите за разпит — информира го Дагоста. — Уокси наредил да ме повикат.

— Ти да видиш! — промърмори агентът на ФБР, пропусна ги да влязат и натисна бутона за втория етаж. — Значи сме там. Изгарям от любопитство да зърна що за птица е пипнал нашият капитан.

Отделението за разпити в сградата на Полис Плаза № 1 представляваше мрачен коридор с бетонни стени, от двете страни на

който се точеха боядисани в сиво стаички с тежки метални врати. Дежурният натисна бутона за отваряне и ги насочи към стената за наблюдение на килия № 9. Пред стъкления панел се беше настанил Уокси, удобно изтегнат в стола. Чул стъпките им, той се обърна. Появата на Пендъргаст отбеляза с недоволна гримаса, на Дагоста само изсумтя, а на Хейуърд изобщо не обърна внимание.

— Пропя ли? — попита Дагоста.

— Не е спрял — изгрухтя дебелият капитан. — Но засега дрънка само глупости. Нарича се Джефри и толкоз. Ама скоро ще го изцедим. Помислих си, че ще пожелаеш да му зададеш няколко въпроса — великодушно добави той, доволен от триумфа.

Мъжът отгатък стъклото имаше раздърпани дрехи и див поглед. Устните му мърдаха с трескава бързина, някак гротескна на фона на скованата фигура.

— Тоя? — възкликна недоверчиво Дагоста.

— Точно той.

— Струва ми се прекалено дребен за това, което е свършил.

— Сигурно е ял доста бой, затова не е пораснал — направи гримаса Уокси.

Дагоста се наведе и включи микрофоните. От репродуктора над стъклото потече пълноводен порой от ругатни и проклетия. Лейтенантът послуша известно време, после изключи уредбата и попита:

— Оръжието на престъплението?

— Ръчна изработка — сви рамене Уокси. — Къс стомана, набит в дърво, увито в плат и някакви лепенки. Трудно е да се каже какво точно представлява. Трябва да изчакаме мнението на криминолозите.

— Стомана значи — подхвърли Пендъргаст.

— Аха, стомана.

— Не камък.

— Вече ви казах, че е стомана. Ако искате, можете да я видите.

— О, ще я видим — промърмори Дагоста и се дръпна от стъклото. — Но сега искам да чуя какво ще изпее това приятелче. — Обърна се и тръгна към вратата, следван по петите от Пендъргаст.

Номер девет не се отличаваше по нищо от хилядите килии за разпит в полицейските участъци, пръснати из цялата страна. Заподозреният беше окован с белезници за стола отвъд изподрасканата

дървена маса в средата, а пред нея имаше още няколко стола, на един от които седеше отегчен следовател, приведен над записващото устройство и абсолютно равнодушен към пороя от ругатни, който го заливаше. Двама въоръжени полицаи бяха изправени един срещу друг, а страничните стени бяха заети от две черно-бели фотографии с многократно увеличение. На едната се виждаше сгърченото обезглавено тяло на Никълъс Битърман, проснато в тоалетната на Белведере, а от другата гледаше усмихнатата физиономия на Памела Уишър, станала популярна в цялата страна благодарение на „Поуст“. Монтираната на тавана видеокамера безстрастно регистрираше хода на разпита.

Дагоста седна до следователя, вдъхвайки познатата миризма на килията, наситена с пот, страх и мръсни чорапи. Уокси внимателно се настани до него, а Хейуърд се изправи до по-близкия униформен полицай. Пендъргаст се облегна на вратата и небрежно скръсти ръкавите на безупречния си тъмен костюм.

Задържаният млъкна при появата им и започна да ги оглежда изпод сплъстените кичури мръсна коса, покриващи челото му. Очите му светнаха в мига, в който ги спря върху Хейуърд, после продължиха нататък.

После огледът свърши.

— К'во си ме зяпнал, бе? — изръмжа скитникът и впери злобен поглед в лицето на Дагоста.

— Знаем ли? — сви рамене лейтенантът. — Сигурно чакам да ми разкажеш нещо.

— Майната ти!

Дагоста въздъхна.

— Знаеш ли си правата?

— Тая свинкя до тебе ми ги прочете — ухили се онзи, разкривайки два реда ситни и мръсни зъби. — Не ми трябва адвокат да ме държи за ръчичката.

— Хей, дръж си устата! — почервеня Уокси.

— Ти дръж своята, дебелак! Като не забравяш и тлъстия си задник! — Арестантът се разкикоти и намигна на Хейуърд, която не успя да сдържи усмивката си.

Май така я карат от началото на разпита, въздъхна Дагоста.

— Какво се случи в парка? — попита той.

— Списък ли искаш? Първо на първо, тоя тип се беше наврял на моето място за спане. Второ на второ, започна да ми съска като някаква египетска змия. Трето, беше отвратителна гад, лишена от Божията благословия. Четвърто...

— Ясно, ясно! — размаха ръце Уокси. — Разкажи за другите.

Джефри млъкна.

— Хайде, пей! — притисна го Уокси. — Кого още?

— Много са — неохотно промърмори скитникът. — Който ме ебава, си го получава! — После се наведе над масата и заплашително изръмжа: — И ти трябва да си пазиш тлъстите джуки, дебелак!

Дагоста докосна рамото на капитана и бързо попита:

— Кого още си оправил?

— О, те ме познават! — зловещо се ухили онзи. — Всички знаят кой е Джефри Херувимчето.

— Разкажи за Памела Уишър, Джефри! — заповяда Уокси. — И хич не се опитвай да отричаш!

Около мътните очи на скитника се появи мрежа от ситни бръчици.

— Нищо не отричам! — изръмжа той. — Онези боклуци не показаха нужното уважение и си го заслужиха!

— А какво направи с главите им? — напрегнато попита Уокси.

— К'ви глави? — заекна Джефри и учудено се облеци.

— Късно е да отричаш!

— Глави, значи? Ами трябва да съм ги изял!

Уокси стрелна Дагоста с многозначителен поглед и бързо продължи:

— Разкажи за оня от замъка Белведере, Ник Битърман!

— А, тоя си го биваше — ухили се Джефри и се залюля заедно със стола. — Двулична гадина, без капчица уважение. Враг, мамка му!

— Враг ли? — намръщи се Дагоста.

— Най-големият!

— Май се е наложило да се бориш с тъмните сили, а? — подхвърли съчувствено Пендъргаст. Това бяха първите му думи откакто влязоха в килията.

— Аха! — кимна арестантът и още по-силно се залюля.

— Използва електрическата си кожа, нали?

Люлеенето рязко спря.

— И огнения си поглед — добави Пендъргаст, отлепи гръб от вратата и бавно се приближи към масата, без да сваля очи от човека зад нея.

Джефри също не отместваше поглед от лицето му.

— Кой си ти? — тихо и някак задъхано попита той.

Агентът направи драматична пауза.

— Кит Сمارт — тихо рече, без да отделя пронизителния си поглед от лицето на арестувания.

Дагоста остана смаян от промяната. Лицето на Джефри пребледня, очите му гледаха като хипнотизирани, устните му безмълвно помръдваха. Така изтекоха няколко секунди, после от устата му излетя див вик на ужас, а тялото му се отгласна назад с такава сила, че столът се прекатури. Хейуърд и униформените се втурнаха да го укротят.

— За Бога, Пендъргаст! — скочи на крака Уокси. — Какво толкова му казахте?!

— Май това, което трябваше — промърмори агентът и се обърна към Хейуърд: — Направете необходимото да го успокоите. Мисля, че капитан Уокси може да го поеме оттук нататък.

— Кой е всъщност тоя тип? — попита Дагоста, докато асансьорът ги връщаше обратно в отдел „Убийства“.

— Не съм сигурен за името му — сви рамене Пендъргаст.

— Но със сигурност не е Джефри, нито пък Джофри. И не е човекът, когото търсим.

— Кажете го на Уокси.

— Това, което току-що наблюдавахме, се нарича параноидна шизофрения, обременена от множествени личностни отклонения — меко обясни Пендъргаст. — Вероятно забеляза как този човек се люшкеше между различни личности. В един момент е див и необуздан — роля, която за нас е крайно необуздана. В следващия момент се превъплъщава в убиеца — друга, доста по-опасна роля. Чу го, нали? „Започна да ми съска като някаква египетска змия...“ А после се нарече Джефри Херувимчето.

— Чух го, разбира се — кимна Дагоста. — Говореше така, сякаш току-що са му връчили Десетте Божи заповеди.

— Точно така. Аз също забелязах, че дрънканиците му имат структурата на писаното слово. А след това осъзнах, че цитира стар стих от Кристофър Сمارт, който носи заглавието „Jublilate Agno“.

— Не съм го чувал.

— Неизвестна творба на малко известен автор — леко се усмихна Пендъргаст. — Но трябва да я прочетеш, защото има изключително силно въздействие. Авторът я създал в състояние на умопомрачение, докато лежал в затвора за длъжници. Един дълъг пасаж е посветен на котката му Джофри, която според него преживяла метаморфозата на пеперудите.

— Добре де, но какво общо има това с нашия гласовит приятел долу?

— Той явно се идентифицира с тази котка.

— С *котката*? — изглежда го скептично Дагоста.

— Защо не? Кит Сمارт го е правил. Имам предвид *истинския* Кит Сمارт, разбира се... Изключително впечатляващ образ на метаморфозата. По всяка вероятност нещастникът е бил учен или любител поет, преди да се побърка. Извършил е убийство, разбира се, но това е станало по нещастно стечение на обстоятелствата. Но колкото до другото... — Пендъргаст махна с ръка. — По всичко личи, че той не е човекът, когото търсим.

— Прав си, най-вече заради отношението му към снимките — подкрепи го Дагоста. Всички добри следователи знаят, че изображението на жертвата или някоя вещь от местопрестъплението привличат като магнит погледа на убиеца, но този този Джофри изобщо не беше погледнал снимките на стената.

— Именно.

Вратите на асансьора се отвориха с тихо съскане и малката групичка пресече оперативната зала към остъклената кутийка на лейтенанта.

— За подобно заключение говори и фактът, че това убийство няма нищо общо със светкавичната бързина при останалите — добави Пендъргаст. — А невротичното идентифициране на тоя тип със споменатата поема свърши останалото. — Отвори вратата, изчака Дагоста да си седне на мястото и продължи: — Но нека загърбим тази неприятна история. Какво стана с проучването, за което помолих?

— Трябва да е дошло със сутрешната поща — промърмори Дагоста, разрови купчината на бюрото си и измъкна лист принтерна хартия. — Ето го... Осемдесет и пет на сто от жертвите са мъже. Деветдесет и двама са жители на Манхатън, включително и временните...

— Интересуват ме общите за всички жертви признаци.

— Аха, добре... — Нова пауза. — Фамилиите на всички започват с букви, различни от И, С, Ю, В и З.

Пендъргаст само се усмихна.

— Всички са над дванадесет и под петдесет и шест годишни. Никоя от жертвите не е родена през ноември.

— Продължавай.

— Май това е всичко. — Дагоста прехвърли още няколко разпечатки и промърмори: — Аха, ето още нещо интересно. Никое от убийствата не е извършено при пълнолуние.

— Това трябва да го запомня — изправи гръб Пендъргаст. — Друго?

— Това е всичко.

— Благодаря. — Фигурата на агента отново потъна в стола. — Пълна оскъдица, Винсънт. Трябва ни точна информация и проверени факти. Но аз не мога да чакам повече.

Недоумението в очите на Дагоста бързо се смени с подозрение.

— Не ми казвай, че пак ще слизаш долу!

— Разбира се, че ще го направя. Явно капитан Уокси ще се вкопчи във версията, че това е убиецът, което означава прибиране на допълнителните патрули и спад на бдителността. Отлични условия за нови убийства.

— Къде мислиш да се насочиш?

— Към Дяволския етаж.

— Стига, Пендъргаст! — изръмжа Дагоста. — Как ще стигнеш там, като дори не си сигурен, че такова място съществува? Разполагаш единствено с приказките на онзи смахнат.

— Което никак не е малко, защото вярвам на Мефисто — отвърна Пендъргаст. — Бих добавил, че разполагам и с друга информация. Получих я от Ал Даймънд, работил преди време в градския кадастър. Той твърди, че това, което наричаме Дяволски етаж, представлява система от тунели, изградена в началото на миналия век

от най-богатите фамилии в града. Била замислена като частна линия, но не се получило и няколко години по-късно тунелите били зазидани. Все пак успях да възстановя схемата им, макар и приблизително. — Агентът взе един маркер от бюрото и пристъпи към картата с карфиците. Постави точка на кръстовището между Парк Авеню и Четиридесет и пета улица, изтегли линия до Пето авеню, оттам към Гранд Арми Плаза, а след това диагонал през Централ Парк, към северния му край. Отстъпи крачка назад и хвърли развеселен поглед на озадачения лейтенант.

Дагоста се вторачи в картата. С изключение на няколко зони в парка, всички бели и червени карфици стърчаха в близост до линията, очертана от Пендъргаст.

— Пресвета Бгородице! — изстена той.

— Имаш пълно право да я споменаваш — кимна Пендъргаст. — Според Даймънд тунелите южно и северно от парка са запечатани. Което означава, че аз ще се спусна в онези, които лежат точно под него.

— И аз ще дойда! — отсече Дагоста и започна да рови за пура в чекмеджето на бюрото си.

— Съжалявам, Винсънт, но трябва да останеш тук, защото колегите явно ще свалят гарда. Пък и искам да помогнеш на Марго Грийн да изясни дейността на Кавакита. Все още не сме наясно каква е ролята му във всичко това. Този път мисля да действам незабелязано, а това означава, че двама са много и ще бъдат разкрити далеч по-лесно. — Завъртя капачката на маркера и я чукна с нокът. — Но ако можеш да се лишиш за известно време от компанията на сержант Хейуърд, с удоволствие бих се възползвал от специалните й познания.

— За Бога, Пендъргаст — мрачно въздъхна Дагоста и остави пурата. — Това е страшно дълго спускане и няма да те има през цялата нощ!

— Ако не и повече — отвърна агентът и сложи маркера на бюрото. — В случай, че след седемдесет и два часа не чуеш нищо за мен... — замълча, после на лицето му изплува широка усмивка, а пръстите му докоснаха рамото на лейтенанта. — Би било глупаво да се организира спасителна акция...

— А храна?

Върху лицето на Пендъргаст се изписа престорена изненада.

— Нима забрави превъзходното заешко *au vin* на шиш? — Засмя се на гримасата му и успокоително подхвърли: — Не се бой, лейтенант. Ще се заредя с всичко необходимо: храна, карти...

— Пътешествие до центъра на Земята, а? — поклати глава Дагоста.

— Точно така. До известна степен се чувствам като пътешественик, тръгнал да открива непознати земи, населени с неизвестни племена. Странното е, че тези земи са тук, под краката ни. *Cui ci sono dei mostri*, приятелю. Да се надяваме, че ще избягна срещата с *dei mostri*. А нашата приятелка Хейуърд ще ме изпрати.

Пендъргаст замълча за миг, потънал в мисли. После кимна за сбогом и напусна канцеларията. Черната коприна на костюма му матово проблесна под луминесцентните лампи на оперативната зала. Последният велик пътешественик.

Стиснал дръжката на голям брезентов куфар с кожена рамка, Пендъргаст пъргаво преодоля широките стъпала на Нюйоркската обществена библиотека. Хейуърд изостана, за да разгледа огромните мраморни лъвове от двете страни на входа.

— Спокойно, сержант, вече са нахранени — подхвърли той. Въпреки топлото време беше облечен в тъмнозелен, закопчан догоре шлифер, който стигаше чак до глезените му.

В мраморното фоайе цареше приятен прохладен полумрак. Пендъргаст поприказва тихо с човек от охраната, показва служебната си карта и зададе няколко въпроса. След това кимна на Хейуърд и тръгна към една врата под двойното стълбище.

— Познавате подземията на Ню Йорк по-добре от всички ни, сержант — рече той, когато влязоха в малкия асансьор с облицовани с кожа стени. — Вече имах възможност да се възползвам от безценните ви съвети. Да кажете нещо на сбогуване?

Кабинката се люшна и тръгна надолу.

— Ще ви кажа — отвърна Хейуърд. — Не слизайте там!

Пендъргаст се усмихна.

— Боя се, че нямам избор. Само прякото проучване на тунелите „Астор“ може да даде отговор на въпроса дали убийствата имат нещо общо с тях.

— Тогава да дойда с вас — бързо предложи тя.

— Много бих искал, повярвайте ми — въздъхна Пендъргаст и поклати глава. — Но този път трябва да се промъкна незабелязано. А двама души вдигат повече шум от един.

Асансьорът спря на етаж 3, в най-долното ниво на сградата. Озоваха се в полутъмен коридор.

— В такъв случай се пазете — примирително рече Хейуърд. — Къртиците се зариват долу не за да търсят конфронтация, а за да избягат от нея. Но има и много хищници. Дрогата и алкохолът влошават нещата още повече. Помнете, че чуват и виждат по-добре от

вас, освен това познават тунелите. Както и да го погледнете, положението ви е доста по-неизгодно.

— Това е вярно — кимна Пендъргаст. — Затова ще направя каквото мога да изравня шансовете. — Извади от джоба си ключ и отвори старинната врата, пред която се изправиха. Помещението зад нея беше претъпкано с високи метални стелажи, изкривени под тежестта на безброй стари книги. Проходите между тях бяха едва половин метър, а въздухът тежеше от миризмата на мухъл и прах.

— Какво търсим тук? — попита Хейуърд, последвала агента по един от тесните проходи.

— От всички сгради, които проучих, тази има най-добрите архитектурни планове и най-кратък достъп до тунелите „Астор“ — отвърна през рамо Пендъргаст. — Въпреки това ме чака дълго спускане и леко отклонение на юг, но съм длъжен да огранича рисковете. — В следващия миг се закова на място и бавно се огледа. — Аха, трябва да е там...

Пое по едно от отклоненията, отключи малката врата в дъното и поведе Хейуърд по някаква тясна стълба, от която се влизаше в малка, лишена от подова настилка стаичка.

— Точно под нас се намира входният изкоп. Започнали са го през 1925 година с идеята да изградят пневматична система за доставка на книги от външни хранилища. Проектът бил замразен по време на Голямата депресия, а по-късно така и не го възобновили. Въпреки това съм сигурен, че точно оттук ще получа достъп до главния снабдителен тунел.

Пусна кувара на неравния под, включи фенерчето си и започна оглед. Няколко минути по-късно се наведе и избърса праха от стар дървен капак. Дватама го вдигнаха с дружни усилия и пред очите им се разкри тясна, облицована с плочки тръба. Пендъргаст насочи фенерчето надолу, кимна доволно и се изправи, разкопчавайки шлифера си.

В погледа на Хейуърд се появи огромна изненада. Оказа се, че агентът е облечен в сиво-черен военен комбинезон — от онези, които носят разузнавачите. Циповете и токите бяха от тъмна матирана пластмаса.

— Малко необичаен камуфлаж, а? — усмихнато подхвърли той. — Кафявото е заменено от сиво, което е специално предназначено за

придвижване в пълен мрак. — Коленичи пред куфара, щракна ключалките и вдигна капака. Извади флакон военна маскировъчна боя и започна да маже лицето и ръцете си. После измъкна парче филц и внимателно го огледа. Хейуърд забеляза няколко дълбоки джоба, пришити към едната му страна.

— Джобен маскировъчен комплект — обясни Пендъргаст. — Самобръсначка, кърпи, огледалце, специална дъвка за премахване на дъха. Вземам всички мерки да остана незабелязан. Не желая никакви срещи, нося го просто за всеки случай. — Нави комплекта и го тикна в пазвата си, след което измъкна пистолет с късо матирано дуло, което приличаше на пластмасово.

— Какъв е? — любопитно попита Хейуърд.

— Експериментален деветмилиметров автоматичен пистолет, производство на „Аншлус“ — показан го Пендъргаст. — Стреля с керамично-тефлонови патрони, с тъпа глава.

— На лов ли отивате?

— Може би сте чували за сблъсъка ми с онзи звяр Мбвун — въздъхна агентът. — Поуката е колкото проста, толкова и наложителна: трябва да бъда готов за всичко. Това пищовче може да прониже слон, при това по дължина.

— Нападателно оръжие, откъдето и да го погледнеш — каза Хейуърд.

— Приемам това за одобрение — усмихна се Пендъргаст. — Разбира се, отбраната е не по-малко важна и по тази причина си имам и броня. — Дръпна ципа на комбинезона и под него мътно проблесна бронезилетка. Извади от куфара плътно прилепваща шапка от кевлар, която бързо нахлузи на главата си. Последваха я портативна инсталация за пречистване на вода и още няколко предмета, които бързо изчезнаха в многобройните джобове на дрехата му. Накрая измъкна две старателно запечатани найлонови торби, в които имаше дълги черни ленти, сякаш от кожа за обувки.

— Пемикан — обясни той.

— Моля?

— Изсушено филе миньон, нарязано на ивици и овалено в натрошени ядки и сушени плодове. Съдържа всички минерали, витамини и протеини, от които се нуждае човешкият организъм. Изненадващо вкусно. Никой не може да измисли по-добра храна за

експедиции от първите заселници. Луис и Кларк са карали на нея с месеци.

— Е, поне с храна сте се запасили — поклати глава Хейуърд. — Разбира се, ако междувременно не се загубите...

Пендъргаст дръпна ципа на горнището си и опипа хастара.

— Тук са картите — най-ценната част от оборудването ми. Подредил съм ги като летците по време на Втората световна война. — Върху фината коприна личеше сложна система от тунели, проходи и железопътни линии, начертани с точна ръка.

Затвори ципа и после, сякаш спомнил си нещо важно, започна да рови из джобовете си. Измъкна връзка ключове и ѝ ги подаде.

— Мислех да ги облепя със скоч, за да не дрънчат, но май ще е по-добре да ви ги предам за съхранение. — От друг джоб извади портфейла и служебната си карта. — Тези неща също няма да ми трябват долу. Моля ви да ги предадете на лейтенант Дагоста.

Опипа отново комбинезона, сякаш да се увери, че всичко е на мястото си, после се завъртя, спусна крака в тръбата и кимна към куфара:

— Ще ви бъда много благодарен, ако се погрижите за него.

— Моля, няма защо — отвърна Хейуърд. — Ще чакам картичка.

Капакът меко хлопна над тъмната и влажна тръба. Хейуърд се наведе и го притисна към пода.

Марго наблюдаваше титруването, без да мига. Бистрите капки равномерно тупваха в разтвора, чийто цвят всеки момент трябваше да се промени. Изправен до нея, Фрок почти не дишаше. Това я накара да си даде сметка, че също е затаила дъх.

Изведнъж, без никакъв преход, разтворът придоби яркожълт цвят. Тя бързо завъртя стъкленото кранче, за да прекрати изтичането, след което провери нивото на разграфения цилиндър.

После изведнъж я обзе притеснение и дори страх — чувства, които отдавна ѝ бяха познати. Отстъпи крачка назад и замръзна на място. В главата ѝ нахлуха картини от драмата, която преди осемнадесет месеца се беше разиграла в друга лаборатория, на тридесетина метра надолу по коридора. И тогава бяха само двамата, надвесени над генетичния екстраполатор на Грег Кавакита, който бълваше физическите характеристики на съществото, по-късно станало известно под името Мбвун — Музейния звяр.

Спомни си как беше започнала да проклина изследователя Джулиан Уитлъси, чиято експедиция бе изчезнала без следа в джунглите на Амазония. Същият Уитлъси, който безразсъдно беше използвал листата на някакво водно растение за опаковка на предназначенията за музея образци. Но той не е могъл да знае, че точно това растение е любимата храна на Мбвун, те — също. По-късно се оказа, че специфичните хормони в листната маса са от жизненоважно значение за оцеляването му. Лишен от естествената си среда, звярът беше тръгнал да търси храна — въпросните останки от опаковката, които, по ирония на съдбата, се бяха оказали заключени в едно от музейните хранилища. Лишен от достъп до тях, Мбвун се насочил към най-близкия им заместител — хипоталамуса в човешкия мозък.

Вперила поглед в жълтата течност, Марго си даде сметка, че освен страх, изпитва и остро чувство на неудовлетворение. В цялата работа имаше нещо странно, нещо необяснимо. Така се беше чувствала и в онази ужасна вечер, когато отнасяха трупа на Мбвун след касапницата при откриването на експозицията „Суеверия“.

Откараха го със затворен микробус с държавни номера и повече не го видя. Не искаше да си признае особеното усещане, че не бяха успели да разнищят нещата докрай, че така и не разбраха що за същество е Мбвун. Беше очаквала да се запознае с протоколите от аутопсията и докладите на патоанатомите — изобщо с всичко, което би дало отговор на въпроса защо звярът се е ориентирал към музея, за да си търси храна, или пък защо в организма му има толкова голямо количество човешки гени. Нещо, което да сложи точка на цялата ужасна история, да прогони собствените ѝ кошмари.

Едва сега започна да си дава сметка, че не е била напълно убедена в теорията за еволюционната аберация на Фрок. Насили се и извика в съзнанието си онези ужасни мигове, в които всъщност бе зърнала звяра, втурнал се към нея и Пендъргаст в здрача на дългия коридор с триумфален блясък в дяволски светещите си очи. За нея това беше по-скоро хибрид, отколкото аберация. Но какъв хибрид?

Проскърцването на инвалидния стол я върна в настоящето.

— Да опитаме още веднъж, за по-сигурно — предложи Фрок.

— Аз вече съм сигурна — отвърна Марго.

— Много си млада, за да бъдеш сигурна, драга — криво се усмихна професорът. — Никога не забравяй, че експерименталните резултати трябва да са неизменно повторяеми. Не искам да те разочаровам, но май всичко ще се окаже губене на време. По-добре да се заемем с трупа на Битърман.

Марго преглътна раздражението си и започна подготовката на ново титруване. С това темпо анализите на образците от опожарената лаборатория на Кавакита ще бъдат готови Бог знае кога. Вероятно след седмици. Но Фрок се славеше с безкомпромисната прецизност на научните си експерименти и пълната липса на съобразяване с фактора време. И той, подобно на всички велики учени, проявяваше интерес единствено към собствената си работа и личните си теории. Марго добре помнеше, че вместо да обсъжда дисертацията ѝ в качеството си на научен ръководител, Фрок я занимаваше с многобройните си експедиции в Африка, Южна Америка и Австралия, които бе осъществил, преди да седне в инвалидната количка.

Вече бяха прекарали дълги часове пред лабораторната маса, опитвайки се да изцедят някаква информация от растителната тъкан, открита в лабораторията на Кавакита. Подложиха я на многократно

титруване, прекарваха ѝ през различните програми за линейна регресия. Приковала очи в разтвора, Марго механично разтриваше кръста си. Дагоста бе на мнение, че тези фибри съдържат някакво психотропно вещество, но нищо до този момент не подкрепяше подобна хипотеза. Ако се бяха сетили да запазят няколко листа от онази опаковка в музея, сега щяха да направят сравнителен анализ, мрачно въздъхна тя. Но санитарните власти бяха категорични, че всичко трябва да бъде унищожено. Дори настояха да изгорят ръчната ѝ чанта, в която бе пренасяла образци от растението.

А сега възникваше друг въпрос, по-скоро серия от въпроси. След като растението е било напълно унищожено, откъде го е взел Кавакита? Как го е култивирал? И най-вече защо?

И още: каква е била функцията на загадъчната течност с надпис АКТИВЕН 7-ДЕХИДРОХОЛЕ?... Липсващата част очевидно бе СТЕРОЛ. След справка в енциклопедията беше принудена да се изсмее на собствената си глупост. Разбира се, че съединението ѝ се беше сторило познато, защото беше най-обикновен витамин D3. След като установи това, никак не ѝ беше трудно да стигне и до логичното заключение: набързо изградената инсталация на Грег е била предназначена за синтезиране на витамин D. Но *защо?*

Разтворът пожълтя и тя засече нивото, което се оказа идентично с предишното. Фрок изобщо не вдигна глава от другия край на масата. Обзе я леко колебание, просто защото не знаеше каква да бъде следващата стъпка. Пристъпи към стерео зумера и внимателно натика под окуляра частица от бързо намаляващия растителен образец.

Инвалидната количка се приближи с леко скърцане в момента, в който се навеждаше над микроскопа.

— Часът е седем, Марго — тихо каза Фрок. — Моля да ме извиниш, но според мен работиш прекалено много. Предлагам да приключваме за днес...

— Почти свърших, доктор Фрок — усмихна се Марго. — Остава ми една последна манипулация.

— Аха. Каква по-точно?

— Искам да фрактурирам една замразена проба и да я разгледам под електронния микроскоп.

— И с каква цел? — сбърчи вежди възрастният учен.

— Всъщност не знам — смотолеви Марго, спряла очи върху пробата — мъничко петънце върху предметното стъкло. — Още при първото изследване открихме, че това растение е носител на неизвестен реовирус, който се развива еднакво лесно в човешките и животинските протеини. Ще ми се да разбере дали този вирус не предизвиква пристрастяване.

От внушителната осанка на Фрок се разнесе странно боботене, което малко по-късно се трансформира в гърлен смях.

— Вече съм сигурен, че е време да спрем, Марго — рече той. — Това е прекалено смело предположение!

— Може би, но аз бих го нарекла предчувствие.

Фрок я изгледа втренчено.

— Както желаш — въздъхна той. — Но аз със сигурност имам нужда от почивка. Утре съм в болницата „Мористаун Мемориал“, където ще ме подложат на неизбежните годишни изследвания — една периодична за пенсионерите процедура. Ще се видим в сряда сутринта, драга.

Марго му каза довиждане и остана да гледа след инвалидната количка, която се насочи към вратата. Прочутият учен явно не обичаше да му противоречат. Докато му беше студентка, срамежлива и послушна, той беше самата любезност. Но днес, когато е само пенсионирана знаменитост, а тя — редовен куратор със свои виждания и идеи, той често демонстрираше недоволство от размяната на житейските им роли.

Вкара миниатюрното късче материя в специалната капсула и я понесе към апарата за раздробяване на замразени проби. Там тя щеше да бъде замразена почти до абсолютната нула, след което капсулата ще бъде разрязана под специален ъгъл, даващ възможност за изображение с висока резолюция под електронния микроскоп. Разбира се, Фрок беше прав до известна степен, защото при нормални условия това нямаше нищо общо с пряката им работа. Беше казала „предчувствие“, но на практика не знаеше какво друго да предприеме.

Не след дълго машината избръмча и на дисплея се появи зелена светлина. Марго докосна лостовите на електронния манипулатор и премести капсулата в зоната за разрязване. Диамантеният резец плавно се спусна надолу, разнесе се тихо щракане и капсулата се раздели на две. Прехвърли едната половина под електронния микроскоп, нагласи

окуляра и останалите настройки, след което включи електронния лъч. Няколко мига по-късно на екрана се появи контрастно черно-бяло изображение.

Втрещила се в него, тя усети как кръвта ѝ изстива.

Както и очакваше, там се виждаха малки шестоъгълници — това бяха реовирусите, открити от Кавакита още преди година и половина. Но тези тук бяха в изключително висока концентрация, сякаш растението не съдържащо нищо друго! Самите частици бяха обградени от големи вакуоли, пълни с нещо като кристализирал секрет — очевидно продукт на самия реовирус.

Въздухът напусна гърдите ѝ с тихо свистене. Високата концентрация и кристализираният секрет можеха да означават само едно: растението, *Liliceae mbwunensis*, е само носител. *Вирусът* е основната съставка. Големите вакуоли го пазят и по тази причина не бяха успели да открият следи от медицински характер при предишните изследвания.

Добре де, ясно, рече си тя. Решението е просто. Изолираме реовируса, поставяме го в подходяща хранителна среда и след това ще видим що за дрога произвежда.

Кавакита със сигурност е направил точно това.

Може би не е имал намерение да прави генетични промени, но в такъв случай...

Отпусна се на столчето и потъна в дълбок размисъл. Нещата постепенно отиваха по местата си. Първоначалното изследване, после настоящето... Вирусната материя и приемното растение... Мбвун и фибрите... Едно обаче ней беше ясно: защо Кавакита бе напуснал музея, за да се залови с всичките тези експерименти. Нямаше отговор и на въпроса как Мбвун беше успял да измине огромното разстояние от Амазония до тук, търсейки растението, което експедицията на Уитльси...

Уитльси!

В следващия миг скочи и затисна устата си с ръка. Лабораторното столче с трясък се преобърна на пода.

Всичко дойде на мястото си. С категорична, ужасяваща яснота.

Когато въведоха Смитбек в просторното фоайе на осемнадесетия етаж, той веднага забеляза, че пердетата на големите френски прозорци този път са дръпнати. През тях нахлуваше обилна слънчева светлина и позлатяваше диваните и масичките от розово дърво. Предишната погребална зала изведнъж се беше превърнала в царство на светлината, изпълнено с топлина и блясък.

Анет Уишър седеше край маса със стъклен плот на балкона, със слънчеви очила и модна сламена шапка на главата. Обърна се, дори го с едва забележима усмивка и му направи знак да седне. Смитбек се подчини и с възхищение погледна към необятния зелен килим на Централ Парк, ширнал се чак до Сто и десета улица на север.

— Сервирай чай на господин Смитбек — обърна се домакинята към прислужницата, която го бе въвела.

— Моля, наричайте ме Бил — промълви Смитбек и стисна протегнатата ѝ ръка. С чувство на лека изненада и уважение установи, че дори под безмилостните лъчи на лятното слънце кожата ѝ изглежда великолепно, недокосната от годините. Беше по младежки стегната, с приятен кремав цвят, далеч от повехналата отпуснатост на старостта.

— Ценя търпението, което проявихте — подхвърли тя, освобождавайки пръстите си от неговите. — Не се съмнявайте, че то скоро ще бъде възнаградено. Стигнахме до решение относно бъдещата си тактика и както ви обещах, вие пръв ще се запознаете с него. Като проявите пълна дискретност, разбира се.

Смитбек пое чашата и отпи глътка от ароматната течност с изтънчен вкус на жасмин. Обля го чувство на дълбоко задоволство. Седеше в този огромен апартамент с прекрасен изглед към Манхатън и пиеше чай с жената, за чието внимание мечтаеха всички журналисти в града. Удовлетворението беше толкова силно, че го накара да забрави дори унижението, на което го беше подложил онзи мръсник Брайс Хариман.

— Успехът на първата демонстрация беше толкова голям, че ние взехме решение да издигнем кампанията на ново, още по-високо

равнище — обяви госпожа Уишър, а той мълчаливо кимна. — На практика плановете ни са прости и ясни. Всички бъдещи инициативи ще се провеждат без предизвестие, мащабите им постоянно ще се разширяват. След всяко ново убийство ще организираме протестни митинги пред дирекцията на полицията с лозунга да се сложи край на насилието. — Пръстите ѝ прибраха един немирн кичур. — Убедена съм, че няма да чакаме дълго, за да усетим промените.

— Какво означава това? — с интерес я погледна Смитбек.

— Утре, в шест следобед, организираме митинг пред катедралата „Свети Патрик“. Ще дойдат много повече хора, отколкото видяхте на Гранд Арми Плаза. Искаме да покажем на този град, че не се шегуваме. Ще тръгнем по Пето авеню, ще прекосим южната и ще се насочим към западната част на Централ Парк, където ще направим бдение със свещи на мястото на всяко убийство. Накрая ще отслужим вечерна литургия на Широката поляна.

Госпожа Уишър замълча за момент, после поклати глава.

— Страхувам се, че градската управа още не си дава сметка за какво става въпрос. Но бъдете сигурен, че когато негодуващите избиратели блокират центъра на Манхатън, ще *промени* отношението си.

— А кметът? — попита Смитбек.

— По всяка вероятност пак ще се появи. Той е политик, а такива като него не пропускат възможността за публична изява. Но когато го стори, аз ще го предупредя, че друг шанс няма да има. Не се ли размърда, започваме кампания за искане на оставката му. А след като я подаде няма да го вземат дори за ловец на бездомни кучета в Акрън, Охайо. — На лицето ѝ се появи сурова усмивка: — Очаквам да ме цитирате точно, в подходящия момент.

Смитбек не успя да скрие задоволството си. Нещата се подреждаха добре, даже много добре!

Беше почти готово...

Той пристъпи във влажния мрак на Храма, опипвайки с пръсти хладните издутини на стените, гладките органични повърхности — вдлъбнати и изпъкнали. Правилно е построен тук. Подобие на съществуващото тук преди, но в същото време и безкрайно различен. Завъртя се и седна на трона, изработен специално за него. Усети кожената повърхност на седалката, която меко поддаде, необичайно изострените му сетива доловиха слабото триене на кости и сухожилия. Скоро всичко ще бъде завършено. Както него самия.

Бяха се трудили дълго и упорито за своя водач и господар. Обичаха го и се страхуваха от него — както се полага, — а сега щяха да го боготворят. Затвори очи и вдъхна тежкия мирис на въздуха, който се стелеше наоколо като мъгла. Преди време сигурно щеше да бъде отворен от вонята в Храма, но това беше преди да придобие тази сетивна изтънченост. Даде му я растението, заедно с много други неща. Сега всичко беше различно. Миризмата се превърна в нещо като гледка, наситена с всевъзможни багри — ту светла и чиста, ту мрачна и загадъчна. Планини и каньони от аромати, океани и реки, небеса, поляни и безкрайни пустини от мириси, които човешкият език не е в състояние да опише. Сравнен с всичко това, видимият свят беше плосък, стерилен и грозен.

Наслаждаваше се на своя триумф. Беше успял там, където другият се провали. Там, където другият се огъна под силата на страха и съмненията, той се извиси със сила и кураж. Другият не успя да открие недостатъка, заложен във формулата. Но той не само го откри, а направи и следващата стъпка: усъвършенства чудесното растение и разбули тайната му, невероятната му сила. Другият бе подценил невероятната жажда на чадата му за ритуали и церемонии. Но не и той. Единствено той прозря скритото значение на формулата.

И сега беше изправен пред венеца на усилията си. Жалко, че прозрението не го споходи по-рано! Единствено той, а не някой друг, притежаваше силата, интелекта и волята да изпълни тази мисия. Той и

само той беше в състояние да прочисти света и да го поведе към бъдещето.

Светът! Произнесе думичката на глас, усещайки особената патетичност на онова, което се намираще далеч горе и притискаше светостта на неговия Храм. Сега виждаше ясно. Това горе е един свръхнаселен свят, тълпи от насекомоподобни същества, които нямат цел, смисъл или стойност, а безсмисленият им живот прилича на боботеща на празен ход машина. Те винаги са над него, отделят нечистотиите си, съвкупяват се, раждат се и умират, приковани към месомелачката на човешката си орис. О, колко лесно ще ги смете — с едно-единствено, но абсолютно неизбежно движение! Така, както някога бе разравял мравуняците и меките бели яйчица се размазваха по подметката му. Едва тогава ще се роди Новият свят — свеж и разнолик, изпълнен с мечти.

— Къде са останалите? — попита Марго, зърнала Дагоста на вратата на малката заседателна зала.

— Няма да дойдат, защото са заети с планиране — отвърна лейтенантът, подръпна крачолите на панталоните си и седна, поклащайки с отвращение глава: — А ако трябва да бъда откровен — защото изобщо не ги интересува. Сега командва парада онзи Уокси, когото сигурно си забелязала на заседанието с Брамбъл. Той е дълбоко убеден, че е пипнал нашия човек.

— Какъв човек? Какво искаш да кажеш?

— Някакъв ненормалник, когото заловили в парка. Убиец, разбира се, но няма нищо общо с нашия. Поне Пендъргаст мисли така.

— А къде е самият Пендъргаст?

— Замина в кратка командировка — усмихна се Дагоста, сякаш припомнил си някаква шега. — Кажи ти докъде я докара...

— Най-добре да започна отначало — пое си дъх Марго. — Връщаме се десет години назад. Към поречието на Амазонка потегля научна експедиция, водена от Джулиан Уитльси — учен, който работи в музея. Между участниците възникват конфликти и групата се разделя. По различни причини никой не се връща жив. Но в музея пристигат няколко сандъка с образци. В един от тях има грозна статуетка, увита в изсушена трева.

Дагоста кимна. Стара история, беше му известна.

— Никой не подозира, че статуетката всъщност е живо същество — представител на изчезващ, изключително свиреп вид. Нито пък, че изсушената трева, използвана за опаковка, всъщност е особено растение, с което се храни звярът. Същевременно в района текат минно-геоложки проучвания, които унищожават естествената му среда. И чудовището, наречено Мбвун, тръгва подир единствените запаси от храната, която му е нужна. Изминава целия път от басейна на Амазонка до Ню Йорк. Оцелява в подземията на музея, като се храни и с изсушената трева, към която изглежда силно пристрастено.

Дагоста отново кимна.

— Е, това е версията — приключи Марго. — Версията, на която вече не вярвам.

— На кое по-точно не вярваш? — вдигна вежди Дагоста.

— Достатъчно е да се замислим, лейтенант. Как е възможно едно животно, високоинтелигентно или не, да измине цялото разстояние от Амазонка до Ню Йорк, търсейки няколко сандъка с изсушена трева? Не е ли малко далечко?

— Не ми казваш нищо повече от онова, което научихме след ликвидирването на звяра — въздъхна Дагоста. — И тогава нямахме друга версия. Мбвун беше тук и аз усетих дъха му, по дяволите! Откъде другаде може да се пръкне, ако не от Амазония?

— Добър въпрос — кимна Марго. — Но нека ти задам още един: ами ако си е бил нюйоркчанин и просто се е върнал у дома?

— Върнал се у дома!? — смаяно промълви Дагоста след кратък миг тишина.

— Точно така. Ами ако съвсем не е животно, а човешко същество, например самият *Уитлъси*?

Този път мълчанието се проточи. Дагоста не сваляше поглед от младата жена. В отлична форма или не, тя очевидно беше на края на силите си от продължителната работа с онези трупове. Брамбъл, убит по толкова жесток начин; разкритието, че един от скелетите принадлежи на колега, към когото, така или иначе, е изпитвала чувство за вина... Боже Господи! Как можеше да е такъв егоист? Защо я въвлече в това разследване, въпреки че знаеше колко дълбоко е разстроена от музейните убийства?

— Мисля, че ще бъде най-добре, ако... — започна той, но Марго вдигна ръка.

— Знам, че ти звучи налудничаво, но на практика не е така. Готова съм да се закълна, че не е така! В момента асистентката ми повтаря тестовете, просто за да бъдем сигурни в това, което открихме. Остави ме да довърша. Установихме, че Мбвун притежава смайващо висок процент човешка ДНК, проследихме една от веригите, съдържаща хиляди базисни чифтове. Това не е еволюционна аберация. А Пендъргаст намери някои лични вещи на Уитлъси в леговището на звяра. Не забравяй и друг многозначителен факт: чудовището уби всички, до които се докопа, с изключение на Йън Кътбърт. Защо? Този

Кътбърт е бил най-добрият приятел на Уитлърси. А тялото на самия Уитлърси така и не беше открито...

Дагоста направи усилие да си затвори устата, зяпнала от смайване. Не, това е пълна лудост! Бутна стола назад и понечи да стане.

— Изслушай ме докрай — тихо рече Марго.

Нещо в очите ѝ го накара да се върне на мястото си.

— Знаем как ти звучи всичко това, лейтенант — продължи с лека въздишка младата жена. — Но *трябва* да го чуеш, разбираш ли? Допуснахме ужасна грешка. Вината е толкова моя, колкото и на всички останали. Не си направихме труда да довършим пъзела, но го стори друг — *Грег Кавакита*.

Разстла върху масата голям лист фотохартия, върху който имаше микроскопско изображение.

— В растението се съдържа реовирус.

— И това ни бе известно.

— Но не обърнахме внимание на едно негово качество, което е изключително важно: той е в състояние да имплантира чужда ДНК в приемна клетка, а на всичкото отгоре произвежда и упойващо вещество. Въз основа на това откритие реших да направя няколко допълнителни теста на фибрите. Те са носители на генетичен материал от влечуго, който прониква в човешкия организъм, ако влакната бъдат погълнати. А този материал на свой ред става причина за физически изменения. По някакъв начин — не мога да кажа какъв и защо — по време на онази експедиция Уитлърси е сторил точно това. Претърпял е морфологична трансформация и се е *превърнал в Мбвун*. След края на трансформацията той вече е зависим от опиата в растението. А когато запасите му свършили, тръгва към музея. Знае, че там има още, сам е напълнил сандъците с него, уж като опаковъчен материал. И тъй, той се връща при сандъците. Започва да убива хора едва след като запасите от растението са унищожени. Прави го, защото в хипоталамуса на човешкия мозък се съдържа хормон, близък по състав до...

— Чакай, чакай! — спря я Дагоста. — Нима искаш да кажеш, че всеки, който яде от онова растение, се превръща в чудовище?

— Точно така — кимна Марго. — Вече знам с какво се е занимавал Грег. Разкрил е тайната и е потънал в анонимност, за да реализира плана си. — Разстла на масата голям лист разграфена хартия

и добави: — Това е приблизително точен архитектурен план на лабораторията му. В долния ъгъл съм направила опис на оборудването, което успяхме да идентифицираме. Дори по цени на едро то струва над осемстотин хиляди долара.

Дагоста неволно подсвирна.

— Наркопари?

— Точно така, лейтенант. Такава лаборатория оправдава съществуването си единствено с производството на генно модифицирани продукти, което по начало е изключително сложно. Нарочно подчертавам думата *производство*.

— В края на миналата година се пусна слух, че на улицата се е появила дрога от нов тип, наречена „Гланц“ — подхвърли Дагоста. — Изключително чиста, много скъпа, но със страхотно въздействие. Напоследък обаче не се чува за нея...

— Генното инженерство се провежда на три етапа — продължи Марго и насочи показалец към схемата: — Започва се с изолирането на ДНК от даден организъм. Това се прави с апаратите, наредени покрай северната стена. Те са свързани последователно и осъществяват масирана секвенция. Първият от тях контролира верижната полимеризация, която възпроизвежда ДНК веригата и я прави годна за секвенция. После идва ред на ей тази машина, която е разработена в Кеймбридж и се нарича NAD-1. Имаме такива и тук, в музея. На практика това е суперкомпютър, който използва термоустойчив векторен процесор от галиев арсенид за управление и анализ на секвенционния процес. А тук, по протежение на южната стена, открихме останките на няколко огромни аквариума. В тях Кавакита е култивирал растението в огромни количества, които са му били нужни за описания вече процес. И накрая, ето го и устройството за инкубиране и култивация на вируси.

Настъпи мъртва тишина. Дагоста се намръщи, избърса потта от челото си и механично попипа джоба си за успокояващата пура. Пряко волята си започваше да вярва на това, което чува.

— Кавакита е използвал инсталацията, за да изолира гени от растителния вирус — продължи Марго, разпръсквайки още няколко големи компютърни фотоси върху масата — Това са микрографии, направени с електронен микроскоп. От тях личи, че от фибрите са били изолирани изключително рептилните гени. Защо? Защото Грег

очевидно се е опитвал да неутрализира физическото въздействие на опиата.

— Какво мисли Фрок за всичко това?

— Още не съм го запознала — леко поруменя лицето на младата жена. — Но реакцията му със сигурност ще бъде скептична, защото едва ли ще надскочи теорията си за частичната еволюция. Може да ти прозвучи налудничаво, лейтенант, но в природата съществуват различни вещества — най-често хормони, които са в състояние да доведат до страховити преобразувания като тези тук. Те не са нито странно, нито рядко срещано явление. Така например гъсеницата се превръща в пеперуда благодарение на хормон BSTH. Друг, наречен резотропин-Х, превръща поповата лъжичка в жаба. Убедена съм, че в случая става въпрос именно за такава метаморфоза, но тя засяга човешко същество...

Замълча за момент, после добави:

— Но има и още нещо...

— Нима това не стига, за Бога? — възкликна Дагоста.

Марго бръкна в сака и извади няколко обгорели хартийки, притиснати между прозрачни листове пластмаса.

— Сред останките открих нещо, което най-вероятно е било лабораторният журнал на Кавакита. Единствено тези листове са годни за четене — разбира се, след съответното увеличение... — На масата се появи ново снопче снимки. — Това са страници от средата на журнала. На първата има някакъв списък.

Дагоста проточи шия и успя да различи няколко думи в левия край на силно обгарялата хартия: високан, торолубив син крак. И по-надолу, в близост до ръба: „Зелен облак“, „Барут“, „Лотосово сърце“... Преписа ги в бележника си и попита:

— Говори ли ти нещо всичко това?

— Само барутът — въздъхна Марго. — Макар да имам чувството, че би трябвало да разберем нещо и за останалото. — В ръката ѝ се появи друга снимка. — Това по всяка вероятност са част от кодовете на екстраполационната му програма. А отдолу има и още един, по-дълъг текст.

... Не мога да живея с мисълта за това, което...
Съсредоточавайки се върху... пренебрегнах
психологическия ефект, който... Но нетърпението на
другия нараства с всеки изминал ден. Трябва ми време за...

— Звучи така, сякаш накрая са го обзели угризения — отбеляза Дагоста. — Но с какво точно се е занимавал?

— Сега ще стигнем и дотам — отвърна Марго. — По всяка вероятност има предвид психологическия ефект на „гланца“, който е пренебрегнал. Отбележи, че споменава някой „друг“ — но кой все още не ми е ясно. — Извади нова снимка и му я показа: — Според мен това е последната страница на журнала. Сам можеш да видиш, че три думи се различават от дългите редици на цифрите и формулите:

„Необратим... Тиоксинът може да...“

Дагоста я погледна въпросително.

— Направих съответните справки. Тиоксинът е експериментален хербицид с изключително силно действие, използва се за унищожаване на паразитни растения във водоемите. Но ако Грег е отглеждал изкуствено това растение, за какво му е притрябвал тиоксин? Или пък витамин D, който също е синтезирал? Има и други въпроси, на които все още търся отговора.

— Нека попитаме и Пендъргаст, на него може да му хрумнат някакви идеи — предложи Дагоста, погледа известно време пръснатите фотографии, после ги отмести встрани. — Но искам да уточня някои неща, доктор Грийн. Каква е била целта на Кавакита в тази сложна и очевидно скъпа лаборатория?

— По всяка вероятност се е опитвал да укроти опиата, отстранявайки рептилните гени от растението на Мбвун.

— Да укроти?

— Мисля, че целта му е била да създаде наркотик, който не причинява уродливите физически промени, а предлага на потребителя енергия, сила и бързина, плюс изостряне на сетивата. Такава

хиперчувствителност, каквато демонстрира Мбвун, но без страничните ефекти.

Марго вдигна диаграмата и започна да я навива.

— За да бъда сигурна, ще изследвам тъканни проби от трупа му. Макар да съм убедена, че ще открием следи от дрогата на Мбвун — разбира се, значително модифицирани. Мисля, че веществото съдържа и допълнителни наркотични ефекти.

— Искаш да кажеш, че Кавакита го е изпробвал върху себе си?

— Убедена съм. Но някъде е допуснал грешка. Вероятно не го е рафинирал достатъчно и резултатът са онези скелетни малформации, които забелязахме.

Дагоста отново изтри потта от челото си. Ужасно му се допуши.

— Само още нещо — рече той. — Кавакита беше умен човек. Не съм убеден, че ще погълне неизследвано вещество просто ей така, заради идеята. По-скоро би го подложил на задълбочени тестове и изследвания.

— Прав си, лейтенант. Вероятно отгук се ражда и чувството за вина. Наистина не би поел дрогата, преди да я изпробва върху нещо или някой.

— О — простена Дагоста, помълча малко, после добави: — О, мамка му!

Бил Тръмбъл се чувстваше превъзходно.

Само за днешния ден акциите бяха скочили с шестнадесет пункта, за седмицата — с повече от сто, а и краят му не се виждаше. Само на двайсет и пет, той вече изкарваше по сто хилядарки годишно. Съучениците му от Бабсън сигурно щяха да позеленеят от завист, като го чуят на срещата на випуска, насрочена за идната седмица. Повечето от тях бяха мениджъри от средно ниво, без особени перспективи и доволни да получават по петдесет бона на година.

Заобиколен от приятелите си и подхвърляйки шеговити закачки, Тръмбъл мина през подвижните бариери и излезе на перона на метрото на улица „Фултън“. Минаваше полунощ. Вечерята на пристанището мина много добре, обилно полята с бира и в приятни разговори — най-вече за бързото им забогатяване. В момента обект на закачките им беше някакъв новак, съвсем наскоро включен в програмата за обучение, който по всеобщо мнение нямаше да изкара и месец.

В лицето го блъсна вълна застоял въздух, в далечината се светнаха жълтеникавите фарове на композицията. След половин час щеше да си е у дома. За миг се подразни от мисълта, че живее толкова далеч от Уолстрийт — чак на Деветдесет и осма улица и Трето авеню. Май вече е време да се премести в някоя мансарда към центъра или хубав двустаен апартамент в района на Шестдесета улица. Домашен адрес в Сохо звучи доста добре, но Ийст Сайд си е друга работа. Балкон на висок етаж, кралско легло, кремав мокет, хром и стъкло...

— ... А тя му вика: „Дай седемдесет долара назаем, сладур!“ — довърши историята си един от членовете на компанията, а другите избухнаха в гръмогласен смях, към който механично се присъедини и Тръмбъл.

Експресният влак с грохот навлезе в района на станцията. Един от приятелите му шеговито го побутна по рамото и той инстинктивно се дръпна назад. Спирачките пронизително изпищяха, композицията спря. Младежите нахлуха в един от вагоните.

Тръмбъл се отпусна на близката седалка и недоволно се огледа. Климатичната инсталация не работеше. През отворените прозорци нахлуваше застоен топъл въздух, придружен от оглушителното тракане на колелата. Жегата беше непоносима и той механично разхлаби вратовръзката си. Умората започваше да си казва думата. Слаба, но постоянна болка пулсираше в слепоочията му. Кос поглед към часовника го осведоми, че само след шест часа трябва да е отново на работното си място. Въздъхна, облегна се назад и затвори очи. Грохотът на влака изключваше всякакви разговори.

Част от компанията слезе на Четиринадесета, за да хване връзката с гара „Пен“. Стиснаха ръката му, потупаха го по рамото и изчезнаха. На „Гранд Централ“ слязоха още неколцина. Във вагона останаха само Тръмбъл и Джим Колб — дилър на ценни книжа от долния етаж, с когото не се обичаха особено. Бил затвори очи и изпусна поредната тежка въздишка. Влакът задълба надолу по експресната линия.

Смътно усети, че спират на Петдесет и девета улица, вратите се отвориха и затвориха. Още една спирка, сънено си рече той, когато композицията с грохот пое в мрака. До Осемдесет и шеста оставаха около тридесет преки.

Внезапно влакът се люшна, спирачките диво писнаха. Тръмбъл се събуди и ядосано се огледа.

— Пак нещо се потроши! — рече на висок глас Колб. — Мамка й на тая шибана линия № 4! — Огледа се, но изявлението му не предизвика никаква реакция у двамата му полузаспали спътници. Вероятно по тази причина реши да смушка Тръмбъл, който му отговори със замаяна усмивка, макар да го намираше досаден. Тоя Колб е шибан карък и нищо повече!

Очите му бавно обиколиха вътрешността на вагона и спряха на симпатична жена, вероятно келнерка в нощно заведение, и чернокож задрямал пубер, който, въпреки 40-градусовата жегата, беше намъкнал дебело палто и вълнена шапка на главата. Сигурно се прибира след някой среднощен обир, помисли Тръмбъл и неволно опипа малкото съхваемо ножче в джоба си. Нямаше намерение да се разделя с портфейла си, въпреки че вътре не беше останало почти нищо.

Нещо над главата му пропука и дрезгав глас обяви:

— Внимание, пътници, малък проблем със сигнализацията. Скоро ще бъде решен.

— Тия ги разправяй на баба ми! — мрачно изръмжа Колб.

— А?

— Вечно и едно и също! Все семафорите са им криви! Бързо, ама на куково лято!

Тръмбъл скръсти ръце пред гърдите си и затвори очи. Главоболието му се засилваше, а жегата го обгърна като тежко одеяло.

— Вземат по долар и половина за тая сауна, мамка им! — не мирясваше Колб. — Другия път май трябва да си наемем лимузина!

Тръмбъл разсеяно кимна и погледна часовника си. Един без четвърт.

— После се чудят защо хората пътуват гратис! — добави все така заядливо спътникът му.

Тоя няма ли да млъкне, въздъхна младежът, после долови някакъв шум и погледна към прозореца. Неясна сянка прекосяваше съседния коловоз. Пак правят нощни ремонти, защото трафикът не е толкова натоварен, разсеяно си помисли той. Сянката приближаваше. Но ако има повреда във влака, един Господ знае докога...

Фигурата приближи и Тръмбъл изведнъж изправи гръб, забравил мрачните си предположения. В тунела тичаше жена, цялата в бяло, а от гръба ѝ стърчеше нещо, което мрачно проблясваше на светлината от вагоните.

— Хей, видя ли това? — обърна се той към Колб.

— Какво?

— Някаква жена тичаше покрай влака.

— Май си пийнал повечко бира, момчето ми — ухили се Колб.

Тръмбъл скочи на крака и проточи врат през отворения прозорец. Нищо. Тунелът беше тъмен и пуст. Дръпна се навътре и бавно се огледа. Беше ясно, че никой от останалите пътници не е забелязал каквото и да било.

Какво става тук, по дяволите? Обир? Отново надникна през прозореца, но тунелът беше все така пуст.

— „Бързото“ май ще се проточи — изръмжа Колб и почука по стъклото на скъпия си ролекс.

Главата на Тръмбъл забуча. Дали пък наистина не беше прекалил с пиячката? Ако е така, значи трябва да си даде почивка, защото това

му се случваше за трети път в рамките на една седмица. Вероятно е видял работник от поддръжката, който носи нещо на гръб. Може и да е била жена, напоследък там назначават всякакви. Погледна през двойната врата към съседния вагон. Единственият пасажер там гледаше право пред себе си с отегчено лице. Ако е станал някакъв инцидент, сигурно ще им съобщят по радиоуредбата.

Седна на мястото си и затвори очи, опитвайки се да прогони досадното главоболие. По принцип използваше метрото редовно, защото с него се пътува бързо, а потракването на колелата му помагаше да се разтовари. Но в случай като този — закопчан без никакви обяснения в лепкавата жега — неволно започваше да си мисли колко дълбоко под земята се е озовал, колко километра от тъмния тунел го делят от следващата спирка...

Отначало му се стори, че чува тътен на приближаващ влак, но после изведнъж си даде сметка, че това е стон — далечен и пълен с отчаяние, странно изкривен от ехото в тунела.

— Какво, по дя... — започна Колб и скочи на крака. Пуберът с палтото отвори очи, а келнерката застана нащрек.

Във вагона настана мъртва тишина. Пътниците напрегнато се ослушваха, но стонът не се повтори.

— Чу ли това, Бил? — напрегнато прошепна Колб.

Тръмбъл не отговори. Обир, може би убийство, с тревога си помисли той. Или — още по-лошо — влакът е спрял от банда, която методично претърсва вагоните. Големият кошмар на всеки пътник в метрото.

— Никога нищо не съобщават! — оплака се Колб и втренчи неспокоен поглед в репродуктора на тавана. — Може би някой трябва да провери какво става...

— Ами, направи го — промърмори Тръмбъл. — Лично аз нямам нищо против.

— Беше човек! — не мирясваше Колб. — Мога да се закълна, че пицеше човек!

Тръмбъл механично извърна глава към прозореца. По съседния коловоз се движеше още една неясна сянка. Вървеше със странно поклащане, сякаш накуцваше.

— Някой идва — отбеляза той.

— Тъкмо ще го питаме какво става.

Тръмбъл стана и се надвеси през прозореца.

— Ей, ти!

Ясно видя, че фигурата застива на място.

— Какво става, човече? Да не пострада някой?

Сянката се размърда и пое към предния вагон. Покатери се на стъпалото между буферите и изчезна.

— Мразя ги тия копелдаци от градския транспорт! — изръмжа Колб. — Прибират по четиридесет бона на година, без изобщо да си мръднат задниците!

Тръмбъл отиде да надникне през остъклената врата на предния вагон. Единственият пътник се беше задълбочил в книга с меки корици. Всичко беше спокойно.

— Какво виждаш? — изцвили зад гърба му Колб.

— Нищо — промърмори младежът и се върна на мястото си. — Сигурно са били бачкаторите, които ремонтират нещо в тунела.

— Няма ли най-после да *тръгнем*? — неочаквано се обади келнерката. Гласът ѝ беше нервен, натезал от напрежение. Пубертът с дебелото палто се изтегна на седалката с ръце в джобовете. Тоя като нищо държи някой пищов, тревожно си помисли Тръмбъл.

Светлината в предния вагон примигна и угасна.

— О, мамка му! — възкликна Колб.

В следващия миг откъм тъмния вагон се разнесе силен трясък, композицията се разклати. Нещо започна да съска, сякаш изпускаха въздуха от огромен балон.

— Какво беше това? — облеци се келнерката.

— Аз се измитам! — обяви Колб. — Хайде, Тръмбъл, тръгвай с мен! Връщаме се на спирката на Петдесет и девета, която едва ли е на повече от две преки.

— Не мърдам оттук! — отсече Тръмбъл.

Колб се вкопчи в ръчката, сълзите му рукнаха.

— *Дърпай*, за Бога!

Сгъстеният въздух изпъшка, вратата се отвори. В ноздрите им нахлу задушаваща миризма на влажна пръст. Колб изблъска колегата си и скочи на релсите. Тръмбъл стегна мускули и понечи да го последва, после изведнъж замръзна на място. От мрака на тунела изскочиха някакви силуети и бързо се насочиха към влака. Тръмбъл зяпна, целият се вцепени от ужас. В начина, по който се придвижваха

безплътните сенки, имаше нещо вледеняващо странно, нещо чуждо и неприсъщо на хората. След секунда те се струпяха около Колб. Нечия ръка го сграби за косата и изви главата му, друга прикова ръцете му към тялото. Колегата му се загърчи в безмълвна агония. От мрака изплува трета сянка, замахна с плавно движение и от гърлото на Колб плисна плътна струя кръв.

Тръмбъл рязко се дръпна навътре и се просна на пода. В следващия миг се изправи на колене и замаяно се огледа. Очите му се спряха на вагона, от който току-що бяха избягали. В полумрака различи тялото на келнерката, проснато наред пътеката. Около главата ѝ се суетяха две неясни фигури.

Сърцето му се сви от отчаяние. С помътено от ужас съзнание, той дръпна ръчката на аварийния изход, скочи на чакъла и хукна към слабото сияние на далечната станция, заобикаляйки все така безплътните сенки, струпали се около Колб. Обилно полятата с бира вечеря изведнъж се надигна от стомаха му и се изля върху предната част на костюма и краката му. Зад него се разнесе тропотът на преследвачите, който го накара да хлъцне от ужас и да удвои усилията си.

Внезапно на релсите отпред изникнаха още две фигури, очертани ясно на фона на сиянието. Бяха с качулки и дълги плащове. Той се закова на място, а фигурите се понесоха към него с ужасяваща бързина. Стъпките отзад приближаваха. Краката му омекнаха, сковани от някаква странна летаргия. Разумът го напусна. След секунди ще го хванат и ще последва участта на Колб...

— А бе, ти идиот ли си? — изгледа го онзи. — Нима ще чакаш появата на бандитите през оная врата?

Тръмбъл поклати глава и се намръщи от болка. Най-умното бе да стои неподвижно и да не привлича вниманието. Който вдига патърдия, със сигурност ще си го получи.

Откъм предния вагон долетя нов шум — този път наподобяващ барабаненето на дъждовни капки върху ламарина.

Младежът се обърна и предпазливо проточи врат. Отвътре стъклото бе наплескано с някаква боя. Гъста и тъмна, тя се стичаше надолу на мазни бразди.

— Какво е това!? — изпищя Колб.

Хлапаци, които щурмуват метрото с глупавите си спрейове, помисли Тръмбъл. Поне на такова прилича. Но боята беше червена... *Господи*, изведнъж осъзна той, скочи на крака и се понесе към далечната врата на вагона.

— Хей, Били! — стреснато изкрещя Колб и хукна подире му.

Междинната врата зад тях се разтърси от тежки удари, последвани от тропот на крака. Келнерката изпищя. Без да спира или да поглежда назад, Тръмбъл рязко дръпна ръчката, влезе в подвижния ръкав и посегна към вратата на следващия вагон. Колб дишаше във врата му, тъпо повтаряйки: „Мамка му, мамка му!“

Осветлението във влака угасна в мига, в който установи, че последният вагон е абсолютно празен. Тревожно се извърна към прозорците. Единствената светлина, слаба и мъждива, идваше от нарядко разположените лампи във вътрешността на тунела. Към нея се прибавяше далечното жълтеникаво сияние на спирката при Петдесет и девета улица.

— Трябва да разбием задната врата! — изкрещя на Колб.

В същия миг зад гърбовете им тресна оглушителен изстрел, келнерката нададе ужасен писък, примесил се с ехото му.

Колб се обърна и изпищя:

— Божичко, прерязаха му гърлото!

— Млъквай! — просъска Тръмбъл, не искаше да насочва вниманието си към ужасните звуци от вагона, който току-що бяха напуснали. Сграбчи гумените ръкохватки и направи опит да разтвори двойната врата. — Помогни ми!

Тогава се смени светлината на близкия семафор и младежът зърна за миг едно от лицата под качулката.

Една мисъл — самотна, но ослепително ясна, прониза съзнанието му. Вече знаеше какво трябва да направи. Очите му зашариха между релсите и бързо откриха лъскавата шина на електрозахранването, оградена от ярки жълти черти. Обувката му потъна под железния предпазител и в следващия миг светът избухна в ослепително сияние...

Дагоста се опита да мисли за стадиона „Янки“. Представи си как бялото кълбо от волска кожа полита високо в юлското небе, мирише на прясно окосена трева, а нападателят се блъска в предпазната стена и победоносно вдига ръце. Това беше изпитан метод, нещо като трансцендентална медитация, с помощта на която изключваше външния свят и се концентрираше в мислите си. И особено полезен, когато всичко е отишло по дяволите.

Остана със затворени очи малко по-дълго от обичайното, просто защото искаше да изтрие от съзнанието си бясното дрънчене на телефоните, затръшването на врати и пискливите гласове на секретарките. Добре знаеше, че някъде наблизко Уокси се върти като шантав и прилича на слънчасала дебела пуйка. Слава Богу, че е достатъчно далеч, за да не чува кудкудякането му. Едва ли вече вярва във версията за онзи нещастник Джефри или Джофри, помисли си той, но от това не му стана по-леко.

Въздъхна и с усилие насочи мислите си към Алберта Муньос — единствената оцеляла след клането в тунела.

Пристигна тъкмо когато я изваждаха през аварийния изход под Шестдесет и шеста улица. Беше на носилка, със скръстени ръце, с унесено изражение на приятното лице. Гладката ѝ шоколадова кожа изпъкваше на белите чаршафи.

Само Бог знае как е успяла да се спаси, защото до този момент не беше казала нито дума. Влакът беше превърнат във временна морга, а равносметката беше смразяваща: убити бяха седем пътници и двама служители на метрото. Петима от тях бяха със смазани черепи и прерязани гърла, главите на трима изобщо липсваха, а един беше овъглен от високото напрежение, след като е стъпил върху средната релса. Във въздуха вече се усещаше вонята на гладните адвокати, мрачно си помисли Дагоста.

Госпожа Муньос беше откарана в психиатричното отделение на болницата „Сейнт Люк“. Дежурният лекар остана непреклонен

въпреки заплахите и крясъците на Уокси: никакви разпити преди шест сутринта.

Три липсващи глави. Разбира се, веднага бяха взети съответните кръвни проби, но влажните тунели създадоха неимоверни затруднения на медицинските екипи. Дагоста отново превъртя ситуацията в съзнанието си. Някой прекъсва сигналната инсталация малко след Петдесет и девета улица и в резултат спират всички композиции, движещи се в отсечката между Четиринадесета и Сто двадесет и пета в района на Ийст Сайд. Нападнатият влак се оказва в дългата отсечка между две спирки, вероятно нарочно.

Подобен набег изисква интелигентно планиране и добро познаване на системата отвътре. Отпечатъците от стъпки засега не даваха кой знае каква информация, но по негово мнение нападателите са били между шест и десет души. Една отлично организирана и перфектно проведена акция.

Но с каква цел?

Експертите бяха на мнение, че убитият от електрически ток най-вероятно сам е стъпил върху третата релса. Какво ли се е случило, за да стигне до това самоубийствено решение? Дали Алберта Муньос също го е видяла, каквото и да то? Реши, че на всяка цена трябва да говори с нея, и то преди да я докопа Уокси.

— Хей, Дагоста! — прозвуча познат глас. — Да не би да дремеш, по дяволите?

Клепачите му бавно се повдигнаха, очите му се спряха на червендалестото лице, чиито бузи се тресяха насреща му.

— Извинявай, че ти наруших дрямката, но ние, будните, трябва да се справим с една малка криза! — добави гневно Уокси.

Дагоста стана, откри сакото си на облегалката на стола и започна да го облича.

— А бе, ти чуваш ли какво ти говоря? — избухна Уокси.

Дагоста мълчаливо се промъкна покрай дебелата фигура на капитана и отиде в оперативната зала. Изправена пред бюрото на дежурния офицер, Хейуърд четеше някакъв факс. Той я изчака да вдигне глава и кимна по посока на асансьора.

— Къде хукна сега, да те вземат мътните? — извика Уокси и се втурна след тях. — Глух ли си? Не чу ли, че сме в криза?

— Кризата си е твоя, оправяй си я! — срязва го Дагоста. — Аз имам друга работа.

Когато вратата на асансьора се затвори, Дагоста пъхна пура в устата си и се обърна към Хейуърд.

— В „Сейнт Люк“, нали? — попита тя.

Той кимна.

Минута по-късно вратите на асансьора се разтвориха с мелодичен звън към широкото, покрито с теракота преддверие. Дагоста тръгна към изхода, после изведнъж се закова на място. През широките стъкла на входната врата се виждаше размахала юмруци тълпа. Хората бяха три пъти повече в сравнение с онези, които беше заварил пред дирекцията в два през нощта. Богатата дама Уишър се бе покачила на покрива на някаква патрулна кола и оживено говореше в голям мегафон. Медиите отдавна бяха тук — бляскаха светкавици, подвижните телевизионни станции бръмчаха с въртящи се антени.

— Сигурно ще предпочетеш кола без отличителни знаци от подземния гараж — подхвърли Хейуърд, докосвайки ръката му.

— Добра идея — обърна се да я погледне лейтенантът и без повече приказки се върна обратно в кабината.

* * *

Дежурният лекар ги накара да чакат цели четиридесет и пет минути, седнали на неудобните пластмасови столове в болничното барче. Беше млад, навъсен и смъртно уморен.

— Вече казах на капитана, че няма да допусна никакви разпити преди шест! — отсече той с тънък и гневен глас.

Дагоста стана и му протегна ръка:

— Аз съм лейтенант Дагоста, а това е сержант Хейуърд. Приятно ми е да се запозная с вас, доктор Уосърман.

Лекарят изсумтя и дръпна ръката си.

— Уверявам ви, че нямаме никакви намерения да утежним състоянието на госпожа Муньос, докторе.

Младият мъж не каза нищо.

— Вие ще прецените дали има такава опасност — добави Дагоста.

Докторът пак не отговори.

— Казаха ми, че един полицейски служител е бил тук и дори ви е заплашвал.

— От години работя в интензивното, ни никога не са се отнасяли с мен по начина, по който си позволи онзи идиот! — внезапно се отприщи Уосърман.

— Добре дошъл в клуба! — процеди Хейуърд.

Лекарят ѝ хвърли изненадан поглед, след което малко се поуспокои.

— Докторе, в това клане са участвали най-малко шест, а може би дори десет души — започна Дагоста. — Мисля, че са същите, които са убили Памела Уишър, Никълъс Битърман и мнозина други. В момента се скитат из тунелите на свобода. Може да се окаже, че Госпожа Муньос е единствената, която може да ни даде някакви сведения за убийците. Ако продължавате да поддържате становището, че един разпит би навредил на състоянието ѝ, аз ще се оттегля. Надявам се обаче, че разбирате животът на колко други хора е под заплаха.

Докторът го изгледа продължително и накрая почти се усмихна.

— Много добре, лейтенант — кимна той. — Но при три условия. Първо, разпитът ще стане в мое присъствие. Второ, ще бъдете изключително внимателен с въпросите си, и трето, ще го прекъснете в момента, в който ви кажа.

Дагоста кимна.

— Но според мен само ще си изгубите времето — предупреди го Уосърман. — Жената е в шок и проявява ранните симптоми на посттравматичен стресов синдром.

— Разбрано, докторе.

— Добре. Доколкото ми е известно, госпожа Муньос е от малък град в централната част на Мексико. Работи като детегледачка при семейство в Горен Ийст Сайд. Известно ни е, че говори английски, но не знаем нищо повече.

Госпожа Муньос лежеше в болничното легло в същото положение, в което я бе видял на носилката: със скръстени ръце и безизразен поглед, отправен в нищото. Стаята миришеше на глицеринов сапун и спирт за разтриване. Хейуърд остана отвън, за да предотврати евентуалната поява на Уокси, а докторът и Дагоста

седнаха от двете страни на леглото. Известно време постояха неподвижни, после Уосърман внимателно хвана ръката на жената.

Дагоста извади снимка от портфейла си и ѝ я показа.

— Дъщеря ми, Изабела, на две години — каза той. — Нали е сладка?

Въоръжи се с търпение и зачака. Миглите на жената потрепнаха, очите ѝ бавно се фокусираха върху снимката. Докторът се намръщи.

— Имате ли деца? — попита Дагоста и бавно прибра снимката.

Госпожа Муньос го погледна. Последва дълга тишина.

— Знам, че сте нелегално в страната, госпожо Муньос — рече най-сетне Дагоста.

Жената се извърна встрани, а докторът му отправи предупредителен поглед.

— Знам и друго — много хора са ви лъгали. Но аз ще ви обеща нещо, което се заклевам пред снимката на дъщеря си, че ще изпълня. Ако ми помогнете, ще имам грижата да получите зелена карта.

Жената не отговори. Дагоста извади друга снимка и я вдигна пред очите ѝ.

— Госпожо Муньос?

Жената не помръдна. Измина доста време, преди да вдигне очи към снимката, и Дагоста усети как сърцето му се отпуска.

— Това е Памела Уишър, когато е била на две години. Точно колкото дъщеря ми.

Госпожа Муньос пое снимката, погледа я и тихо прошепна:

— Ангелче!

— Била е убита от същите хора, които нападнаха вашия влак. — Той говореше меко и бързо. — Помогнете ми да заловя тези ужасни хора, госпожо Муньос, моля ви! Не искам да убият още някого!

По бузата на жената се търкулна една сълза, устните ѝ се сгърчиха.

— Оjos...

— Моля?

— Очи...

Последва нова пауза, после устните на госпожа Муньос отново се размърдаха:

— Дошли тихо... Очи на гущер, дяволски очи!

От гърдите ѝ се изтръгна тих стон.

Дагоста отвори уста, но срещна предупредителния поглед на Уосърман.

— Очи... *cuchillos de pedernal*... лице на сатаната...

— Какви лица?

— Стари лица, *viejos*...

Покри очите си с длани и простена.

Уосърман скочи на крака.

— Достатъчно — вдигна ръка той. — А сега вълн!

— Но тя искаше да...

— Вълн, *веднага!*

В коридора Дагоста измъкна бележника си и старателно си записа испанските думи — така, както ги беше чул.

— Какво е това? — надникна иззад рамото му Хейуърд.

— Испански.

— За пръв път виждам такъв испански — сбърчи вежди младата жена.

— Само не ми казвай, че говориш и испански! — стрелна я с поглед Дагоста.

— Не можем да дрънкаме само на английски — отвърна Хейуърд и веждата ѝ леко помръдна: — А какво означава тази заврънкулка?

— Дръж! — тикна бележника в ръцете ѝ. — Гледай да отгатнеш какво е казала.

Хейуърд се задълбочи в текста, беззвучно мърдайки устните си. Миг по-късно влезе в стаята на сестрите и вдигна телефона.

Уосърман излезе в коридора и внимателно затвори вратата след себе си.

— Доста... хм... неортодоксален подход, лейтенант — рече. — Но все пак помогна. Длъжен съм да ви благодаря.

— Не ми благодарете, ами я вдигнете на крака. Имам още куп въпроси към нея.

Хейуърд беше оставила слушалката и вървеше към тях. Спря на крачка от Дагоста и тикна бележника в ръцете му:

— Това е максималното, което успях да направя с помощта на Хорхе.

Дагоста погледна написаното и се намръщи:

— Ножове от кремък?!

— Най-близкото ни предположение — сви рамене Хейуърд.

— Благодаря.

Дагоста тикна бележника в джоба си и се понесе с бърза крачка по коридора. После изведнъж спря, сякаш се беше сетил за нещо.

— Докторе, в рамките на един час тук ще се появи капитан Уокси.

Лицето на лекаря потъмня.

— Според мен госпожа Муњос е прекалено изтощена, за да приема когото и да било — добави лейтенантът. — Прав съм, нали? Кажете му, че това е мое мнение, в случай че се опита да ви създава неприятности.

Върху лицето на Уосърман се появи широка усмивка, този път съвсем искрена.

Марго се появи в конферентната зала на музея някъде около десет сутринта, но само за да установи, че заседанието вече е започнало. Малката масичка в центъра на помещението беше отрупана с чашки от кафе, салфетки, недоядени кроасани и опаковки от сандвичи. Младата жена с изненада видя началника на полицията Хорлокър, който изглеждаше някак не на място сред Фрок, Уокси и Дагоста — най-вече заради сребърните ширити на реверите и по фуражката му. Атмосферата беше наситена с неприязън.

— Нима искаш да повярваме, че убийците живеят в твоите прословути „Тунели на Астор“?! — викна нервно Уокси, после, доловил шума от отварянето на вратата, рязко се обърна: — Много се радвам, че все пак се появихте!

Фрок вдигна глава и бързо премести количката си, за да ѝ направи място край масата.

— Марго! — с облекчение възкликна. — Най-последно! Само ти можеш да внесеш яснота! Тук присъстващият лейтенант Дагоста съобщи доста странни неща във връзка с разкритията ти в лабораторията на Грег. Спомена, че в мое отсъствие си направила някои... хм... допълнителни изследвания. Ако не те познавах толкова добре, бих си помислил, че...

— Моля за внимание! — обади се с твърд глас Дагоста и бавно огледа лицата на смълчалите се участници в съвещанието. — Бих помолил доктор Грийн лично да представи своите заключения.

Марго зае място край масата, изненадана от мълчанието на Хорлокър. Нещо беше станало. Не можеше да бъде напълно сигурна, но имаше чувството, че е свързано със среднощното клане в метрото. Първата ѝ мисъл беше да се извини за закъснението, като обясни, че беше останала в лабораторията до три сутринта, но после се отказа. Доколкото ѝ беше известно, асистентката ѝ Джен все още продължаваше работа на няколко крачки оттук, в дъното на коридора.

— Момент, момент! — намеси се Уокси. — Тъкмо казвах, че...

— Млъквай, Уокси! — мрачно го изгледа Хорлокър. — Доктор Грийн, искам да ни обясните с какво се занимавахте и какво точно открихте.

Марго пое дълбоко въздух и започна:

— Не знам какво ви е казал вече лейтенант Дагоста, но ще бъда кратка. Всички знаете, че силно деформираният скелет, който изследвахме, принадлежи на Грегъри Кавакита, бивш уредник в музея. Двамата постъпихме тук едновременно, като младши асистенти. След напускането си Грег по всяка вероятност е работил в няколко нелегални лаборатории, последната от които — в железопътното депо на Уест Сайд. След като направих основно проучване на мястото, открих неоспорими доказателства за естеството на заниманията му преди да умре, а именно — производство на генетично изменени *Liliceae mbwunensis*.

— Растението, което е служело за храна на Музейния звяр? — ахна Хорлокър.

— Да — потвърди Марго. — Но сега вече знам, че е нещо повече от обикновена храна за звяра. Ако заключенията ми са верни, това растение съдържа реовирус, който предизвиква морфологични изменения у всяко живо същество, което го погълне.

— Повторете, ако обичате — обади се Уокси.

— То предизвиква мащабни физически изменения. Уитльси — ръководителят на експедицията, изпратила това растение в музея, вероятно е погълнал известно количество от него — може би случайно, може би против волята си. Няма как да узнаем това. Но вече е абсолютно сигурно, че музейния звяр е бил самият той — Джулиан Уитльси.

Фрок шумно си пое дъх, останалите мълчаха.

— Не е за вярване, знам го — сви рамене след кратката пауза Марго. — Особено с оглед на заключенията, до които стигнахме след унищожаването на звяра. Тогава приехме, че той е някаква еволюционна аберация, която се храни със специалната трева. Решихме, че вследствие ликвидирането на жизнената му среда той е поел по следите на последните запаси от нея. Както знаете, с тази трева са били опаковани част от образците, които експедицията на Уитльси е изпратила в Ню Йорк. На даден етап, лишен от възможността за достъп до любимата си храна, звярът започва да

поглъща заместителя, който му е подръка — а именно, хипоталамуса на човешкия мозък, съдържащ много от хормоните, открити в растението.

Но сега съм на мнение, че заключението ни е било погрешно. На практика звярът е бил измененият до неузнаваемост Уитльси. Очевидно Кавакита е стигнал до същото заключение, а след това, добрал се по някакъв начин до известно количество образци от растението, е започнал да го променя по генетически път. Според мен на даден етап е решил, че е успял да отстрани негативните ефекти.

— Кажете за наркотика — обади се Дагоста.

— Кавакита е отглеждал растението в големи количества. Мисля, че е добивал от него рядък опиат, който, доколкото ми е известно, носи името „Гланц“. В добавка към типичните за вирусите качества, този наркотик най-вероятно предизвиква силни халюцинации и има мощно опияняващо действие. Кавакита трябва да го е продавал на подбран кръг потребители, за да финансира изследванията си. Едновременно с това е тествал откритието и върху себе си. В даден момент е погълнал някакво количество от растението и това обяснява чудовищните малформации на скелета му.

— Но защо му е трябвало да го опитва, след като препаратът действа по толкова ужасяващ начин? — обади се Хорлокър.

— Не знам — сбърчи вежди Марго. — Може би е изолирал нови щамове и на даден етап е решил, че отстраняването на негативните странични ефекти е завършило успешно. А може би е открил нещо, което носи определени предимства. Аз се заех да изследвам пробите от растението, които открих в лабораторията му. Вкарахме различни дози в кръвоносната система на опитни мишки, използвахме го и върху едноклетъчни. В момента асистентката ми Дженифър Лейк обработва резултатите.

— Но защо никой не си е направил труда да ме... — скочи с почервеняло лице Уокси.

— Направил си го е, бъди спокоен! — изръмжа Дагоста. — Ако благоволиш да прослушаш съобщенията си, ще откриеш, че си информиран за всичко, до последните подробности!

— Достатъчно! — вдигна ръка Хорлокър. — Знаем, че са допуснати грешки, лейтенант. Нека оставим обвиненията за по-късно!

Дагоста се облегна назад. За пръв път го виждаше толкова ядосан, установи Марго. Сякаш обвинява за трагедията в метрото всички присъстващи, включително и себе си.

— В момента ситуацията е изключително сериозна — продължи Хорлокър. — Кметът не ме оставя на мира и настоява за най-решителни действия. А след снощното клане същото прави и губернаторът. — Попи потта от челото си с кърпичка. — Но както и да е. Според доктор Грийн, имаме работа с група наркомани, които доскоро са получавали дрогата си от онзи учен, Грегъри Кавакита. Но той е вече покойник, а това означава, че вероятно са им свършили запасите или просто са превъртяли. Тези хора живеят дълбоко под земята — в тунелите „Астор“, както ги нарича Дагоста, изоставени преди години заради наводнение. Въпросните наркомани очевидно изпитват остра нужда от своята дрога и започват да я търсят там, където я има — в човешкия мозък, също като Мбвун. А ние се сблъскваме със серия жестоки убийства. — Тежкият му поглед бавно обходи лицата на присъстващите: — Искам да чуя всички доказателства, които подкрепят тази теза!

— Пробите, открити в лабораторията на Кавакита — веднага отвърна Марго.

— Убийствата са извършени по протежение на тунелите „Астор“ — добави Дагоста. — Пендъргаст вече го доказва.

— Косвено — изсумтя Уокси.

— А информацията от безброй бездомници, които единодушно твърдят, че тунелите „Астор“ са населени? — попита Марго.

— Защо трябва да вярвам на скитници и бездомни наркомани? — озъби се Уокси.

— Защо ще лъжат? — контрира Марго. — И кой друг би могъл да разполага с информация по въпроса?

— Достатъчно — вдигна ръка началникът на полицията. — Доказателствата ни принуждават да се съгласим. Улики в друга посока просто няма, а градските власти настояват за незабавни действия. Още сега, веднага. Не утре и не вдругиден.

Фрок тихо се прокашля. Това беше първият звук, който издаде от началото на дискусиата.

— Професоре? — погледна го Хорлокър.

Инвалидният стол бавно се приближи към масата.

— Простете скептицизма ми, но аз намирам всичко това до голяма степен фантастично — започна Фрок. — Прилича ми на доста произволна екстраполация на наличните данни. Понеже не съм взел участие в съответните проучвания, не мога да дам категорично становище. — Очите му се насочиха към Марго и в тях пролича с лек упрек. — Но трябва да добавя, че най-простото обяснение често се оказва и най-вярното.

— И кое е *най-просто* обяснение, за Бога? — нетърпеливо вметна Дагоста.

— Моля? — изгледа го с леден поглед ученият.

— По-полека, Винсънт — предупредително се обади Хорлокър.

— Вероятно Кавакита действително е работил върху растението на Мбвун. Присъединявам се към мнението на Марго, според което заключенията ни от преди година и половина се оказват прибързани. Но къде са доказателствата за наличие на наркотик или за неговото разпространение? — разпери ръце Фрок.

— Лабораторията му в Лонг Айлънд е била обект на посещение от много хора и това е доказано, за Бога! — разпалено отвърна Дагоста.

И бе дарен с поредния хладен поглед.

— Бих се осмелил да предположа, че и вие приемате посетители в жилището си в Куинс — отвърна с подчертано презрение професорът. — Това прави ли ви наркопласър? Действията на Кавакита — безспорно осъдителни от професионална гледна точка, нямат никаква допирна точка с действията на банда младежи, несъмнено излезли от контрол. В крайна сметка той също е жертва, като всички останали. По тази причина не виждам връзката...

— Как тогава ще обясните деформациите на костите му?

— Много просто. Той е произвеждал препаратите и може би го е приемал. Тук се присъединявам към тезата на Марго и дори ще отида още по-далеч — без никакви доказателства, разбира се. И ще кажа, че въпросният препарат вероятно предизвиква физически изменения у потребителя. Но бих искал да ми се предостави едно-едничко, дори и нищожно доказателство, че Кавакита е разпространявал веществото и именно неговите... хм... *клиенти*, са отговорни за убийствата. Колкото до предположението, че Уитльси се е превърнал в Мбвун, ще отбележа, че то влиза в пълно противоречие с теорията на еволюцията.

„Твоята теория на еволюцията!“, възрази наум Марго.

Хорлокър уморено потърка челото си и и разчисти боклуците от простряната върху масата карта.

— Възраженията ви са взети предвид, доктор Фрок. Но вече няма значение кои са тези хора. Ние знаем с какво се занимават и имаме определена представа къде живеят. Което означава, че ни остава само едно: да предприемем решителни мерки!

— Според мен още е рано — поклати глава Дагоста. — Давам си сметка, че всяка минута е скъпа, но много неща остават неизяснени. Не забравяйте, че и аз бях в Природонаучния музей по време на онези ужасни събития. И видях с очите си чудовището, наречено Мбвун. Тръпки ме побиват при мисълта, че потребителите на въпросната дрога притежават дори част от неговите способности... Всички се запознахме с фотосите на скелета на Кавакита. Мисля, че не бива да предприемаме нищо, преди да сме наясно срещу какво се изправяме. Преди малко повече от четиридесет и осем часа Пендъргаст предприе самостоятелно проучване на въпросните тунели и аз съм на мнение, че трябва да изчакаме завръщането му.

Фрок изненадано го погледна.

— Пендъргаст? — изръмжа Хорлокър. — Не харесвам този човек, най-вече методите му! Няма правомощия тук, което, ако трябва да бъде честен, означава само едно: спускането му в подземията си е негова лична работа. Най-вероятно вече се е превърнал в история, но главното е, че ние разполагаме с достатъчно сили, за да се справим с предстоящата задача.

Уокси го подкрепи с енергично кимане, но Дагоста не изглеждаше убеден.

— Бих препоръчал известна сдържаност, поне докато се завърне Пендъргаст — каза той и хвърли кос поглед към началника на полицията: — Искам ви само двадесет и четири часа, сър.

— *Сдържаност*, значи — иронично повтори Хорлокър и очите му обиколиха масата. — Няма как да стане, Дагоста. Или едното, или другото. Не чу ли какво казах преди малко? Кметът опищя орталъка и не ще и да чуе за някаква *сдържаност*! А нашето време изтича. — Обърна се към един от сътрудниците си и кратко нареди: — Набери ми кметството и открий Джак Мастърс!

— Лично аз подкрепям становището на Дагоста — обади се Фрок. — Не бива да прибързваме...

— Решението е взето, Фрок! — ледено процеди Хорлокър и се наведе над картата.

Лицето на професора стана мораво. Инвалидният стол рязко се отдръпна от масата и се насочи към вратата.

— Отивам да пообиколя музея — промърмори той, без да се обръща към никого. — Ясно е, че няма полза от присъствието ми тук.

Марго се надигна, но Дагоста докосна ръката ѝ. Очите ѝ с огорчение проследиха оттеглянето на професора, когото винаги беше смятала за мъдрец и свой вдъхновител. Стана ѝ мъчно за този безспорно велик учен, който не успя да надскочи границите на собствената си теория. Май щеше да е много по-добре, ако го бяха оставили да си гледа пенсията, помисли си тя.

Пендъргаст стоеше на железното мостче, загледан в ленивото течение на отпадните води на метър под краката си — странно зелени през изкуствения фосфор на прибора за нощно виждане. Миризмата на метан застрашително се усилваше и той периодично долепяше до устата си мундщука на малката бутилка чист кислород, скрита под дрехата му.

Тясната повърхност на мостчето беше затрупана с влажни хартии и всякакви други боклуци, донесени от последния порой. Краката му потъваха в ръждата, покрила метала като някаква странна гъба. Тръгна с бърза крачка напред, като внимателно оглеждаше мазните стени на тунела. Трябваше да открие дебелия железна врата, през която се слизаше към тунелите „Астор“; Спираше на всеки десетина метра, за да маркира стената с миниатюрна точица спрей. Невидимо за невъоръжено око, петънцето се виждаше отдалеч през визъора за нощно виждане, като се превръщаше в ослепително ярко петно. Това щеше да му помогне на връщане — най-вече, ако по някаква причина се наложи да се оттегля бързо. Скоро пред очите му изникна тежката метална врата, покрита с дебел слой ръжда и калцирани нечистотии. Древен катинар висеше на огромни ръждиви куки. Агентът извади миниатюрен флекс. Диамантеният диск засвистя, към канала полетяха рояци искри. Миг по-късно катинарът тупна на земята. Пендъргаст огледа ръждивите панти и решително преряза металните им легла.

После прибра флекса и спря преценяващ поглед върху вратата. Миг по-късно я сграбчи с две ръце и рязко дръпна. Металът проскърца и бавно поддаде. Освободена от оковите на пантите, вратата излезе от рамката и цопна в канала. Зад нея зейна тъмна дупка — единственият път към неизследваните дълбини. Пендъргаст изтупа праха от ръкавиците си, дръпна уреда за нощно виждане върху очите си и надникна. Нищо.

Завърза тежък болт за края на тънко въже от кевлар и внимателно го провери в дупката. После извади плетен „швейцарски стол“ —

съоръжение, често използвано от алпинистите, седна в него и щракна спирачния механизъм около кевлареното въже. С това приготвленията приключиха и той без колебание пое надолу в тъмната шахта.

Не след дълго краката му опряха в мека, странно поддаваща повърхност. Пръстите му сръчно демонтираха алпинисткото съоръжение, той бавно се огледа. Жегата в тунела беше толкова голяма, че уредът показваше всичко в бяло. Наложиха се да регулира честотата и не след дълго картината прие обичайния си зеленикав оттенък.

Намираще се в дълъг тунел с голи стени. Десетсантиметровият слой мръсотия под краката му приличаше на употребявана грес. Завършил огледа, агентът разгърна комбинезона си и погледна скицата върху хастара. Ако можеше да ѝ вярва, намираще се някъде в средата на къс сервизен тунел, недалеч от главния. На около половин километър отгук би трябвало да се намира Кристалният павилион — частната станция под отдавна забравения хотел „Никърбокър“, издигал се някога на ъгъла на Пето авеню и Сентрал Парк Саут. Била е най-голямата и най-люксовата сред всички частни гари по онова време — по-голяма от тази под хотел „Уолдорф“ и разкошните резиденции по Пето авеню. Ако изобщо е имало нещо като център на Дяволския етаж, той трябва да е бил именно около Кристалния павилион.

Пендъргаст предпазливо тръгна напред. Вонята на метан и гнило беше ужасна, но въпреки това продължи да диша през носа, и не след дълго ясно долови леката миризма на пърчовина, добре позната му от мрачните подземия на музея преди година и половина.

Сервизният тунел се вля в друг и направи лек завой към главната линия. Пендъргаст погледна в краката си и замръзна на място. Върху мекия пласт мръсотия личаха множество стъпки, явно пресни отпечатъци от боси крака, които чезнеха към главната линия.

Поел поредната глътка кислород от бутилката, той се наведе, за да ги разгледа по-добре. С оглед меката настилка по пода на тунела, отпечатъците изглеждаха съвсем нормално. Може би малко по-широки и заоблени. После забеляза, че краищата на пръстите са изострени и наподобяват нокти на граблива птица, а между тях се виждаха следи като от плавателна ципа.

Пендъргаст се изправи. Значи всичко е истина. Бръчкавите съществуват.

Поколеба за миг, дръпна нова глътка кислород и пое напред, придържайки се максимално близо до стената на тунела. Не след дълго стигна до главната стрелка, спря да си поеме дъх и изскочи иззад ъгъла с пистолет в ръка, готов за стрелба.

Нищо.

Следите от стъпки се вляха в добре утъпкана пътека по средата на главния коловоз. Пендъргаст коленичи, за да я разгледа. Между многобройните следи от боси крака личаха и стъпки, оставени от обувки или ботуши. Някои от отпечатъците бяха огромни като лопати, другите си бяха нормални.

Оттук бяха минали твърде много хора.

Пендъргаст продължи напред, като внимателно оглеждаше отворите на множеството странични тунели, покрай които минаваше. От тях също излизаха утъпкани пътечки и се сливаха с главната. Напомниха му просеките за водопой на дивите животни в Ботсвана и Намибия, където бе ловувал.

Пред очите му се появи някаква масивна конструкция. Ако Ал Даймънд беше прав, това би трябвало да са останките от Кристалния павилион. След още няколко крачки различи очертанията на огромен перон, полузарит от наносите на безброй наводнения. Внимателно тръгна по него, като внимаваше да е с гръб към стената.

В безпощадната зелена светлина на прибора се виждаше картина на пълна разруха. Някога красиви и величествени, газовите канделабри приличаха на осакатени скелети, безнадеждно увиснали от напукания таван, върху който фина мозайка изобразяваше дванадесетте зодиакални знака.

Пътеката водеше към някаква арка в далечния край на перона. Пендъргаст се насочи натам, после изведнъж се закова на място. Отвъд свода долиташе горещ въздух с позната миризма. Бръкна в раницата си и пипнешком потърси аргоновия прожектор, военно производство. Той беше достатъчно мощен, за да заслепи нормален човек, дори посред бял ден, но имаше и един съществен недостатък — трябваше му седем секунди за презареждане, а капацитетът на акумулаторната батерия издържаше най-много десетина заряда. Пое поредната глътка кислород, вдигна прожектора и пистолета пред себе си, след което прекрачи прага.

В прибора за нощно виждане проблесна рояк искри — доказателство за неспособността му да обхване огромното пространство. По приблизителната преценка на Пендъргаст, беше попаднал в изключително просторно помещение във формата на цилиндър. От порутения таван високо горе висеше огромен кристален полилей, наклонен и изгубил по-голямата част от орнаментите си. А от онези, които все още си бяха на мястото, висяха някакви странни снопове, наподобяващи водорасли. Самият таван представляваше огромен купол, облицован с изпочупени огледала. Приличаше на отдавна съсипан бляскав небосвод. Макар да не можеше да определи къде е центърът на помещението, Пендъргаст успя да зърне редица каменни стъпала, които се обединяваха и чезнеха в мрака. Калните следи водеха към тях. В близост до пътеката се издигаше будка, по-скоро сергия за закуски.

Извитите стени се подпираха от дорийски колони с олющена мазилка. Между най-близките от тях личеше огромен стенопис, изобразяващ дървета, притихнало езеро с бент и бобър във водата, а над далечните планини се струпваха буреносни облаци. Ако не бяха калните следи в основата му, спокойно можеше да мине за изображение от Помпей. Стените бяха наплескани със засъхнали изпражнения, сякаш някой луд беше решил да ги използва за художествено платно. Над паното, изработен от сложна плетеница от тухли, личеше надписа АСТОР. По лицето на Пендъргаст пробяга усмивка. Знаеше, че Астор бе натрупал първия си милион от търговия с боброви кожи. Това тук действително е било частното светилище на няколко наистина богати фамилии.

Пространството между следващите две колони бе заето от друго огромно пано. На него се виждаше влакова композиция с парен локомотив, която пресича планинска клисура, обградена от заснежени върхове. Отгоре се мъдреше името ВАНДЕРБИЛТ — човекът, който бе натрупал състояние от железопътни превози. Пред паното стърчаха останките от старинна отоманка със счупена облегалка и наклонени подлакътници. От скъсаната ѝ тапицерия стърчаха парчета пълнеж, покрити с белезникав мъх. Следващият стенопис с надпис РОКФЕЛЕР представяше петролна рафинерия в пасторалното обкръжение на ферми, над които се издигаха високите кули на дестилаторите, позлатени от слънцето.

Агентът предпазливо тръгна напред. Дългата редица колони се стопяваше в мрака, а приборът за нощно виждане бавно следваше прочутите имена, превърнали се в символ на Златната ера: Вандербилт, Морган, Джесъп и още мнозина, чиито имена бяха твърде избледнели, за да бъдат прочетени. Придвижваше се бавно и с изключителна предпазливост. Под табела с надпис КЪМ ХОТЕЛА започваше коридор към двойката асансьори с тежки орнаментирани врати, изработени от бронз и покрити с плътен слой зеленикава патина. И двете бяха широко отворени, а кабините бяха напълно опустошени. По пода се валяха парчета кабел, извити като странни железни змии. На стената между асансьорите, под две еднакво големи и еднакво потрошени огледала, висеше проядена от червеи махагонова дъска за обяви. Долната ѝ част изцяло липсваше, но върху останалата все още можеха да се различат остатъци от старо разписание:

УИКЕНДИ ПРЕЗ СЕЗОНА

Направл.	Час
Поканито Хилс	10:14 А
Колд Спрингс	10:42
Хайд Парк	11:30

Встрани от дъската беше мястото на малка чакалня, запълнена от изпотрошени кресла и канапета. Насред отломките стърчеше оглозганата конструкция на музикален инструмент, в който Пендъргаст с мъка разпозна концертен роял „Бьозендорфер“. Повечето дървени части по него бяха отдавна изгнили и отнесени от наводненията. В момента роялът бе само метална рамка, изпочупени клавиши и безумна плетеница от скъсани струни — един замлъкнал завинаги музикален скелет.

Агентът се извърна към средата на помещението и се ослуша. Тишината бе нарушавана единствено от звучното почукване на капки вода. Таванът течеше. Тръгна напред, приковал поглед в арката на входа. Беше нащрек за появата на бяла светлина — индикация за присъствието на обект с по-висока температура от тази на въздуха. Нищо.

Вонята на пърчовина се засили.

Конструкцията в центъра на помещението бавно се очерта в прибора за нощно виждане и Пендъргаст си даде сметка, че е твърде ниска и закръглена, за да бъде някаква сергия. Секунда по-късно видя, че всъщност става въпрос за малка колиба с недовършен покрив, изградена от гладки бели камъни. Наоколо бяха разпръснати дъски, очевидно остатъци от скеле. След още няколко крачки установи, че стените не са изградени от гладки камъни, а от множество човешки черепи.

Спря и пое няколко глътки пречистващ кислород. Цялата колиба беше направена от черепи, обърнати с тила навън. В повечето от тях зееха назъбени дупки, зловещо зелени в прибора за нощно виждане. Преброи редовете от долу на горе, пресметна приблизителния диаметър и стигна до заключението, че колибата е построена от около четиристотин и петдесет черепа. По повечето от тях имаше остатъци от коси и парчета кожа, което сочеше, че са сравнително скорошни.

Обиколи бавно колибата, спря пред входа и застина на място. Стъпките свършваха тук. Хиляди крака бяха утъпкали пространството пред отвора, над който личаха три йероглифа, изрисувани с някаква тъмна течност:

Всичко тънеше в дълбока тишина. Пендъргаст си пое дъх, клекна и пропълзя през тъмния отвор.

Колибата беше празна. На пода, в близост до задната стена, бяха подредени стотици глинени купички, очевидно с някакво ритуално предназначение. Точно срещу вратата бе поставена груба каменна маса, висока малко повече от метър. Около нея имаше нещо като ограда от човешки бедрени кости, покрити с необработени животински кожи. Върху самата маса, която очевидно служеше за

жертвоприношения, бяха подредени метални предмети със странна форма, покрити с увехнали цветя. Пендъргаст взе един от тях и озадачено го завъртя между пръстите си. Парче плоска стомана с дръжка от протъркана гума. Останалите сечива бяха също толкова примитивни и абсолютно неразгадаеми. След кратко колебание избра няколко от по-дребните и ги пусна в джоба си.

Внезапно в окулярите на прибора блесна бяла светлина. Пендъргаст светкавично клекна, използвайки прикритието на жертвения олтар. Минаха няколко секунди, но всичко изглеждаше наред. Понякога устройството реагираше на разместването на въздушните пластове с различна температура.

После пред очите му се появи ясно очертана фигура — на човек, най-вероятно. Бяло петно, след което се точеха инфрачервените следи. Прекоси перона и тичешком се насочи към колибата, притискайки нещо към гърдите си.

Агентът се сниши още малко, стиснал в ръце пистолета и прожектора.

Отпусната върху крехка табуретка, Марго уморено разтриваше слепоочията си. Малко след като Фрок си тръгна, съвещанието се превърна в обикновена разправия. Хорлокър излезе, за да проведе поверителен разговор с кмета, а когато се върна, го придружаваше един от инженерите на общината на име Хаусман. После по телефона се обади Джак Мастърс, командир на отряда за тактическо реагиране към градската полиция на Ню Йорк. Но до момента нямаше решение как да се проведе операцията.

— Вижте какво — прозвуча странно изкривеният от репродукторите глас на Мастърс. — Повече от половин час хората ми търсиха доказателства за съществуването на тези прословути тунели „Астор“, а вие искате незабавно да насочим натам цяла оперативна група!

— Ако трябва, изпратете няколко! — остро отвърна Хорлокър. — Опитайте се да проникнете от няколко места едновременно, така поне един екип ще се добере до мястото, за което говорим!

— Чакайте малко, сър — възрази Мастърс. — Вие не сте в състояние да ми кажете количеството и състоянието на... както и да му викате там. Обстановката е свършено непозната, а мрежата от тунели под Манхатън е изключително сложна. Хората ми положително ще изпаднат в доста трудна ситуация, като вземем предвид опасността от засади и всичко останало.

— Всичко опира до Гърловината — намеси се инженер Хаусман, нервно стиснал със зъби химикалката си.

— До какво? — погледна го неразбиращо Хорлокър.

— Гърловината — повтори човекът от кметството. — Цялата канализация в района се събира в една изпускателна тръба на около сто метра под земята. Тунелите „Астор“ се намират точно под нея.

— Значи отивате там! — отсече в микрофона Хорлокър. — Отцепвате района около тази тръба и започваме операцията оттам! Ясно?

— Слушам, сър — отвърна след кратко колебание Мастърс.

— Така ще ги хванем в капан.

— Може би. — Съмнението в гласа на командоса си пролича дори в репродуктора. — А после какво? Не можем да ги обсадим, не можем и да ги изтикаме оттам. Ще изпаднем в безизходица, а и за подобна операция е нужно време...

Марго стрелна с очи Дагоста, върху чието лице се беше изписало отвращение. Още от самото начало той предлагаше точно това.

— Нямаме време, по дяволите! — извика Хорлокър и стовари юмрук върху масата. — Кметът и губернаторът ще ме разкъсат! Упълномощен съм да предприема всички мерки за спиране на убийствата и точно това мисля да направя!

Нетърпеливата решителност на Хорлокър пролича по-ясно в момента, в който решението беше взето. Какво ли му е казал кметът по време на поверителния телефонен разговор? — зачуди се Марго.

Инженер Хаусман извади химикалката от устата си и поклати глава:

— Откъде да знаем, че тези същества живеят именно в тунелите „Астор“? Напомням ви, че манхатънските подземия са изключително обширни.

Хорлокър се извърна към Марго и тя прочисти гърлото си, разбрала, че е на ход.

— Доколкото ми е известно, в тунелите живеят много бездомници. И те няма как да не забележат, ако някъде долу са се появили неизвестните „същества“, както ги нарече господин Хаусман. Пък и нямаме причини да се отнасяме с недоверие към думите на онзи Мефисто. Ако споменатите същества притежават част от характерните особености на звяра Мбвун, те със сигурност ще избягват светлината. Колкото по-надълбоко е леговището им, толкова по-добре за тях. — Замълча за миг, после бързо добави: — Разбира се, по-точни сведения в това отношение ще предостави докладът на Пендъргаст...

— Благодаря, достатъчно — прекъсна я началникът на полицията и се наведе над репродуктора: — Надявам се, че всичко е ясно, Мастърс! Действайте!

В този момент вратата рязко се отвори и тихото поскърцване на гума върху плочките оповести завръщането на Фрок. Марго бавно вдигна глава, сякаш се страхуваше от изражението на възрастния учен.

— Моля да бъда извинен от всички присъстващи — простичко рече той и приближи количката си към масата. — Докато се разхождах из коридорите на музея, направих опит да погледна на нещата максимално обективно. В резултат стигнах до извода, че е много вероятно да съм сбъркал. Трудно е да призная това, включително и пред самия себе си. Но теорията на Марго безспорно обяснява фактите, които са ни известни. — Обърна се към младата жена и добави: — Моля те да ми простиш, драга. Аз съм само едно уморено старче, което упорито и сляпо се придържа към собствените си незначителни теории, особено когато нещата опират до еволюцията...

— Много благородно! — цъкна с език Хорлокър. — Но да оставим настрана душевните терзания, ако обичате...

— Трябват ни по-подробни карти — разнесе се гласът на Мастърс. — И повече информация за начина на действие на противника.

— А бе, ти не чу ли какво ти казах? — кресна извън себе си началникът на полицията. — Нямаме време за геоложки проучвания! — завъртя се рязко и заплашително изръмжа към безмълвния до този момент капитан: — Нещо да кажеш, Уокси?

Отговори му мълчание.

Извърнал глава към широкия прозорец, Уокси беше забил поглед в тревата на Централ Парк сякаш очакваше там да се изпише така нужният отговор.

Фрок изчака малко и подхвърли:

— По всяка вероятност първите две жертви са били отнесени от пороя...

— По тази причина ги извадихме от канала готини и запазени — мрачно изръмжа Хорлокър. — Но какво от това?

— Следите от зъби по тях сочат, че са били обработвани на спокойствие, без излишна припряност. — От което следва, че неизвестните същества са разполагали с достатъчно време, тоест телата са били близо до тяхното леговище или вътре в него. В природата съществуват купища аналогични примери.

— Е, и?

— Ако пороят може да отнесе жертвите от това леговище, какво му пречи да стори същото и с цялото леговище?

— Точно така! — тържествуващо извика Уокси и рязко загърби прозореца. — Ще ги издавим мръсниците!

— Това е пълна лудост — поклати глава Дагоста.

— Не, не е! — продължи Уокси и възбудено махна към прозореца. — Главният резервоар се източва през канализацията, нали? А когато тя се препълни, както става по време на буря, излишната вода се насочва към тунелите „Астор“! Сам казваш, че това е причината да бъдат изоставени!

Последва кратка тишина. Хорлокър хвърли въпросителен поглед към инженера, който потвърди:

— Така е. Резервоарът се източва в канализацията.

— Значи е осъществимо?

Хаусман помисли малко.

— Трябва да се консултирам с Дъфи, за да бъда съвсем сигурен. Но в резервоара има около три милиона кубически метра вода. Ако изпуснем в канализацията дори част от това количество — да речем тридесет процента, тя без съмнение ще прелее. От нея, доколкото разбирам, водата ще залее тунелите „Астор“, а оттам ще се насочи към Хъдзън.

— Точно така! — доволно кимна Уокси.

— Това би бил един драстичен акт! — възрази Дагоста.

— Драстичен акт ли? — смаяно го изгледа Хорлокър. — А как да наречем снощния акт в метрото, където бяха изклани пътниците на цял влак? Тези същества искат кръв, лейтенант! Ти какво предлагаш? Да идем долу и да им връчим призовки? Няма да стане! Градската управа ме натиска за незабавни действия. А по този начин — ръката му нервно се стрелна към прозореца — ще ги докопаме там, където живеят!

— Но как ще разберем къде точно ще отиде всичката тази вода? — настоя Дагоста.

— Бъдете спокоен, имаме съвсем точна представа — успокои го Хаусман. — Гърловината работи по такъв начин, че водата ще се насочи към най-ниските нива на зоната под Централ Парк, а оттам, през аварийните тръби на канализацията, ще залее тунелите „Астор“, след което ще нахлуе в страничните канали под Уест Сайд и ще изтече в Хъдзън.

— Според Пендъргаст тунелите на юг и север от парка са запечатани преди много години — промърмори сякаш на себе си Дагоста.

Хорлокър тържествуващо огледа присъстващите, на лицето му се появи нещо като усмивка. Май рядко използва точно тези мускули, помисли си Марго.

— Ще се издавят като плъхове под шибаната Гърловина, а след това ще бъдат отнесени в реката! — обяви шефът на полицията. — Някакви възражения?

— Преди да източите резервоара, трябва да сте сигурни, че всички създания са долу — подхвърли Марго.

Доволната усмивка на Хорлокър помръкна.

— По дяволите! А как да стане това?

— Открихме, че убийствата секват по време на пълнолуние — сви рамене Дагоста.

— Логично — обади се Марго. — Ако приличат на Мбвун, тези създания би трябвало да мразят светлината. И по пълнолуние със сигурност ще си останат в леговищата.

— Ами бездомниците под парка? — тревожно попита Дагоста.

— Не чу ли какво каза Хаусман? — пренебрежително отвърна Хорлокър. — Водата ще се насочи директно към най-дълбоките подземия — тези, които бездомниците по принцип отбягват, защото се страхуват от Бръчкавите.

— Ще планираме ограничена операция, която да наводни само тунелите „Астор“ — добави Хаусман.

— Ами къртиците, които се окажат на пътя на нахлуващата вода? — отказа да се примири Дагоста.

— Добре де, ще вземем мерки — въздъхна Хорлокър. — Ще заповядам да ги изринат от дупките и да ги настанят временно по разни приюти. — Изправи се и добави: — Всъщност може да стане така, че с един куршум ще убием два заека и най-сетне ще разкараме от главата си тая Уишър... Браво, Уокси — похвали дебелака той. — На това му се вика план!

Онзи поруменя от удоволствие.

— Долу има хиляди тунели — мрачно подхвърли лейтенантът. — А и бездомниците едва ли ще излязат доброволно.

— Достатъчно, Дагоста! — сопна се Хорлокър. — Повече да не съм те чул да хленчиш за всичко, което може да се обърка! Колко, в крайна сметка, са бездомниците в тунелите под Сентрал Парк? Сто? Двеста?

— О, далеч повече от...

— Ако имаш по-добра идея, дай да я чуем! — отсече началникът на полицията. — Ако нямаш, затваряй си устата! — Обърна се към Уокси и добави: — Довечера има пълнолуние, значи действаме! Не можем да чакаме още цял месец. — Наведе се над микрофона: — Мастърс, до полунощ да няма нито един човек в подземията под Сентрал Парк! Искам да провериш всеки проклет тунел между Петдесет и девета и Сто и десета, а също така от западната част на Сентрал Парк до Пето авеню. Една нощ в приют няма да навреди на никого от тези дрипльовци! Поискай съдействие от пристанищните власти, управата на метрото — изобщо от всеки, който ти дойде наум. Искам да ми уредиш среща с кмета, за да го информирам и да получа официални правомощия за операцията!

— Извикайте неколцина от бившите транспортни ченгета — подхвърли Дагоста. — Те познават тунелите и имат опит в прочистването.

— Не съм съгласен! — намеси се Уокси. — Трябват ни истински ченгета, защото къртиците са опасни! Преди два дни за малко да ни видят сметката.

— Истински ченгета, значи! — ядосано промърмори Дагоста, после повиши глас: — Вземете поне сержант Хейуърд.

— Забрави! — махна с ръка дебелият. — Само ще се пречка.

— Толкова ти разбира главата! — сопна се Дагоста. — Нямах по-ценна находка от нея, но изобщо не използваш потенциала ѝ! Тя знае за хората от подземията повече от всеки друг. Чуваш ли какво ти казвам? Повече от всеки друг! Не можеш да се лишиш от нея при такова мащабно прочистване.

Хорлокър въздъхна и отново се наведе над микрофона:

— Мастърс, погрижи се да включат в екипа и тази сержант Хейуърд. А ти, Уокси, потърси онзи от Управлението на водите, как му беше името... Аха, Дъфи... Искам шлюзовете да бъдат отворени точно в полунощ. — Очите му пробягаха по лицата на присъстващите. — А

ние ще се прехвърлим на Полис Плаза. Професор Фрок, с готовност ще се възползваме от услугите ви и в дирекцията...

Марго забеляза как лицето на възрастния учен светна от удоволствие въпреки усилията му да запази невъзмутимостта си.

— Благодаря ви, но ако разрешите, първо бих предпочел да се отбия у дома и да си почина.

След тези думи се усмихна на началника на полицията, намигна на Марго и се отправи към изхода.

Младата жена го изпрати с поглед. Едва ли някой има представа какво му е струвало да признае, че е сбъркал, помисли си тя.

Дагоста понечи да последва Хорлокър и Уокси в коридора, после изведнъж спря и се обърна към нея:

— Някакви резерви?

Марго поклати глава.

— Не знам — въздъхна. — Разбирам, че няма време за губене, но не мога да забравя, какво стана, когато... — Поколеба се за миг, после добави: — Много ми се иска и Пендъргаст да беше тук...

Телефонът звънна и тя отиде да вдигне.

— Марго Грийн. — Послуша известно време, затвори и се обърна към лейтенанта: — Трябва да сляза в лабораторията, асистентката ми има нужда от мен.

Смитбек блъсна някакъв мъж в летен костюм и заби лакът в ребрата на друг, опитвайки се да си проправи път през сгъстяващата се тълпа. Не беше допускар, че тук, на това малко пространство около Пето авеню, ще се съберат толкова много хора. Но тълпата беше факт и непрекъснато се увеличаваше. Вече бе пропуснал встъпителната реч на Уишър, произнесена от стъпалата пред катедралата. Сега се опитваше да стигне до мястото на първото бдение със свещи.

— Не се блъскай, задник! — подвикна подире му млад мъж, едва-едва отлепил от устните си плоско метално шишенце в сребрист цвят.

— Да го духаш! — подхвърли през рамо Смитбек и продължи напред. Някъде в края на улицата полицията започна да притиска тълпата в опит да прочисти платното. Прииждаха нови телевизионни екипи, операторите се катереха по покривите на микробусите за максимално добър ъгъл на заснемане. Към участниците в първия митинг — представители на заможната класа, очевидно се бяха присъединили и други хора, предимно млади и войнствени. А градските власти се бяха оказали неподготвени.

— Ей, Смитбек!

Обърна се и видя колегата си от „Поуст“ Кларънс Козински, репортер на Уолстрийт.

— Не мога да повярвам на очите си! — възбудено извика младежът. — Новината се разпространи с бързината на светкавица!

— Мисля, че моят материал свърши тая работа — гордо заяви Смитбек.

— Не искам да те разочаровам, но материалът ти излезе едва преди половин час — поклати глава Козински. — Просто шефовете закъсняха да предупредят полицията. Слухът тръгна по служебните канали, някъде в късния следобед. Нали знаеш — отворените брокерски линии на борсата, „Куотрон“, ЛЕКСИС и всички останали. Както се вижда момчетата от централните части здравата са захапали въдицата на оная Уишър и смятат, че тя ще реши баровските им

проблеми. — На лицето му се появи презрителна гримаса. — Тук нещата вече не опират само до престъпността. Не ме питай как се е получило, но из околните кръчми се говори, че мадамата е два пъти попечена от кмета. Всички са на мнение, че тя е в състояние да ореже социалните програми, да разгони скитниците, да постави в Белия дом представител на Републиканската партия и да върне „Доджърс“ в Бруклин. При това веднага и от раз!

Смитбек се огледа.

— Не съм допускал, че на този свят има толкова много писарушки, а явно половината от тях са се натикали в Манхатън! — изръмжа той.

— Всички си мислят, че на Уолстрийт се трудят ретроградни юпита с безлични костюми, които имат средно по две и половина деца на глава от населението, къща в предградията и скучно до смърт всекидневие — отново сбърчи нос Козински. — Но забравят, че лъскавата фасада си има и заден двор: търгаши на полулегална информация, пласъори на ценни книжа, лихвари, перачи на пари и какви ли още не. Пък и вече не става дума само за Уолстрийт. В системата участват всякакви мрежи, пейджъри, джиесеми и тем подобни, което обяснява защо на купона се появяват и всичките дребни чиновници от банките и застрахователните компании.

Смитбек успя да зърне госпожа Уишър, която се беше изправила далеч отпред, сред гора от хора. Сбогува се набързо с Козински и си запробива път към нея. Жената стоеше под величествената сянка на „Бъргдорф Гудман“, в компанията на католически свещеник, протестантски проповедник и равин, а пред нея се издигаше еднометрова купчина цветя и визитни картички. На крачка встрани стърчеше кльощав младеж с дълга коса, облечен в раиран костюм и дебели виолетови чорапи. Смитбек го позна по печалното изражение на лицето с черти на уморено куче: беше Вискънт Адер, гаджето на Памела Уишър. С прибрана коса и без никакъв грим, самата госпожа Уишър излъчваше сдържаност и достойнство. Тази жена е роден лидер, помисли си Смитбек, докато включваше репортерския си касетофон.

Дамата остана известно време неподвижна, с леко наведена глава. След това вдигна безжичния микрофон в ръката си и драматично се прокашля.

— Граждани на Ню Йорк!

Тълпата утихна, а Смитбек се стресна от силата на гласа ѝ. Бърз поглед наоколо му даде отговора: сред хората бяха разпръснати неколцина мъже с портативни високоговорители, окачени на дълги метални прътове. Явно госпожа Уишър и щабът ѝ бяха помислили за всичко, въпреки желанието им да придадат спонтанен вид на обществената си изява. Когато тишината стана пълна, тя понижи глас и добави:

— Тук сме, за да почетем паметта на Мери-Ан Капилети, отвлечена и застреляна на 14 март тази година. Да се помолим за нея.

В далечината се включиха полицейски мегафони, подканящи тълпата да се разпръсне. Пристигналите конни представители на реда с неудоволствие установиха, че множеството е прекалено голямо, за да бъде овладяно от тях, а конете им уплашено пръхтяха. Смитбек беше наясно, че госпожа Уишър умишлено не беше поискала разрешение за тази демонстрация, целта ѝ бе да изненада и обърка градската управа. Но Козински беше прав — частните информационни канали се бяха оказали предостатъчни за събирането на огромен брой демонстранти, заобикаляйки медиите, силите на реда и местната власт. И вече беше късно за някаква реакция от тяхна страна.

— Отдавна отмина времето, когато децата се разхождаха свободно по улиците на Ню Йорк — продължи госпожа Уишър. — Днес дори възрастните се страхуват да го правят. Ние избягваме улиците, не посещаваме парковете, боим се да използваме метрото...

Ловката пауза след последните думи накара тълпата да зашуми. Никой не беше забравил неотдавнашното клане в тунелите под града. Въпреки дълбокото си убеждение, че госпожа Уишър никога не е виждала как изглежда метрото отвътре, Смитбек се присъедини към недоволния ропот.

— Довечера! — внезапно извиси глас ораторката и огледа тълпата с блеснали очи. — Довечера всичко ще се промени! На първо време ще си върнем Сентрал Парк! Точно в полунощ ще се съберем на Широката поляна и ще покажем на всички, че не ни е страх!

Тълпата нададе тържествуващ рев и Смитбек изпита чувството, че децибелите ще смачкат гръдния му кош. Изключи касетофона и го пхна в джоба си. Беше безполезен при този невъобразим шум, а и той едва ли щеше да забрави подробностите от събитието. Беше сигурен,

че представителите на медиите — локални и национални, вече са тук, но единствено той — Бил Смитбек, имаше изключителните права за интервю с Анет Уишър, само той разполагаше с информация за предстоящия поход. В появилото се преди броени минути на пазара извънредно следобедно издание на „Поуст“ беше публикувана карта с маршрута на демонстрантите, върху която бяха отбелязани всички точки на бдение в памет на невинните жертви. Видя вестника в ръцете на мнозина от участниците в митинга, сърцето му се изпълни с гордост. Козински знаеше само част от истината, защото именно той, Смитбек, беше играл активна роля за популяризирането на събитието. Тиражът без съмнение ще удари тавана, като при това ще приобщи най-благогатния сегмент читатели — солидните и влиятелни хора, които обикновено четат „Таймс“, но днес ще разгърнат „Поуст“ заедно с обикновената му публика от трудови хора. А онзи задник Хариман нека се чуди как да обясни това странно явление на мухлясалия си главен редактор.

Слънцето потъна зад кулите и шпиловете на Централ Парк Уест, над града бавно се спусна пелената на топлата лятна вечер. Госпожа Уишър запали малка свещ и направи знак на духовниците да сторят същото.

— Приятели! — отново извика тя и вдигна свещта над главата си. — Нека нашите малки пламъчета и тихи гласове се превърнат в огромна клада и гръмотевичен вик! Ние имаме само една цел и тя не може да бъде нито пренебрегната, нито омаловажена: Да си върнем този град!

Тълпата нададе неистов рев и се люшна след госпожа Уишър, която тръгна по посока на Арми Плаза. Смитбек разблъска първите редици и най-сетне успя да се включи в антуража ѝ. В следващия миг изпита странното чувство, че е попаднал в окото на ураган.

— Радвам се, че успяхте, Бил — забеляза го госпожа Уишър. Изрече тези думи спокойно и вежливо, сякаш се обръщаше към гост на следобеден чай.

— И аз се радвам! — ухили се в отговор той.

Подминаха хотел „Плаза“ и бавно навлязоха в южната част на Централ Парк. Смитбек се обърна. След тях се беше проточила дълга върволица, която се извиваше като чудовищна змия по алеите на парка. Насреща им се появиха нови две шествия, явно потеглили от Шесто и

Седмо авеню. Сред тях се открояваха благородници със синя кръв и стари пари — улегнали, посивели и изпълнени с достойнство. Но имаше и многобройни представители на младата кръв, за която беше споменал Козински: финансови брокери, банкови служители, дилъри на ценни книжа — една шумна тълпа, която пиеше, свиреше с пръсти и тръпнеше от нетърпение за екшън. Смитбек си спомни колко малко им трябваше да започнат да замерят кмета с бутилки по време на предишния митинг, в душата му помръдна безпокойство. Не беше сигурен, че ако играта загубее, госпожа Уишър ще успее да ги задържи под контрол.

Шофьорите по протежение на парка вече бяха зарязали клаксоните и любопитно зяпаха, а част от тях излизаха от колите и се присъединяваха към процесията. За сметка на това воят на клаксони откъм Кълъмбъс Съркъл продължаваше да нараства. Смитбек вдъхваше хаоса с огромна наслада, като чаша хубаво вино. В действията на тълпата има нещо изключително завладяващо, помисли си той.

Запъхтян младеж се втурна към госпожа Уишър с мобилен телефон в ръка.

— Кметът! — извика той.

Дамата тикна безжичния микрофон в чантичката си и пое телефона.

— Моля...

Гласът ѝ беше хладен, крачката — равномерна. Послуша известно време, после поклати глава:

— Съжалявам, че мислите така. Но времето на разрешителните, отдавна отмина. Вие май не разбирате, че градът е в извънредно положение — нещо, върху което ви обръщаме внимание от доста време насам. Това е последният ви шанс да възстановите спокойствието по улиците. — Нова пауза. Госпожа Уишър притисна с длан свободното си ухо, за да изолира грохота на тълпата. — Съжалявам, че демонстрацията затруднява действията на вашата полиция, но от друга страна ми е приятно да чуя, че нейният директор е поставил начало на някаква конкретна операция. Все пак ще ви зададем един въпрос: къде бяха вашите полицаи, когато убиха моята Памела? Къде беше вашият... — Послуша за момент, после нетърпеливо добави: — Не! Твърдо и категорично. Този град се

задушава от престъпност, а вие заплашвате със санкции *мен*, така ли? Имате ли нещо друго да кажете? В такъв случай затварям, защото ние тук си имаме работа!

Подаде телефона на младежа и лаконично нареди:

— Ако пак се обади, кажете му, че съм заета.

После се обърна към Смитбек и плъзна ръка в неговата.

— Предстои да спрем на лобното място на дъщеря ми, Бил — прошепна тя. — Вероятно ще имам нужда от вашата подкрепа...

Смитбек навлажни устните си с език.

— Разбира се, госпожо.

Дагоста последва Марго по някакъв пращен и зле осветен коридор в приземната част на музея. Отдавна затворено като изложбена площ, пространството тук се използваше за допълнителен склад за изобилието образци от бозайници. Покрай двете стени на тясното помещение се точеха всевъзможни препарирани животни, замръзнали в поза на нападение или отбрана. Огромна мечка гризли с вдигнати лапи и остри нокти за малко не закачи якето на Дагоста. Той механично прибра ръце към тялото си, за да избегне докосването и до други прашасали експонати.

Завиха зад близкия ъгъл и се озоваха в задънен коридор, запълнен от туловището на препариран слон с многократно зашивана и поправяна сива кожа, която се държеше на скелета му сякаш по чудо. Под издутия му корем се виждаше двойната врата на товарен асансьор.

— Ще се наложи да побързаме — подхвърли той, докато Марго натискаше бутона. — В дирекцията тече мобилизация, сякаш се готвят за десант в Нормандия. На всичкото отгоре в района на Пето авеню се провежда някакъв неразрешен митинг на движението „Да си върнем града“.

Надуши позната миризма, сякаш се беше озовал на някое от обичайните за лятото местопрестъпления.

— В дъното се намира препараторската лаборатория — поясни Марго, забелязала как бърчи нос. — Вероятно работят.

— Ясно — кимна той и вдигна поглед към слона. — Къде са му бивните?

— Това е Джъмбо, прочутият актьор в пътуващия цирк на Ф. Т. Бърнам. В Онтарио го блъснал товарен влак и му строшил бивните. Бърнам смлял парчетата, полял ги с желатин и ги сервирал като мезе на помена на Джъмбо.

— Умно — кимна Дагоста и ухапа една пура. При такава воня едва ли някой би се оплакал от малко цигарен дим.

— Съжалявам, но тук не се пуши — неловко се усмихна Марго. — Съществува опасност от натрупване на метан.

Дагоста прибра пурата в момента, в който асансьорът пристигна. Метан, значи. В главата му се появиха неприятни асоциации.

Излязоха в задушен коридор, задръстен от огромни сандъци, над които минаваха тръбите на отоплението. Капакът на един от сандъците беше отместен и отвътре стърчеше заоблена почерняла кост с размерите на едногодишно дръвче. Трябва да е от динозавър, помисли си Дагоста и направи опит да прогони напрежението, което го обзе. Спомените от последното пребиваване на това място все още бяха прекалено ярки в съзнанието му.

— Тествахме веществото върху няколко различни организма — подхвърли Марго и отвори вратата на лабораторията, чиито ярки неонов светлини рязко контрастираха с полутъмния коридор. Жена в бяла престилка се беше навела над осцилоскопа в дъното. — Опитни мишки, бактерии ешерихия коли, синьо-зелено алгае и известно количество едноклетъчни. Това тук са мишките...

Дагоста механично погледна към малката ниша и стреснато отскочи назад.

— Господи Исусе!

Край облицованата с бели плочки стена бяха струпани няколко окървавени клетки. Вътре имаше изкормени и обезобразени до неузнаваемост миши тела.

— Както забелязваш, оцеляла е само една от четирите мишки, затворени във всяка клетка — отбеляза Марго, направила крачка към нишата.

— Защо не сте ги разделили?

— Целта на експеримента беше да ги оставим заедно — хвърли му бегъл поглед младата жена. — Искях да изследвам поведенческите и физическите им промени именно в тези условия.

— Но нещата явно са излезли от контрол — подхвърли Дагоста.

— Така е — потвърди Марго. — Като приеха известни количества от растението на Мбвун, всички се заразиха с реовируса. Което е крайно необичайно, защото човешките вируси по принцип са безвредни за мишките, които имат много силна имунна система. А сега гледай внимателно... — Пристъпи към най-горната клетка и се наведе над нея. Оцелялото животинче изсъска и се стрелна напред. Дългите жълтеникави резци яростно се впиха в предпазната мрежа.

— Очарователно, няма що — промърмори Дагоста. — Значи са се били до смърт, а?

Марго кимна.

— Но най-странното е, че след тази жестока битка победителката беше полумъртва, след което раните ѝ зараснаха с изненадваща бързина. Абсолютно същата ситуация се наблюдава и в останалите клетки. Май ще се окаже, че заедно с другите си необичайни характеристики това растение притежава и мощни лечебни свойства. Опитните животни изпитват силно раздразнение от светлината — един факт, който ни беше предварително известен. Джен остави една лампа да свети през нощта и това се оказа достатъчно, за да ликвидира цялата ни колония от едноклетъчни.

Замълча за момент, загледана в клетките, после добави:

— Искам да ти покажа и още нещо. Джен, би ли дошла за малко?

С помощта на лаборантката Марго вкара разделителна стена в най-горната клетка, изолира агресивната мишка и събра с дълга пинцета останките на мъртвите ѝ другарки.

— Да хвърлим едно око — каза тя и отнесе легенчето при стереоувеличителя на главната лабораторна маса. Избра една глава, отдели кожата от черепа и го постави под окулярите. Същото стори и с прешлените на гръбначния стълб. — На пръв поглед всичко изглежда нормално. Ако изключим ярко изразената регенеративност, останалите промени са повече поведенчески, отколкото морфологични. Разбира се, това може да се твърди само по отношение на *този* вид. Рано е да са правят каквито и да било категорични изводи, но по всичко личи, че Кавакита е успял да „опитоми“ това странно растение.

— След като вече е станало късно — отбеляза Дагоста.

— Именно това ме учудва. Явно е погълнал някакви количества, преди да стигне до откритието си. Но защо е поел риска да го изпитва върху себе си? Това не е в стила му. Няма как да не си е давал сметка, че дори и след тестове върху хора, пак няма да получи окончателни резултати.

— Самонадеяност — предположи Дагоста.

— Никой не е толкова самонадеян, че да се постави в положението на опитно свинче — поклати глава Марго. — Кавакита беше опитен професионалист, чиято прецизност стигаше до маниакалност. Нещата просто не се връзват.

— Пристрастяването се простира навсякъде, дори върху хора, за които никой не би допуснал такова нещо — каза Дагоста. — Бил съм свидетел на много случаи с лекари, медицински сестри, а дори и полицаи.

— Може — въздъхна младата жена, ала съмнението в гласа ѝ остана. — Но да вървим нататък. Това тук са бактериите и едноклетъчните, които също заразихме с реовируса. Получи се нещо много странно: всички реагираха негативно — амеби, парамеции, ротатории... С изключение на ей това тук... — Отвори вратичката на един инкубатор, в който имаше цяла редица стъкълца за посевка, покрити с пихтиесто вещество с пурпурен цвят. В средата на всяко стъкълце лъщеше сребристо кръгче с размер на дребна монета. Именно тези кръгчета бяха колонии едноклетъчни организми. Извади едно стъкълце и добави: — Това е *V. meresgerii* — едноклетъчен организъм, който живее в океана — обикновено в плитките води, върху планктон и водорасли, които са основната му храна. Предпочитам да работя с него, защото е податлив, предсказуем и изключително чувствителен към химикалите.

Плъзна примка от тънка жичка по повърхността на колонията и прехвърли материала върху лабораторното стъкло. Настрои микроскопа и направи място на Дагоста.

Той се наведе над окуляра. Отначало не различи нищо, но после забеляза голямо количество бистри и обли мехурчета, които бясно мърдаха с камшичетата си.

— Не ми се виждат много кротки и податливи — отбеляза лейтенантът.

— Обикновено са такива.

В следващия миг си даде сметка, че движенията на едноклетъчните нямат нищо общо с хаоса, а напротив — абсолютно целенасочени са. На практика миниатюрните организми водеха битка на живот и смърт, пробиваха външната мембрана на противника и проникваха в него.

— Не каза ли, че се хранят с планктон?

— Ще повтора предишния си отговор: обикновено да... — Марго задържа погледа си върху лицето му: — Зловещичко, а?

— Доста — промърмори Дагоста и побърза да се отдръпне от микроскопа. С изненада установи, че му се гади от агресивността от

тези низши създания.

— Помислих, че трябва да го видиш, защото ако колегите ти са решили... — Младата жена изведнъж замълча и напрегнато се залепи за прибора.

— Какво има? — попита Дагоста.

Изтече цяла минута в мълчание, после Марго вдигна глава и промърмори:

— Странно, много странно... — Обърна се към лаборантката и добави: — Джен, я им капни малко еозинофил. А след това им пусни радиоактивните маркери, за да разберем кои са първите заселници...

Направи знак на лейтенанта да почака и се зае с подготовката на микроскопските слайдове. Накрая колонията легна под окуляра, а Марго се надвеси над него и сякаш заспа. В един момент се изправи, нахвърли някакви бележки и отново се залепи за микроскопа, броейки тихичко под нос.

— Продължителността на живота на тези едноклетъчни е около шестнадесет часа, но тук са вече тридесет и шест и въпреки това са живи и здрави — озадачено рече тя. — При температура от тридесет и седем градуса *V. meresgerii* се делят на всеки осем часа, което означава... — хвърли поглед към диференциалното уравнение в бележника си, — че след тридесет и шест часа би трябвало да има между седем и девет мъртви клетки на всяка жива...

— Е, и?

— От направените сметки излиза, че това съотношение е наполовина по-ниско.

— Което означава?

— Което означава, че споменатото едноклетъчно или се дели на по-големи интервали, или...

Замълча, отново се залепи за прибора и Дагоста долови за втори път тихото ѝ броене.

— Интервалите на делене са нормални — изправи се бавно тя.

— Което означава? — отново попита Дагоста и механично опипа пурата в джоба си.

— Означава, че живеят с петдесет процента по-дълго.

Лейтенантът втренчено я погледна.

— Ето го мотивът на Кавакита! — тихо промълви той.

На вратата се почука, после, още преди някой да реагира, на прага се изправи Пендъргаст, издокаран в безупречен черен костюм. Свидетелство за подземната му експедиция беше малък белег над лявата вежда и леката умора, изписана върху видимо отслабналото му лице.

— Пендъргаст! — възкликна Дагоста. — Най-последно!

— Здравейте. Очаквах да те намеря именно тук, Винсът. Съжалявам, че се забавих, но малката ми екскурзия се оказа по-трудна от очакваното. Бих могъл да те запозная с перипетиите си половин час по-рано, но душът и преобличането бяха просто наложителни.

— Какви перипетии? — погледна го с интерес Марго. — Да не би да сте ги срещнали?!

— Срещнах ги — кимна Пендъргаст. — Видях и много други неща. Но нека по-напред да чуя какво става на повърхността. Вече научих за клането в метрото, видях и армията в сини униформи, която очевидно се готви за масирана атака. Но сигурно има още много неща, които съм пропуснал.

Без да губят повече време, Марго и Дагоста му разказаха за същинските качества на „гланца“, за Уитльси и Кавакита, за предстоящото наводняване на тунелите „Астор“. Агентът слушаше внимателно и наруши мълчанието си само за да зададе няколко въпроса, свързани с експериментите на Марго.

— Много увлекателно — отбеляза той след края на разказа. — Увлекателно и доста тревожно. — Седна до работната маса и кръстоса крак върху крак. — Откривам обезпокоителни сходства с резултатите от собственото ми разследване. Долу съществува, нещо като сборен пункт, дълбоко в тунелите „Астор“. Намира се сред останките на тъй наречения Кристален павилион, който на практика е частна гара, изградена под някогашния хотел „Никърбокър“. Там открих едно доста любопитно съоръжение: колиба, изградена от човешки черепи. Всички следи от хора водят към нея. Във вътрешността ѝ има нещо като жертвен олтар, върху който открих доста странни предмети. Едно от съществата изскочи от мрака в момента, в който оглеждах вътрешността на колибата.

— Как изглеждаше? — бързо попита Марго.

— Трудно ми е да го опиша — сбърчи вежди Пендъргаст. — Нямахме как да се приближава да него, а при по-голямо разстояние

приборът за нощно виждане губи контраст. Но определено прилича на човек. Само походката му... Как да кажа, в нея има нещо особено... — Агентът замълча, търсейки точните думи — нещо нехарактерно за него: — Тичаше с някакво особено приклякване, а към гърдите си притискаше нещо, което очевидно искаше да остави в колибата. Заслепих го с прожектора и стрелях, но ярката светлина блокира прибора ми, а когато отново можех да виждам, от съществуването нямаше и помен.

— Улучи ли го? — попита Дагоста.

— Мисля, че да. Видях кръв по земята, но положението беше такова, че ми се прииска да се връщам горе. — Извърна се към Марго и леко повдигна вежди: — Предполагам, че съществуват същества с различна степен на деформираност. Но три техни качества са сигурни: те са изключително бързи, виждат на тъмно и са крайно агресивни.

— На всичкото отгоре живеят в тунелите „Астор“ и употребяват „Гланц“! — потръпна Марго. — А след смъртта на Кавакита навярно са подивели от липсата на субстанцията.

— Май е точно така — съгласи се Пендъргаст.

— Навярно Кавакита е продавал своята дрога именно в колибата, която описахте — добави младата жена. — Поне към края, когато нещата вече са излизали от контрол. Но всичко това прилича на някакъв ритуал.

— Точно така — кимна Пендъргаст. — Над входа на колибата има три японски йероглифа, които се превеждат горе-долу така: „Почитай асиметрията“. Това е един от изразите, които се свързват с японската чайна.

— Чайна ли? — сбърчи вежди Дагоста.

— Отначало и аз си зададох същия въпрос, но като помислих малко, започнах да разбирам какво е направил Кавакита. Около колибата имаше каменни късове с различна големина, явно части от стъпала. Японците наричат такива камъни *роджи*. Те, заедно с липсата на украса и недовършения вид на храма, са част от традиционната чайна церемония.

— Предлагал е растението под формата на запарка, като чай — досети се Марго. — Но защо си е правил труда... — Замълча за миг. — Освен ако самата церемония...

— И аз стигнах до подобно заключение — кимна Пендъргаст. — Било му е все по-трудно да контролира паството си. В един момент е разбрал, че няма смисъл да продава дрогата, достатъчно е просто да я доставя. Той е също така и антрополог, познавал е много добре властта и покорството, които носят церемониалните ритуали.

— И по тази причина изгражда церемония на доставянето — добави Марго. — Шаманите в примитивните общности прибегват до такива ритуали, за да поддържат реда и да укрепват властта си.

— И тъй, нашият човек укрепва своята власт с чайната церемония — заключи Пендъргаст. — Никога няма да разберем дали е вярвал в нейната святост, но според мен става въпрос за поредния му циничен жест — най-вече заради другите му заемки. Нали помните обгорените останки от журнала, който открихте в лабораторията му?

— Даже си ги нося — отвърна Дагоста и извади бележника си.

— Ето — пое го от ръцете му Пендъргаст. — „Зелен облак“, „Барут“, „Лотосово сърце“. Това са доста редки разновидности на зеления чай. Ами този „Торолюбив син крак“? Нещо да ви говори, доктор Грийн?

— Не, въпреки че би трябвало — въздъхна младата жена.

— Става въпрос не за една, а за две субстанции — тънко се усмихна Пендъргаст. — Които обитателите на Маршрут 666 положително биха определили като гъби...

— Ами да! — щракна с пръсти Марго. — *Caerulipes* и *sorghophilia*.

— Е, сега вече напълно ме объркахте — призна Дагоста.

— Синьопънчестата *caerulipes* и торната *sorghophilia* — обясни Марго, като се извърна към лейтенанта. — Две от най-халюциногенните гъби на света.

— И онова другото, високан — продължи Пендъргаст. — Ако не ме лъже паметта, това е особено питие, използвано от някои индиански племена при ритуалите за встъпване в пълнолетие. Съдържа голямо количество скополамин, или „тревата на Джимсън“. Изключително опасен халюциноген, който предизвиква дълбока наркоза.

— Лекарствен списък? — попита Дагоста.

— Вероятно. Изглежда Кавакита е искал да модифицира отварата, та да укроти донякъде хората си.

— Ако всичко това е вярно и Грег наистина е искал да държи наркоманите под контрол, защо му е трябвало да изгражда светилището си от черепи? — попита Марго. — Според мен подобно съоръжение би имало тъкмо обратен ефект.

— Така е — съгласи се Пендъргаст. — От мозайката все още липсват много части.

— Колиба от черепи — замислено промълви Марго. — Знаете ли, чувала съм за подобно нещо и по-рано. Мисля, че се споменава в дневника на Уитлъси.

— Наистина ли? — изпитателно я погледна Пендъргаст. — Това е интересно.

— Дайте да проверим в архива. Можем да използваме компютъра в моя кабинет.

* * *

Лъчите на късното следобедно слънце в единствения прозорец на тесния кабинет позлатяваха книги и документи. Марго седна пред бюрото и придърпа клавиатурата.

— Миналата година получихме дарение, благодарение на което музеят прехвърли цялата си документация на електронни носители. Ако имаме късмет, вероятно ще открием и дневника...

Введе в търсачката три думи: *Уитлъси, колиба и черепи*. На екрана се появи един самотен документ. Марго бързо го отвори и насочи курсора към предпоследния запис. Докато четеше текста — хладно безразличен върху компютърния дисплей, в съзнанието ѝ изплуваха картини от събитията, случили се преди година и половина: намира се в един затъмнен кабинет на музея и наднича през рамото на Бил Смитбек, разлистил мухлясала тетрадка.

... Крокър, Карлос и аз продължихме напред. Но спряхме почти веднага, защото се наложи да преопаковаме сандъка заради някаква стъклена мостри, която се беше счупила. Докато аз се занимавах с това, Крокър тръгна по някаква пътечка и стигна до малка полянка с полусрутена

колиба по средата. Тя сякаш бе изградена изцяло от човешки черепи и заобиколена с ограда от забити в земята бедрени кости. В тила на всеки череп имаше грозна дупка с назъбени краища. В колибата се издигаше малък жертвен олтар, също направен от бедрени кости с увиснали по тях кожи и сухожилия. Отгоре намерихме скулптурата и някакви парчета дърво със странна резба по тях.

Но нека не изпреварваме събитията. Докато отваряхме сандъка за чантата с инструментите, отнякъде изскочи възрастна туземка, която със залитане се насочи към сандъка, а от устата ѝ излитаха диви крясъци. Не мога да кажа дали беше болна или пияна...

— Мисля, че това е достатъчно — каза Марго малко по-рязко, отколкото би желала, екранът се опразни. Само това ѝ липсваше: нови спомени за съдържанието на онзи кошмарен сандък.

— Твърде любопитно — обади се Пендъргаст. — Може би е време да направим рекапитулация. — Замълча за миг, след което започна да прегъва един след друг тънките си пръсти: — Кавакита синтезира опиат, известен с названието „Гланц“, изпробва го върху други и после сам поема модифициран вариант от него. Нещастните деформирани потребители започват да се притесняват от светлина и потъват в глъбините на тунелите. Подивели от наркотичен глад, те започват да избиват подземното население. След смъртта на Кавакита и пълното изчерпване на дрогата нападенията им рязко зачестяват.

— Известен ни е и личният мотив на Кавакита да приема веществото — допълни Марго. — Препаратът явно притежава свойството да ускорява рязко органичната регенерация и дори да увеличава продължителността на живота. Подземните същества са приели по-раншна версия на този химикал. Изглежда е продължил да го усъвършенства и след като е започнал сам да го взема. Опитните организми в моята лаборатория изобщо не показват морфологични изменения. Но и най-последните образци от веществото имат негативен ефект: видяхме колко агресивни и склонни към убийство стават мишките, а дори и едноклетъчните.

— Дотук добре, но три въпроса все още чакат отговор — намеси се Дагоста.

Двамата го погледнаха.

— Първо, защо са го убили? Струва ми се, че именно това се е случило.

— Може би са станали неуправляеми — предположи Пендъргаст.

— Или пък са започнали да виждат в негово лице причината за всички свои беди — добави Марго. — А може би е имало борба за власт между него и някой от тях. Помните ли какво пише в дневника си? „Другият става все по-нетърпелив“.

— Второ, защо споменава в същия дневник оня хербицид тиоксин? Това с нищо не се връзва. Или пък витамин D? Нали казахте, че точно него е синтезирал?

— Да не забравяме думата „необратим“, записана в дневника — каза Пендъргаст. — Може би най-накрая е разбрал, че вече не може да върне нещата назад.

— Вероятно тъкмо това е причина за отчаянието, което струи от записките му — отбеляза Марго. — Явно е насочил всичките си усилия към пречистването на препарата, но в хода на работата е пренебрегнал новите странични ефекти върху психиката.

— Трето и последно — продължи Дагоста. — Защо, по дяволите, е възпроизвел онази колиба от черепи, за която споменава в дневника си Уитльси?

Възцари се дълго мълчание.

— Прав си, Винсънт — пръв го наруши Пендъргаст. — Лично аз не мога да проумея предназначението на тази колиба. Както и на металните предмети, които намерих върху жертвеника. — Бръкна в джоба си и постави няколко дребни неща върху бюрото на Марго. Дагоста мигом ги взе в ръка и започна да ги оглежда.

— Не са ли просто боклуци?

— Бяха подредени грижливо — поклати глава Пендъргаст. — Дори с любов... Като мощите в някоя мощехранителница.

— В какво?

— Мощехранителница. Къде се съхраняват свещени реликви или ритуални предмети.

— Тези тук не ми изглеждат като реликви — поклати глава лейтенантът. — Приличат ми по-скоро на части от разглобено арматурно табло. Или някакъв друг уред. — Обърна се към Марго и подхвърли: — Някакви идеи, докторе?

Младата жена стана от мястото си и пристъпи към масата. Взе едно от парчетата, разгледа го внимателно и пак го остави.

— Може да е всичко — промърмори тя и вдигна някаква тубичка с нанизан гумен маркуч в единия край.

— Наистина всичко — съгласи се Пендъргаст. — Но, доктор Грийн, аз имам предчувствието, че ключът на цялата загадка се крие именно в естеството на тези предмети и причините, поради които бяха така грижливо подредени върху жертвеника на тридесет етажа под Ню Йорк...

Хейуърд праметна през рамо торбата с бойното снаряжение, пристегна лентата на лампата около главата си и погледна към тълпата тъмносини униформи, която се блъскаше към долното ниво на станцията при Петдесет и девета улица. Трябваше да открие Пети отряд под ръководството на някой си лейтенант Милър, но бъркотията наоколо беше невъобразима — всеки търсеше някого и в крайна сметка никой никого не намираше.

Забеляза появата на началника на полицията Хорлокър, който току-що беше приключил с последния инструктаж на отрядите, събрали се в станцията на Осемдесет и първа. Той зае позиция в края на перона, редом с началника на оперативния отдел Джек Мастърс — слаб и висок мъж с кисела физиономия, който размахваше дългите си ръце пред група лейтенанти с вдигнати пред лицата си планшети. До него Хорлокър важно кимаше и от време на време потупваше по нечий планшет с тънката си показалка, сякаш взета назаем от британски военачалник от Първата световна война. Минута по-късно той освободи офицерите си, а Мастърс грабна един мегафон.

— Внимание! — излая с дрезгав глас той. — Събраха ли се всички отряди?

Хейуърд имаше чувството, че се завръща в скаутските си години. Разнесе се неясен ропот, който по всяка вероятност означаваше „не“.

— В такъв случай, Първи отряд пред мен! — заповяда Мастърс и посочи с пръст площадката пред краката си. — Втори отряд да се строи на нивото на изхода към града! — След това продължи да подрежда малката армия върху просторния перон. Хейуърд се насочи към сборния пункт на Пети отряд. Завари лейтенант Милър с планшет в ръце, върху скицата участъкът, за който отговаряше, беше зацрихован със сини линии. Маскировъчният му комбинезон беше светлосив и въпреки широката си кройка не можеше да скрие изобилието от плът, най-вече около кръста.

— Никакви геройства, никакви конфронтации! — обърна се към подчинените си той. — Обикновена акция на пътната полиция, ясно ли е? Ако се натъкнете на съпротива, имате си маски, имате си и сълзотворен газ. Покажете им, че не си поплювате. Не очаквам нищо сериозно. Свършете си работата като хората и след един час сме въвн.

Хейуърд понечи да се обади, но прехапа устни. Много ѝ се искаше да отбележи, че употребата на сълзотворен газ в тунелите крие известни рискове. Преди години, когато транспортната полиция още беше самостоятелна, някакво началство заповяда да се използва газ при евентуални безредици в метрото, но всички низши чинове се възпротивиха като един. Сълзотворният газ е достатъчно опасен дори на открито, но под земята е направо смъртоносен. Мимоходом отбеляза, че нейния взвод ще покрива най-дълбоката част от централния тунел и съпътстващите го сервизни съоръжения — точно под гарата „Калъмбъс Съркъл“.

Милър се завъртя и тъмните очила на врата му се разлюляха.

— Помнете, че повечето от тия къртици са сгазили лука по един или друг начин, други са оглупели от пиене. Така че проявете малко твърдост и те бързо ще клекнат. Просто ги подкарайте нагоре като стадо, ако разбирате какво имам предвид. Тръгнат ли един път, останалото е лесно. Докарайте ги на това място. Тук е сборният пункт за отряди с номера от втори до шести. Събираме се тук, а след това извеждаме къртиците през изхода, който води към парка.

— Лейтенант Милър — не се сдържа Хейуърд.

Мъжът бавно се завъртя.

— Прочиствала съм доста от тези тунели и познавам обитателите им. Те изобщо няма да ви се подчинят толкова лесно, колкото си представяте.

Очите на Милър се разшириха, сякаш я виждаше за пръв път.

— Ти ли си ги прочиствала?! — възкликна той.

— Да, сър — отвърна Хейуърд и реши, че ще скрита в топките всеки следващ, който ѝ зададе този въпрос.

— Мили Боже! — поклати глава дебелият лейтенант.

Настъпи тишина, част от ченгетата се обърнаха да я разгледат.

— Други от транспортна? — викна Милър и се огледа. Чернокож полицай вдигна ръка. Беше висок и едър, огромен като танк.

— Име? — попита Милър.

— Карлин — провлече тежкоатлетът.

— Други? — отново попита Милър.

Тишина.

— Добре.

— Ние от бившата транспортна познаваме тия тунели — меко каза гигантът. — Жалко, че за тоя пикник не събраха повечко от нас, сър.

— Карлин ли беше? — остро го изгледа Милър. — Имаш газ, имаш палка, имаш и пищов. Следователно нямаш причини да се подмокряш. А когато изпитам нужда от твоето мнение, сам ще го поискам. — Очите му пробягаха по множеството: — Мисля, че тук се е събрал твърде много пълнеж. За такива задачи са най-подходящи малки елитни отряди, но началството е решило друго.

Хейуърд се огледа. По приблизителната ѝ преценка на перона имаше някъде около стотина полицаи.

— Само под Калъмбъс Съркъл има най-малко триста скитници — равнодушно отбеляза тя.

— Нима? И кога ги броихте за последен път? — поинтересува се Милър.

Хейуърд замълча.

— Във всяка група има по някой такъв — каза неизвестно на кого лейтенантът. — Чувайте сега. Това е тактическа операция и ние трябва стриктно да се придържаме към заповедите. Ясно ли е?

Неколцина кимнаха в отговор. Карлин улови погледа на Хейуърд и извъртя очи.

— Добре, а сега се разделете на двойки — заповяда с висок глас лейтенантът и разгъна една карта.

Хейуърд се извърна към Карлин и получи одобрителното му кимане.

— Как е работата? — попита той. Първоначалното впечатление за излишък от килограми лъжеше. Мъжът насреца ѝ просто имаше конструкция на тежкоатлет — изключително як, но без грам тлъстина по себе си. — В кой район беше преди сливането?

— Тунелите под гара „Пен“, казвам се Хейуърд.

С крайчеца на окото си забеляза презрителната гримаса на Милър: Карлин и дребната мадама, хубав екип, няма що!

— А бе, това си е мъжка работа — подхвърли лейтенантът, вперил очи в лицето ѝ. — Човек не знае кога нещата могат да загрубеят. Не се притеснявайте, ако случайно...

— Сержант Карлин е мъж за двама — прекъсна го Хейуърд и хвърли изразителен поглед към шкембето му.

Няколко души избухнаха в смях, а Милър се намръщи.

— Ще гледам да ви намеря работа някъде в тила! — мрачно изръмжа той.

В този момент над множеството се разнесе лаещият глас на директора Хорлокър, усилен многократно от мегафона.

— Служители на закона! Разполагаме с по-малко от четири часа, за да изчистим от скитници тунелите под и около Сентрал Парк. Имайте предвид, че точно в полунощ от Големия резервоар ще бъдат източени милиони литри вода, които ще наводнят канализацията. Течението ще бъде поставено под прецизен контрол, но не можем да гарантираме, че някой и друг бездомник няма да попадне случайно на пътя на водния поток. Затова трябва много внимателно да си отваряте очите и да измъкнете на повърхността всички от вашия участък. Всички! Това не е никаква временна евакуация. Ще използваме тази уникална възможност, за да изринем един път завинаги дрипльовците от тези подземия. Имате своите заповеди, намирате се под командата на опитни офицери. Няма причина да не изпълните задачата и за по-кратко време.

Хората, които ще изкарате горе, ще получат храна и подслон. Ако се налага, обяснявайте им това. Пред изходите, маркирани на картите ви, ще ги чакат автобуси за приютите в Манхатън и околностите. По принцип не би трябвало да има съпротива, но ако все пак срещнете такава, действайте според заповедите си.

Очите му пробягаха по множеството, после пръстът му отново натисна бутона на мегафона.

— Колегите ви от северния участък са инструктирани и ще започнат акцията едновременно с вас. Искам да се движите в пакет. Под земята радиостанциите ви не са от голяма полза. Ще можете да разговаряте помежду си, но връзката с повърхността при всички случаи ще бъде затруднена. И така, действате в съответствие със заповедите. Дайте да свършим една добра работа!

След тази реч Хорлокър тръгна между редиците униформени, които заставаха мирно и му отдаваха чест. Някои получиха потупване по рамото, на други подхвърли усмивки и окуражителни слова. Пред Хейуърд се спря и сбърчи вежди.

— Вие бяхте Хейуърд, нали? Момичето на Дагоста.

Да, бе, как ли пък не!

— Аз работя с Дагоста, сър — каза на глас тя, тихо, но твърдо.

— Добре, добре, гледайте си работата — разсеяно промърмори шефът.

— Ако разрешите, сър... — поде Хейуърд, но някакъв офицер изскочи от тълпата и с напрегнат глас започна да докладва за ситуацията в парка. Демонстрацията станала далеч по-мощна от очакваното. Хорлокър кимна и бързо тръгна с него, а Милър й отправи предупредителен поглед.

Заобиколен от сътрудниците си, директорът на полицията бързо се насочи към изхода, а Мастърс пое мегафона от ръцете му.

— Отряди, мирно! — изрева с дрезгав глас той. — По местонаправленията, ходом марш!

Милър се обърна към хората си.

— Хайде, момчета — криво се усмихна той. — Да вървим да приберем малко къртици.

Капитан Уокси излезе от старата каменна сграда на участъка при Централ Парк и с бърза крачка пое по алеята, която чезнеше в гората на север. Вляво, на крачка след него вървеше полицаят, който му придадоха от участъка, а отдясно ситнеше Стан Дъфи, главният ВиК инженер на общината. Очевидно обзет от нетърпение, той бързо ги изпревари и обърна глава.

— Хей, я по-полека — изпuffтя задъхано Уокси. — Това да не ти е маратон!

— Мразя да се мотая из парка по това време! — оплака се с писклив гласец Дъфи. — Особено пък след всичките тия убийства напоследък! Още преди половин час трябваше да сте в участъка!

— На север от Четиридесет и втора цари пълен хаос — задъхано се оправда Уокси. — Невероятно задръстване, предизвикано от онова женище Уишър, което без предупреждение е повело на поход огромна тълпа народ! — Мрачно поклати глава: — Да се чуди човек откъде се взеха толкова хора! Задръстили са целия район около южната част на Централ Парк, а на всичкото отгоре продължават да се стичат и по Пето авеню! Без разрешение, без предупреждение! Ако бях на мястото на кмета, досега да съм ги заключил всичките!

Вдясно изникна лятната естрада: огромна и пуста раковина, цялата в графити. Истински рай за всевъзможни престъпници. Дъфи й хвърли кос поглед и ускори крачка.

Не след дълго стигнаха езерото, което опираше в Ийст Драйв. Някъде отвъд него долиташе невъобразима глъчка от човешки гласове, весели подвижвания и хор от клаксони. Уокси погледна часовника си: осем и половина. По план отварянето на отводнителните шлюзове трябваше да започне в девет без четвърт. Неволно ускори крачка, тъй като времето беше малко.

Водонапорната кула на Главния резервоар стърчеше на около четиристотин метра южно от езерото. Между дърветата вече се мяркаше каменната й фасада. Над вратата светеше мъждива крушка, под която се виждаше табелата на градската служба по

водоснабдяване. Забави ход и пропусна Дъфи пред себе си. Инженерът извади връзка ключове и тежката метална врата се отвори с протяжно скърцане. Озоваха се в помещение с каменни стени, в което имаше една-две прашни работни маси и купчина стари, отдавна излезли от употреба хидрометрични прибори. В далечния край се виждаше модерен десктоп с няколко работещи монитора и периферни устройства, който изглеждаше доста странно в тази занемарена обстановка.

Дъфи старателно затвори вратата и превъртя ключа, след което бързо се насочи към компютъра. Ръката му се плъзна под масата и измъкна обемисто ръководство, което тежеше поне седем-осем килограма.

— Никога досега не съм правил подобно нещо — неспокойно промърмори той.

— Зарежи тези глупости и се залавяй за работа! — отсече Уокси.

Дъфи го дари с неприязнен поглед, понечи да каже нещо, но после се отказа и започна да прелиства дебелия наръчник. Минута по-късно седна на столчето и придърпа клавиатурата. На централния монитор се изписа серия от команди.

— Как работи това нещо? — попита Уокси и пристъпи от крак на крак. Влагата в каменното помещение моментално активира ревматизма в ставите му.

— Съвсем просто — обясни Дъфи. — Главният резервоар се пълни от естествения пад на водата. Макар че езерото изглежда доста голямо, водата в него стига на Манхатън едва за три дни. На практика изпълнява ролята на междинен резервоар, който регулира пиковите параметри на потреблението. — Пръстът му леко почука по клавиатурата. — А тази система тук е програмирана така, че да предвижда въпросните параметри и съответно да регулира притока на вода в съоръжението. Прави го с помощта на шлюзове, някои от които се намират чак в Сторм Кинг Маунтън, на сто и шейсет километра оттук. Програмата разполага с данни за потреблението през последните две десетилетия, сравнява ги със синоптичната прогноза и съответно контролира дебита.

Каменната крепост явно възвърна словоохотливостта му.

— Разбира се, понякога се получават и отклонения — продължи той. — При по-ниски стойности на потреблението компютърът отваря главния шлюз и излишъците от вода се източват през канализацията. И

обратно — при повишено потребление, системата включва допълнителни водоизточници и компенсира спада в нивото.

— Тъй ли? — отегчено подхвърли Уокси, който бързо изгуби интерес към обясненията на специалиста.

— Сега ще премина на ръчно управление — обяви все така оживено Дъфи. — Това означава блокиране на системата, която ще спре да взема автоматичните си решения. Възнамерявам да отворя главния шлюз, а това означава и включване на допълнителните водоизточници. Нивото на Главния резервоар бързо ще се повиши и той ще излее излишъка в канализационната система. Просто и елегантно решение. За изпълнението му е достатъчно да въведе няколко команди: Задавам времето — точно 12:00, определям количеството на изпуснатата вода — 7 милиона кубически метра, след което системата се връща на автоматичен режим.

— Значи резервоарът няма да се опразни, а? — попита Уокси.

— Няма, капитане — усмихна се снизходително Дъфи. — Не искаме да преминем на сух режим, нали? Повярвайте, всичко ще бъде изпълнено с минимални загуби. Нивото в резервоара ще спадне с не повече от три метра. Системата е невероятна, въпреки че е проектирана преди повече от век. Дължим това на група изключително прозорливи инженери, които са предвидили дори днешните нужди на големия град. — Усмивката бавно изчезна от лицето му. — Но въпреки това никой никога не е предприемал толкова мащабна операция като днешната. Сигурен ли сте, че наистина трябва да го направим? Отварянето на всички шлюзове едновременно... хм... Мисля, че можем да очакваме доста висока приливна вълна...

— Нали чу заповедта? — изръмжа Уокси и разтърка месестия си нос. — Действай и гледай да не сгафиш нещо.

— Няма такава опасност.

Уокси сложи ръка върху рамото му.

— Няма, разбира се. Защото ако има, още утре ще заемеш длъжността младши оператор на входящия шлюз с лайната на цял Ню Йорк, които текат към пречиствателната в устието на Хъдзън.

— Оставете заплахите капитане! — нервно се засмя Дъфи и отново зачука по клавиатурата.

Уокси закрачи напред-назад под безучастния поглед на униформеното ченге, изправено до вратата.

— За колко време ще изтече водата? — не издържа в крайна сметка той.

— За около осем минути.

— Стига бе! — зяпна Уокси. — Седем милиона кубика за осем минути!

— Доколкото съм осведомен, целта на операцията е максимално силна струя, която да наводни всички тунели под Централ Парк, нали така?

Уокси кимна.

— Това може да стане за осем минути, при стопроцентово натоварване на системата. Разбира се, за подготовка на всички хидравлични системи ще бъдат необходими около три часа, дори малко повече. После нещата са прости — изпускаме водата от Главния резервоар, след което започваме да го *пълним* отново от всички източници едновременно. По този начин нивото ще спадне минимално, но трябва да се внимава. Ако притокът рязко надвиши оттока, паркът ще се окаже наводнен, при това сериозно...

— Дано знаеш какво правиш — разтревожено го изгледа Уокси. — Искам всичко да мине гладко, според плана — *никакво забавяне, никакви наводнения!*

Тракането на клавишите заглъхна.

— Престанете да се притеснявате — погледна го Дъфи, вдигнал пръст над някакъв символ. — Забавяне няма да има, но дано не си промените решението, защото натисна ли тоя клавиш, нещата тръгват и дори Господ не може да ги спре. Нали разбирате, че...

— Натисни най-последно шибания клавиш! — нетърпеливо нареди Уокси.

Дъфи се подчини с драматичен жест и се обърна да го погледне:

— Готово. Сега само чудо може да спре потопа. Но ако случайно не знаете, чудесата в Ню Йорк отдавна са забранени.

Взрян в купчината странни никелирани предмети, част от които имаха гумени дръжки, Дагоста взе един от тях, но миг по-късно го захвърли с открито отвращение.

— По-гадни неща едва ли съм виждал! — рече. — Възможно ли е случайно да са попаднали там?

— Винсънт, мога да те уверя, че бяха подредени върху олтара изключително внимателно, като за някакво приношение — отвърна Пендъргаст, след което стана и неспокойно закрачи напред-назад. — Тревожи ме и нещо друго. В крайна сметка Кавакита отглежда онова растение в специални аквариуми. Защо им е да го убиват, а след това и *опожаряват* лабораторията му? Защо ще унищожават единствения си източник на дрога? Най-големият ужас за един наркоман е да изгуби доставчика си. Ти сам каза, че си намерил останки от запалителни вещества, което потвърждава версията, че лабораторията е била опожарена умишлено.

— Може би са започнали да си отглеждат растението някъде другаде — допусна Дагоста и несъзнателно опипа джобчето на ризата си.

— Добре де, запали — предаде се Марго.

— Наистина ли? — изгледа я невярващо лейтенантът.

Тя кимна и се усмихна.

— По-изключение, но не казвай на директорката.

— Това ще бъде нашата малка тайна — ухили се Дагоста, проби върха на пурата с някакъв молив и пристъпи към прозореца. Запали, напълни дробовете си с дим и с нескрито удоволствие го издуха по посока на Централ Парк отвъд вдигнатото стъкло.

„Ех, защо нямам порок, който да ми носи поне половината от това удоволствие“, завистливо си помисли Марго.

— Обмислих и тази възможност — продължи разсъжденията си Пендъргаст. — Внимателно се оглеждах за някаква подземна оранжерия, но не открих такава. Подобно съоръжение изисква прясна

вода и чист въздух — две неща, които са абсолютно недостъпни толкова дълбоко под земята.

Дагоста облегна лакти на перваза и изпусна нов облак дим.

— Каква бъркотия — промърмори той и кимна в южна посока. — Ако може да я види, Хорлокър сигурно ще роди няколко малки котенца!

Марго пристъпи към прозореца и погледна зеления килим на Централ Парк, сенчест и загадъчен в златните лъчи на залеза. Някъде отдясно долиташе приглушената какофония на множество клаксони, а откъм Арми Плаза се точеше многолюдна тълпа.

— Прилича ми на демонстрация — рече тя.

— Дяволски си права — кимна Дагоста. — И всичките тези хора са гласоподаватели.

— Надявам се, че колата на доктор Фрок не е попаднала в огромното задръстване — въздъхна младата жена. — Той мрази тълпите.

Погледна на север, към огромната затревена площ в центъра на парка, сред която се открояваха фонтаните „Бетезда“ и безмълвната грамада на Главния резервоар, от който точно в полунощ щеше да тръгне огромната водна маса. Сърцето ѝ се сви при мисълта за хората — „бръчкави“ или не, които щяха да попаднат в смъртоносен капан. Не можеше да приеме за нормално това решение на общинската полиция, но после пред очите ѝ изплуваха оплисканите с кръв клетки и неочакваната агресивност на кротките едноклетъчни организми. Беше наясно, че става въпрос за изключително опасна субстанция, променяща из корен поведението на живите организми, в които природата поначало е заложила съответната доза агресия. А след като е изпробвал препарата върху себе си, Кавакита е разбрал, че става въпрос за един необратим процес...

— Лично аз се радвам, че съм тук, а не долу, при тях — промърмори Дагоста и замислено дръпна от пурата си.

Марго кимна. Зад гърба ѝ Пендъргаст продължаваше да крачи напред-назад, като опипваше и разместваше предметите по масата.

На изгрев слънце онзи резервоар ще бъде по-лек с цели седем милиона кубика, помисли си тя. Очите ѝ спряха върху спокойна повърхност на езерото, алено-зеленикава в светлината на залеза.

Красива гледка, чието спокойствие влизаше в остър контраст с хаоса и шума двадесет пресечки по-нататък.

Какви глупости, сепна се тя. Кога съм виждала зелен залез?!

Обърна се и напрегна взор към водата, която бързо потъмняваше. И ги видя — яркозелени ивици, които пробягваха по повърхността и изчезваха в здрача на настъпващата вечер. В главата ѝ се промъкна мисъл, която я накара да потръпне от ужас. Прясна вода и чист въздух...

Не! Не може да бъде! Все някой трябва да го е забелязал! Но дали пък?...

Обърна се към Пендъргаст, който веднага забеляза изражението ѝ и се закова на място.

— Марго?

Не получи отговор и бавно проследи погледа ѝ, отново вперен върху мрачното туловище на резервоара. Една секунда му беше достатъчна, тялото му изведнъж се опъна като струна. Когато очите им отново се срещнаха, Марго веднага разбра, че ужасяващата мисъл е стигнала и до съзнанието на Пендъргаст.

— Да идем да хвърлим едно око — тихо предложи той.

Ограда от ниски стълбове с дебела верига между тях разделяше езерото от алеята за джогинг, която извиваше покрай него. Дагоста хвана веригата и с пъшкане и я повдигна. Марго се мушна отдолу и забърза по малката, покрита с чакъл алея. Двамата мъже я последваха към брега на езерото. Тя нагази във водата и решително се насочи към малката колония водни линии с особена форма, които ѝ бяха странно познати. Откъсна най-близката и я вдигна във въздуха. От месестите корени закапа вода.

— *Liliceae mbwunensis* — с ужас промълви младата жена.

— Значи я отглеждат направо тук, в езерото около Главния резервоар. Явно така Кавакита е възнамерявал да реши проблемите със снабдяването... Аквариумите не предлагат достатъчно площ. Той не само е синтезирал веществото, но е успял и да го хибридизира, правейки го годно за отглеждане в умерен климат.

— Ето го и вашия алтернативен източник — рече Дагоста и издуха облак дим.

Пендъргаст нагази след Марго, потопаи ръце във водата и започна да скубе мокрите цветове. Прекъснали обиколките си, няколко бегачи за здраве се скупчиха край оградата и учудено се зазяпаха в странната сцена: млада жена в лабораторна манта, едър мъжага с димяща пура между зъбите и друг — кльощав и дълъг като върлина екземпляр с руса коса и елегантен официален костюм — нагазили до кръста в питейната вода на Манхатън.

Пендъргаст вдигна дълго стебло, от което висеше полуразпукана тъмнокафява шушулка.

— Семената са готови за размножаване — тихо отбеляза той.

— Изпразването на резервоара ще прати всичко това в Хъдзън и оттам — в океана.

Последва тишина, нарушавана единствено от далечната какофония на клаксоните.

— Доктор Грийн, това нещо не може да вирее в солена вода, нали?

— Разбира се, че не. Солената вода... — Марго замълча, пронизана от ужасна мисъл, после простена: — О, Боже! Колко съм глупава!

Пендъргаст се извърна към нея с вдигнати вежди.

— Солената вода — натъртено повтори тя.

— Боя се, че не разбирам — промърмори агентът.

— *V. meresgerii* е единственият едноклетъчен организъм, който реагира на вируса — бавно заговори Марго. — Между него и другите тествани едноклетъчни има една разлика: то беше поставено в солена хранителна среда, защото по принцип живее в морето...

— И какво от това? — обърна се да я погледне и Дагоста.

— Това е обичайният начин за вирусно активиране. Към културата се добавя известно количество солен разтвор. Тук растението е в латентно състояние, тъй като средата е сравнително неблагоприятна — водата в резервоара е студена и сладка. Но когато тези семена попаднат в океана, солената вода ще активира вируса. Последиците ще са страшни, защото растението ще се разпространи в цялата екосистема.

— Приливът достига далеч нагоре по течението на Хъдзън — обади се Пендъргаст. — По цялото протежение на Манхатън.

Марго захвърли стеблото в ръцете си и се насочи към брега.

— Видяхме как въздейства това вещество върху една-едничка клетка — съкрушено промълви тя. — Но попадне ли в Световния океан, един Господ знае какви ще са последиците. Може да се стигне до пълен дисбаланс на морската екология, от която зависи хранителната верига на всички живи твари.

— Задръж, моля те — навъсено се обади Дагоста. — Океанът все пак е едно доста обширно място.

— Океанът разнася огромно количество семена от сладководни и земни растения, но никой не може да каже точно в кои от тях ще се настани вирусът, в кои животни ще проникне... — Марго поклати глава, помълча малко и добави: — Не виждам каква е разликата, ако това нещо успее да се размножи в океана или ако семената достигнат до речните устия и низините около тях.

Пендъргаст излезе от водата и праметна през рамо дългия ствол на растението.

По раменете на скъпото му сако потекоха кални струйки, процеждащи се от месестите, силно преплетени корени.

— Имаме три часа — мрачно заяви той.

ТРЕТА ЧАСТ

КОЛИБА ОТ ЧЕРЕПИ

Вероятно би било интересно, ако някой се заеме да направи разрез на подземното общество на Ню Йорк — така, както се правят геологически проучвания или се проследява хранителната верига от хищника до плячката му. Най-високо в системата са обитателите на полумрака между подземията и повърхността, на онази гранична черта между горния и долния свят, която им служи единствено за нощувка, защото тези хора обикалят безплатните кухни, службите за социално подпомагане, а понякога дори бюрата за почасова работа. След тях се нареждат скитниците с постоянен статус, за които е характерна почти патологичната привързаност към по-дълбоките нива на подземния свят и които определено предпочитат топлината на царящата в тях мръсотия пред огряната от слънчева светлина, но често пъти мразовита мръсотия на улиците. Веднага под тях — понякога и в буквалния смисъл — се нареждат престъпниците от различен калибър, които използват тунелите на метрото и железопътния транспорт като сигурни убежища и скривалища при вечното си бягство от представителите на реда и закона. А в дъното на този импровизиран разрез се спотайват онези нещастници, за които животът горе е станал прекалено сложен и прекалено болезнен. Те се навират в мрака на този свят, панически побегнали от всякакви приюти и благотворителни организации. И накрая, разбира се, идва ред на групи, които не се поддават на категоризация — закоравели престъпници, меси и обикновени луди. През последните години числеността на тези групи непрекъснато нараства, главно поради поредица

от съдебни решения, по силата на които бяха закрити голяма част от психиатричните заведения в щата.

Хората по природа са склонни към обединение в комуни, главно поради необходимостта от самоотбрана, закрила и социални контакти. Не правят изключение и бездомниците — включително онези, които обитават най-дълбоките подземия. Доброволно избрали живота в пълен мрак, те въпреки това изграждат свои общества и отделни комуни. Разбира се, когато говорим за подземното население, терминът „общество“ определено подвежда, защото той е свързан с представата за ред и подчинение на закона, докато подземните обитатели живеят в условията на хаос и пълна анархия. Съюзите, групите и общностите, които се появяват там, изчезват или преливат в други структури с неуловимата бързина на живачната капка в свободно пространство. На това място човешкият живот е кратък и обикновено ужасяващо тежък. Тук, в отсъствието на светлината, възпитанието, любезността и останалите придобивки на цивилизацията се разпадат като пепел, подхваната от вятъра.

Л. Хейуърд,
„Кастите и общности под Манхатън“
(предстояща публикация)

Хейуърд погледна навътре в изоставения тунел на метрото, където светлината на фенерчетата играеше по влажните стени като някаква забравена сигнализация. Рамото я болеше от тежестта на големия щит от прозрачен плексиглас. Отдясно усещаше увереното и вдъхващо спокойствие присъствие на полицай Карлин, който явно си знаеше работата и със сигурност му беше известно, че тук, дълбоко под земята, от самонадеяност полза няма. Къртиците искат да бъдат оставени на мира. Те ставаха нервни при вида на дори един полицай, и направо побесняваха, когато в тунелите се появяваше цял взвод, получил задачата да ги прочисти.

В челото на колоната, където се намираше и Милър, кънтяха смехове и груби закачки. Пети отряд вече беше успял да прогони две групи бездомници от горното ниво, които, едва зърнали стълпотворението от тридесетина униформи, ужасено бяха хукнали към изходите. Тази лесна победа донесе радостната възбуда, която накара Хейуърд да поклати глава. Защото сблъсъкът с истинските къртици от по-ниските нива — закоравели и непреклонни, все още предстоеше. Но в обстановката имаше нещо странно. В тунелите на метрото под Калъмбъс Съркъл би трябвало да има значително по-голям брой къртици. Свидетелство за тях бяха няколко току-що изоставени и все още димящи огнища. Най-вероятно се бяха изпокрили, което не беше чудно при врявата, която вдигаха онези отпред.

Отрядът продължаваше да напредва. От време на време спираше и Милър изпращаше малки групи за оглед на страничните ниши и напречните галерии. Участниците в тях бързо се връщаха, отегчено преметнали щитовете през рамо и подритвайки боклуците в краката си. Вонята на амоняк ставаше все по-силна, но никой не се оплакваше. Излетното настроение продължаваше да владее хората, въпреки че повечето от тях никога не се бяха спускали толкова дълбоко. Нещата ще се променят, като почнат да дишат трудно, помисли си Хейуърд.

Тунелът изведнъж свърши. Наредени в индийска нишка, полицаите се насочиха към тясната желязна стълба, която водеше към по-долното ниво. Никой нямаше представа къде точно се намира прословутият Мефисто, нито пък докъде се простират границите на царството му, наречено „Маршрут 666“ — крайната цел на похода. Но и никой не се притесняваше. „О, ще изпълзи от дупката си — самоуверено беше обявил Милър. — Ако ние не успеем, газът със сигурност ще го открие.“

Следвайки шумните и възбудени като хлапаци ченгета, Хейуърд изпита неприятното усещане, че се потапя в гореща мръсна вода. Стълбата свършваше в някакъв недовършен тунел. Покрай грубо издяланите в скалата стени се виеха стари тръби, от които капеше влага. Смеховете и закачките в челото на колоната постепенно стихнаха, заменени от шепот и притеснено мърморене.

— Внимавай къде стъпваш! — предупреди спътника си Хейуърд, и наведе лъча на фенерчето. Подът на тунела беше осеян с дупки, пробити Бог знае кога от машината за къртене на скална маса.

— Няма да е приятно, ако стъпя в някоя — кимна Карлин. С нахлупената до очите каска, главата му изглеждаше още по-голяма. Ритна едно камъче в дупката пред себе си и зачака. Някъде отдолу долетя приглушено потропване. — Поне трийсет метра — определи той. — Ако се съди по звука, отдолу трябва да има голяма пещера.

— Виж това — прошепна Хейуърд и насочи фенерчето си към прогнилите дървени тръби.

— Трябва да са поне стогодишни — рече колегата й. — Според мен...

Тя го докосна по рамото и сложи пръст на устните си. Някъде от мрака долетя тихо, но отчетливо почукване.

Откъм челото на колоната се разнесе нервен шепот. Почукването се ускори, после отново се разреди, следвайки тайнствения си ритъм.

— Хей, кой е там? — извика Милър.

Тихите звуци се обогатиха с ново, по-плътно почукване, после с второ, трето... Тунелът бавно се изпълваше със странна, вдъхваща ужас симфония.

— Какво става тук, по дяволите? — изръмжа Милър, измъкна пистолета си и го насочи напред заедно с фенерчето. — Полиция! Излезте напред!

Отговори му хор от различни по сила почуквания, в които се долавяше скрита ирония. Никой не се появи в светлината на прожекторите.

— Джоунс, Макмеън! — излая командирът на отряда. — Екипът ви да разузнае обстановката сто метра напред! — Станислоу и Фредерикс, поемете тила!

Хейуърд стоеше и чакаше. Малобройните екипи се стопиха в мрака. Няколко минути по-късно се появиха обратно с празни ръце.

— Само не ми казвайте, че там няма никой! — заплашително изръмжа Милър при безпомощното повдигане на рамене на подчинените си. — Тая шумотевица все трябва да идва от някъде!

Странната симфония започна да стихва. Накрая остана само едно, съвсем тихо и далечно почукване.

— Къртиците блъскат по тръбите — най-последно реши да се намеси Хейуърд.

— Стига, сержант! — намръщи се Милър.

Тя забеляза, че всички глави са извърнати към нея.

— Те така си общуват, сър — тихо се обади и Карлин.

Милър рязко се обърна да го погледне. Изражението му остана скрито в мрака на тунела.

— Знаят, че сме тук, и предупреждават съседите си за предстоящото нападение — добави Хейуърд.

— Ти да не си екстрасенс, сержант? — вторачи се в нея Милър.

— А вие познавате ли морзовата азбука, лейтенант? — контрира младата жена.

Милър несигурно замълча, после предизвикателно се ухили:

— Момчета, сержант Хейуърд е на мнение, че туземците готвят съпротива!

Отговори му разпокъсан и неуверен смях. Единичното почукване продължаваше.

— В такъв случай ми кажи какво си приказват в момента — саркастично подхвърли лейтенантът.

Хейуърд послуша известно време и отвърна:

— Мобилизират се.

Настъпи тежко мълчание.

— Дрън-дрън! — изръмжа най-сетне Милър, изпъна рамене и заповяда: — Разделете се по двойки и ходом марш! Достатъчно време

изгубихме!

Хейуърд отвори уста да възрази, но в същия миг се разнесе тих тътен. Един от полицаите пред нея простена, политна назад и изпусна щита си. В краката ѝ се търкулна едър, леко назъбен къс скала.

— В каре! — ревна Милър. — Вдигни щитовете!

Лъчите на прожекторите зашариха по стените и околните ниши. Карлин се приближи до ударения си колега, който се оказа Макмеън.

— Добре ли си? — загрижено го попита.

Човекът си пое въздух и кимна:

— Копелето ме прасна в корема, но жилетката свърши добра работа.

— Покажете се! — гръмогласно изрева Милър.

Отговориха му нови два камъка, които се стрелнаха през лъчите на прожекторите като пещерни прилепи. Единият отскочи от пода и потъна в прахта, а вторият изтропа по щита на лейтенанта. От дулото на оръжието му излетя късо пламъче, последвано от гръмотевичен тътен. Гумените сачми откъртиха десетки ситни камъчета от тавана на тунела.

Замръзнала на място, Хейуърд чакаше ехото да заглъхне. Мъжете около нея притеснено пристъпваха от крак на крак. Не, това не е начинът, мрачно си каза тя.

— Къде са се наврели гадните копелета? — изригна Милър, без да се обръща към някого.

— Лейтенант, трябва да се размърдаме, веднага! — извика Хейуърд.

В следващия миг във въздуха започнаха да свистят най-различни нападателни оръжия — бутилки, камъни, всевъзможни боклуци. Редиците на ченгетата се люшнаха, над главите им се вдигна гора от щитове.

— Лайна, мамка му! — изкреця някой. — Копелдаците ни замерят с лайна!

— Спазвай реда! — ревна Милър. — В каре, по дяволите!

Хейуърд се обърна да потърси Карлин, но в същия миг някой до нея отчаяно простена:

— Господи Исусе!

Обърна се и краката ѝ изведнъж омекнаха от ужас. Зад гърба им настъпваше огромна армия дрипави бездомници. Засада. Добре

планирана и отлично осъществена. Подскачащите лъчи на прожекторите не даваха възможност за преценка на силите на врага, но тя имаше чувството, че са стотици. Огромна, ревяща от ярост тълпа, размахала над главите си криви железни и тояги.

— Назад! — викна Милър и се прицели в нападателите. — Потърсете укрития и стреляйте!

Екна кратък, но мощен залп, тунелът закънтя. Хейуърд ясно долови противния звук от съприкосновението на гумените куршуми с човешка плът. Няколко от къртиците на първа линия изкрещяха от болка и се свлякоха на земята. Пръстите им трескаво заопипваха дрипите, търсейки огнестрелни рани.

— Дръжте свинете! — изрева някакъв тип със сплъстена бяла коса и хищен блясък в очите. Дрипавата тълпа се люшна напред. Милър изкрещя няколко противоречиви команди и се шмугна сред групата униформени. Екнаха нови изстрели, лъчите на фенерчетата продължаваха да тичат по тавана на тунела и никой не беше сигурен дали е уцелил. Къртиците нададоха див рев, космите по тила на Хейуърд настръхнаха от ужас.

— Мамка му! — простена тя, когато авангардът на дрипльовците се сблъска с униформените.

— Оттатък! — извика някой. — Нападат и от другата страна.

Тресна счупено стъкло, настъпи мрак, прорязван от пламъчетата на изстрелите, тунелът се изпълни с крясъци и стенания. Застанала неподвижно сред полудялата тълпа, Хейуърд напразно се опитваше да възстанови ориентацията си в мрака.

Внезапно някаква мазна длан се плъзна между плешките ѝ и бързо я извади от вцепенението. Пусна щита, сграбчи ръката и рязко я извъртя. Нападателят прелетя през рамото ѝ и се просна на земята. В следващия миг ботушът ѝ потъна в корема му. Човекът изрева от болка, но гласът му потъна в невъобразимия хаос. От мрака изскочи друга сянка и тя механично зае позиция за отбрана — леко приклепнала, прехвърлила тежестта си назад и протегнала напред присвитите си ръце. Направи лъжливо движение, след което кракът ѝ се стрелна и повали нападателя със силен страничен удар.

— Браво, малката! — възкликна с уважение Карлин, внезапно изникнал до нея.

Над тунела се възцари пълен мрак. Без светлина бяха обречени. Хейуърд напипа сигналния заряд на колана си и бързо дръпна висящия от него фитил. Тунелът се озари от ярка оранжева светлина, под която ясно се видя колко сериозно е положението им. Строят на полицаите отдавна беше нарушен, край стените ожесточено се биеха разпокъсани групички. Тълпата дрипльовци беше огромна, притискаше ги от двете страни на тунела. Тихото изпукване до нея доведе до ново оранжево сияние. Карлин беше проявил съобразителността да последва примера ѝ. Вдигнала факлата високо над главата си, Хейуърд се опитваше да измисли нещо, за да овладее ситуацията. Милър никакъв не се виждаше. Тя вдигна щита, измъкна палката от кожената халка и предпазливо тръгна напред. Насреща ѝ скочиха двама дрипльовци, но точните и добре премерени удари на палката ги принудиха да се оттеглят. Внушителната фигура на Карлин с щит и палка в ръце я пазеше откъм фланга. Беше наясно, че повечето от обитателите на подземията са недохранени наркомани, които не разполагат с достатъчно физически сили. Сигналните заряди до голяма степен неутрализираха първоначалното им превъзходство, но заплахата не беше отминала, тъй като бяха безброй.

Към тях се присъединиха и други полицаи. Всички заедно се отдръпнаха до една от стените и организираха кръгова отбрана с помощта на щитовете си. Хейуърд отчете сравнително малобройната група на нападателите в тила им, която бавно се смесваше с онези, които ги бяха атакували фронтално. Основната маса полицаи успя да се прегрупира и бавно, но неотклонно започна да изтиква нападателите към желязната стълба. Дрипльовците отстъпваха, но продължаваха да ги обстрелват с гора от камъни. За да се измъкнат оттук, трябваше да изтикат смърдящата армия към някой от по-горните етажи.

— След мен! — викна Хейуърд. — Притиснете ги към изхода!

После се втурна към десния фланг на врага, опитвайки се да избягва камъните ѝ бутилките, които полетяха към нея. Полицаите я последваха, а скитниците заотстъпваха към вътрешността на тунела. Измъкна пистолета си и стреля над главите им. Това предизвика паника сред тях, дъждът от летящи предмети се разреши. Изглежда запасите им привършваха. Крясъците и ругатните продължаваха да изпълват тунела, но бойният дух на тълпата видимо спадаше и тя с

облекчение видя как първите бездомници обръщат гръб на полесражението и панически хукват да бягат.

Спря да си поеме дъх и да прецени обстановката. На пода лежах двама униформени. Единият стискаше главата си с две ръце, а другият беше напълно неподвижен, явно в безсъзнание.

— Карлин! — извика тя и кимна към ранените.

Изведнъж отстъпващата тълпа се разлюля и Хейуърд вдигна факлата високо над главата си. Оранжевият пламък освети едрата фигура на Милър, около когото се бяха струпали неколцина дрипльовци. Явно беше хукнал навътре в тунела и оттеглящите се бездомници се бяха натъкнали на него.

Нещо пропука и над главата на лейтенанта се появи малко облаче, зловещо зеленикаво на светлината факлата. Паникьосаният Милър очевидно беше взривил граната със сълзотворен газ.

Господи, само това липсваше!

— Наложите противогазите! — изкрещя извън себе си Хейуърд. Газът тръгна към тях на големи лениви талази, разпростиращ се като отровен килим върху пода на тунела. Тя бързо нахлузи маската и завинти филтъра.

От облака като някакво дебело извънземно изскочи Милър.

— Обгазете ги! — извика през маската си той.

— Не! — изкрещя Хейуърд. — Имаме двама ранени!

Втурна се напред, но вече беше късно. Лейтенантът изтръгна гранатата на близкостоящия полицаи, издърпа щифта и я запрати в тълпата. Един-двама уплашени полицаи последваха примера на командира си. Разнесоха се нови пропуквания и бездомниците бързо изчезнаха в мрака, подгонени от кълбата газ. Приглушеният глас на Милър заповяда да пускат гранатите в дупките на пода, за да обгазят тунелите на по-долното ниво.

— Опушете мръсните копелета! — крещеше извън себе си той. — Довършете ги, мамка им, включително и тези долу!

Карлин вдигна глава от неподвижната фигура в краката си.

— Спрете, по дяволите! — гръмотевично изрева той.

Облачетата бавно напускаха пода на тунела и се издигаха нагоре. Неколцина униформени бяха наклекали пред дупките и хвърляха гранатите в тях. Дрипльовците се блъскаха по железната стълба, търсейки спасение от сълзотворния газ.

— Времето изтича! — изкрещя с истеричен фалцет Милър. — Да се махаме оттук!

Без да чакат втора покана, повечето от полицаите бързо потънаха в зеленикавите облаци.

Хейуърд си запробива път към Карлин, който отново се беше навел над проснатото тяло, а Макмеън стърчеше до него. Превит надве с ръце на корема, другият пострадал повръщаше. Газът бавно пълпеше към тях.

— Бързо да ги издърпаме! — викна Хейуърд. — На тоя няма как да му сложим противогаз, докато драйфа! — Помогна на човека да се изправи на крака и бавно го поведе към дъното на тунела. Стиснал главата си с две ръце, той силно се олюляваше. Карлин и Макмеън грабнаха тялото на втория полицаи и го помъкнаха в същата посока.

— Хайде, приятел, събуди се! — потупа го по страните Карлин и направи опит да разгледа дълбоката рана, зейнала на челото му. Зеленикавата стена на сълзотворния газ бързо ги приближаваше.

Клепачите на ранения потрепнаха, очите му се отвориха.

— Как се чувстваш?

— Отвратително — промърмори мъжът и направи опит да седне.

— Хей, а главата ти наред ли е? Я кажи как се казваш!

— Биъл — изфъфли раненият.

Зеленият облак беше почти до тях. Карлин откопча противогаза от колана на Биъл.

— Сега ще ти сложа това, ясно?

Онзи кимна замаяно. Карлин му нахлузи противогаза и завъртя вентила, след което внимателно го вдигна на крака.

— Не мога да ходя — промърмори през маската Биъл.

— Облегни се на нас и ще те измъкнем — увери го Карлин.

Облакът ги обгърна, призрачно зелен в светлината на догарящите факли. Поеха бавно напред, като почти влачеха ранения. Не след дълго стигнаха до Хейуърд, която стягаше маската върху главата на другия ранен.

— Да вървим — рече тя.

Тръгнаха бавно през плътните тъмнозелени талази от сълзотворен газ. Наоколо беше пусто. Бездомниците отдавна бяха изчезнали, Милър и повечето полицаи — също. Хейуърд включи радиостанцията си, но пукането на статичното електричество беше

твърде силно, за да направи връзка. В далечината се чуваше кашлица, примесена със сподавени ругатни. Това вероятно бяха обитателите на долните тунели, прогонени от газа. Очертанията на стълбата бавно изплуваха пред очите им. Течението бързо запълваше с газ и тунелите над тях, които бяха единственият им път за отстъпление. Къртиците също щяха да излязат на повърхността, защото нямаха друг избор. Хейуърд знаеше какво означава това и нямаше никакво желание в подобен момент да бъде наоколо.

На няколко крачки от стълбата Биъл изведнъж се преви и повърна в маската. Хейуърд мигновено я дръпна. Изложена на влиянието на сълзотворния газ, главата на полицая бясно се отметна назад. Краката му се вдървиха, тялото му се изтръгна от ръцете им и рухна на земята с длани, притиснати към лицето.

— Трябва да вървим, веднага! — кресна Макмеън.

— Вие вървете — отвърна Хейуърд. — Не мога да го изоставя тук.

Макмеън нерешително пристъпи от крак на крак, избягвайки смръщения поглед на Карлин.

— Добре, оставам — промълви най-сетне той.

С негова помощ Хейуърд успя да изправи Биъл на крака, залепи маската си до ухото му и отчетливо промълви:

— Или ще ходиш, приятелче, или всички ще се издавим! Това е положението!

Кризисният център на дирекцията на полицията усилено се подготвяше за операцията по наводняването на тунелите. Озовала се там заедно със забързаните полицаи, Марго веднага забеляза, че част от комуникационната апаратура все още си стои върху транспортните колички. Униформени служители се навеждаха над дървените пейки, покрити със схеми и диаграми, а по пода се виеха дебели разноцветни кабели.

Хорлокър и Уокси седяха край дълга маса, с гръб към техниката. Дори от вратата се виждаше потта, която обливаше лицата им. Пред терминала в съседство седеше дребен мъж с тънки четинести мустачки.

— Какво има? — забеляза ги Хорлокър. — Да не ви е нападнал още някой обществен комитет, управляван от дами?

— Не бива да наводняваме подземията, сър! — директно заяви Дагоста.

Хорлокър наклони глава, погледна го изпод вежди и заплашително изръмжа:

— В момента нямам време за теб, лейтенант! Не ми стига цялата бъркотия, ами на главата ми се стовари и оная Уишър с нейните демонстрации! За капак на всичко долу тече най-голямата в историята операция по прочистване. Хората ми са разпръснати навсякъде, затова ти предлагам да ми напишеш едно писмо, става ли? — Замълча за момент, очите му пробягаха по новодошлите и леко се разшириха от учудване. — А бе вие да не сте ходили на плаж?

— Резервоарът е задръстен с отровни растения — направи крачка напред Пендъргаст. — От онези, които поддържаха живота на Мбвун и от които Кавакита е извличал своето лекарство. Предстои им период на размножаване... — Свали калния стрък от рамото си и го плъсна на масата: — Ето го. Натъпкано с „Гланц“. Най-накрая разбрахме къде го отглеждат.

— Хей, какво е това?! — подскочи Хорлокър. — Веднага го махайте от бюрото ми!

— Приятелю Дагоста — намеси се Уокси. — Тъкмо ни убеди да залеем каналите с твоите малки зелени чудовища, а сега, когато всичко е готово, изведнъж се отмяташ. Зарежи тая работа!

Дагоста спря поглед върху потната яка на дебелия му врат и с отвращение процеди:

— Слушай много внимателно какво ще ти кажа, дебел лайнар! Идеята да наводнението на тунелите беше моя и аз нямам...

— Що за език, лейтенант?! — почервения онзи.

— Господа, моля ви! — вдигна ръце Пендъргаст и се обърна към Хорлокър: — Ще дойде време да се потърси отговорност за допуснатите грешки, но в момента сме изправени пред друг, много сериозен проблем: в момента, в който семената на това растение попаднат в солената вода, ще настъпи активиране на реовируса с наркотично въздействие. — Устните му леко потрепнаха. — Експериментите на доктор Грийн недвусмислено сочат, че въпросната субстанция е в състояние да порази огромен спектър от живи организми — като се започне от едноклетъчните и се стигне до човека, по пътя на цялата хранителна верига, която стои между тях. Въпросът ми е дали сте готов да поемете отговорността за една глобална екологична катастрофа?

— Това са цял куп празни... — започна Уокси.

Хорлокър докосна ръкава му и прикова поглед в голямото растение, което мокреше разпръснатите по масата документи.

— Като го гледам така, не ми изглежда чак толкова опасно — предпазливо промърмори той.

— За съжаление няма място за съмнения — обади се Марго. — Това е *Liliceae mbwunensis*, съдържащо генетично модифициран реовирус на Мбвун.

Хорлокър за миг вдигна очи към лицето ѝ, после отново ги впери в мокрото растение.

— Разбирам колебанията ви — продължи да го обработва Пендъргаст. — Но след тазсутрешното съвещание се случиха много неща. Моля ви само за още двадесет и четири часа — време, за което доктор Грийн ще направи нужните тестове. Ще ви предоставим доказателства за активирането на реовируса в солена среда и за опасността, която представлява за екологията. Знам, че сме прави, но

ако случайно се окаже, че някъде сме сбъркали, аз веднага се оттеглям от случая, а вие си източвайте резервоара, както намерите за добре.

— Това трябваше да го направите още първия ден! — изръмжа Уотси. — Като представител на ФБР, нямате абсолютно никакви правомощия тук!

— Ако това ще ви удовлетвори, мога веднага да поема разследването, тъй като е установено, че става въпрос за производство и разпространение на наркотично вещество — отвърна с равен глас Пендъргаст.

— Чакайте, чакайте! — вдигна ръка Хорлокър и хвърли леден поглед на Уокси. — Не е нужно да стигаме дотам. Не може ли просто да го полеем с щедра доза хербицид?

— Стига да посочите какъв — сви рамене Пендъргаст. — Лично аз не се сещам за препарат, който ще унищожи растението, без да навреди на милионите жители на Манхатън, които разчитат на водата от резервоара. Вие познавате ли такъв хербицид, доктор Грийн?

— Да, тиоксин — кимна Марго, замисли се, после добави: — Но за да има ефект, ще ни трябват най-малко двадесет и четири, а може би и четиридесет и осем часа, защото той действа бавно... — Отново замълча и сбърчи вежди. Тиоксин? Сигурна бе, че съвсем наскоро това наименование ѝ се мярна пред очите, но къде? После изведнъж си спомни — в полуовъгления дневник на Кавакита.

— В такъв случай не е зле да ливнем малко — промърмори Хорлокър и драматично извъртя очи. — Разбира се, след като го съгласувам с Агенцията за защита на околната среда. Боже мили, ще се побъркам! — обърна се към уплашеното човече, което седеше замръзнало пред компютъра с фалшива съсредоточеност на лицето. — Стан!

Човечето скочи на крака.

— Май ще е по-добре да преустановиш операцията по източването — въздъхна Хорлокър. — Поне докато нещата се изяснят... Уокси, свържи се с Мастърс и му кажи да продължи прочистването. Обясни му, че бездомниците трябва да бъдат далеч от тунелите поне още двадесет и четири часа.

Марго видя как лицето на човечето посивява.

— Чу ли какво ти казах, Дъфи? — обърна се да го погледне Хорлокър.

— Не мога да го направя, сър — промълви едва-едва дребосъкът, наречен Дъфи.

В стаята се възцари мъртва тишина.

— Моля? — пръв я наруши Пендъргаст.

Марго се стресна от изражението на лицето му. До този момент си мислеше, че проблемът им беше да убедят Хорлокър.

— К'ви ги дрънкаш, бе?! — изригна началникът на полицията. — Изкомандвай шибания компютър да затвори кранчето!

— Не става — отвърна Дъфи. — Вече обясних на капитан Уокси, че след като се задейства системата, нещата преминават в ръцете на гравитацията. Тоновете вода тръгват надолу, а автоматичната хидравлика се задейства под...

Хорлокър стовари длан върху масата.

— Какво говориш, мътните да те вземат?!

— Казах, че не мога да спра операцията — долетя задавеният отговор.

— Нищо такова не ми е казвал — изквича Уокси. — Заклевам се, че...

Хорлокър го спря със свиреп поглед, след което отново се обърна към инженера:

— Не ме интересува какво *не можеш* да направиш, а какво *можеш*!

— Има само един начин — неохотно рече Дъфи. — Някой да се спусне до главния шлюз и да го затвори ръчно. Но това е изключително рискована операция. Мисля, че след въвеждането на автоматизираната система за управление никой не го е правил. Което означава минимум десетина години. А за спиране на пълненето просто забравете. Към резервоара се стичат милиони кубически метра вода през система от акведукти с диаметър на тръбите два метра и половина. Притокът не може да спре, дори ръчното затваряне на шлюза да мине успешно. Нивото рязко ще се покачи и целият Централ Парк ще се окаже под вода...

— Пет пари не давам, ако ще да го превърнеш в езеро! — отсече Хорлокър. — Вземай Уокси и хората, които ти трябват, и отивай да свършиш тая работа!

— Сър! — възкликна с разширени очи Уокси. — Няма ли да е по-добре, ако... — Поклати глава и съкрушено млъкна.

Дъфи объркано размърда малките си влажни ръчички.

— Много е трудно да се слезе там — изломоти той. — Мястото е точно под резервоара, отвсякъде тече вода. Някой може да пострада...

— Още ли си тук, Дъфи? — ревна Хорлокър. — Изчезвай на секундата и отивай да затвориш шибания шлюз!

— Да, добре — кимна дребният мъж и лицето му стана по-бяло от платно.

Очите на Хорлокър бавно се извъртяха по посока на капитана.

— Ти даде идеята, ти ще я спреш! — изръмжа той. — Въпроси?

— Да, сър.

— Слушам.

— Всъщност, не, сър, нямам въпроси.

Настъпи тишина. Никой не помръдваше.

— Хайде! — изрева миг по-късно Хорлокър. — Размърдайте си задниците!

Марго се дръпна, за да направи път на Уокси, който с нежелание се повлече към вратата, следвайки Дъфи.

Входът към „Уайн Селар“ — едно от модните сутеренни заведения, изникнали като гъби през последната година в Манхатън, беше малка вратичка в стил ар деко в ъгъла на импозантната фасада на Хемпшър Хаус и имаше вид на допълнително избит отвор към някакво общо мазе. Избрал за наблюдателен пункт едно място непосредствено до него, Смитбек виждаше морето от глави, запълнило булеварда в двете посоки. Над него стърчаха разкривените корони на старите дървета гинко, маркиращи входа на Сентрал Парк. Участниците в бдението бяха свели глави, но имаше и такива — предимно младежи с навити ръкави и разхлабени вратовръзки, които пиеха бира от бутилки в хартиени торбички и весело се поздравяваха с пляскане на дланите. Момиче във втората редица държеше плакат с надпис: „Ние никога не ще те забравим, Памела“, по бузата му се търкаляше самотна сълза. Смитбек с удоволствие установи, че в другата ѝ ръка белее екземпляр на „Поуст“ с последния му материал. Множеството пред него беше смълчано, но в далечината се чуваха виковете на демонстрантите, примесени с тътена на мегафони и вой на сирени. Застанала до него, госпожа Уишър постави запалена свещ до големия портрет на дъщеря си. Ръцете ѝ не трепваха, но пламъчето диво се мяташе под хладния вечерен ветрец. Жената коленичи за мълчалива молитва, тишината стана още по-плътна. Миг по-късно се изправи и пристъпи към голяма купчина цветя, освобождавайки място за останалите опечалени със запалени свещи в ръце. Изтече минута, сетне втора. Госпожа Уишър погледна снимката за последен път. Около нея вече имаше цяла огърлица от трептящи пламъчета. Фигурата ѝ леко се олюля и Смитбек бързо я хвана за лакътя. Жената изненадано примигна, сякаш изведнъж беше забравила за какво са тук. После отнесеното изражение на лицето ѝ изчезна, ръката ѝ се отскубна от пръстите на репортера с неочаквана сила, тя се извърна към множеството.

Гласът ѝ беше силен и ясен.

— Искам да засвидетелствам своето състрадание на всички майки, загубили децата си в резултат на престъпления и убийства, на

лудостта, обхванала този град и цялата ни страна. Това е всичко.

Няколко телевизионни камери бяха съумели да се промъкнат до първите редици, но госпожа Уишър нямаше намерение да държи реч.

— Към Сентрал Парк — извика с твърд глас тя. — Към Широка поляна!

Тълпата се люшна на запад, сякаш задвижена от невидим, но мощен мотор. Всичко изглеждаше под контрол въпреки бутилките, минаващи от ръка на ръка. Сякаш демонстрантите си даваха сметка, че участват във важно и незабравимо събитие, помисли си Смитбек, който с усилие запази позицията си непосредствено до дамата. Прекосиха Седмо авеню — един безбрежен океан от червени стоп-светлини на блокираните автомобили. Пронизителните полицейски свирки потъваха в могъщия вой на клаксоните. Смитбек забави крачка само за миг, просто за да хвърли поглед на програмата на демонстрацията в „Поуст“. Но това беше достатъчно, за да настъпи обувките на Вискънт Адер — скъпа ръчна изработка. Наближаваше девет и половина. Всичко вървеше по график. Предстояха още три поклонения, всичките по протежение на Сентрал Парк Уест. След това щяха да навлязат в самия парк за последното бдение, насрочено за полунощ.

Демонстрацията навлезе в Калъмбъс Съркъл и Смитбек хвърли поглед надолу към Бродуей — широка сива лента между плътните редици на околните сгради. Тук полицията бе проявила по-голяма активност и препреченото от заграждения платно беше пусто чак до Таймс Скуеър. Осветената от уличните лампи асфалтова настилка изглеждаше крайно необичайно. В дъното на загражденията се виждаха няколко патрулни коли, край които пазеха униформени. Основните сили на пазителите на реда най-вероятно бяха ангажирани с непосилната задача да овладеят задръстванията и да попречат на разширяването на демонстрацията. Това навярно беше причината за неособено силното полицейско присъствие наоколо. Смитбек удивено поклати глава. Тази дребна беше успяла да блокира половината град! В бъдеще едва ли щяха да я пренебрегват, както не можеха да пренебрегнат и неговите репортажи. Бе успял да направи всичко както трябва. Първо, подробен анализ на предстоящите събития, написан буквално под диктовката на мисис Уишър, но с характерния за него език и стил. После цяла поредица от очерци, интервюта и репортажи

— все елементи от бъдещата му книга. Като си представи само човек половин милионен тираж на луксозното издание плюс поне два пъти по толкова с меки корици, като добавиш и приходите от продажба на правата за издаване в чужбина, ами че всичко това прави поне...

Сметките му бяха прекъснати от странен грохот, който премина във вибрации, спря, а след това започна отново. Тълпата се смълча. Явно и други го бяха чули. Изведнъж върху пустия асфалт на Бродуей на около две пресечки от него изскочи тъмното кръгче на чугунен канализационен капак. От дупката блъвна облак зеленикава пара, последван от някакъв дрипльо, който се разкашля под светлината на уличните лампи. Парцаливите му крачоли се развяха на вятъра. На Смитбек му се стори, че това е онзи Скаут, който го беше завел при Мефисто, но нямаше време да се замисли дали е прав. От канала се измъкна още един човек, с обилно кървяща рана на слепоочието. Последва го трети, четвърти...

Чул хлъцването на госпожа Уишър, репортерът се обърна да я погледне. Тя не можеше да отдели смаян поглед от дрипавите диваци, появили се на Бродуей.

— Какво е това? — прошепна.

В същия момент отскочи друг, по-близо разположен чугунен капак. От канализацията започнаха да се изнизват още кихащи и кашлящи скитници. Смитбек не можеше да определи нито възрастта, нито пола на тези фигури със сплъстени коси и засъхнала мръсотия по кожата. Някои стискаха тръби, други размахваха тояги и счупени полицейски палки. На главата на един от тях се мъдреше новичка полицейска фуражка. Част от демонстрантите спряха и се зазяпаха в необичайния спектакъл. Разнесе се сподавен ропот, идващ главно от групата на по-възрастните хора, а също така и от строго облечените брокери и чиновници, които не скриха погнусата си. Откъм спирката на метрото се надигна нов облак зеленикава мъгла, на повърхността изникна цяла тълпа дрипльовци. Първоначалното им объркване бързо премина във враждебност.

Един от тях се вторачи в демонстрантите, вдигна парче тръба над главата си и ги засипа с неразбираеми ругатни. Събратята му нададоха дружен рев и размахваха юмруци, камъни и тояги. По лицата и ръцете на много от тях зееха кървящи рани. Имаха вид на хора, които току-що излизат от една битка, за да започнат друга.

Какво става, по дяволите, объркано се запита Смитбек. Откъде се пръкнаха пък тези? За момент си помисли, че става въпрос за добре организиран широкомащабен грабеж, после си спомни какво му беше казал Мефисто в онова тъмно подземие: „Ще намерим други начини, за да ги накараме да ни чуят!“ Само не сега, ужасено си помисли той. Само не сега, за Бога!

Зеленикавият дим бавно приближаваше. Неколцина от първите редове на шествието започнаха да кашлят. Смитбек стреснато се обърна. Смъденето в очите му беше доказателство, че става въпрос за сълзотворен газ, а не за някакви случайни изпарения. В далечния край на пустия Бродуей изникна отряд раздърпани полицаи с кални униформи, които се измъкнаха от аварийния изход на метрото и закуцукаха към патрулните коли. Долу е станало нещо страшно, по дяволите!

— Къде е Мефисто? — провикна се един от бездомниците.

— Май са го опухали — отвърна друг.

Възбудата бързо нарастваше.

— Мръсните ченгета са го пребили от бой! — ревна трети.

— Какво търсят тук тези боклуци? — попита млад глас зад гърба на Смитбек.

— Един Господ знае — отговори друг. — Едва ли е времето за осребряване на чекове със социални помощи!

Това изявление беше посрещнато с разпокъсан смях и дюдюкания.

— Мефисто! — започнаха да викат дрипльовците насреща им. — Къде е Мефисто?

— Тия шибаняци са го претрепали!

Откъм парка настъпи някакво раздвижване. Голямата решетка над метрото с трясък отскочи нагоре и от дупката се изсипа нова тълпа бездомници.

— Убили са го! — изрева някакъв участник в парцаливата армия. — Копелетата са го убили!

Мъжът, който пръв бе пристъпил към демонстрантите, размаха тръбата над главата си.

— Обгазиха ни, но тоя път няма да им се размине! — викна той.

Раздърпаната тълпа нададе дружен рев.

— Разрушиха жилищата ни!

Нов рев разтнесе пространството.

— Ама сега ние ще разрушим техните! — Тръбата се стрелна към стъклената витрина на близкия банков клон, проби я с оглушителен трясък и тупна вътре. Воят на включената алармена система потъна в невъобразимата шумотевица.

— Хей, видяхте ли какво направи този задник? — викна някой почти в ухото на Смитбек.

Тълпата бездомници нададе мощен рев и засипа витрините на Бродуей с примитивните си оръжия. Към нея от всички страни прииждаха нови и нови дрипльовци, изскочили като хлебарки от вентилационните шахти и изходите на метрото. Сред шумотевицата се долови тънък, но настоятелен вой на сирени. Уличната настилка бързо се покри с дебел слой натрошени стъкла, който мрачно проблясваше.

Гласът на госпожа Уишър, усилен многократно от мегафона, накара Смитбек да подскочи.

— Виждате ли това? — извика тя. Ехото се блъсна в тъмните фасади и заглъхна по посока на парка. — Тези хора искат да унищожат всичко, което ние се стремим да запазим!

Отговориха ѝ гневни гласове. Смитбек се обърна. Повъзрастните демонстранти, които бяха и най-верните съмишленици на госпожа Уишър, бързо се обособяваха в отделни групи. Разговаряха напрегнато помежду си и сочеха към Пето авеню и Сентрал Парк Уест, очевидно търсейки начин да се оттеглят преди неизбежния сблъсък. Други, по-млади и по-войнствени, с викове напиреха към дрипавата тълпа.

Телевизионните камери се мятаха насам-натам. Едни се задържаха върху фигурата на госпожа Уишър, други следяха множеството от дрипльовци, които събираха ново въоръжение от околните контейнери за смет и продължаваха да надават яростни викове.

Госпожа Уишър вдигна ръце и отправи поглед над множеството, сякаш го призоваваше към обединение.

— Вижте тази паплач! — извика тя. — Нима ще им позволим да вилнеят? Точно тази вечер? — В очите ѝ имаше нещо хипнотизиращо, нещо, което накара хората около нея да притихнат. Стреснати от пронизителния, нетърпящ възражение глас, най-близките бездомници прекратиха атаката си и смутено се засуетиха.

— Никога! — извика в отговор ясен младежки глас.

Обзет от възхищение и страх, Смитбек гледаше как ръката на госпожа Уишър бавно се повдига нагоре, а безупречният маникюр на показалеца ѝ проблясва по посока на разюзданата тълпа бездомници.

— Ето ги хората, които ще унищожат нашия град! — В добре овладения ѝ глас се долови тънка нотка на истерия.

— Я ги вижте какво правят гадните дрипльовци! — изкрещя едър младеж, разблъскал най-близките редици на демонстрантите. Зад гърба му бързо се оформи ядро от разгневени млади мъже, което се оказа само на два-три метра от смълчалите се скитници. — Хвани се на работа, задник! — изкрещя той на най-близкия от тях.

Над тълпата къртици легна зловеща тишина, натежала от заплаха.

— Аз си скъсвам задника от работа и плащам данъци, за да си живееш на гърба ми, така ли? — продължи здравенякът.

Сред бездомниците плъзна сърдит ропот.

— Защо не направиш нещо за страната си, вместо да живееш на гърба ѝ? — продължи същият младеж, направи крачка напред и се изплю в краката на скитника. — Нещастно бездомно лайно!

Зад гърба му се разнесоха одобрителни възгласи.

Един от скитниците излезе напред и размаха чуканчето на лявата си ръка.

— Ей това съм направил за страната си! — изкрещя с прекъсващ от гняв глас той. — Ей това съм ѝ дал! Да си чувал някога за Чу Лай, богаташко копеле?

Къртиците се люшнаха напред с гневно ръмжене.

Смитбек хвърли кос поглед към госпожа Уишър. На лицето ѝ продължаваше да лежи студената и непроницаема маска, очите ѝ оставаха вперени в тълпата бездомници. Тя наистина е убедена, че тези хора са истинските врагове, помисли със смайване той.

— Ела да ми цунеш задника, смукачо на социални помощи! — изрева някакъв закръглен и очевидно доста пиян демонстрант. — Или иди да ограбиш някой либерал!

Изявлението му беше посрещнато с подигравателен смях и дюдюкания.

— Те убиха брат ми! — гневно извика един бездомник — висок и кльощав мъж с изпито лице: — Даде живота си за родината при Фон

Мак Хил на втори август шестдесет и девета! — Направи крачка напред и показа среден пръст на дебелия: — Дръж си я тъпата родина, лоена торба!

— Жалко, че не са си свършили работата докрай! — изрева в отговор пияният. — Ако бяха подпалили и *твоя* жалък задник, щяха да ни отърват от един боклук!

От дрипавата тълпа се стрелна бутилка, която звучно халоса главата на дебелия. Той се олюля и вдигна ръце към окървавеното си чело, коленете му се подгънаха.

След което настъпи пълна лудница. Групата добре облечени млади хора нададе нечленоразделен рев и се втурна срещу бездомниците. Смитбек бързо се огледа. Редиците на демонстрантите бяха значително оредели след оттеглянето на по-възрастните и по-разумните от тях. В следващия момент сякаш потъна в тълпата разгневени и пияни млади хора, която се люшна напред с яростни викове. За миг изгуби ориентация, после се огледа за госпожа Уишър и антуража ѝ. Но от тях вече нямаше и следа.

Тълпата го понесе въпреки усилията му да се отскубне. Между дивите крясъци долови противните звуци от ударите на твърдо дърво по човешки кости и от потъването на юмруци в мека плът. Надигна се вой на болка и гняв. В следващия миг нещо тежко се стовари върху раменете му и той рухна на колене, инстинктивно вдигнал ръце над главата си. С крайчеца на окото си видя как нещастният му репортерски касетофон подскача между безброй крака, сетне от него остана само натрошена пластмаса и сплескана метална кутия. Направи опит да се изправи, но бързо приклекна обратно, за да избегне внушителен къс бетон, носещ се към главата му със зловещо бръмчене. Хаосът бе успял да завладее пустата доскоро улица с изумителна бързина.

Един Господ знаеше какво беше накарало къртиците да изпълзят на повърхността, при това в такива огромни количества. Смитбек изведнъж осъзна, че всяка от враждуващите групи вижда в другата олицетворение на злото, но и двете са обладани от пълно безумие.

Надигна се на колене и се огледа, въпреки че го блъскаха от всички страни. От стройното и доскоро подредено шествие нямаше и дори следа. Прецени, че репортажът му от мястото на събитието все още може да бъде спасен, че дори и да се превърне в гвоздеа на

новините — стига този сблъсък да излезе толкова мащабен, колкото се очертаваше. Но сега най-важното беше да се измъкне от тълпата и да си намери добро място за наблюдение. Погледна на север, към парка. Бронзовата статуя на Шекспир безучастно наблюдаваше гората от тояги и юмруци, която се люшкеше пред нея. Наведе се и предпазливо тръгна натам. Пред него изскочи бездомник с неестествено разширени очи, който замахна с празното бирено шише в ръката си. Смитбек инстинктивно се сниши, юмрукът му се стрелна напред. Дриплът извика и се хвана за корема. В същия миг репортерът си даде сметка, че това е жена.

— Съжалявам, госпожо — промърмори той и хукна напред.

Под краката му хрущяха натрошени стъкла и всякакви боклуци. Блъсна някакъв пияница, заобиколи побесняла група младежи в скъпи, но вече изпокъсани костюми и най-сетне успя да се добере до отсрещния тротоар.

Тук, в периферията, беше значително по-спокойно. Стараейки се да избягва плътния слой курешки, Смитбек се покатери на постаментата и успя улови края на мантията на великия бард. Набра се нагоре, докопа разтворената книга в ръцете му и използвайки я за опора, възседна широките му рамене.

Гледката го накара да настръхне. Мелето се бе разпростряло на няколко пресечки по Бродуей и южната страна на Централ Парк. От изхода на метрото продължаваха да се стичат бездомници, също както и от канализационните шахти и вентилационните решетки по протежение на парка. Никога не си беше представял, че на света може да има толкова много бездомници, а и пияни юпита. От новата си позиция успя да зърне и част от старата гвардия на движението „Да си върнем града“, придвижваща се в стегнат строй по посока на „Амстердам“, максимално встрани от зоната на бойните действия. Мнозина от участниците в нея отчаяно размахваха ръце пред профучаващите таксита, а около тях се биеха и разделяха разпокъсани групички обезумели хора. С ужас и нещо като възхищение репортерът наблюдаваше свирещите във въздуха предмети, юмручните схватки и боевете с тояги. По земята вече лежаха доста хора — в безсъзнание, може би дори мъртви. Край тях се търкаляха окървавени камъни и парчета стъкло. Все пак голяма част от сблъсъка протичаше в далеч по-невинна форма — главно в жестикулации и обидни думи. Появиха

се и първите полицейски отряди, които без колебание се врязаха в тълпата, но числеността им беше явно недостатъчна. Част от сблъсъците се бяха пренесли в парка, а това означаваше, че ще бъдат доста по-трудни за овладяване. Но къде по дяволите са главните сили на ченгетата? — за пореден път се запита Смитбек.

Дълбоко в душата му се надигаше чувство на триумф, въпреки ужаса и отвращението от това, което ставаше наоколо. И което — дай Боже, — щеше да стане основа на поредния сензационен репортаж. Очите му дълбаеха мрака, опитвайки се да запечатат всичко съществено, в главата му вече се оформяха гръмките подзаглавия. В един момент му се стори, че скитниците надделяват. Надавайки яростни викове, те бавно изтласкваха демонстрантите към южната част на парка. Макар да бяха слаби и недохранени, очевидно владееха далеч по-добре правилата на уличния бой. Няколко телевизионни камери вече бяха станали на сол, а все още невредимите екипи се оттегляха в плътен строй, разкъсали с прожекторите си мрака. Част от колегите им бяха заели позиции по покривите на околните сгради и снимаха с телеобективи, обливайки мястото на сражението с призрачно бяла светлина.

Вниманието му беше привлечено от тъмносиня редица, появила се в близост до паметника. Оказа се стегнат и добре построен полицейски отряд, който си пробиваше път през тълпата с размахани палки. В средата на строя крачеше мустакат и видимо уплашен цивилен, а след него се влачеше изпотен дебелак, който се оказа капитан Уокси.

Смитбек с интерес проследи отряда, прорязващ групите от ожесточено биещи се хора. Имаше нещо странно в начина, по който се придвижваше. И още в следващия миг разбра какво е то: тези ченгета не правеха нищо, за да прекратят побоищата и да овладеят тълпата. Всичките им усилия изглежда бяха насочени към охраната на двама души, крачещи в средата на колоната — Уокси и мустакатия. Не след дълго отрядът стигна пресечката, навлезе в парка и се понесе в тръс под учудения поглед на репортера. Очевидно изпълняваха съвсем конкретна и важна задача, която нямаше нищо общо с уличните безредици.

Но каква, за Бога, запита се Смитбек. Нима има нещо по-важно от възстановяването на реда и спокойствието в огромния град?

Разяждан от колебания, той постоя още няколко секунди върху твърдите рамене на Шекспир, после бързо се смъкна от паметника, прескочи ниската каменна ограда и хукна след полицейски отряд, който бързо се стопяваше в мрака на Централ Парк.

Дагоста извади незапалената пура от устата си, изплю парченце тютюн и огледа намокрения ѝ край с нескрито отвращение. Марго гледаше как опипва джобовете си за кибрит, не намира такъв и вдига вежди в нейна посока. Получил отрицателното поклащане на главата ѝ, той се обърна към Хорлокър и отвори уста, но после пак я затвори, видял портативната радиостанция до ухото на началника и мрачното му лице.

— Мизнър! — кресна Хорлокър. — Мизнър, чуваш ли ме?

Отговори му неясно цвърчене, което би трябвало да е въпросният Мизнър.

— Изтласкайте ги и започнете арести... — заповяда Хорлокър, но цвърченето му попречи да довърши заповедта си.

— Какво?!_Петстотин?!_ Изскочили изпод земята?! Слушай, Мизнър, я престани с тези дивотии! Защо не са по автобусите?

Хорлокър млъкна, за да чуе отговора, а Марго забеляза как Пендъргаст, седнал на ръба на масата с „Полицейски вестник“ в ръце, любопитно протяга шия.

— Има си правилник за борба с безредиците, разполагате със сълзотворен газ! — ревна шефът. — Не ме интересува как ще го направите! Какви *демонстранти*? Бият се с демонстрантите?! — Хорлокър свали апарата, изгледа го с недоверие, а след това го залепи за другото си ухо. — Не, за Бога! Никакъв газ в близост до демонстрантите! Слушай ме внимателно. По-голямата част от Двайсети и Дваiset и втори са под земята, Трийсет и първи контролира загражденията. Горният край на града зее празен като... Не, забрави! Кажи на Перильо, че искам всички заместници на пожар при мене, най-късно след пет минути! Докарайте личния състав от кварталите, вдигнете почиващите под тревога, съберете пътната полиция! На това място ни трябва още хора, ясно?

Пръстът му гневно натисна бутона за прекъсване, ръката му посегна към един от телефоните на бюрото.

— Къртис, свържи се веднага с губернатора! Евакуацията в южна посока изкара част от бездомниците в района на парка, където са се сблъскали с оная демонстрация. Налага се намесата на Националната гвардия. После се обади на Мастърс и му кажи да подготви хеликоптерите, за всеки случай. Да обяви бойна готовност и за бронетранспортърите от депото на Лексингтън авеню. Всъщност, зарежи... Те няма как да си пробият път... Я по-добре звъни на онези от парковия участък, а аз ще имам грижата да се свържа с кмета.

Хорлокър бавно остави слушалката. Самотна капка пот се плъзна по челото му, което за броени секунди смени цвета си от червено в сиво. Невиждащите му очи бавно обиколиха командния пункт, но явно не забелязваха нито щъкащите във всички посоки полицаи, нито припукващите на всевъзможни честоти радиостанции. Има вид на човек, върху когото внезапно се е сринал целият свят, помисли си Марго.

Пендъргаст внимателно сгъна вестника и го остави на бюрото до себе си. Приглади русата си коса, приведе се напред и някак безгрижно подхвърли:

— А бе, като си мисля...

Охо, рече си Марго.

Агентът бавно се плъзна напред и се изправи точно пред началника на полицията.

— Мисля си, че положението е прекалено опасно, за да бъде оставено в ръцете на един човек!

За момент Хорлокър затвори очи, а после, сякаш с цената на огромно усилие, ги повдигна към безизразното лице на Пендъргаст.

— Какво по-точно означава това, по дяволите? — попита той.

— Разчитаме на уважаемия капитан Уокси за ръчното спиране на шлюза, нали така?

— Е?

Пръстът на агента докосна тънките му устни, сякаш се готвеше да прошепне някаква важна тайна.

— Ще ми се да го кажа по-деликатно, но напоследък капитан Уокси едва ли се проявява... хм... като момче за поръчки, на което може да се вярва... Искам да кажа, че ако се провали, катастрофата ще бъде пълна. Семената от растението на Мбвун ще нахлуят в тунелите „Астор“, а оттам ще отидат в морето. В момента, в който влезе в

контакт със солената вода, реовирусът ще се активира и това вероятно ще доведе до драстични промени в екологията на Световния океан.

— Което означава намеса в хранителната верига и оттам нататък... — обади се пряко волята си Марго, след което млъкна и сви рамене.

— Вече знам това, няма смисъл да го повтаряте! — отсече Хорлокър. — Накъде биете?

— Към онова, което в Бюрото наричаме извънреден вариант — каза Пендъргаст.

Хорлокър отвори уста, но вниманието му беше привлечено от дежурния диспечер, който вдигна ръка:

— Капитан Уокси иска да говори с вас, сър. Прехвърлям го на откритата линия.

Началникът на полицията отново грабна слушалката.

— Докладвай, Уокси! — Замълча за миг, после нетърпеливо извика: — По-високо, нищо не чувам! Кое! Какво значи не си сигурен? Ами провери, да те вземат мътните! Слушай, я ми дай Дъфи. Чуваш ли ме, Уокси? Линията се разпада! Уокси!

Слушалката с трясък се стовари върху вилката.

— Дай ми радиовръзка с Уокси! — ревна Хорлокър.

— Мога ли да продължа? — попита Пендъргаст. — Ако схващам правилно току-що проведения разговор, времето ни е малко и затова ще бъда кратък. Ако Уокси не успее да затвори главния шлюз, ние трябва да сме готови с резервен вариант, за да попречим на растенията да се влеят в Хъдзън.

— Как ще стане това, по дяволите? — тревожно го изгледа Дагоста. — Наближава десет, което означава, че до изпразването на резервоара остават само два часа!

— Няма ли начин да задържим самите растения? — обади се Марго. — Например с филтри на отточните тръби или нещо друго?

— Интересна идея, доктор Грийн — стрелна я със светлите си очи Пендъргаст, замълча за миг и замислено добави: — Предполагам, че 5-микронни биха свършили работа, но въпросът е откъде ще ги вземем... Как ще се справим с огромното водно налягане? И накрая, как можем да бъдем сигурни, че сме обезопасили всички отточни тръби? — Бавно поклати глава. — Страхувам се, че предвид краткото време, с което разполагаме, решението на проблема е само едно: да

взривим изходите на тунелите „Астор“. След кратка консултация с картите стигнах до извода, че десетина заряда С-4 ще бъдат достатъчни, стига да се заложат където трябва.

Хорлокър се завъртя към него заедно със стола си и мрачно отсече:

— Вие сте луд!

В близост до вратата настана суматоха. Марго се обърна тъкмо навреме, за да види малката групичка полицаи с раздърпани униформи, която влетя в помещението. На челото на един от тях зееше дълбока рана. Те влачеха някакъв мръсен мъж в парцалив костюм, който се мяташе като риба на сухо. Кръв и мръсотия покриваха отдавна неподстригваната му сива коса. От врата му висеше масивна верига с тюркоаз, а сплъстената му брада стигаше чак до китките му, закопчани с белезници.

— Пипнахме водача им! — задъхано съобщи едно от ченгетата и блъсна дриплъто към Хорлокър.

— Мефисто! — извика Дагоста с разширени от смайване очи.

— Не думай! — иронично го изгледа началникът. — Да не ти е приятел?

— По-скоро случаен познат — обади се Пендъргаст.

Човекът със странното име местеше поглед от Дагоста към Пендъргаст и обратно, после лицето му се изкриви в мрачна гримаса.

— Уайти! — просъска той. — Гадни шпиони! Предатели! Свине! — Дръпна се толкова рязко, че полицаите за малко не го изпуснаха. После въпреки яростната му съпротива все пак успяха да го повалят на пода.

— Юда! — кресна скитникът и се изплю в краката на Пендъргаст.

— Шантаво копеле! — изруга Хорлокър, заковал очи в боричкащата се на пода купчина от тела.

— Не чак толкова — възрази Пендъргаст. — Вие как бихте постъпили, ако някой ви прогони от дома ви с помощта на сълзотворен газ?

Мефисто успя да се освободи от ръцете на ченгетата и отново се втурна напред.

— Дръжте го здраво, за Бога! — изръмжа Хорлокър, отмести се по-надалеч и се извърна към Пендъргаст: — Нека да видим дали ви

разбирам правилно — с престорена любезност рече той. — Споменахте, че желаете да взривите тунелите „Астор“, нали така?

— Не толкова тунелите, колкото изходите от тях — уточни агентът на ФБР, без да обръща внимание на сарказма. — От решаващо значение е да не позволим на източената вода да стигне до океана. С малко късмет бихме постигнали и другата си цел — да прочистим въпросните тунели от техните обитатели, като същевременно неутрализираме и реовируса. Трябва да задържим водата в продължение на четиридесет и осем часа, което ще бъде достатъчно на хербицида да си свърши работата.

Марго забеляза, че при тези думи Мефисто изведнъж се укроти.

— Можем да пратим водолазен екип и откъм реката — продължи Пендъргаст. — Оттам достъпът е сравнително лесен. Проучих системата с изключително внимание. След като тунелите „Астор“ бъдат наводнени, излишната вода ще се насочи към Западния страничен канал. Именно него трябва да взривим.

— Не вярвам в успеха на подобно начинание — въздъхна Хорлокър и подпря глава на юмрука си.

— Но дори това може да се окаже недостатъчно — продължи Пендъргаст. Вече не обръщаше внимание на шефа и разсъждаваше на глас: — За да бъдем сигурни, ще се наложи да запечатаме и Дяволския етаж, при това отгоре. Картите сочат, че Гърловината и нейните отводнителни тръби представляват затворена система, която стига чак до Главния резервоар. От това следва, че трябва да запечатаме всички отточни тръби под огромната кухня, ако искаме да задържим водата вътре. Така ще попречим на евентуалните ѝ обитатели да се измъкнат навън, като използват един или друг въздушен звънец.

Лицето на Хорлокър изразяваше недоумение. Пендъргаст придърпа лист хартия и нахвърля някаква скица:

— Гледайте внимателно! Ето тук водата ще премине през Гърловината. Вторият екип ще се спусне точно под нея и ще запуши всички изходи. Няколко нива по-надолу се намира Дяволският етаж и неговите изходи към реката. Те ще бъдат минирани от екип тюлени и водата ще си остане в тунелите „Астор“. — Очите му бавно се спряха върху лицето на шефа. — А това означава, че няма спасение за Бръчкавите...

От окованата фигура на пода се изтръгна злобно ръмжене, от което косите на Марго настръхнаха.

— Разбира се, начело на втората група ще трябва да бъда аз — продължаваше спокойно Пендъргаст. — Тя ще има нужда от водач, а аз вече съм бил из тези места. Разполагам с груба карта и съм проучил проектите за различни работи, извършени из по-горните нива. Бих отишъл и сам, но за пренасянето на експлозива са нужни неколцина.

— Тая няма да я бъде, изчадие юдово! — внезапно извика Мефисто. — Не можеш да стигнеш навреме до Дяволския етаж!

Хорлокър рязко вдигна глава и стовари юмрук върху масата.

— Достатъчно ви слушах! — кресна той. — Край на игричките! На главата ми е тежка криза, която трябва да разрешавам. Махайте се по дяволите, Пендъргаст!

— Само аз познавам тунелите толкова добре, че да ви заведа долу и да ви върна обратно преди полунощ! — изсъска Мефисто, впил тежък поглед в лицето на Пендъргаст.

Агентът спокойно издържа на погледа му, а на лицето му се появи замислено изражение.

— Може и да си прав — кимна в крайна сметка той.

— Достатъчно! — изръмжа Хорлокър и рязко се завъртя към полицаите, които бяха довели Мефисто: — Закарайте го в дирекцията! Ще се оправяме с него, след като се слегне пушилката.

— Какво ще искаш в замяна? — обърна се Пендъргаст към скитника.

— Място за живеене. Гаранции срещу преследвания. По-малко страдания за моя народ.

Агентът го погледна някак унесено, лицето му бе напълно безизразно.

— Казах ви да разкарате този тип! — изрева Хорлокър.

Полицаите вдигнаха Мефисто на крака и го заблъскаха към вратата.

— Останете по местата си! — нареди Пендъргаст. Заповедта бе произнесена тихо, но толкова повелително, че полицаите замръзнаха.

Хорлокър рязко се завъртя, на слепоочието му запулсира дебела вена.

— Какво значи това? — попита с дрезгав шепот той.

— Директор Хорлокър, в съответствие с правомощията си на федерален агент на правителството на САЩ, аз арестувам този индивид!

— Я не ме занасяй! — изръмжа Хорлокър.

— Имаме само два часа, Пендъргаст! — напрегнато се обади Марго.

Агентът кимна и се обърна към Хорлокър:

— С удоволствие бих продължил размяната на любезности, но времето ме притиска. Винсънт, вземи ключа за белезниците от тези господа. — А към униформените подхвърли: — Хей вие, поемам арестувания!

— В никакъв случай! — викна Хорлокър.

— Сър — обади се един от полицаите. — Не можем да се противопоставяме на федералните власти.

Пендъргаст пристъпи към дрипавия бездомник, който вече се беше изправил до Дагоста и разтриваше окованите си китки.

— Не съм наясно с ролята ви в днешните събития, господин Мефисто — тихо рече агентът. — По тази причина не мога да гарантирам личната ви свобода. На ако ми помогнете, може би ще успеем да отървем града от убийците, които заплашват и вашите хора. Давам ви дума, че исканията ви за повече права на бездомниците ще бъдат разгледани с максимална обективност. — След тези думи направи още една крачка напред и протегна ръка.

— Веднъж вече ме излъга! — присви очи Мефисто.

— Нямаше друг начин да стигна до теб — отговори Пендъргаст, без да отдръпва ръката си. — Тук не става въпрос за борба между имащи и нямащи. Ако някога е имало такава, сега няма. Защото провалим ли се, всички губим — и Парк авеню, и Маршрут 666.

Настъпи дълбока тишина. Накрая Мефисто леко кимна.

— Много трогателно, няма що! — промърмори Хорлокър. — Дано се издавите в лайната!

Смитбек надникна през ръждивата стоманена решетка в краката си. Беше стъпил на желязното мостче над облицована с тухли шахта, която чезнеше дълбоко в непрогледния мрак. Уокси и останалите вдигаха шум някъде далеч долу, невидими от наблюдателния му пост. Дано това безумие има смисъл, въздъхна за пореден път той. Но след като беше последвал Уокси чак дотук, не му оставаше нищо друго, освен да изчака и да разбере за какво става въпрос.

Направи предпазлива крачка напред и отново надникна в шахтата с петимата мъже, които шетаха нейде дълбоко под краката му. Ръждясалото мостче беше прикрепено към стената на огромен, увиснал над бездната метален резервоар. Решетъчният под се клатеше и при най-малкото движение. В крайна сметка успя да се прехвърли от другата страна, където имаше вертикална стълба. Хвана се за нея и протегна шия. В шахтата светеше цяла батарея прожектори, но въпреки това дъното почти не се виждаше. От резервоара се проточи тънка струйка вода и безшумно изчезна в бездната. Разнесе се глухо скърцане, сякаш корпус на подводница простена под огромното налягане на водните маси. От шахтата подухна изненадващо свеж и студен ветреца, който разроши косата му.

Дори в най-фантастичните си сънища не би могъл да допусне, че под водната кула в Сентрал Парк съществува толкова огромна и загадъчна кухня. Даваше си сметка, че огромният метален цилиндър над главата му на практика е дъното на Главния резервоар, чиито изпускателни шлюзове са свързани с отводнителните канали. С усилие на волята си забрани да мисли за огромното количество вода, което висеше точно над главата му. Вече можеше да вижда хората на Уокси, стъпили на една платформа в долния край на стълбата. Край тях смътно проблясваше невероятна плетеница от тръби, кранове и клапани, сякаш части от някаква кошмарна машина, построена в зората на Индустриалната ера. Стъпалата бяха плъзгави от конденз, а малката платформа долу нямаше парапети. Смитбек стъпи на първото стъпало, после размисли и се върна. И оттук се вижда, ако изобщо има

нещо за виждане, помисли си той и възседна стъпалото. Мястото действително се оказа добро — можеше да следи действията на хората долу, като сам оставаше невидим.

По тухлените стени на шахтата шареха разсеяни светлини, до слуха му долитаха приглушените гласове на полицаите, странно кънтящи и деформирани. Различи сочния бас на Уокси, който познаваше от работното съвещание в музея. Дебелият полицай изключи радиостанцията и се обърна към дребен и нервен мъж с навити ръкави:

— Гаден малък лъжец! — просъска Уокси. — *Изобщо* не си ми казал, че процесът не може да се спре!

— Казах ви и още как! — пискливо отвърна онзи. — А вие дори заявихте, че така е още по-добре! Май трябваше да си нося магнетофон, защото...

— Млъквай! — срязва го Уокси. — Това ли са клапаните?

— Ей ги там, отзад.

Последва тишина, нарушена от скърцането на метал и движението на мъжете.

— Тази платформа здрава ли е? — долетя приглушеният глас на Уокси.

— Откъде да знам? — отвърна пискливият гласец. — След компютризирането на системата поддръжката беше...

— Добре, Дъфи, ясно — прекъсна го капитанът. — Свърши каквото имаш да вършиш и да си вдигаме чуковете.

Смитбек протегна шия и напрегна взор. Човекът на име Дъфи се суетеше пред няколко огромни колела от плътно желязо.

— Трябва да ги завъртим всичките — долетя гласът му. — По този начин ще затворим главния шлюз. Когато компютърът даде команда за изпразване на резервоара, водата ще премине през автоматичните клапи, но главният шлюз ще остане затворен. Принципът на сифона, стига да работи. Както вече споменах, ръчното управление не е използвано от...

— Прекрасно. Като нищо ще ти дадат Нобелова награда! Хайде, направи го!

Какво да направи? — запита се Смитбек. Изглежда искаха да попречат на изпразването на резервоара. Мисълта за нахлуващите отгоре хиляди кубически метра вода бе достатъчна, за да потърси с

поглед изхода. Но защо? Някакъв компютърен проблем? Май ще се окаже, че напразно беше зарязал най-значимата проява на гражданско неподчинение за последните сто години. Сърцето му се сви. Явно беше сбъркал мястото на сензацията.

— Помогнете ми да завъртя това — обади се отново Дъфи.

— Хайде, какво чакате! — сопнато викна Уокси. От наблюдателния си пост Смитбек видя двете неясни фигури, които пристъпиха към голямо желязно колело. Чу се усилено пъшкане.

— Не ще да мръдне — оплака се единият полицай.

Човекът на име Дъфи се наведе над колелото.

— Някой го е пипал! — извика той и посочи с ръка: — Вижте! Оста е изкривена! Онези кранове горе също са изпотрошени, при това съвсем неотдавна!

— Престани с тези глупости, Дъфи!

— Сам вижте. По това нещо е стреляно!

Последва мълчание.

— Шибана работа — промърмори с треперещ глас Уокси. — Можеш ли да го оправиш?

— Сигурно — сви рамене онзи. — Но ако разполагахме с едно денонощие, ацетиленови горелки, електрожен и нови оси, плюс още куп резервни части, чието производство е преустановено в началото на века.

— Хич не ща да слушам подобни глупости! Не успеем ли да завъртим шибаните колела, всички отиваме по дяволите! Хайде, Дъфи, извади ни от бъркотията, в която сам ни набута!

— Майната ти, капитане! — изви тънкият фалцет. — Писна ми от тебе, гадно и тъпо копеле! На всичкото отгоре и адски дебело!

— Това ще го включа в доклада си, Дъфи.

— Да не забравиш да добавиш и „дебелото копеле“! — тросна се дребният мъж.

Настъпи тишина.

— Хей, усещате ли миризмата? — обади се един от полицаите.

— Какво е това, по дяволите? — добави друг.

Смитбек напълни гърдите си с влажния и студен въздух, но не подуши нищо, освен мирис на мухъл и влажна мазилка.

— Да си махаме отгук! — викна Уокси и стъпи на най-долното стъпало.

— Хей, ами шлюзът? — долетя гласът на Дъфи.

— Нали и без това не може да се поправи — изръмжа капитанът, и без да поглежда назад.

От бездната долетя някакво далечно потракване.

— Какво беше това? — попита с несигурен глас Дъфи.

— Идваш ли? — викна Уокси и започна да набира дебелилото си тяло нагоре по стълбата.

Дъфи се поколеба, огледа инсталацията пред себе си и колебливо го последва. Униформените се наредиха подире му. Смитбек си даде сметка, че най-много след пет минути щяха да бъдат при него. Трябваше да се връща, при това веднага, защото го чакаше доста катерене по обратния път. Толкова труд за нищо, мамка му! Обърна се и хвана желязното стъпало над главата си. Надяваше се, че сблъсъците горе все още продължават. Къде ли изчезна госпожа Уишър? „Какъв фал, Господи! — мрачно въздъхна той. — Не мога да повярвам, че предчувствието ме подведе!“ При тоя късмет оня брадат задник Брайс Хариман сигурно ще...

Мислите му бяха прекъснати от силен тътен в дъното на шахтата, последван от скърцане на ръждясали железа.

— Какво беше това? — хлъцна Уокси.

Смитбек се обърна. Неясните фигури бяха замръзнали на стъпалата, а ехото от въпроса на капитана бавно заглъхваше. После тишината беше нарушена от отчетливи стъпки по железните стъпала, придружени от пъшкане и ръмжене. Косата на Смитбек настръхна от ужас.

Полицайте насочиха фенерчетата си надолу, но лъчите им безпомощно заиграха по тухлените стени.

— Кой е там? — нервно извика Уокси, увиснал на стъпалото.

— Някакви хора се качват към нас — съобщи един от униформените.

— Полиция! — изкрещя с внезапно изтънял глас Уокси.

Никакъв отговор.

— Идентифицирайте се!

— Продължават да се качват — обади се същият полицай.

— Вонята пак се появи — подхвърли друг и Смитбек изведнъж потрепна, сякаш ударен от чук. Едва сега в ноздрите го блъсна острата

животинска миризма, която помнеше от онази ужасна нощ в музея отпреди година и половина.

— Пригответи оръжието! — панически извика Уокси.

И Смитбек ги видя: неясни сенки с качулки и тъмни плащове, развяващи се от течението в шахтата. Катереха се по железните пречки с ужасяваща бързина.

— Хей вие, там долу! — изкрещя отново Уокси. — Спрете на място и се идентифицирайте! — Дебелото тяло се извъртя към полицаите под краката му: — Вие ги изчаквате тук! Ако са нарушители, прочетете им правата! — После бързо пое нагоре, следван по петите от Дъфи.

Смитбек видя как странните фигури подминаха платформата и се насочиха към чакащите в засада полицаи. След кратка пауза се чу нещо като боричкане, а сенките на стълбата затанцуваха някакъв странен балет. Илюзията беше прогонена от оглушителния рев на деветмилиметров пистолет. Ехото заблъска стените на шахтата, последвано от писък на ужас. Полицаят на най-долното стъпало полетя надолу, заедно с една от сенките, вкопчена в него. Писъкът постепенно заглъхна.

— Спрете ги! — панически изкрещя през рамо Уокси, продължавайки да се катери нагоре. — Не ги пускайте насам!

Скован от ужас, Смитбек гледаше как сенките се приближават със смайваща бързина. Стълбата стенеше и се огъваше под тежестта им. Вторият полицай откри безразборна стрелба, но в следващия миг някаква ужасна сила го откъсна от стъпалото и го захвърли в бездната. Пламъчетата от дулото на пистолета му бързо се стопиха в мрака. Обзет от паника, третият полицай се заизкачва нагоре с бясна бързина.

Сенките се понесоха след него, вземайки по две стъпала наведнъж, с плавни и сякаш лишени от усилие скокове. Една от тях за миг попадна в лъчите на прожекторите и Смитбек мерна нещо влажно, дебело и лъскаво. В следващия миг полицаят беше застигнат. Сянката под него направи широк режещ замах към краката му. Човекът изкрещя и се сгърчи на стълбата. Сянката се изравни с него и впи нокти в гърлото му, а останалите пъргаво ги заобиколиха и продължиха нагоре.

Изцъклен и парализиран от ужас, Смитбек не можеше да откъсне поглед от отвратителната сцена под краката си. В бързината Уокси

пропусна едно стъпало и увисна на ръце, а краката му панически търсеха опора. Дъфи бързаше подире му, а сенките бяха на броени метри под него.

— Хванаха ме за крака! — разнесе миг по-късно ужасеният глас на инженера. Чу се пъшкане и приглушени ритници. — О, Господи! Помощ!

Влажните стени на шахтата отговориха със звънко ехо. В следващия миг Дъфи успя да се отскубне и се втурна нагоре, подминавайки безпомощно ритация във въздуха Уокси. Една от сенките го последва.

— Не, не! — изкрещя отчаяно капитанът, опитвайки се да отблъсне протегнатите към него ръце с извити като куки пръсти. Един от бясно риташите му крака закачи качулката на нападателя и Смитбек ужасено се дръпна, но мозъкът му успя да регистрира кошмарната гледка, появила се в слабо осветената шахта: зеници на гуцер в тесните процепи на очите, дебели и влажни устни, огромна провиснала на пластове гуша. Изведнъж осъзна, че това са Бръчкавите, за които беше споменал Мефисто. И разбра откъде идва името им.

В следващия миг вцепенението го напусна и той панически задраска нагоре към мостчето. Отдолу екнаха изстрелите от служебния пистолет на Уокси. Разнесе се нечовешки рев, от който стомахът на репортера се преобърна. Нови два изстрела, в бърза последователност, после Уокси нададе писък, преминал в странно, смразяващо кръвта гъргорене.

Смитбек прекоси мостчето на четири крака, опитвайки се да преодолее парализиращия ужас, който отново се надигна в душата му. Зад гърба му Дъфи — Боже, дано да е той! — преодоляваше стъпалата със сподавени ридания. Имам добра преднина, механично пресметна Смитбек. Сенките се намираха някъде в средата на отвесната стълба, на тридесетина метра под него. Мина му през ума, че трябва да помогне на Дъфи, но частица от секундата беше достатъчна да проумее, че това е невъзможно. Да оцелее сега, пък после ще има достатъчно време да съжалява за постъпката си, тръсна глава той.

Когато най-сетне изскочи в подножието на каменните стъпала, над които се очертаваше сладостното кръгче на обсипаното със звезди небе, журналистът с ужас съзря огромните тъмни фигури, които — Боже, помогни ми! — се спускаха право срещу него. Обърна се и хукна

назад към мостчето, отчаяно оглеждайки тухлените стени на шахтата, чезнещи в пропастта. Вдясно от платформата тъмнееше дупката на някакъв спомагателен тунел, обрамчена от стара, покрита с варовикови образувания каменна арка. Тропотът на крака бързо приближаваше. Смитбек се шмугна под арката и се озова в нисък тунел, осветен от мижави, нарядко поставени електрически крушки. Хукна по него с отчаянието на обречен, но това не му попречи да отбележи, че неравният под води в посоката, която най-малко искаше да следва: надолу и все надолу...

Дежурният в отдела за огнестрелни оръжия беше забил нос в списание „Войници на късмета“. Столът му беше наклонен назад, опасно балансиращ само на два крака. Очите му се вдигнаха над корицата и се разшириха от учудване. Явно не беше свикнал да посреща гости в подземията на централния офис на ФБР на Федерал Плаза, особено пък някакъв дрипав субект с див поглед и сплъстена брада, придружен от млада жена и широкоплещест мъж в раздърпан костюм. Марго забеляза как очите му се присвиват, а ноздрите му леко потрепват. Май усети уханието на Мефисто, усмихна се в себе си тя.

— С какво мога да ви помогна, господа? — подозрително попита агентът. Списанието изчезна, столът бавно стъпи на четирите си крака.

— С мен са — излезе напред Пендъргаст и му показа служебната си карта. Но човекът вече го беше познал и скочи на крака. Списанието се плъзна на пода.

— Нужни са ми муниции — кратко поясни Пендъргаст.

— Разбира се, сър, веднага, сър — изломоти дежурният и бързо отключи стоманената врата зад гърба си.

Марго първа влезе в просторното помещение, запълнено от пода до тавана с масивни дървени шкафове. Пендъргаст я изпревари и пое по тясната пътека между тях.

— Какво има тук? — попита Марго и тръгна след него.

— Снаряжение за извънредни ситуации — бе отговорът. — Пакети с храна, медикаменти, бутилирана вода, одеяла и походни легла, гориво, резервни части.

— Можете да издържите доста продължителна обсада — отбеляза Дагоста.

— Такава е и целта, лейтенант — отвърна Пендъргаст, като приближи малка метална врата в отдалечената стена на помещението и набра някакъв код върху поставената отстрани клавиатура. Зад вратата се разкри тесен коридор с подредени край стените метални шкафове. На пластмасовите табелки бяха изписани различни наименования — M-16/XM-148, CAR-15/SM-177E2, КЕВЛАР S-M, КЕВЛАР L-XXL.

— Играчки за ченгета — презрително подхвърли Мефисто.

Пендъргаст се насочи към дъното на прохода, отвори някаква вратичка и измъкна три маски от прозрачна пластмаса с прикрепени към тях неголеми контейнери с кислород. Едната задържа, а останалите две подхвърли на Дагоста и Мефисто.

— Ако пак решите да обгазите обитателите на подземията, а? — рече Мефисто, изпитал известни трудности да улови маската с окованите си ръце. — Чувал съм, че било много вълнуващо.

— Виж какво — обърна се да го погледне Пендъргаст. — Мислиш, че полицията се е отнесла зле с твоите хора, а аз по една случайност съм на същото мнение... Ще се наложи да ми повярваш, че нямам нищо общо с тази работа.

— Двубликият Янус отново проговори! — саркастично промърмори Мефисто. — Властелинът на Гробниците! Отдавна трябваше да се досетя, че насреща ми се е изправил най-големият въздухар на света.

— Прибягнах до хитрост заради твоята параноя и пълната изолация, в която държиш хората си — спокойно отвърна Пендъргаст, без да спира работа.

В ръцете му се появиха фенерчета за глава, очила с издължени рамки, които Марго правилно определи като прибори за нощно виждане, някакви жълти цилиндри с неизвестно за нея предназначение.

— Никога не съм ви смятал за врагове — добави агентът.

— Тогава защо не ми свалиш белезниците?

— Не го прави — предупредително се обади Дагоста.

Ръката на Пендъргаст замръзна над чекмедже с някакви дълги ножове, поколеба се за миг, после бръкна в джобчето на черното си сако и решително отключи белезниците на скитника, който с отвращение ги запрати на пода.

— Какво ще дялкаш там долу, *Уайти*? — презрително подхвърли той. — Бръчкавите едва ли ще се уплашат от ножчетата, с които си играят специалните части. Най-много да ги погъделичкате...

— Силно се надявам да не се срещаме с никого от обитателите на тунелите „Астор“ — въздъхна Пендъргаст, без да вади главата си от шкафа. Ръцете му сръчно затъкнаха чифт пистолети в колана на

панталоните. — Но от опит знам, че трябва да бъде подготвен за всякакви изненади.

— В такъв случай ти желая приятна стрелба по панички, фебереецо. На връщане мога да ти предложа чаша чай с бисквитки и приятен разговор някъде в района на Маршрут 666, че дори и препариране на трофеите ти.

Пендъргаст се отдръпна от шкафа и бавно пристъпи към скитника. Марго успя да зърне мигновения блясък в очите му.

— Какво *точно* да направя, за да разбереш сериозността на положението? — тихо попита той и заплашително се надвеси над лицето на подземния лидер. В спокойния му глас се долови мрачна заплаха.

— Просто да ми се довериш — отговори Мефисто, отстъпвайки крачка назад.

— Ако не ти се доверявах, нямаше да ти сваля белезниците.

— Тогава го докажи — бързо се окопихи онзи. — Дай ми едно от ония лъскави пушкала, дето ги видях в шкафа, или поне някое револверче. Искам да имам някакъв шанс за спасение, ако твоите момчета случайно загазят.

— Не ставай глупав, Пендъргаст! — предупреди Дагоста. — Тоя тип е превъртял, ако не от друго, то защото не е виждал слънцето от времето, когато Джордж Буш старши беше президент!

— За колко време ще ни заведеш в тунелите „Астор“? — попита Пендъргаст, без да обръща внимание на думите на лейтенанта.

— Деветдесет минути. Разбира се, ако нямате нищо против да си намокрите крачетата...

Настъпи тежко мълчание.

— По-всичко личи, че познаваш оръжията — рече накрая Пендъргаст. — Какъв опит имаш?

— Седма пехотна, разузнавателен батальон. Ранен за бойната слава на САЩ в Железния триъгълник. — Мръсните панталони на скитника изведнъж се смъкнаха надолу и Марго потръпна от отвращение. През корема се проточваше грозен назъбен белег, който свършваше на хълбока с няколко грозни бучки мастна тъкан. — Преди да ме метнат на носилката, трябваше да ми напъхат карантията обратно... — добави с крива усмивка той.

Пендъргаст запази мълчание в продължение на цяла минута, после отвори съседния шкаф и извади два автомата. Единия праметна през рамо, а другия подаде на Дагоста. След това измъкна кутия сачми и щурмова пушка-помпа с късо дуло. Затвори вратичката и ги връчи на Мефисто.

— Не ме подвеждай, боец — каза той, все още с длан върху цевта.

Скитникът мълчаливо издърпа пушката и започна да я зарежда.

Марго с тревога установи, че нищо от изваденото оборудване не беше предназначено за нея.

— Хей, я почакайте! — обади се тя. — Ами аз?

— Страхувам се, че вие оставате тук — промърмори Пендъргаст, докато вадеше бронезилетки от съседния шкаф.

— И защо, ако смея да попитам? Защото съм жена?

— Моля ви, доктор Грийн. Прекрасно знаете, че не е така. Просто нямате опит в подобен род полицейски акции. — Вратичката на поредния шкаф отскочи и Пендъргаст кимна към него: — Ти отговаряш за това тук, Винсънт...

— Осколочни гранати М-26? — промърмори Дагоста и вдигна една от тях. — Тук има огнева мощ за агресия срещу цял Китай, приятелю!

— Нямам опит, значи — механично повтори Марго, без да дава вид, че е чула думите на Дагоста. — А кой ви спаси задника в музея, уважаеми господин федерален агент? Ако не бях аз, отдавна да сте се превърнал в част от лайната на Мбвун!

— С готовност признавам този факт, доктор Грийн — отвърна Пендъргаст, без да обръща внимание на тона й. Беше се привел над някаква раница със странен на вид маркуч в долната част.

— Не ми казвай, че това е огнехвъргачка! — стресна се Дагоста.

— Ако не греша, моделът е АВТ „Фастфайър“ — обади се Мефисто. — Знам ги от службата си в пехотата. Викахме „пурпурна мъгла“ на желето, дето го плюят... Садистично оръжие, рожба на морално банкрутирала държава! — Очите му потъмняха и се изместиха към отворения шкаф на метър от него.

— Аз съм антрополог и познавам тези същества *далеч* по-добре от всички вас — не се предаваше Марго. — Ще имате нужда от опита ми.

— Не чак до такава степен, че да рискуваме живота ви — отсече Пендъргаст. — Доктор Фрок също е антрополог. И него ли да помъкнем долу, барабар с количката, за да чуем експертното му мнение?

— Аз открих всичко това, забравихте ли? — гневно повиши глас Марго.

— Има право — обади се Дагоста. — Ако не беше тя, изобщо нямаше да сме тук...

— Което не означава, че трябва да я забъркваме във всичко — поклати глава Пендъргаст. — Пък и не е служител на полицията и никога не е слизала долу.

— Добре тогава! — викна Марго. — Забравяме опита ми, забравяме факта, че ти спасих задника! Но аз съм отличен стрелец, Дагоста може да го потвърди. Няма да ви бавя — дори обратното, едва ли някой от вас ще издържи на моето темпо! Нещата опират до едно: ако долу се стигне до неприятности, всяка помощ ще ви бъде добре дошла!

Бледосините очи на агента се втренчиха в лицето ѝ и Марго изпита неприятното чувство, че проникват навътре и докосват най-съкровените ѝ мисли.

— Защо настоявате толкова, доктор Грийн?

— Защото... — Марго внезапно замълча, учудена от силното си желание да се спусне в пълните с неизвестност земни недра. Далеч по-просто беше да им пожелае успех, да излезе от тази сграда и да се прибере у дома, да си поръча вечеря от тайландското ресторантче на ъгъла и да разгърне романа на Текери, който беше планирала да прочете още предишния месец.

След което си даде сметка, че не става въпрос за желание. Преди осемнадесет месеца се беше изправила пред Мбвун и видя отражението си в хищните му червени очи. Уби го с помощта на Пендъргаст и реши да забрави чудовището. Всички решиха така. Но сега разбираше, че нещата стоят по съвсем друг начин.

— Преди два месеца Грег Кавакита направи опит да се свърже с мен — тихо промълви тя. — Но не си направих труда да го потърся... Ако бях го сторила, може би никога нямаше да се стигне дотук... — Замълча, после тръсна глава: — Нужно ми е да видя края на тази история!

Пендъргаст не сваляше проницателния си поглед от лицето ѝ.

— Вие ме върнахте към всичко това, по дяволите! — извика тя и стрелна с очи Дагоста. — Никой не ме попита искам ли, или не! Но след като съм стигнала дотук, ще вървя докрай!

— И тук е права — въздъхна Дагоста. — Наистина аз бях този, който я замесих в разследването.

— Опитайте се да ме разберете, Марго, моля ви — рече нежно Пендъргаст и сложи ръце върху раменете ѝ в непривична за него проява на интимност. — Там, в музея, нямахме избор. Бяхме в капана, заедно с Мбвун. Сега не е същото. Сега тръгваме срещу опасността с *пълното съзнание* за нея. Вие сте цивилно лице. Съжалявам, но нещата стоят именно по този начин.

— За пръв път съм съгласен с кмета Уайти — обади се Мефисто и се обърна към Марго: — Изглеждате разумен човек. Което означава, че нямате място в тази компания. Затова ги оставете да излагат на опасност служебните си задници.

Пендъргаст задържа още малко погледа на Марго, след това отпусна ръце и се обърна към Мефисто:

— Откъде ще минем?

— По линията „Лексингтън“, която минава точно под „Блумингдейлс“ — бе отговорът. — На четиристотин метра от експресната линия има една изоставена шахта, която води право в парка, а оттам се спуска надолу към Гърловината.

— Господи! — смръщи вежди Дагоста. — Май Бръчкавите са нападнали онзи влак точно оттам!

— Възможно е — кимна Пендъргаст, замисли се за момент, после рязко се завъртя и тръгна към изхода: — За експлозивите ще трябва да отскочим до отдел С... Разполагаме с по-малко от два часа.

Дагоста тръгна след него, после спря и се обърна към младата жена.

— Ела, Марго, ще те изпратим...

Тя остана на мястото си, забила очи в гърбовете на мъжете, които бързаха към изхода на оръжейницата.

— По дяволите! — изкрещя извън себе си, захвърли раницата си и силно ритна близкия шкаф. После се свлече на пода и стисна главата си с две ръце.

Сноу погледна огромния стенен часовник. Тънките стрелки зад масивното предпазно стъкло сочеха 22:15. Очите му се плъзнаха из пустото помещение, затрупано с празни кислородни бутилки, вентили, скъсани плавници и жестоко разтегнати маски. Накрая спряха върху купчината листове на бюрото, лицето му се разкриви в гримаса. Официално се възстановяваше от бактериална инфекция на белите дробове, но както той, така и колегите му от водолазния отряд прекрасно знаеха, че са го напъхали в „кучкарника“. Сержанта го бе дръпнал настрана да му каже, че е свършил страхотна работа, но той не повярва на думите му. Не се впечатли особено и от факта, че скелетите, които беше открил, поставиха началото на широкомащабна полицейска операция. Оставаше си фактът, че беше изпуснал проклетото въже. Още при първата си истинска мисия! Дори Фернандес престана да го дразни.

Въздъхна и извърна глава към мръсния прозорец, от който се виждаше част от пустия кей и лениво поклащащата се мазна вода. Колегите му бяха на акция в района на Ийст Ривър, където беше паднал някакъв хеликоптер. А и в града ставаше нещо голямо: полицейската радиостанция на масата не спираше да бълва информация за демонстрации, бунтове, мобилизации и мерки за овладяване на тълпите. По всичко личеше, че светът отвъд тихото му местенце в края на бруклинските докове вреше и кипеше, а той си седеше на топло и пишеше рапорти.

Отново въздъхна, защита поредните листове в тънка папка и я хвърли в таблата за изходящи документи. Мъртво куче, извадено от канала Гоуанъс. Причина за смъртта: огнестрелна рана. Собственик: неизвестен. Точка на разследването. Свали поредната преписка от купчината. Рандолф Роуел, скочил от моста „Трайбър“, възраст 22. В джоба: предсмъртно писмо. Причина за смъртта: удавяне. Точка на разследването.

Папката полетя към таблата. Внезапно отвън долетя басовото боботене на служебния катер, който насочваше нос към доковете. Рано

се връщат. Двигателят работи някак по-гърлено, помисли си той. Май се нуждае от реглаж.

По дъските се разнесе тропот от бягащи крака, вратата се завъртя на пантите си и се блъсна в стената. В помещението нахлу група мъже с черни неопрени без отличителни знаци и боядисани в черно и зелено лица. От вратовете им висяха гумени раници, наподобяващи дисаги.

— Къде са водолазите? — прогърмя водачът им — едър мъжага с тексаски акцент.

— Вадят един чопър от Ийст Ривър — отвърна Сноу и погледна към акостиралия на пристана плавателен съд. — Вие вторият отряд ли сте? — Вместо познатото синьо-бяло полицейско катерче във водата се поклащаше малък боен кораб с мощен двигател и боядисан в защитни цветове корпус.

— Всички ли са там? — попита мъжът.

— Всички освен мен. Кой сте вие?

— Бъди сигурен, че не сме роднини на майка ти, приятел! — изръмжа онзи. — Трябва ни човек, който да ни покаже най-краткия път до страничния канал на Уест Сайд, при това веднага!

Сноу усети как нещо го присвива под лъжичката.

— Нека се свържа по радиостанцията с командира на...

— Нямаме време. Ти не можеш ли?

— Е, познавам теченията покрай цялата брегова ивица на Манхатън... Това е основна част от подготовката на всеки полицейски леководолаз...

— Можеш ли да ни заведеш? — нетърпеливо го прекъсна едрият мъж.

— Вътре ли искате да проникнете? Трябва да ви предупредя, че повечето тръби имат решетки или са прекалено тесни за...

— Кажи да или не!

— Май да — потрепна гласът на Сноу.

— Име?

— Сноу. Полицай Сноу.

— Скачай в катера!

— Ами костюм, кислород?

— Имаме всичко необходимо. Ще се облечеш на борда.

Сноу стана от стола и последва мъжете на кея. Не му приличаше на покана, която може да откаже.

— Още не сте ми казали кои сте... — подхвърли той Мъжът стъпи с единия си крак на борда и се обърна:

— Командир Рачлън, началник на отряд „Синьо–7“ на тюлените. Това стига ли ти?

Щом Сноу се прехвърли през борда, катерът изрева и рязко се отдели от кея.

— Хей, внимавай с руля! — извика на кормчията командирът и направи знак на Сноу: — Сега чуй каква е работата... — Бръкна под тапицираната седалка и измъкна непромокаема карта. — Екипите са общо четири, по два на обект... — Огледа се наоколо и повиши глас: — Донован!

— Сър? — скочи някакъв младеж, слаб и жилав дори в безформения неопрен. Чертите на лицето му бяха скрити под дебел пласт боя.

— Донован, ще бъдеш двойка със Сноу!

Тишината, която последва, очевидно издаваше нежеланието на Донован.

— Какво става? — попита най-сетне Сноу.

— Задачата е ПР — отвърна Рачлън.

— А?

— Подводно разрушение — изгледа го смръщено командирът. — Повече не ти трябва да знаеш.

— Това има ли връзка с последните обезглавявания?

— Задаваш прекалено много въпроси за дебелогъзо сукалче, което се гмурка във ваната на мама и се води *полицейски* водолаз! — остро го нахока командирът.

Сноу замълча, без да смее да погледне към Донован.

Рачлън разгърна някаква карта и заби пръст в голяма синя точка:

— Можем да влезем оттук! Но новата пречиствателна станция прави района непригоден за целта ни, затова ще ни заведеш ей тук! — Пръстът му се заби в друга синя точка.

Сноу се наведе над ламинираната карта. Най-отгоре с калиграфически букви беше изписано: 1932. ОТВОДНИТЕЛНИ И БИТОВИ КАНАЛИ НА УЕСТ САЙД, ДОЛЕН КВАДРАНТ. Под заглавието имаше лабиринт от тънки пресичащи се линии. Някой бе нанесъл точки на три места откъм западната страна на парка. Приковал очи в плетеницата, Сноу потъна в напрегнат размисъл. Най-

лесно можеше да се проникне откъм канала „Хумболд“, но оттам пътят до Западния страничен бе прекалено сложен и дълъг. Освен това не изпитваше никакво желание отново да се връща там. Направи опит да си спомни безкрайните учения с малките лодки, които се завираха из мръсните канали. Къде още се оттича страничният на Уест Сайд?

— Есе ли ще пишеш? — втренчи се в него Рачлън. — Побързай, защото времето ни е кът.

Сноу вдигна глава. Знаеше един път. Един много пряк път. Добре, стисна зъби той. След като сами си го търсят...

— През самата пречиствателна станция в долното течение на Хъдзън — рече. — Директно през главния утаител.

Отговори му тишина и той неволно се огледа.

— Това означава да се гмурнем направо в *лайната*, а? — подметна някакъв много дебел глас.

— Нали чу какво каза човекът? — обърна се командирът и закова тежък поглед в тюлена, който се обади. После подхвърли на Сноу неопрен в тъмен цвят: — Иди долу да облечеш хубавото си задниче. Шест минути преди полунощ трябва да сме на изходния пункт.

Марго седеше на хладните плочки в оръжейния склад. Не знаеше на кого е бясна повече: на Дагоста, който я беше въвлякъл в тая история, или на Пендъргаст, който отказа да я включи в експедицията. А може би и на себе си, защото не беше в състояние да обърне гръб на всичко. Едва сега разбра колко дълбоко се бяха отразили на живота ѝ убийствата в музея и ужасните събития, които последваха. Бяха я лишили от сън, бяха разбили душевния ѝ покой. А и това сега, като връх на всичко!...

Съзнаваше, че Пендъргаст бе загрижен за нейната сигурност, но въпреки това не можеше да се примири. Ако не беше тя, още щяха да си блъскат главите, горчиво си повтаряше Марго. Нали тя направи връзката между Мбвун и Уитльси, тя разкри как са се развили събитията. Ако разполагаше с малко повече време, може би щеше да запълни и другите празни квадратчета на мозайката: какво означават неразгаданите фрагменти от дневника на Кавакита, за какво е използвал тиоксина, защо е синтезирал витамин D в последната си лаборатория.

Всъщност присъствието на тиоксин бе логично. От записките в дневника ставаше ясно, че към края Кавакита бе изменил начина си на мислене. Изглежда бе разбрал, че последните варианти на неговия „Гланц“ вече не причиняват физически малформации, но за сметка на това атакуват съзнанието. А вероятно се е сетил и за опасността за околната среда, която възниква при попадането на растението в солена среда. Във всеки случай действията му навеждаха на мисълта, че е решил да прочисти Главния резервоар от *Liliceae Mbwunensis*. Смъртта му можеше да се обясни с предположението, че подземните същества са разбрали за намеренията му да ги лиши от запасите им. Но дори това не даваше отговор на въпроса за какво, по дяволите, му е трябвал витамин D. Може би за генетична секвенция? Не, това не е възможно...

Марго хлъцна и рязко изправи гръб. Сигурна бе, че е имал намерение да унищожи растенията. Съзнавал е, че това е

изключително рисковано. Следователно витаминът не е бил предназначен за производството на „Гланц“, а за...

Изведнъж всичко ѝ стана ясно.

Рязко се изправи и започна да отваря шкафовете, като разхвърляше съдържанието им в тесния проход, докато търсеше нужните ѝ вещи — кислородна маска, прибор за нощно виждане, кутийки с 9-милиметрови патрони за полуавтоматичния си пистолет.

Дишайки тежко, тя изтича до вратата, която водеше към основното помещение. Трябваше да е някъде тук! Хукна между редиците дървени вратички, четейки написаното върху пластмасовите им етикети. Издърпа една от тях и извади от шкафа три празни еднолитрови бутилки с капачки, позволяваше изсмукване на съдържанието без отваряне. Пусна ги на пода до сака си, а от съседния шкаф измъкна няколко големи пластмасови контейнера с дестилирана вода. После продължи нататък, мърморейки нещо под нос. Откри нужния шкаф и рязко дръпна вратичката. Вътре беше пълно с бурканчета, съдържащи различни хапчета и таблетки. Трескаво ги разрови, намери каквото ѝ трябваше и изтича обратно при сака си.

Отпусна се на колене и изсипа съдържанието на бурканчетата направо на плочките.

— Каква е концентрацията, Грег? — полугласно промърмори тя, втренчила очи в малката купчина. Нямаше как да разбере, ще се наложи да работи слепешком. Грабна един от празните буркани и използва дъното му за стриване на таблетките, а получената прахообразна субстанция разпредели по равно в трите празни бутилки. Доля ги с дестилирана вода, разклати ги и спря очи на получената суспенсия. Май се получи малко по-гъста, но нямаше време за губене. По-късно прахът щеше да се доразтвори.

Изправи се и грабна сака, празните бурканчета издрънчаха на пода.

— Кой е там? — извика някой. Изобщо беше забравила за дежурния на входа. Натика забързано трите бутилки в сака и хукна нагам.

— Моля за извинение, но се бях отнесла — каза с най-искрения си тон.

Дежурният агент се намръщи, остави списанието и понечи да стане.

— Накъде тръгна агент Пендъргаст? — бързо добави Марго. — Спомена нещо за сектор С...

Името свърши работа. Човекът се отпусна обратно на стола.

— Вземете асансьор номер четири, качете се два етажа по-горе и тръгнете наляво — инструктира я той.

Марго му благодари и тръгна с бърза крачка към асансьорите в дъното на коридора. Влезе в кабината и хвърли поглед на часовника си. Нямаше време, по дяволите! Яростно натисна копчето за фойето и се приготви да хукне в мига, в който вратите се отворят. Но когато това стана и пред очите ѝ се появи многобройната охрана, тя си наложи да крачи делово, но без припряност, върна пропуска си на входа и излезе в душната нощ, спуснала се над Манхатън.

До тротоара чакаше свободно такси и тя се втурна към него.

— Петдесет и девета и Лексингтън!

— Сигурно ще се забавим, защото в района на парка има някаква демонстрация — предупреди я шофьорът. — Трафикът е задръстен като кучи гъз.

— Все ще измислиш нещо — каза Марго и пусна двайсетачка на свободната седалка до него.

Таксито полетя в източна посока, бързо стигна до Първо авеню и зави на север, задминавайки с бясна скорост върволицата от коли, които чакаха смяната на светофара. Така стигнаха до Четиридесет и седма, където бяха принудени да спрат. Пред очите ѝ се разкри море от коли и камиони с работещи двигатели и виещи клаксони. И шестте платна бяха задръстени от червени стоп-светлини, които чезнеха далеч напред. Марго грабна сака си, изскочи от колата и се затича на север, заобикаляйки многобройните пешеходци.

Седем минути по-късно хлътна във входа на метростанцията при „Блумингдейл“ и затича надолу, вземайки стъпалата по две наведнъж и разблъсквайки закъснелите пътници. Рамото я заболя от тежестта на сака, но нямаше време да го прехвърли. През грохота на моторите и воя на клаксоните долови някакъв странен, далечен тътен — сякаш хиляди гърла крещяха едновременно. В следващия миг вече беше под земята и шумът остана навън, заменен изцяло от писъка и скърцането на влаковите композиции. Извади жетон и го пъкна в процепа на бариерата, след това бързо се насочи към перона на експресните

влакове. Там, в близост до осветеното стълбище, вече чакаше малка тълпа.

— А бе, видя ли ги онези? — обърна се към спътника си млада жена с логото на Колумбийския университет върху тениската. — Какво носеха на гърбовете си?

— Може би отрова за плъхове — сви рамене момчето. — Долу се въдят доста едрички, знаеш... Снощи на перона под Четвърта изскочи един с размерите на...

— Накъде тръгнаха? — задъхано се намеси Марго.

— Скочиха на релсите на експресната и хванаха в посока към предградията...

Марго се втурна към северния край на перона. Релсите чезнеха в тунела, а между тях блещукаха локвички застояла вода, които си сменяха цвета в синхрон със семафорите. Тя се огледа за евентуалната поява на влак, пое дълбоко дъх и скочи.

— Ето, още някакъв се навря в тунела! — разнесе се приглушен вик зад гърба ѝ. Марго намести сака и затича, внимавайки да не се спъне в чакъла и да не стъпва по грапавите траверси. Напрегна взор напред, но не видя нищо. Нито фигури, нито дори силуети. Отвори уста да повика по име Пендъргаст, но после се отказа, спомнила си, че съвсем неотдавна в района на тази гара бе извършено кървавото клане.

В следващата секунда усети топла въздушна струя в тила си. Обърна се и сърцето ѝ почти спря. В далечината се появи ярката червена точка на експресен влак номер 4, която неумолимо се приближаваше.

Увеличи темпото, дълбоко вдишвайки тежкия и влажен въздух. Влакът щеше да спре на перона само за няколко секунди, колкото да разтовари пътниците си и да поеме нови, след което щеше да се втурне след нея с ужасяваща скорост. Очите ѝ отчаяно опипаха тунела наоколо, търсейки ниша или някакво друго укритие. Но стените бяха гладки докдето стигаше погледът ѝ.

Зад гърба ѝ се разнесе свистенето на затварящите се врати, спирачките с въздишка се освободиха и двигателят изрева, набирайки скорост. Марго се втурна към единственото възможно спасение — мрежата, разделяща двата коловоза, — като старателно прескочи третата релса. После залепи гръб о ръждясалата мрежа в отчаян опит

да стане толкова тънка, колкото колоната на тунелното осветление в съседство.

Влакът стремително се приближаваше. Сирената му пронизително изпищя. Въздушната вълна я блъсна в гърдите с огромна сила, принуди я да се вкопчи в мрежата, за да не се претърколи на релсите от другата страна. Осветените прозорци на вагоните се изнизиха покрай нея със скоростта на побесняла филмова лента. След миг композицията отмина, пръскайки искри от контактната мрежа. Сигналните й светлини бързо се стопиха в мрака.

Марго се разкашля от прахта, ушите й пищяха. Върна се на линията и бавно се огледа. Червеното сияние на отминалия влак беше достатъчно, за да забележи трите сенки, които изскочиха от някаква ниша в стената далеч напред.

— Пендъргаст! — извика тя. — Агент Пендъргаст, почакайте!

Сенките спряха и тя хукна напред колкото я държат краката. Настигна ги и различи острите черти на федералния агент.

— Доктор Грийн? — попита с обичайния си гъгнив глас той.

— Марго, пресвети Боже! — екна гневният глас на Дагоста. — Какво правиш тук, по дяволите? Пендъргаст вече ти обясни, че...

— Млъкни и слушай! — сряза го Марго, спряла на крачка от групата. — Разбрах за какво е било потребно огромното количество витамин D, което Кавакита е синтезирал в онази лаборатория! То няма нищо общо с производството на „Гланц“ и отглеждането на растението. Било е предназначено за създаването на *оръжие!*

Върху лицето на Дагоста се изписа недоверие, различимо дори в мрака на тунела. Зад него стърчеше Мефисто, безмълвен като черно привидение.

— Да, това е истината! — настоятелно продължи тя. — Знаем, че Бръчкавите не понасят светлината, нали? Но това е нещо повече от непоносимост, те се *страхуват* от нея! За тях светлината е смърт!

— Не съм сигурен, че ви разбирам — поклати глава Пендъргаст.

— Всъщност не става въпрос за самата светлина, а за това, което тя създава. Попаднала върху кожата, слънчевата светлина активира синтеза на витамин D, нали така? Но ако онези същества долу не понасят витамина, той може да предизвика силна болка, а дори и смърт. Това беше причината да загинат и част от културите, с които експериментирах — оставихме ги цяла нощ на включено осветление.

Това обяснява и името, което са получили тези същества. Лишената от витамин D кожа увисва и се сбръчква. А липсата му в организма води до остеомаляция — размекване и отслабване на костите. Спомнете си какво каза доктор Брамбъл за скелета на Кавакита: изглежда така, сякаш е прекарал скорбут в тежка форма. На практика точно това се е случило.

— Всичко това са предположения — поклати глава Дагоста. — Къде са ти доказателствата?

— Защо Кавакита се е заел със синтеза на витамин D? — извика Марго. — Не забравяй, че той е бил опасен и за самия него! Но си е давал сметка, че ако унищожи растението, онези същества ще се обърнат срещу него. И ще започнат да убиват в момента, в който изпитат недостиг на дрога. По тази причина е стигнал до решението да унищожи не само растението, но и тях!

— По всяка вероятност това е единственото смислено обяснение — кимна Пендъргаст. — Но защо трябваше да биете толкова път, за да ни го съобщите?

— Защото тук съм сложила три литра разтвор на витамин D — потупа сака си тя.

— И какво от това? — изсумтя Дагоста. — Не бих казал, че ни липсва огнева мощ...

— Тя няма да ви помогне, ако долу наистина има многобройна колония — възрази Марго. — Нали не си забравил колко усилия ни трябваха за неутрализирането на Мбвун?

— Целта ни е да избягваме всякакви сблъсъци — обади се Пендъргаст.

— Но ако се съди по арсенала ви, очевидно сте подготвени за всякакви изненади. Разбира се, куршумите могат да свършат известна работа, но това тук — ръката ѝ отново докосна сака — ще ги ликвидира из корен!

— Много добре, доктор Грийн — въздъхна агентът. — Дайте ни бутилките. Ще ги разпределим помежду си.

— Тук не познахте! — отсече Марго. — Бутилките ще нося аз, защото слизам с вас!

— Пак идва влак! — обади се Мефисто.

Пендъргаст замълча за миг, после поклати глава:

— Вече ви обясних, че...

— А пък аз вече съм тук! — твърдо отсече тя. Толкова твърдо, че сама се изненада от думите си. — И няма да се върна за нищо на света! Хич не започвайте пак приказките си за опасностите! Ако желаете, ще подпиша декларация, че властите нямат никаква вина, в случай че получи някаква драскотина! Хайде, извадете бележника си!

— Мисля, че е излишно — отвърна с дълбока въздишка Пендъргаст. — Много добре, доктор Грийн, нека бъде вашето. И без това нямаме време за спорове. Хайде, Мефисто, води ни надолу...

Смитбек замръзна на място и напрегна слух. Стъпките зад гърба му все още се чуваха, но някак отдалеч. Направи няколко дълбоко вдишвания и издишвания и преглътна, опитвайки се да прогони сърцето от гърлото си. Беше безнадеждно изгубен в мрака на многобройните странични тунели, не можеше да определи дори посоката, в която върви. Имаше гадното чувство, че е направил кръг и отново се връща към убийците, които и да бяха те. Но инстинктът му подсказваше, че продължава да се отдалечава от сцената на онази ужасна касапница. В същото време хлъзгавите стени неумолимо вървяха надолу.

Беше сигурен, че онези ужасни същества са именно Бръчкавите. Същите, за които му беше говорил Мефисто и които най-вероятно бяха отговорни за убийствата в метрото. Бръчкавите... За няколко минути бяха убили четирима души... Отчаяните писъци на Уокси все още ехтяха в главата му. Изобщо не беше сигурен кое е спомен и кое — жестоката действителност.

В следващия миг действителността се завърна, по-груба и по-жестока отвсякога: до слуха му долетяха стъпки, при това съвсем близо. Обзет от ужас, той се завъртя и отчаяно потърси някакво укрытие. Блесна прожектор, зад който помръдна неясна сянка. Смитбек стегна мускули и се приготви за последната схватка. Единствената му надежда беше тя да е милостиво кратка.

Но сянката отскочи назад и нададе вик на ужас. Фенерчето изтропа на земята и се затъркаля към краката му. Смитбек облекчено въздъхна, разпознал тънките мустачки и слабичката фигура на Дъфи. Явно беше успял да се измъкне от преследвачите си, макар че един Бог знаеше как е станало това.

— Спокойно! — извика с напрегнат шепот той и се наведе да вдигне фенерчето, преди да е продължило пътя си надолу. — Аз съм журналист! Видях всичко, което се случи!

Дъфи бе или много уплашен, или прекалено задъхан, за да попита какво търси един журналист под дъното на резервоара в

Сентрал Парк. Седнал на тухления под на тунела, той дишаше тежко и не спираше да се оглежда.

— Знаете ли как можем да се измъкнем оттук? — попита Смитбек.

— Не — въздъхна Дъфи. — Всъщност, не знам, може би... Помогнете ми да стана.

— Казвам се Бил Смитбек — прошепна журналистът, докато дърпаше ръката на разтреперания човечец.

— Стан Дъфи — заекна той.

— Как се отървахте от онези създания?

— Изгубих ги някъде около преливниците — промърмори Дъфи и по изцапаното му лице се търкулна самотна сълза.

— Защо всички тунели водят надолу, а не нагоре?

Дъфи обърса очи с ръкав.

— Намираме се в дублиращата система. При твърде голям дебит водата изтича както през главния шлюз, така и по тези допълнителни тунели, в посока на Гърловината. Това е затворена система и всичко минава през нея. — Замълча и очите му се разшириха, сякаш внезапно си беше спомнил нещо. Погледна часовника: — Хайде, трябва да вървим! Разполагаме само с деветдесет минути.

— Деветдесет минути до какво? — попита Смитбек и насочи лъча на фенерчето към пода на тунела.

— В полунощ ще изпуснат Главния резервоар — отговори Дъфи. — Вече нищо не може да спре програмата. А когато това стане, водата ще залее всички тези тунели.

— Какво?! — зяпна Смитбек.

— Ще наводнят най-ниските нива, тунелите „Астор“, за да издавят онези същества. Поне такива бяха първоначалните им намерения. После им дойде друг акъл, но за съжаление късно...

— Тунелите „Астор“ ли? — промърмори Смитбек. Трябва да са същите, за които споменавахте онзи Мефисто от Дяволския етаж.

Дъфи изведнъж дръпна фенерчето от ръката му и се втурна надолу. Смитбек го последва. Не след дълго стигнаха друг, по-широк тунел, извиващ се като гигантска змия. Тук светлина липсваше, като се изключи мигащото фенерче в ръцете на инженера. Смитбек се стараяше да върви в близост до стената, тъй като в средата на прохода течеше малка вада. Едва ли имаше смисъл от подобна предпазливост,

тъй като Дъфи цепеше направо през водата и вдигаше достатъчно шум, за да събуди дори мъртвец.

Внезапно дребният мъж спря и се обърна.

— Чух ги! — изкрещя панически той.

— Аз пък не — задъхано отвърна Смитбек и тревожно се огледа.

Дъфи отново хукна напред. Репортерът го последва, забравил напълно за сензационния материал, който се готвеше да напише. В стената изведнъж зейна тъмна дупка и дребният мъж се шмугна в нея. Смитбек се втурна подире му, после земята под краката му изведнъж изчезна. Започна да се хлъзга неудържимо в някакъв влажен улей. Някъде отдолу долетя протяжният вой на Дъфи, журналистът се обърна по корем и направи отчаян опит да забие нокти във влажната глина. Обзе го чувството, че отново сънува един от ужасните си кошмари, в които пропадеше в бездънните пещери под Манхатън. Отдолу се разнесе силен плясък, а миг по-късно и той самият цопна във водата, която се оказа плитка, само около половин метър.

Изправи се, доволен от твърдата земя под краката си, без да обръща внимание на болките по натъртеното си тяло. Подът на тунела изглеждаше относително гладък, а водата почти не вонеше. На крачка от него Дъфи крещеше, като че го колят.

— Млък! — изсъска Смитбек. — Ще ги привлечеш насам!

— Боже, това не е истина! — разхълца се дребосъкът. — Не мога да повярвам, че се случва на мен! Какви бяха тези...

Смитбек протегна ръка в мрака, напипа яката му и рязко го дръпна към себе си.

— Казах ти, *млък!* — изсъска в ухото му.

Риданията преминаха в едва доловимо скимтене.

— Къде е фенерчето?

Отговори му разпокъсано хълцане, после нещо изведнъж светна. По силата на някакво чудо фенерчето се оказа в ръката на Дъфи.

— Къде сме?

Скимтенето спря.

— Дъфи! Къде се намираме?

— Не знам — отвърна на пресекулки инженерът. — Може би в някой от преливниците.

— Имаш ли представа накъде води?

— Преливниците отвеждат излишната вода от резервоара — подсмръкна Дъфи. — Ако през този стигнем до Гърловината, вероятно ще влезем в отточната система под нея.

— А как ще излезем оттам?

— Не знам.

Смитбек избърса лицето си с ръкав, опитвайки се да събере на топка страха, болката и шока и да ги погребее дълбоко в себе си. След което направи опит да мисли за предстоящия материал. Господи! След репортажите за звяра убиец в музея една подобна статия със сигурност ще го изстреля на върха! А с малко късмет и историята на Уишър също няма да му убегне. Но преди всичко трябва да...

Разнесе се нов плясък. Незнайно колко далеч, тъй като ехото кънтеше от всички посоки. И приближаваше. Приведен напред, той се превърна в слух.

— Все още са след нас! — простена в ухото му Дъфи.

— Млъквай и слушай внимателно какво ще ти кажа! — сграбчи го отново Смитбек. — Не можем да им избягаме, значи трябва да се скрием от тях! Ти познаваш тези подземия и ще кажеш как!

Дъфи започна да се гърчи в ръцете му, издавайки нечленоразделни звуци.

Смитбек затегна хватката си.

— Слушай, ако се успокоиш и започнеш да мислиш, всичко ще бъде наред!

Онзи млъкна и задиша тежко.

— В долната част на преливниците, точно преди Гърловината, има контролни камери — поде след малко той. — Ако попаднем в някоя от тях, можем да се затворим и...

— Да вървим! — изсъска Смитбек.

Зашляпаха в мрака, а лъчът на фенерчето объркано скачаше по стените. Ниският тунел направи завой и пред очите на репортера изникна огромно древно съоръжение: нещо като гигантски кух свредел, положен върху гранитен постамент. От двата му края стърчаха ръждясали тръби, а още по-нататък се виждаше сложна плетеница от други, по-малки тръби, които приличаха на гигантски железни черва. В основата на постамента имаше вагонетка, стъпила на релси. Главният поток се пенеше успоредно с машинариите, а вляво от тях зееше отворът на малък страничен тунел. Смитбек взе фенерчето,

хвана се за релсата и се изкачи към платформата. После се обърна и протегна ръка на Дъфи.

— В тръбата! — заповяда с напрегнат шепот, побутна дребничкия мъж пред себе си и запрати фенерчето в потока.

— Да не си полудял? Защо го хвърли?

— Пластмасово е, няма да потъне. Надявам се онези да тръгнат подир светлината.

Свиха се в мрака и зачакаха. Дебелите стени на контролната тръба заглушаваха външните звуци, но след известно време до слуха на Смитбек достигна все по-отчетливо шляпане. Бръчкавите идваха. При това доста бързо, ако се съдеше по пляска на водата. Тялото на Дъфи отново се разтърси, а Смитбек се помоли на Бога този път да запази самообладание. Шляпането се приближаваше, придружено от напрегнато пръхтене. Стъпките заглъхнаха пред машинарията.

Смитбек неволно сбърчи нос от ужасяващата воня. Вляво от него Дъфи неудържимо трепереше.

Плясъците се подновиха. Явно онези същества обикаляха наоколо. Отвън долетя нещо като приглушено смъркане и Смитбек изстина, спомнил си за изключителното обоняние на Мбвун. След известно време шляпащите стъпки започнаха да се отдалечават и той бавно изпусна въздуха от гърдите си. Уродливите създания се насочиха към вътрешността на тунела.

Започна да диша бавно и дълбоко, като броеше всяко вдишване. На тридесет се обърна към Дъфи и прошепна:

— В коя посока са преливниците?

— В далечния край на тази тръба — тихо отвърна инженерът.

— Да вървим.

Завъртяха се с безкрайна предпазливост и запълзяха в тясната тръба. Измина цяла вечност, преди Дъфи най-сетне да изскочи на открито. Краката му цопнаха във водата в бърза последователност — единият, после другият... Смитбек понечи да го последва, но в същия миг се разнесе нечовешки писък и в лицето го блисна някаква течност, която беше по-гъста и по-топла от водата. Той панически отскочи назад.

— Помощ! — простена неочаквано тихо Дъфи. — Не, недейте, червата ми ще... О, Боже... няма ли някой да ми...

Гласът му постепенно премина в гъргорене и бавно заглъхна в шума на течащата вода. Смитбек панически запълзя в обратна посока. Зад гърба му се разнесоха отвратителните звуци на разкъсвано с нокти месо и пропукването на строшени кости.

Няколко минути по-късно излетя от дупката, през която бяха влезли, просна се по гръб в потока, но моментално скочи на крака и хукна към страничния тунел. В главата му имаше само една мисъл: да бяга, да бяга с всички сили, колкото го държат краката! И той бягаше и бягаше, блъскайки се в стените на тунела, опипвайки слепешком безбройните разклонения, потъвайки все по-дълбоко в земните недра. Тунелът се вля в друг, после в трети, четвърти, пети... Всеки следващ беше по-широк от предходния. После някаква ръка — мокра и страшно силна, го стисна за шията, а устата му бе затисната от огромна длан.

Около час след спонтанното си избухване безредиците в южната част на Централ Парк започнаха да утихват. Още преди единадесет вечерта гневът и силите на инициаторите им явно се поизчерпаха. Пострадалите бяха изтеглени встрани, а камъните и юмруците постепенно отстъпиха място на кръсъците, ругатните и заканите. Но имаше и такива, които продължаваха битката. На мястото на насинените и изтощените се появяваха нови: някои от любопитство, други изпълнени с гняв, а трети просто пияни и жадуващи за бой. В телевизионните репортажи се долавяше истерия, някои бяха силно преувеличени, а слуховете се разпространяваха с бързината на горски пожар — из баровете на Първо и Второ авеню, претъпкани с млади републиканци, хулеци президента; на „Сейнт Марк“ и из дупките на Ийст Вилидж, където се събираха марксисти и всякакви други противници на статуквото; по факсове и телефони. Тези слухове течаха успоредно с новините. Едни твърдяха, че бездомниците и техните поддръжници са станали жертва на полицейски геноцид, други поддържаха версията, че леви радикали и криминални престъпници палят банки, стрелят по мирни граждани и грабят магазини. Повярвалите на тези приказки се организираха в бойни групи, които посрещаха последните групи бездомници, появяващи се тук-там в околностите на парка и успели да избягат от силите на реда и сълзотворния газ.

Но ударното ядро на движението „Да си върнем града“ — брамините на нюйоркското богатство и власт — отдавна беше изчезнало от мястото на събитието и се бе затворило в своите мезонети и резиденции. Имаше и такива, които останаха на широката поляна с надеждата да осъществят последното си бдение, след като полицията овладее положението. Но когато силите на реда започнаха да изтласкват побеснялата тълпа, побойниците отстъпиха в същата посока — към просторните тревни площи и кулата на Главния резервоар, без да дават признаци, че ще напуснат сражението.

Тъмнината, гъстата растителност и стената от храсталаци пречеха на полицията да ги разбие и укроти.

А и самите униформени действаха предпазливо. Редиците им бяха оредели заради операцията по прочистване на подземията, пък и се появиха с голямо закъснение на мястото на безредиците. Високите чиновци отлично съзнаваха, че в множеството може да са останали и влиятелни хора, а кметът беше крайно чувствителен към идеята за безогледно използване на палките и сълзотворния газ. За капак на всичко трябваше да изпратят допълнителни сили в съседните квартали, откъдето идваха съобщения за спорадичен вандализъм и разграбване на магазини. Всички помнеха последните размирици в района на Краун Хейтс, продължили цели пет денонощия и нанесли големи поражения.

Изправена до линейката, Хейуърд гледаше как носилката с Биъл се насочва към отворените задни врати. Подвижните крачета се сгънаха и влязоха в улеите, а раненият простена и вдигна ръка към бинтованата си глава.

— По-внимателно! — обади се тя, после се наведе към вътрешността на линейката и попита: — Как се чувстваш, друже?

— Бил съм и по-добре — отвърна с немощна усмивка полицаят.

— Ще се оправиш — кимна тя и се обърна с намерението да се отдалечи, но гласът на Биъл я спря.

— Онзи мръсник Милър със сигурност щеше да ме зареже, сержант — тихо промълви той. — Вие двамата ми спасихте живота...

— Забрави — отвърна Хейуърд. — Нали това ни е работата?

— Може би — въздъхна Биъл. — Но ти благодаря. Никога няма да го забравя.

Тя кимна, остави го на грижите на санитарите и приближи вратата на шофьора.

— Какво ново?

— Зависи какво те интересува — отвърна онзи, без да вдига глава от пътния лист в ръцете си. — Курсът на златото, международното положение...

— Зарежи глупостите, ами кажи какво става там — отвърна Хейуърд и махна с ръка към парка.

Наоколо цареше странна, почти сюрреалистична тишина. Трафик липсваше, само по пресечките се виждаха линейки и патрулни коли. Платното на самия булевард беше тъмно, тъй като повечето от уличните лампи бяха разбити, а някои още съскаха и изпускаха рояци искри. На бледата светлина се виждаха тухли, счупени стъкла и парчета бетон. На юг, в дъното на булеварда, се появяваха все нови и нови мигащи сини лампи.

— Къде беше досега? — учудено я погледна шофьорът. — Сигурно вдън земя, щом не знаеш какво става тук от два часа насам!

— Не си далеч от истината — каза тя. — Бяхме долу, в тунелите, за да ги прочистим от бездомници. Но се натъкнахме на съпротива. Колегата отзад получи тежко нараняване и видяхме бая зор, докато го измъкнем. Сега стана ли ти ясно? Едва преди пет минути излязохме на повърхността през станцията на Седемдесет и втора и заварихме един град на призраци!

— Прочиствали сте подземията, а? — възкликна шофьорът. — Значи вие сте виновни за всичко.

— За кое всичко? — намръщи се Хейуърд.

Шофьорът докосна ухото си и посочи на изток, сякаш друг отговор не бе нужен.

Хейуърд се послуша. От тъмната пазва на Сентрал Парк долитаха звуци, доста по-различни от бученето на портативния скенер в линейката и обичайния грохот на големия град: остър вой на сирени, викове и писъци.

— Нали знаеш за демонстрацията на движението „Да си върнем града“? — попита шофьорът. — Без разрешение от властите започнала в южния район на Сентрал Парк...

— Чух това-онова — кимна Хейуърд.

— Така. Но в един момент от всевъзможни дупки започват да извират бездомници, при това в доста агресивно настроение. Явно вие, ченгетата, сте се поупражнявали с палки върху гърбовете им. Започват да се джафкат с демонстрантите и не след дълго нещата се превръщат в мащабна конфронтация. Чух, че хората буквално са озверели. Крещят, псуват и се бият като диваци. Следват и вандалщините. Ченгетата не могат да овладеят положението вече часове. Единственият им успех е, че все пак съумяха да ги изтласкат в парка...

В този момент отзад се разнесе почукване и човекът включи на скорост. Линейката потегли с включена сирена, а светлината от буркана ѝ нашари околните фасади. От няколко прозореца надничаха любопитни лица, а имаше и куражлии, които стояха на тротоарите, но в благоразумна близост до униформената охрана на блоковете. Сред тях гордо се издигаше готическата фасада на „Дакота“, напълно чужда на хаоса долу. Сякаш острите ѝ кули предлагаха сигурна защита срещу враждебната тълпа. Хейуърд насочи очи към мястото, където би трябвало да са прозорците на Пендъргаст. Дали агентът ще успее да се върне жив и здрав от онзи прословут Дяволски етаж?

Едрата фигура на Карлин изплува от мрака.

— Изпрати ли Биъл? — попита той.

— Току-що — отвърна тя. — Какво стана с другия?

— Не ще и да чуе за доктор — отвърна Карлн. — Нещо ново за Милър?

— Най-вероятно вече смуче бира в някой бар на Атлантик Авеню и се хвали с геройствата си — направи гримаса Хейуърд. — И както винаги става, той ще обере лаврите и ще получи повишение, а ние — мъмрене за неизпълнение на заповед...

— Винаги, ама не и този път — многозначително се усмихна Карлин.

— Това пък какво означава? — изгледа го младата жена, после, без да дочака отговор, добави: — Никой няма да ни повярва за поведението на Милър, ами дай да докладваме, че сме на разположение. — Включи радиостанцията и почти я изпусна от водопада, който изригна от нея, при това на всички полицейски честоти:

... Вървим към Широката поляна... Трябват подкрепления за... Притиснал съм осем души, но няма да ги задържа... Ако не се появи арестантска кола, те просто ще се разбягат в тъмнината!... Вече половин час чакам линейка! Имаме ранени, за Бога!... Някой няма ли най-сетне да запечата шибаната южна зона? Тези непрекъснато прииждат, при това от всички страни!...

Хейуърд изключи радиостанцията, тикна я под колана си и направи знак на Карлин да я последва към патрулката, която чакаше на ъгъла с включени светлини. До нея стоеше полицай в пълно снаряжение за борба с безредиците и внимателно оглеждаше улицата с пистолет в ръка.

— Кой ръководи тази операция? — попита го тя.

Полицаят я изгледа, повдигайки защитната маска пред лицето си.

— Според диспечерите предният команден център се намира в замъка — отвърна той. — Но за момента нещата са доста объркани, както сама можете да се уверите...

— Замъкът Белведере — кимна тя и се обърна към Карлин. — Да вървим там!

Докато прекосяваха тичешком западната страна на парка, в главата ѝ изплува спомен за едно изкуствено градче в Холивуд, което беше посетила преди две години. И там се придвижваше по някаква имитация на нюйоркска улица, на която бяха заснети безброй мюзикъли и гангстерски филми. И там имаше фалшиви улични лампи, пожарни кранове и отрупани витрини, но нямаше хора. Разбира се, в онзи момент беше наясно, че само на стотина метра по-нататък кипи животът на истинските калифорнийски улици, но въпреки това беше дълбоко впечатлена от застиналата пустота на декорите.

В момента Централ Парк внушаваше същото усещане. Чуваше далечния грохот на трафика и воя на сирените, знаеше, че самият парк гъмжи от полиция, която се стреми да разпръсне демонстрантите, но въпреки това полутъмният булевард ѝ се стори нереален и призрачен. Това злокобно чувство се нарушаваше само от някой бдителен пазач, любопитен гражданин или полицейски патрул.

— Какво става там, по дяволите? — тихо възкликна Карлин и тя тръсна глава да прогони спомените.

Изпита чувството, че бяха прекосили някаква демилитаризирана зона и от царството на реда и спокойствието изведнъж бяха попаднали в плен на безграничния хаос. На юг, отвъд Шестдесет и пета улица, се простираше океан от разруха. Луксозни преддверия с изпотрошени стъкла, разкъсани тенти над елегантни входове, развяващи се като парцаливи знамена. Полицейското присъствие беше натрапчиво, най-вече чрез синьо-белите метални заграждения. Повечето коли, паркирани покрай тротоарите, бяха с разбити стъкла. В далечината

мигаха оранжевите сигнални светлини на полицейски влекач, който теглеше димящия скелет на изгоряло такси.

— По всичко личи, че оттук са минали доста разгневени бездомници — полугласно подхвърли Хейуърд.

Пресякоха улицата и се насочиха към алеята, от която се влизаше в парка. Тесните асфалтирани ленти сред тревата им се сториха мирни и спокойни на фона на разрухата, която току-що бяха напуснали. Но скоро се увериха, че тя присъства и тук — разбити пейки, преобърнати кошчета и разпилян наоколо боклук. А глъчката, която долиташе от вътрешността на парка, вещаеше нови неприятности.

Хейуърд изведнъж се закова на място и направи знак на Карлин да стори същото. В мрака пред тях имаше хора — не можеше да определи колко на брой са те, които се промъкваха към Широката поляна. Не са полицаи, нямат шлемове, нямат дори шапки, бързо съобрази тя. Заключениеето ѝ беше потвърдено от залп ругатни и дюдюкане.

Затича се, стъпвайки на пръсти, за да не вдига шум. На десетина от метра от групата измъкна пистолета си, хвана го с две ръце и извика:

— Стой! Полиция!

Сенките спряха, неколцина бавно се обърнаха. Бяха четирима — не, петима млади мъже, облечени в спортни якета. Хейуърд насочи вниманието си към оръжията, които се виждаха: две алуминиеви бухалки и извит кухненски нож.

На зачервените им лица играеха усмивки.

— Какво има? — обади се един от тях и пристъпи към нея.

— Спри на място! — извика тя и мъжът неохотно се подчини. — Накъде сте тръгнали, момчета?

Онзи най-отпред изкриви лице в гримаса, явно ядосан от глупавия въпрос. После леко кимна към вътрешността на парка.

— Имаме да свършим една работа — обади се друг от групата.

— Нямате работа тук — поклати глава Хейуърд.

— Имаме и още как — възрази застаналият отпред. — Шайка миризливи дрипльовци бият наши приятели, ама сега ще им се види нанаягорно! — Младежът направи още една крачка към нея.

— Това е работа на полицията!

— Полицията не си мърда пръста! — извика онзи. — Я вижте какво става наоколо! Позволихте на тая сган да съсипе града!

— Чухме, че са убили дваисет-трийсет души — намеси се друг, притиснал мобилен телефон до ухото си. — Включително госпожа Уишър. Върлуват из града, а към тях се присъединяват дрипльовци от Ийст Вилидж и Сохо, които се пишат профсъюзни членове! Но нашите приятели имат нужда от помощ!

— Стана ви ясно, нали? — рече заплашително младежът и пристъпи напред. — Предлагам да се махнете от пътя ни, госпожо.

— Още една крачка и ще ти подстрижа перчема! — отсече Хейуърд и разкопча палката от колана си. Усети как тялото на Карлин се стяга на метър зад нея.

— Лесно е да се правиш на герой с пищов в ръка и оня гардероб зад гърба ти! — озъби се младежът.

— Сигурно си въобразяват, че могат да ни окошарят и петимата! — подметна друг член на групата.

— Или пък да ни пребият с жалките си тояжки! — добави трети и всички избухнаха в подигравателен смях.

Хейуърд си пое дъх и прибра палката.

— Полицай Карлин, отстъпете двадесет крачки назад, моля! — отчетливо изрече тя.

Едрият мъж не помръдна.

— Веднага!

Карлин втренчено я изгледа, после, без да се обръща с гръб, бавно заотстъпва по алеята, от която бяха дошли.

Хейуърд тръгна напред и спря на крачка от предводителя на групата.

— Слушай внимателно какво ще ти кажа — каза тя със спокоен тон, без да отделя поглед от очите на младежа. — Мога да сваля значката и да зарежа пистолета, което изобщо няма да ми попречи да сритам охранените ви задници! И да ви ритам отгук чак до Скарсдейл или Гринуич, където нанкате вечер с парите на мама и тате! Но няма да се наложи, защото ако не изпълните буквално моята заповед, тази вечер мамчетата ви няма да има кого да сложат да си легне! А утре сутринта ще се наредят на опашка пред управлението, за да ви платят гаранциите. Но всичките пари и връзки на света няма да махнат от досиетата ви краткото и ясно обвинение: хулиганство и опит за

извършване на престъпление от общ характер. А според законите на този щат човек с полицейско досие не може да практикува право, не може да заема държавна служба и не може да получи лиценз за търговия с ценни книжа. Нещо, което едва ли ще се хареса на татенцата ви...

Замълча за момент, после хладно нареди:

— А сега хвърлете оръжията!

За известно време никой не помръдна.

— Казах: хвърлете оръжието! — кресна колкото й глас държи.

В последвалата тишина се разнесе тихо дрънчене, после второ. Бухалките се търкулнаха на асфалта. Последва ги по-слабото потракване на захвърления нож. Хейуърд направи една преднамерено дълга пауза, после леко отстъпи назад.

— Полицай Карлин.

Гигантът мигом изникна до нея.

— Да ги обискирам ли? — попита той.

Хейуърд поклати глава и отново се втренчи в групичката.

— Шофьорските ви книжки! — заповяда. — Хвърлете ги на земята!

След кратко колебание младежът отпред бръкна в джоба на якето си, измъкна ламинираната карта от портфейла си и я пусна на земята. Останалите го последваха.

— Утре сутринта ще си ги получите обратно на Полис Плаза — мрачно ги огледа тя. — Потърсете сержант Хейуърд. А сега искам да ви видя как тръгвате към Сентрал Парк Уест, където ще се разпръснете. Никакви кръчми, никакъв хазарт. Отивате си право у дома, ясно?

Отговори й мълчание.

— Нещо не ви чувам! — изрева с мощен глас Карлин и хлапаците подскочиха.

— Ясно — хорово отговориха те.

— Тогава изчезвайте! — подкани ги Хейуърд, но групата остана закована на мястото си.

— Хайде, чупката! — излая заплашително тя. Младежите се размърдаха — бавно, а след това все по-бързо и по-бързо — с вдървени вратове и поглед в краката си. Не след дълго се стопиха в мрака.

— Задници! — изрази мнението си Карлин, после се извърна да я погледне: — Дали наистина има толкова жертви?

Хейуърд изсумтя и се наведе да събере документите и оръжията.

— Глупости! Но ако подобни слухове продължават да витаят из града, типове като тези ще продължат да създават проблеми. — Подаде му документите, после с въздишка добави: — Хайде, да вървим да докладваме и да видим дали тази вечер изобщо ще стигнем до леглата си. Защото утре ни чака яко дърво заради инцидента в онези тунели.

— Не и тоя път — ухили се Карлин.

— За втори път го казваш — погледна го любопитно Хейуърд. — Какво имаш предвид?

— Че праведните ще възтържествуват, макар и еднократно, а дървото ще го отнесе Милър.

— Кога точно те споходи това пророческо прозрение?

— В момента, в който научих, че нашето приятелче Биъл — същото, което преди малко натовари в линейката, се пада син на някой си Стивън К. Биъл.

— Сенатор Стивън Биъл? — погледна го с разширени от учудване очи Хейуърд.

Карлин кимна.

— Момчето не иска да се разчува, да не го вземат за връзка. Но цепката на кратуната му вероятно ще го направи по-словоохотлив.

Хейуърд постоя неподвижна още няколко секунди, после поклати глава и тръгна към Широка поляна.

— Хей, сержант! — подвикна след нея Карлин.

— Какво?

— Защо ме накара да се отдръпна от ония лайнари?

— За да им покажа, че не ме е страх и наистина ще изпълня закана си.

— А щеше ли?

— Какво?

— Ами, да ги риташ от тук до Скарсдейл, или където беше там...

— А ти как мислиш? — изгледа го Хейуърд и предизвикателно вирна брадичка.

— Мисля... — Гигантът се поколеба за момент, после изломоти: — Мисля, че ти си една доста опасна млада госпожица, сержант...

Сноу се спусна под палубата на катера и започна да навлича леководолазния костюм. Тласкан от двата мощни дизела, лекият плавателен съд цепеше с лекота тъмните води на река Хъдзън. Движенията му бяха затруднени от невероятната теснотия на помещението, наблъскано с най-различна апаратура: от ехолоти и радари до последен модел система за сателитна навигация. Веднага отбеляза качеството на неопреновия костюм, който нямаше нищо общо с тези, които използваша в неговия отряд, и позволяваше свободни движения под водата. За миг съжали, че сам беше предложил проникване през утаителя, но за отстъпление вече беше късно. Корабчето се люшна, тялото му политна напред, главата му се удари болезнено в тавана на тясната каюта.

Изруга и разтърка чело. Болката беше доказателство, че не сънува. Наистина беше на борда на катер на морските „тюлени“ — въоръжени до зъби елитни бойци, изпълняващи никому неизвестна мисия. Прониза го чувство на страх, примесено с въодушевление. Ето го шанса за реабилитация, вероятно пръв и последен. Обзе го непоколебима решителност. Не, този път няма да се издъни!

Попипа рефлектора на фенерчето, прикрепено към главата му, нахлузи втората ръкавица и се качи на палубата.

Командир Рачлън прекъсна разговора си с кормчията и се обърна.

— Къде ти е боята, по дяволите? — изръмжа той. — И защо се забави толкова?

— Екипировката е малко по-различна от тази, с която съм свикнал, сър.

— Имаш на разположение цялото време на пътуването, за да свикнеш и с тази! — отсече командирът.

— Тъй вярно, сър.

Рачлън кимна на тюлена, който се навърташе наблизо:

— Оправи го, Донован.

Онзи пристъпи към Сноу и мълчаливо започна да маже страните и челото му с черна и зелена боя.

Командирът вдигна ръка и останалите тюлени се струпаха около картата, която разгъна на коленете си.

— Значи влизаме през главния утаител, който се намира над Западния страничен. Присъстващият тук полицай Сноу твърди, че това е най-краткият път. — Показалецът му се плъзна по картата. — Стигаме първия преливник и вървим по установения маршрут до мястото на разклонението. Там е сборният ни пункт. Екипи „Алфа“, „Бета“ и „Гама“ поемат по тези три тунела. Аз ще водя „Алфа“, а Донован и Сноу са „Делта“ и ще ни пазят гърба. Въпроси?

Сноу имаше няколко, но предпочете да си държи устата затворена. Кожата го смъдеше от допира на грубите ръкавици на Донован, а дебелият пласт боя вонеше на гранясала лой.

— Влизаме, поставяме зарядите и излизаме — продължи командирът. — Лесно и бързо, като на обикновено учение в базата. Експлозиите ще запечатат долните отводнителни тунели, които се вливат в Западния страничен. Втори наш отряд ще влезе в системата откъм улицата и ще я запечата отгоре. Големи професионалисти, няма що... — Изпод маската му долетя презрително сумтене: — Ако щете вярвайте, ама ме посъветваха да използваме ПНВ...

— Какво е ПНВ? — вдигна глава Сноу.

— Прибор за нощно виждане, драги. Но я се опитай да го нахлузиш върху маската! — Рачлън се извърна и с отвращение се изплю през борда: — Нямаме страх от тъмнината, нали? Ако някой или нещо реши да ни нападне — добре дошло. Е, нямаше да е зле да видя чия катуна го отнася, но няма как...

Стана и огледа хората си:

— Добре... Хастингс, Клептън и Бийчъм, вие сте авангард. Всеки екип сам определя кой ще носи оръжията. Зарядите се падат на Лоренцо, Кемпиън и Донован, аз ще помагам. Подгответе се за доста килограми, защото съм взел и резервен запас. Оръжие през рамо! — изкомандва в заключение той.

Сноу изчака мъжете да преметнат автоматите си и тихо попита:

— Ами аз?

— Не знам — обърна се Рачлън. — Какво ти?

Сноу замълча за миг.

— Бих желал да помогна с нещо...

Командирът го изгледа втренчено, после по устните му пробяга лека усмивка.

— Добре, назначавам те за лампа.

— Лампа ли?

— Лампа — потвърди командирът. — Бийчъм, я хвърли оня комплект! — Улови във въздуха раницата от непромокаема гума и я окачи на врата на Сноу. — Няма да се разделяш с нея, докато не излезем навън!

— Имам нужда от оръжие, сър.

— Дайте му нещо — разсеяно се разпореди Рачлън и му обърна гръб.

Сноу усети как в корема му потъва приклада на тежък харпун и мълчаливо го преметна през рамо. Отзад се разнесе тихо хихикане, но той не му обърна внимание. Зад гръба си имаше купища простреляна риба, най-вече в Морето на Кортес, но за пръв път виждаше толкова голям и откровено смъртоносен харпун като този, оборудван с огромни, увити с експлозив стрели.

— Да не вземеш да гръмнеш някой крокодил — обади се за пръв път Донован. — Нали знаеш, че са под закрилата на закона...

Шумът от двигателя заглъхна и катерът акостира до бетонния кей на пречиствателната станция. Сноу погледна огромното съоръжение и сърцето му се сви. То бе напълно автоматизирано и се предполагаше, че е последна дума на техниката, макар да бе чувал да се говори, че откак е пуснато в експлоатация преди пет години, създава само ядове. Помоли се Богу да е бил прав, когато предложи да влязат през утаителя.

— Не трябва ли да ги известим за пристигането си? — попита Сноу.

Рачлън го изгледа развеселен.

— Отдавна сме се сетили затова. Направихме го, докато ти се обличаше. Очакват ни.

Спуснаха стълба и мъжете бързо се изсипаха върху кея. Сноу направи опит да се ориентира. Разпозна мястото. Контролната зала бе в съседство. Групата го последва нагоре по метална стълба и после покрай цяла редица изпарители. Над тях висеше облак от воня на метан и помия. В края на редицата Сноу спря пред яркожълта врата,

която се открояваше на фона на сивите стени. Червена табела предупреждаваше с големи букви:

НЕ ОТВАРЯЙ!

ЩЕ СЕ ЗАДЕЙСТВА АЛАРМЕНАТА СИСТЕМА!

Рачлън го отмести с ръка и ритна вратата. Зад нея се разкри тесен циментов коридор, осветен от ярки флуоресцентни лампи, зави басова сирена.

— Мърдай! — лаконично заповяда командирът.

Сноу ги поведе нагоре по стълба, която стигаше до етаж с надпис КОНТРОЛЕН ЦЕНТЪР. Тук се намираха няколко врати с магнитни гнезда за карти на стената до тях. Рачлън вдигна крак пред най-близката, но после промени намеренията си и леко я побутна. Вратата се оказа отключена.

Зад нея се разкри просторно, ярко осветено помещение, в което вонеше на преработени отпадъци. По протежение на стените проблясваха контролни табла и регулатори, а пред тях на високо столче стърчеше фигурата на единствения дежурен. С разрошена коса и подпухнали очи, той имаше вид на човек, когото току-що са събудили от дълбок сън. Той погледна телефонната слушалка в ръката си и стреснато промърмори:

— Няма да познаете кой се обади! Боже милостиви, та това беше самият заместник-директор на...

— Много добре — кимна Рачлън. — Това ще ни спести време. От вас се иска незабавно да изключите главния пропелер.

Мъжът изненадано примигна насреща му, после очите му се плъзнаха по дългата редица тюлени, като се ококорваха все повече.

— Мамка му! — промърмори с уважение той, зяпнал харпуна на Сноу. — Той не се пошегува, нали?

— Побързай, драги! — изръмжа Рачлън. — Иначе рискуваш да те хвърлим в басейна, за да спреш бъркачката със собствения си охранен задник!

Човекът излетя от мястото си, приближи един контролен панел и натисна няколко копчета.

— Мога да ви дам максимум пет минути — каза той през рамо. — Забавя ли се още малко, всичко на запад от Ленъкс ще се зарине в лайна.

— Пет минути са напълно достатъчни — успокои го Рачлън, като погледна часовника си. — Хайде, води ни при утаителя.

Леко задъхан, дежурният ги поведе назад през площадката. Спуснаха се един етаж и поеха по тесен коридор. Отвори вратата в дъното и заслиза по извита желязна стълба, боядисана в червено. Тюлените го последваха към малка платформа, увиснала на около метър над мътна, разпенена субстанция.

— Сериозно ли искате да се заврете в това долу? — смаяно ги изгледа мъжът.

Сноу погледна към пяната, по която се носеха най-различни боклуци. Сбърчил нос, той изпита дълбоко съжаление заради лошия си късмет да заварят в службата тъкмо него, а и заради безумното предложение, което сам направи на отряда командоси. Само това му липсваше след инцидента при „Хумболд“!

— Абсолютно сериозно — отвърна командирът.

Човекът облиза устни.

— Отворът на главната входяща тръба се намира в източния край на утаителя, на около метър и половина под повърхността — поясни той. — Отваряйте си очите за витлото. В момента е изключено, но е възможно все още да се върти по инерция.

Рачлън кимна.

— А къде точно се намира първият преливник?

— На сто и десет метра от входящата тръба — отвърна дежурният. — След разклонението се дръжте вляво.

— Това искахме да разберем — отново кимна Рачлън. — А сега се връщай горе и включвай системата в момента, в който седнеш на онзи стол.

Но човекът продължаваше да ги гледа, без да помръдне.

— Мърдай! — излая Рачлън и мъжът неохотно се подчини, насочвайки се към стълбата.

Сноу се обърна с гръб и пръв скочи в разпенената помия, следван от Донован. Миг по-късно отвори очи и с изненада установи, че средата около него е доста прозрачна — рядка и съвсем не лепкава, с едва доловим млечен оттенък. Около него се появиха тъмните фигури на останалите тюлени, влагата бързо плъзна по кожата му.

Прогони страха и заплува срещу слабото течение. Пред очите му изникнаха бавно въртящите се перки на изходящия шлюз. Изчака

Рачлън и останалите членове на екипа, които бързо се подредиха в редица до него. Командирът вдигна ръка да привлече вниманието му и с изразителни движения започна да прегъва пръст след пръст. На третия Сноу и Донован се стрелнаха между стоманените перки. След тях премина екип „Алфа“, следван от „Бета“ и „Гама“.

Сноу се озова във вътрешността на огромна тръба от неръждаема стомана, която водеше надолу в непрогледния мрак.

С върховно усилие на волята прогони ужаса, който вече познаваше от калното дъно на канала „Хумболд“, започна да брои ударите на сърцето си, дишайки бавно и дълбоко. Не, този път няма да се поддаде на паниката, заповяда си той.

Рачлън и партньорът му изскочиха до него и командирът махна с ръка. Сноу се обърна и поведе тюлените към вътрешността на тръбата. Зад гърба му зави турбина, перките започнаха да набират скорост, течението моментално се увеличи. Край. Няма връщане назад.

Тунелът се извиваше надолу. Появи се разклонение, после още едно. Сноу неизменно се придържаше вляво. Плуваха цяла вечност, преди да стигнат до първия преливник — стоманена шахта, малко поширока от раменете на Сноу. Командирът даде знак, че оттук нататък ще води той, и доброволният участник в операцията пропусна екипа пред себе си. Заплува след тюлените, обгърнат от мехурчетата на дихателните им апарати. След известно време Рачлън прекрати спускането и хлътна в някаква хоризонтална тръба, която беше потясна дори от преливника. Сноу пропусна Донован и се натика в нея. Кислородните бутилки звучно издрънчаха в металните стени. Внезапно лъскавата стомана изчезна, а на мястото ѝ се появи стара желязна тръба, покрита с ръждиви петна. По маската му заиграха оранжеви отблясъци, предизвикани от движенията на водолазите пред него. Напредваше бързо, черпейки увереност от равномерните движения на плавниците на Донован пред лицето си. По някое време спряха и Рачлън освети картата си с малко, херметически запечатано фенерче. След още два завоя и относително къса права отсечка главата на Сноу изскочи на повърхността. Бяха се озовали в широк и очевидно стар проход, с диаметър от около пет метра, наполовина пълен с мазна, бавно помръдваща течност. Това беше Главният страничен тунел.

— Сноу и Донован в ариергарда — заповяда с приглушен глас Рачлън. — Оставате на повърхността, но продължавате да дишате през

апаратите. По всяка вероятност въздухът в тунела съдържа метан. Придвижваме се в установения ред.

Командирът направи кратка справка с планшета на колана си и заплува напред.

Държейки се на повърхността, екипът се пръсна по ширината на тунела, като подминаваше гъстата мрежа от по-тесни, вливащи се тръби. Сноу се смяташе за добър плувец на далечни разстояния, но бързо се убеди в превъзходството на седмината мъже, които напредваха с леки и уверени движения.

Тунелът най-сетне свърши и водолазите се озоваха в голямо петоъгълно помещение. От тавана висяха жълтеникави сталактити, от тях капеше вода. Сноу с учудване огледа дебела желязна верига, придържана от халка в средата на свода. По нея се стичаха жълтеникави капчици. В дъното се издигаше бетонна площадка, прорязана от ивици ръжда, а от нея започваха три широки и напълно сухи тунела.

— „Трите точки“, нашият сборен пункт — оповести Рачлън. — Операцията наистина ще бъде разходка, но ние ще си я проведем по устав. Това означава постоянна радиовръзка на определената честота. Правилата за действие са ясни: представяте се, но стреляте на месо при всеки опит за нападение или за намеса в действията ви. Ще се оттеглим през канализацията на Сто двадесет и пета улица. — Очите му пробягаха по лицата на тюлените. — Е, господа, да се залавяме за работа.

В продължение на един безкраен, наситен с ужас миг, Марго остана замръзнала в позиция за стрелба, сигурна, че са станали обект на нападение. Нещо ѝ пречеше да спре очи върху това, с което се бореше Пендъргаст. Откъм Дагоста долетя сподавена ругатня. Напрегнала поглед през все още чуждите за нея инфрачервени очила, тя постепенно обхвана фигурата, която се беше вкопчила в агента. Принадлежеше на нормален човек — вероятно някакъв бездомник, успял да се отскубне от полицейската блокада. Външният му вид отговаряше на това предположение: човекът беше мокър и кален, а от невидимите му рани течеше кръв.

— Изключете светлината! — изсъска Пендъргаст. Фенерчето на Дагоста блесна в очилата на Марго и угасна. В окулярите заподскачаха ярки петна, които постепенно отстъпиха място на зеленикава, но ясна картина. Младата жена хлъцна от изненада, открила нещо много познато в кльощавата фигура и разчорлената коса на непознатия.

— Бил!?

Затиснал човека под себе си, Пендъргаст майчински го прегърна и зашепна нещо в ухото му. Онзи бързо прекрати съпротивата си, а агентът бавно се изправи. Марго се наведе над неподвижната фигура. Смитбек! Без никакво съмнение!

— Оставете го да се съвземе — рече Пендъргаст.

— Не мога да повярвам на очите си! — заекна от смайване Дагоста. — Възможно ли е да ни е проследил чак дотук?

— Не — поклати глава Пендъргаст. — Никой не ни е следил. — Очите му пробягаха по множеството отвори в стените. — Намираме се при Гърловината, където се събират всички тунели от района на Централ Парк. По всяка вероятност са го подгонили и пътят му се е пресякъл с нашия... Въпросът е *кой* го е преследвал? Или *какво*? — Свали огнехвъргачката от рамото си и се извърна към Дагоста: — Подготви и своята, Винсънт.

Тялото на Смитбек рязко подскочи нагоре, после отново се строполи върху плетеницата от тръби по пода на тунела.

— Те убиха Дъфи! — извика той. — Кои сте вие? Помогнете ми! Нищо не виждам!

Марго прибра оръжието си и коленичи до него. Походът през тунелите на метрото, през изпълнени с шум и мрак галерии, които изглеждаха така нереални, мислите за десетките свързани с подземията на Манхатън истории — всичко това приличаше на безкраен кошмар. А картината стана още по-невероятна, след като приятелят ѝ внезапно беше изскочил от мрака, скован от смъртен ужас.

— Всичко е наред, Бил — успокой го тя. — Аз съм Марго. Моля те да запазиш спокойствие. Не смеем да използваме светлина, но за съжаление нямаме резервен прибор за нощно виждане. Не се притеснявай, ще те водим...

Смитбек извърна разширените си зеници към нея и объркано примигна. После изведнъж скочи на крака.

— Искам да се махна оттук!

— Айде бе! — подигра му се Дагоста. — И ще се лишите от сензационния си репортаж?

— Няма как да се върнете сам — успокоително докосна ръката му Пендъргаст.

Репортерът отпусна рамене, очевидно уморен от борбата.

— Какво търсите тук? — попита най-сетне.

— Спокойно мога да ви задам същия въпрос, но все пак ще ви отговоря — погледна го Пендъргаст. — Мефисто ни води към тунелите „Астор“. Съществувахе план да ги наводним, за да издавим онези създания.

— Планът беше на капитан Уокси — добави Дагоста.

— Но резервоарът се оказа пълен с растението на Мбвун, нарочно отглеждано там — продължи агентът. — Не можем да допуснем семената му да стигнат до открития океан. Процедурата по източването обаче не може да се спре и по тази причина изходите към реката ще бъдат взривени от специален отряд тюлени. Ние ще запечатаме шлюзовете над тунелите „Астор“, за да предотвратим изтичане в друга посока. Това означава, че всичко от Гърловината дотук ще бъде наводнено.

Смитбек мълчеше и слушаше с наведена глава.

— Въоръжени сме добре и сме готови за всякакви изненади. Разполагаме с подробни карти и мисля, че с нас ще бъдете в

безопасност. Разбирате ли, Уилям?

Марго видя успокояващото въздействие на това сбито, но ясно изложение. Смитбек започна да диша нормално и леко кимна.

— Ала все пак ми е интересно да чуя ти какво търсиш тук — подхвърли Дагоста.

Пендъргаст вдигна ръка да го спре, но репортерът се извърна към лейтенанта и глухо отговори:

— Проследих капитан Уокси и група полицаи, които се спуснаха под дъното на Главния резервоар. — Опитаха се да затворят някакви клапани, но не успяха, явно имаше саботаж. — А после... — Замълча за момент и с треперещ глас добави: — После се появи те!

— Недей, Бил! — извика Марго.

— Успях да избягам — сякаш не я чу Смитбек и мъчително преглътна. — Заедно с Дъфи. Но при измервателната станция те го докопаха и...

— Достатъчно — тихо го прекъсна Пендъргаст. В тунела се възцари тежка тишина. — Саботаж ли казахте?

Смитбек потвърди.

— Чух Дъфи да казва, че някой е заварил изпускателните клапани.

— Това е лоша новина, много лоша! — загрижено промълви Пендъргаст, а върху лицето му се появи изражение, което Марго никога не беше виждала. Агентът помълча, праметна огнехвъргачката през рамо и добави: — По-добре да тръгваме, защото Гърловината е много подходящо място за засада. — Очите му пробягаха по тъмния тунел. — Мефисто?...

В мрака нещо помръдна и главатарят на скитниците се изправи със скръстени на гърдите ръце и широка усмивка под тънките мустачки.

— Наслаждавах се на трогателната среща между стари приятели — рече той, а в обичайното му съскане се появи нова, копринена нотка. — Мисля, че щастливата компания авантюристи вече е в пълен състав. Здравсти, драскач! Тоя път май си слязъл доста по-дълбоко от предишния. Изглежда започва да ти харесва, а?

— Не съвсем — мрачно отвърна Смитбек.

— Приятно е да имаме в компанията свой Босуел^[1] — не мирясваше скитникът. Очите му изпускаха златисто-алени пламъчета в

светлината на прибора. — Ще съчиниш ли някоя епична поема за това събитие? Ще я наречем „Мефистиада“, изцяло в героичен стил. Разбира се, ако останеш жив, за да я напишеш. Все се питам кой от нас ще оцелее и кой ще остави кости в тунелите под Манхатън...

— Да тръгваме — нетърпеливо подкани Пендъргаст.

— Ясно. Приятелчето Уамиги мисли, че много бърборим. А може би го е шубе, че именно неговите кокали ще станат плячка на плъховете!

— Трябва да заложим няколко експлозива точно под Гърловината — спокойно поясни Пендъргаст. — Но ако продължаваме да слушаме глупостите ти, няма да имаме време да се измъкнем навън преди изпразването на резервоара. Тогава редом до моите кости със сигурност ще се белеят и твоите!

— Спокойно, не вдигай пара! — отвърна Мефисто, обърна се и пое надолу по стръмния под на тунела.

— Не! — изведнъж се запъна Смитбек.

— Хайде, подай ми ръка — пристъпи към него Дагоста.

Почти вертикалният проход ги изведе в тунел с висок таван. Изминаха няколко крачки по него, после спряха да изчакат Пендъргаст, който заложил няколко заряда в началото му. На стотина метра по-надолу стигнаха до тясно желязно мостче, увиснало на сантиметри от водата.

— Е, добре — въздъхна с видимо облекчение Мефисто и стъпи на ламарината. — Може би кметът на великата гробница най-сетне ще получи възможност да подсуши крилцата си!

— А може би царят на дрипльовците най-сетне ще си затвори плювалника! — изръмжа Дагоста.

— Царят на дрипльовците, това ми харесва! — прозвуча доволното съскане на Мефисто. — Май ще е най-добре да ви оставя да се правите на спелеолози, а аз да ида на лов за тунелни зайчета!

Дагоста замръзна, но успя да се овладее. Мефисто прекоси мостчето и изчезна в мрака отвъд. До слуха на Марго долетя грохота на падаща вода и не след дълго тунелът ги изведе пред тесен водопад, край който мътно проблясваше ръждясала метална стълба.

Спуснаха се един по един и предпазливо поеха по неравното каменисто дъно, плъзгайки се под отворите на огромни тръби с диаметър от около метър и половина. Стената около тях скоро бе

надупчена — придоби вид на преживяла атака на цяла колония побъркали се термити. На дупките бяха човешко дело и вътре в тях бяха заложени експлозиви.

— *Nous sommes arrives* — обяви на френски Мефисто, но в перченето му за пръв път се долови и някакво напрежение. — Дяволският етаж се намира точно под нас.

Пендъргаст им направи знак да останат на място, набързо се консултира с картата си и безшумно потъна в стария тунел. Секундите се превърнаха в минути и Марго си даде сметка, че е готова да подскочи при шума от падането на всяка капка от влажния таван, при всяко неволно раздвижване наоколо. За пореден път мисълта ѝ се насочи към мотивите за собствените ѝ действия. Все по-трудно ѝ ставаше да прогонва мисълта, че се намира на стотици метри под земята, в мрачна и отдавна забравена пустош от временни проходи, железопътни тунели и други още по-гадни места, може би следена от ужасен враг, който всеки миг може да...

Нещо помръдна в мрака и я накара да подскочи.

— Скъпа доктор Грийн — прозвуча копrienеното мъркане на Мефисто, — ужасно съжалявам за решението ви да се включите в този малък излет. Но след като вече сте тук, може би ще ми направите една услуга. Искам правилно да ме разберете: с огромно удоволствие ще позволя на приятелите ви да се излагат на всякакви рискове. Но ако все пак се случи нещо неприятно, бих ви помолил да пренесете нещичко от мен... — Малък плик легна в дланта на Марго и тя с любопитство го вдигна към прибора за нощно виждане.

— Не, недейте! — хвана ръката ѝ Мефисто и ловко я мушна в джоба ѝ, заедно с плика. — По-късно ще имате достатъчно време за това, ако изобщо се наложи...

— Но защо аз? — попита Марго.

— Че кой друг? — изсъска Мефисто. — Оня плъзгав агент Пендъргаст? Или този икономически модел на любимия ни град, който стърчи ей там? А може би уважаваният журналист Смитбек, който се е насрал от страх?

В далечината се разнесоха забързани стъпки и не след дълго в светлината на прожекторите изскочи кльощавата фигура на Пендъргаст.

— Отлична работа — обяви той, докато Мефисто безшумно се отдръпваше от Марго. — Там има още една стълба, по която слязох доста по-надолу. Зарядите под Гърловината ще се погрижат водата от резервоара да се насочи на юг. Остава да минираме канализацията под северната част на парка, за да сме сигурни, че няма да се стигне до наводнение там.

Говори делово, сякаш се намира в заседателна зала, а не в центъра на нищото, помисли си Марго. Но тази деловитост ѝ вдъхна увереност и тя му беше благодарна за нея.

Пендъргаст развинти предпазната капачка на огнехвъргачката, освободи пружината на дюзата и направи няколко пробни натискания на спусъка. После хвана края на маркуча и каза:

— Аз тръгвам пръв, Мефисто след мен. Изцяло се осланям на твоите инстинкти, приятелю. Усетиш ли нещо нередно, веднага да ме предупредиш.

— *Нередно* е присъствието ни тук! — промърмори скитникът. — Откак се появиха Бръчкавите, никой не е стъпвал по тези места!

— Марго, вие сте след него — продължи с равен глас Пендъргаст. — Ще ви моля да имате грижата за Смитбек. Винсът, от теб искам да ни пазиш гърба. Твърде възможно е да се стигне до стълкновения.

— Добре — кимна Дагоста.

— Нека и аз да помогна с нещо — тихо се обади Смитбек.

Пендъргаст го изгледа продължително, но не каза нищо.

— Без оръжие няма полза от мен — добави репортерът с потрепващ, но набиращ решителност глас.

— Умеете ли да боравите с оръжие?

— Стрелял съм по панички с ловджийска пушка — отвърна Смитбек, а Дагоста с мъка потисна смеха си.

Пендъргаст замислено прокара език по устните си, после свали резервната пушка от рамото си и му я подаде.

— Това е М-79. Стреля с четиридесетмилиметрови силно експлозивни заряди. Стреляйте, когато мишената е в зоната на тридесетте метра. Дагоста в движение ще ви обясни как се презарежда. Ако се стигне до сблъсък, ще разполагате с достатъчно светлина, за да се ориентирате.

Журналистът кимна.

— Изнервя ме дори мисълта, че някакъв репортер държи гранатомет в ръце — обади се от мрака Дагоста.

— Залагаме зарядите и изчезваме — продължи с обясненията Пендъргаст. — Стреляме само в краен случай, защото пукотевицата със сигурност ще привлече цялото котило. Винсънт, включи прожектора на мигаща светлина и натисни копчето в мига, в който усетиш някаква опасност. Първо ги заслепяваме, а след това стреляме. Но не забравяйте да свалите очилата, защото ярката светлина ги изважда от работен режим. Знаем, че тези твари мразят светлината, и ще използваме това предимство. — Обърна се и насочи поглед в лицето на младата жена: — Имате ли някакви съмнения относно витамината, Марго?

— Никакви! Ще действа със стопроцентова сигурност! — Замълча за момент, после неохотно добави: — Добре де, нека процентите бъдат деветдесет и пет...

— Ясно — кимна агентът. — В такъв случай използвайте първо оръжието си, ако се стигне до конфликт...

След последен оглед на обстановката Пендъргаст направи знак на малкия си отряд и тръгна напред. Марго виждаше как Дагоста стиска здраво ръката на журналиста и му помага да заобикаля препятствията. Така изминаха около петдесет метра, след което агентът вдигна ръка и всички се заковаха на място. Пръстът му бавно докосна устните, а другата му ръка — също така бавно, измъкна запалка и я поднесе към дюзата на огнехвъргачката. Разнесе се меко припукване, блесна огънче. Дюзата отговори със синьо пилотно пламъче, не по-дълго от сантиметър.

— Някой да се е подмокрил? — шепнешком подхвърли Мефисто.

Марго дишаше през носа и правеше всичко възможно да запази спокойствие. Въздухът тежеше от миризмата на метан и амоняк, но над нея доминираше една друга воня — отвратителна и трудно поносима, която тя отлично познаваше. Вонята на пръч.

[1] Джеймс Босуел (1740–1795), шотландски писател, прочут със сагата си за живота на Самюел Джексън. — Б.пр. ↑

Сноу облегна схванатия си гръб на тухлената стена и започна да сваля плавниците. Край нея вече бяха подредени бутилките и тежестите. Понечи да смъкне и гумирования сак, но после си спомни заповедта на командира да го стори едва след приключването на мисията. Неопреновите ботуши коварно се хлъзгаха по влажната площадка. Дръпна маската и сбърчи нос от вонята, която го посрещна. Очите му се насълзиха и той забързано примигна. Хайде, адаптирай се, заповяда си и напълни гърдите си със застоялия въздух. Знаеше, че оттук нататък ще се придвижват пеша.

Наоколо тюлените смъкнаха маски и плавници, ровеха в непромокаемите си торби, приготвяха снаряжението. Командирът Рачлън запали малка факла и я затъкна в някаква пукнатина на стената. Тя засъска, обливайки помещението с червеникава светлина.

— Включете радиостанциите — разпореди се той. — Връзка ще се осъществява само в случай на опасност, на аварийната честота. През останалото време искам пълно радиомълчание. Помнете, че всеки екип е снабден с резервно количество експлозив. Ако някой от първите екипи не успее да изпълни задачата си, следващият ще го стори, независимо от причините.

Погледна още един път непромокаемата карта, нави я на руло и затъкна в халката на колата си.

— „Делта“ — обърна се той към Донован. — Вие оставате в резерв. Чакайте тук, на сборния пункт, и ни охранявайте тила. Ако някой от екипите се провали, веднага го замествате. „Бета“, вие тръгвате по този тунел, „Гама“ — по най-далечния. След приблизително петстотин метра и двата свършват с вертикални шахти. Там залагате експлозивите и се връщате обратно. Всички трябва да сме тук в 23,20, защото след това ще бъде късно. — Обърна се и втренчи изпитателен поглед в лицето на Сноу: — Добре ли си, драги?

Сноу кимна.

Кимна и командирът.

— В такъв случай, да тръгваме. Бийчъм, ти си с мене.

Сноу гледаше как трите екипа изчезват в мрака с тихо поджвакване на ботушите, сенките им подскачаха по мокрите стени. Слушалките на радиостанцията стягаха черепа му. Звуците заглъхнаха, погълнати от тъмните отводнителни тунели, сърцето му се сви от неясно предчувствие за заплаха.

Донован тръгна да изучава пещерата, облицована със стари тухли и изгнили подпори. След няколко минути се върна при подреденото снаряжение, призрачно под светлината от факлата.

— Смърди, ама яко! — констатира той и клекна до него.

Сноу не си направи труда да потвърждава очевидното.

— За цивилен плуваш доста прилично — подхвърли тюленът и небрежно намести колана си. Явно представянето на полицейския леководолаз по време на операцията го беше впечатлило дотолкова, че да разговаря с него без да губи достойнството си. — Ти си оня, дето измъкна двата скелета от Клоаката, нали?

— Аха — предпазливо потвърди Сноу, питайки се какво ли е чул Донован.

— Малко е гадничко да изравяш трупове, а? — ухили се онзи.

А не е ли гадничко да трепеш Виетконг или да минираш задника на някой нещастник? — отвърна с мислен въпрос Сноу, а на глас каза:

— Не винаги изравяме трупове. Тогава имахме задачата да търсим пратка хероин, захвърлена от моста.

— Хероин, а? Сигурно тамошната риба здраво се е надрусала и бая време е лежала в тинята...

Сноу се засмя пресилено, но бързо млъкна, ужасен от изкуствените звуци, които излетяха от гърлото му. Какво ти става, бе човек? Дръж се спокойно, като Донован.

— Бас държа, че поне от два века насам в Клоаката не се е мяркала жива риба — въздъхна той.

— Тук си прав — отбеляза Донован и отново се изправи. — Не ти завиждам за работата, човече. Предпочитам една седмица в ареста пред пет минути в тези лайна!

Очите му се насочиха към харпуна в ръцете на Сноу, по устните му пробяга усмивка.

— Я по-добре да ти дам истинско оръжие, може да ти потрябва — промърмори той, бръкна в една от големите торби и измъкна

автомат със зловещ наглед метален цилиндър, прикрепен под цевта. — Стрелял ли си с М-16?

— Само веднъж, по време на екскурзията по случай завършването на школата — призна Сноу. — Момчетата от тактическия отряд бяха домъкнали няколко...

По лицето на тюлена се изписа изненада, примесена с насмешка.

— Тъй значи — изхили се. — Екскурзия по повод завършването... Бас държа, че мама ти е приготвила кутия със сандвичи! — Подхвърли оръжието на Сноу и добави няколко резервни пълнителя. — Съдържат по трийсет патрона. На автоматична свършват за две секунди, така че внимавай със спусъка. Не е последна дума на техниката, но е надеждно оръжие. — Подаде му и обемиста брезентова торбичка с обяснението: — Това са мунициите за вградения гранатомет, модел ХМ-148, предният спусък е за него. Вътре има две 40-милиметрови, но ще ги използваш само ако те обземат прекомерни амбиции...

— Какво значи „лампа“? — внезапно попита Сноу.

Обилно намацаното лице на тюлена се разтегна в широка усмивка.

— Мисля, че няма лошо, ако ти кажа — промърмори той. — Тъй викаме на нещастника, на когото се пада да отговаря за БМФ.

— Какво е това БМФ? — с недоумение го изгледа Сноу.

— Бели магнезиеви факли. Задължителна част от оборудването при нощни операции, включително и секретните като тази. Тъпо, ама неотменимо правило! Тия неща обаче са супер яки! Развинтваш капачката, за да активираш детонатора, мяташ я колкото можеш подалече и получаваш светлина, равна на половин милион свещи. Но имат и един малък недостатък, ако разбираш какво ти казвам... Един случаен куршум в това нещо на врата ти, дори да е 22-ри калибър, и бум! Сиреч, ставаш „лампа“... — Изсмя се и пак се насочи към снаряжението край стената.

Сноу притеснено се размърда, опитвайки се да държи опасната гумена раница на максимално разстояние от тялото си. Тишината се проточи няколко безкрайни минути, чуваше се единствено припукването на факлата. После от мрака отново долетя хихикането на Донован.

— Ела да погледнеш, човече! Някакво откачено копеле се е разхождало тук босо!

Сноу остави пушката на земята и тръгна към стената. Там, на няколко сантиметра от нея, личаха ясни отпечатъци от боси крака. При това скорошни, защото калта по ръбовете още не беше засъхнала.

— Откачено и бая едро! — довърши мисълта си Донован и пак се захили: — Най-малко номер петдесет и втори!

Сноу се взря в необикновено широките отпечатъци и страхът му нарасна. Долови някакъв далечен шум, заглушаван от хихикането на Донован.

— Какво е това? — вдигна рязко глава.

— Кое? — попита Донован, отпусна се на колене и започна да пристяга колана си.

— Не е ли време да запалим факлите?

— Не чух нищо — поклати глава тюленът.

— Ама аз чух! — отвърна с разтуптяно сърце Сноу.

Донован се ослуша, но тишината беше пълна, нищо не я нарушаваше.

— Гадничко местенце — отсъди той. — От тези, на които започват да ти се причуват разни неща!

— Мисля, че трябва да съобщим на командира.

— Та да ни откъсне главите! — въздъхна Донован и погледна часовника си. — Пълна тишина в ефира, забрави ли? Операциите са на хвърлей място оттук. Ще се върнат най-много до десет минути, след което ще кажем сбогом на тоя кенеф.

Факлата примигна и угасна в момента, в който ядно се изплю в калта.

— Да пукнеш дано! — изруга тюленът. — Сноу, я ми подай една от торбата в краката ти.

От мрака долетя глух тътен, който бавно се преля в приглушено стакато от изстрели. Сякаш се промъкваше по стените под формата на някаква вибрация, засилваше се и заглъхваше като далечна буря.

Сноу по-скоро усети, отколкото видя как командосът скача на крака и натиска копчето на радиостанцията.

— Командир, екип „Алфа“, чувате ли ме? — изсъска той.

Отговори му припукването на статично електричество, последвано от силен трясък.

— Това беше граната, мамка му! „Алфа“! „Бета“! Обадете се! Земята отново се разтресе.

— Сноу, пригответи оръжието си! — разнесе се команда в мрака, последвана от мазното прищракване на изтеглен затвор. — Явно нещата се сговняват! „Алфа“, чувате ли ме?

— Тук командирът — надви пукането гласът на Рачлън. — Загубихме връзка с „Гама“. Останете на изчакване.

— Разбрано — отвърна Донован.

Последва кратка, наситена с напрежение тишина и гласът на командира долетя отново:

— „Делта“, изглежда „Гама“ среща някакви трудности при поставянето на зарядите. Тръгнете натам с дублиращия запас. Ние свършихме тук и тръгваме към „Бета“.

— Слушам! — Светна лампа и Донован напрегнато изръмжа: — Хайде, тръгваме! Налага се да заложим зарядите на „Гама“. — Закачи фенера на специалната халка в колана си и хукна леко приведен напред, стиснал автомата в ръце. Сноу си пое дъх и го последва. Подът беше осеян с нови стъпки на боси крака, които бяха толкова многобройни и объркани, че почти скриваха отпечатъците от ботушите на екип „Гама“. С усилие преглътна буцата, която внезапно заседна в гърлото му.

След известно време Донован намали темпото и спря пред нещо като старо отклонение, препречено с колове.

— Не може да е далеч от тук — измърмори той, изключи светлината и се послуша.

— А те къде са? — чу гласа си Сноу, но не се изненада от липсата на отговор.

— Върнахме се на сборния пункт — прозвуча в слушалките му гласът на Рачлън. — Повтарям: зарядите са заложени. Тръгваме към „Бета“.

— Хайде! — напрегнато подхвърли Донован и се понесе напред, после изведнъж се закова на място. — Хей, усещаш ли тази миризма?

Сноу отвори уста да отговори, но вонята го връхлетя с такава сила, че побърза да я затвори. Инстинктивно отскочи назад. Тежката миризма на влажна пръст почти удавяше смрадта от канала. Сред нея се долавяше и странното, леко сладникаво ухание на касапница.

Донован тръсна глава и понечи да продължи напред, но в същия миг от слушалките долетя гласът на Рачлън:

— ... нападат ни! Хвърляй факлите!...

„Дали чух добре“, запита се Сноу, тъй като командирът беше произнесъл тези думи с каменно спокойствие. Радиостанцията изпраща, после се разнесе пукот като от автоматична стрелба.

— „Алфа“, чувате ли ме? — изрева Донован. — Приемам!

— Това е засада — обади се Рачлън. — Нападат ни. Не можем да открием „Бета“. Зареждаме на тяхното място. Бийчъм! Там! — Екна силна експлозия. Електронната буря бе прорязана от най-разнообразни шумове: викове, последвани от остър писък, твърде дълбок и гърлен, за да бъде човешки. Стените отново потръпнаха от далечната стрелба.

— „Делта“... — проби гласът на Рачлън — ... обградени...

— От кого сте обградени? — изкрещя Донован. — Искате ли помощ?

Нова стрелба и силен рев.

— „Алфа“! — повтори Донован. — Искате ли помощ!

— Господи! Колко са много... Бийчъм, какво е това... — Гласът на командира потъна в електронен пукот. Изведнъж всичко замлъкна и застана лият като вкопан в земята Сноу помисли, че радиостанцията е излязла от строя. Но в следващия миг от нея се разнесе вледеняващ сърцето писък, придружен от острия пукот на разкъсан неопрен.

— „Алфа“, обадете се! — извика Донован, извърна се към Сноу и подхвърли: — Каналът си е включен... Командире, тук „Делта“, обадете се!

Отговори му пукот на статично електричество, примесен с мазно жвакане на рядка кал.

Донован направи безуспешен опит да смени честотата, после извърна глава към Сноу.

— Хайде! — заповяда той и стисна автомата в ръцете си.

— Къде? — попита Сноу с надебелял от ужас език.

— Да дублираме зарядите на „Гама“.

— Ти луд ли си, бе! — изсъска леководолазът. — Не чу ли какво става там? Трябва да се омитаме оттук, при това веднага!

Донован го измери с тежък поглед, чертите му се вкамениха.

— Ще заредим вместо „Гама“, приятелю. — Тихият му глас издаваше непоколебима решителност, примесена с нотка на заплаха.

— Задачата трябва да бъде изпълнена.

— Ами командирът? — преглътна Сноу.

— Първо ще изпълним задачата — заяви Донован, без да отмества очи от лицето му.

Разбрал, че няма място за спорове, Сноу стисна автоматичната карабина и тръгна след партньора си в мрака. Не след дълго в дъното на тунела се появи слаба светлина, отблясъците ѝ заиграха по влажните тухли на стената.

— Пригответи оръжието! — напрегнато прошепна Донован.

Сноу предпазливо излезе иззад завоя и изведнъж се закова на място. Тунелът свършваше на няколко метра по-нататък. От сляпата стена стърчаха железни стъпала, водещи към широка тръба на тавана.

— Мили Боже! — простена Донован.

Догарящата край стената факла съскаше и пропукваше, но светлината ѝ беше достатъчна за картината, която се разкри пред очите им. Сноу стреснато се огледа. Стените на тунела бяха надупчени от куршуми, а в ъгъла зееше огромна, обгорена дупка. В калта до догарящата факла се виждаха две безформени купчини, край които бяха разхвърляни оръжие и снаряжение. Тънки облачета барут бавно се издигаха в неподвижния въздух.

Донован се стрелна напред, наведе се над по-близката купчина, после бързо отскочи. Сноу успя да зърне разрязан от шията до пъпа неопренов костюм и кърваво чуқанче на мястото на главата.

— И Кемпиън е така — мрачно процеди Донован, хвърлил поглед към другия тюлен. — Що за зверове могат да им причинят подобно нещо?!

Сноу затвори очи и задиша учестено, опитвайки се на всяка цена да запази самообладание.

— Които и да са били, измъкнали са се оттам — добави Донован и махна към отвора над главата си. — Сноу, я подай онази торба с пълнители.

Сноу се подчини. Но брезентовата торбичка почти се изплъзна от ръката му, напоена с кръв и микроскопични парченца човешка плът.

— Ей тук ще заложа зарядите — промърмори Донован и започна да вади калъпи С-4 от собствения си сак. — А през това време ти наблюдавай пътя за оттегляне!

Сноу стисна автомата, обърна гръб на партньора си и впери поглед в завоя на тунела, слабо осветен от догарящата факла. Радиостанцията припука, после издаде странен звук — сякаш нещо тежко се влачеше в калта, придружено от мокро гъргорене.

Сетне слушалките утихнаха. С периферното си зрение Сноу долови как Донован вкарва детонатора в приличащия на калъп сапун експлозив и наглася часовниковия механизъм.

— Двадесет и три и петдесет и пет — каза той. — Това ни дава почти половин час, за да намерим командира на отряда и да се изпарим оттук. — Наведе се и издърпа верижките със служебните номера от обезглавените трупове на другарите си. Тикна ги в гумираната торбичка на колана си и изръмжа: — Хайде, мърдай!

Но едва направили няколко крачки, зад гръба им се разнесе драскане, придружено от странна кашлица. Сноу светкавично се завъртя и видя как от тръбата на тавана изскочиха няколко неясни фигури, които безшумно се приземиха до телата на убитите тюлени. На главите им имаше ниско надвиснали качулки, а телата им бяха покрити с широки пелерини.

— Да се махаме! — викна Донован и хукна към завоя.

Сноу панически го последва. Профучаха под полуразрушената арка на стария тунел, в стремеж час по-скоро да избягат от чудовищната сцена. После, точно на завоя, Донован се подхлъзна и започна да се търкаля през глава в рядката кал.

— Заеми позиция! — изкрещя той, а ръцете му светкавично измъкнаха една факла и вдигнаха автомата.

Сноу се обърна и видя приведените сенки, които се носеха след тях с невероятна лекота. Ослепителният взрив на факлата сякаш ги спря, но в следващия миг те отново се понесоха напред. В движенията им имаше нещо животинско и хищно, от което кръвта му се вледени, а показалецът му неволно потърси спусъка. Оръжието на Донован издаде оглушителен трясък, изпод късата цев излетя огнения пламък на първата граната. Миг по-късно стените на тунела се разтърсиха от мощен взрив. Автоматът в ръцете му заподскача и той някак отстрани си даде сметка, че стреля с пълна сила, а гъстата мрежа на куршумите пронизва мрака. Бързо отмести пръст от спусъка, но в същия момент иззад завоя изскочи нова сянка. Това го накара отново да се прицели. Главата на нападателя се отметна назад и за частица от секундата той

успя да зърне абсурдно сбръчкано лице с грозно увиснали торбички плът, които напълно скриваха чертите му. Тресна нов изстрел и кошмарното видение изчезна в пламъците и дима от поредната граната на Донован.

Дулото на собственото му оръжие престана да подскача, а ударникът зачука на метал. Извади нов пълнител и го щракна на мястото на празния, който издрънча в краката му. Напрегнато приведени напред, двамата зачакаха с готови оръжия. Ехото от стрелбата бавно заглъхваше в дъното на големия тунел, което си оставаше пусто.

Така изтече цяла минута, после Донован напълни дробовете си с въздух и кратко заповяда:

— Назад към сборния пункт!

Обърнаха се и тръгнаха по обратния път. Донован включи прожектора и насочи червеникавия му лъч напред. Дишайки тежко, Сноу закрачи редом с него. Някъде в мрака ги чакаха сборният пункт, мунициите и пътят към спасението. Бавно си даде сметка, че разпокъсаните му мисли са насочени само в една посока — към пътя, който щеше да ги изведе на повърхността, далеч от преживените ужаси. Не беше в състояние да мисли за нищо друго и по-добре, защото...

После се блъсна в гърба на Донован, който неочаквано се беше заковал на място. Успя да запази равновесие и вдигна глава, за да потърси причината.

Фенерчето осветяваше съществата, препречили тунела пред тях. Десет, може би дванадесет, те стояха абсолютно неподвижни в зловонния въздух. В ръцете на част от тях се полюшваха някакви странни предмети, окачени на дълги тънки върви. Сноу напрегна взор, в душата му се смесиха любопитство, отвращение и ужас.

— Пресвета майко! — простена той. — Какво ще правим сега?

— Ще си пробием път — спокойно отвърна Донован и вдигна оръжието си.

Марго притисна маската до лицето си, пое дълбоко кислород и я подаде на Смитбек. Главата ѝ бързо се проясни. Пендъргаст подреждаше блокчета експлозив в основата на зейнал люк. Всяко от тях вдигаше малък облак прах и лицето му за миг се скриваше зад него. Дагоста стоеше зад нея с пистолет в ръка, а Мефисто се беше изправил малко встрани, с пламтящи очи, неподвижен и безмълвен.

Агентът мушна детонаторите в купчината С-4, после погледна ръчния си „Патек Филип“ и нагласи часовниковия механизъм. Взе сака и им направи знак да тръгват към следващата позиция. Лицето му беше покрито с плътен слой синкава прах — от очилата за нощно виждане чак до брадичката. Доскоро безукорният му черен костюм беше разкъсан и окалян. При други обстоятелства би изглеждал смешен и жалък, но в момента Марго съвсем не беше в настроение да се смее.

С известно закъснение си даде сметка, че е покрила с длан носа и устата си, потърсила инстинктивно спасение от отвратителния въздух. Свали ръката си и посегна към кислородната маска.

— Хей, не прекаляваш ли? — шеговито подхвърли Смитбек, но очите му останаха мрачни и почти враждебни.

Продължиха по тесния коридор, и тя отново подкрепи олюляващия се репортер. От тавана, приблизително на три метра един от друг, стърчаха дебели железни пръти. След две-три минути Пендъргаст спря да погледне в картата, после извади експлозивите от сака на Марго и ги подреди в някаква ниша непосредствено под тавана.

— Дотук добре — доволно промърмори той. — Още едно последно зареждане и тръгваме нагоре. Но ще трябва да се движим побързичко, защото времето ни е малко.

Обърна се към тунела, направи няколко крачки и изведнъж се закова на място.

— Какво става? — прошепна Марго.

Агентът вдигна ръка и напрегнато се послуша.

— Чухте ли това? — попита като едва-едва размърда устните си.

Марго се напрегна, но не долови абсолютно нищо. Вонящата и задушна атмосфера ги обгръщаше като дебел пласт памук, в който потъваха всички шумове. Ето, сега вече наистина чу някакъв звук... Глух тътен, после втори, трети... Сякаш дълбоко под краката им се беше разразила странна гръмотевична буря.

— Какво е това? — изненада се тя.

— Не съм сигурен — промърмори Пендъргаст.

— Да не би тюлените вече да взривяват?

— Не е достатъчно силно за пластичен експлозив — поклати глава агентът. — А и още е рано... — Послуша още известно време и им махна да продължат. Марго го следваше отблизо по безбройните извивки, стиснала ръката на Смитбек. Кой ли е дупчил скалата на трийсет етажа под Манхатън, неволно се запита. Опита да си представи, че крачи по тротоара на Парк авеню, но не можеше да прогони усещането, че той е само тънка лента асфалт над огромен лабиринт от шахти, тунели и подземни галерии, в който мърдат мравуняци от...

Сърдито тръсна глава и пое поредната глътка кислород. В момента, в който съзнанието ѝ се проясни, до слуха ѝ отново долетя далечният тътен. Но сега звуците бяха по-различни — накъсани и неритмични, сякаш ги издаваше някаква странна машина.

Пендъргаст спря и се обърна.

— Контактваме само с шепот, ясно? — промълви той. — Винсънт, пригответи прожектора.

Тунелът свършваше на няколко метра пред тях, преграден от дебела желязна плоча. От нея стърчаха множество пръти, същите като тези по тавана. В центъра ѝ зееше широко отворена врата. Вдигнал огнехвъргачката пред себе си, Пендъргаст предпазливо се промуши през нея. Пилотното пламъче се замаята като полудяло, оставяйки ослепителна зигзагообразна черта върху визъора на Марго. Миг покъсно ръката му им направи знак да се приближат.

Марго прекрачи прага и веднага осъзна какви са всъщност звуците, които долитаха от земните дълбини: барабанен ритъм, към който се прибавяха странни, протяжно напевни стенания.

Дагоста влезе след нея и неволно я блъсна. Тя хлъцна от изненада и политна напред. Пред очите ѝ мътно проблеснаха стари

пиринчени ръчки и лостове, отдавна повредени и покрити с дебел слой мръсотия измервателни уреди. В дъното имаше голяма лебедка и няколко проядени от ръжда генератора.

Пендъргаст приклепна над метален капак в средата на помещението.

— Това е командната зала на тунелите „Астор“ — обясни той. — И ако не греша, точно под нас се намира Кристалният павилион — частната чакалня, разположена под някогашния хотел „Никърбокър“. През този люк би трябвало да видим и самия павилион...

Изчака да настане пълна тишина, после завъртя корозиралите фиксатори на капака и бавно го отместил встрани. Блесна светлина, после Марго усети вонята на пръч, която беше свързана с всичките ѝ кошмари. Грохотът на тъпан и протяжното скимтене станаха по-силни. Пендъргаст надникна, по лицето му пробягаха светли петна. Остана така дълго.

— Винсънт — повика, като се отдръпна най-сетне. — Може би си струва да хвърлиш едно око...

Дагоста пристъпи към отвора, вдигна очилата си и надникна. Марго забеляза как по челото му избиват ситни капчици пот, а ръката му механично се протяга към пистолета. Миг по-късно се дръпна назад, но не каза нищо.

Смитбек изведнъж се втурна към дупката, вторачи се през нея и задиша тежко с опулени очи.

— На драскача май му прилоша — язвително прошепна Мефисто.

Но Смитбек изобщо не го чу, приковал поглед в сцената, която се разиграваше долу. Ръцете му започнаха да треперят — отначало едва забележимо, а след това все по-силно и по-силно. Дагоста го дръпна назад, журналистът не оказа никаква съпротива. На лицето му се беше запечатала маска на ужас.

Пендъргаст направи знак на Марго.

— Бих искал да чуя и вашето мнение, доктор Грийн — подкани я шепнешком.

Тя коленичи, вдигна очилата си и насочи поглед към огромното пространство отвъд дупката. В първия миг съзнанието ѝ отказа да възприеме това, което се разкри пред очите ѝ. Оказа се, че отворът е точно над останките от громен полилей, увиснал в средата на тавана.

Успя да различи отделни части от някога елегантната обстановка — дорийски колони, големи стенописи и изпокъсани драперии от тежко кадифе, абсолютно несъвместими с калния под и мръсотията по стените. Точно под оголения скелет на полилея, от който висяха тук-там самотни кристали, се издигаше колибата от черепи, която Пендъргаст беше описал. Пред нея се бяха струпали поне стотина фигури с огромни качулки на главите, които се полюшваха в такта на странен псалм, напълно лишен от мелодичност. Огромният тъпан встрани от колибата издаваше тежък тътен — очевидно призив към останалите подземни обитатели, които прииждаха към колибата от всички страни и се включваха в тромавия танц. Марго примигна и отново насочи поглед надолу. В ужасените ѝ очи проблеснаха искрици на неподправен интерес. Бръчките! В това не може да има никакво съмнение!

— Прилича на някакъв ритуал — съобщи тя.

— Така е — обади се от мрака Пендъргаст. — Явно това е втората причина за прекъсването на убийствата по време на пълнолуние. Ритуалът, каквото и да означава той, все още се спазва. Въпросът е кой или какво го ръководи сега, след като Кавакита е мъртъв.

— Може би са му направили нещо като преврат — промълви Марго. — В примитивните общества често се случва да убият шамана и да го заместят със съперника му — най-често доминираща фигура измежду самите поклонници. — Интересът ѝ се усили, въпреки отвращението и вледеняващия страх. — Боже, ако Фрок можеше да види това!

— Ако наистина някое от тези същества е ликвидирало Кавакита, за да заеме мястото му, можем да си обясним както нарасналия брой на убийствата, така и изключителната им жестокост — мрачно заключи Пендъргаст.

— Обърнете внимание на походката им — прошепна Марго. — Сякаш краката им са извити навън, както става при началната фаза на скорбута. Това се получава при недостиг на витамин D в организма.

Внезапно долу настана някакво оживление, разнесоха се гърлени звуци. Тълпата се раздели на две, нададе приветствени викове и към колибата се насочи нова закачулена фигура. Беше седнала на нещо като импровизиран трон, изработен от човешки кости и кожа. Десетина

Бръчкави я носеха на ръце. Процесията се приближи и носилото изчезна във вътрешността на колибата, псалмът набра сила и пещерата закънтя.

— Шаманът пристигна — беззвучно прошепна Марго. — Церемонията ще започне всеки момент.

— Няма ли да е по-разумно да си плюем на петите? — неспокойно се обади Дагоста. — Не искам да ви развалям удоволствието на пътешественици от „Нешънъл Джиографик“, но трябва да ви напомня, че отатък тази пещера са заложени петнайсет кила мощен експлозив с включен часовников механизъм.

— Имаш право — кимна Пендъргаст. — Освен това ни чака още миниране... — Ръката му легна върху рамото на Марго. — Налага се да тръгваме, доктор Грийн.

— Само минутка, за Бога! — изсъска тя. Тълпата долу отново се раздвижи, от нея се отделиха десетина забулени фигури и тръгнаха право към колибата. Спряха на крачка от входа, коленичиха и подредиха в полукръг няколко малки черни предмета. Песнопението отново се засили. На прага се изправи тъмна фигура с две пламтящи факли.

Марго напрегна взор, опитвайки се да отгатне предназначението на подредените в полукръг предмети. Бяха шест на брой и оттук приличаха на странно ръбести гумени топки. Очевидно бяха важна част от ритуала. Припомни си обичая на племето чудзи в Натал да използва обли, боядисани в бяло и червено камъни, като символ на цикъла на...

Внезапно една от фигурите побутна най-близкия до себе си предмет и черното гумирано покривало се свлече. Марго инстинктивно се дръпна назад и с мъка сподави ужасеното си стенание.

Пендъргаст се наведе над дупката и дълго остана неподвижен. После се изправи, отстъпи назад и мрачно обяви:

— Тюлените са загинали.

Мефисто зае мястото му до отвора. Сиянието на запалените долу факли играеше по брадатото му лице и действително му придаваше мефистофелски вид.

— Е, драги мои, май забравяте колко е опасно да се плува след обилно хранене — процеди през зъби.

— Мислиш, че са минирали, преди да... — долетя тихият и някак колеблив шепот на Дагоста.

— Не ни остава нищо друго, освен да се надяваме, че точно така е станало — въздъхна Пендъргаст и сложи капака на мястото му. — Да вървим да заложим последните заряди и да се махаме, докато все още имаме време. Придвижваме се в пакет, защото на практика сме в самото им леговище. Налага се да проявяваме свръхпредпазливост.

— Свръхпредпазливост! — презрително изсумтя Мефисто.

— Нека оставим за някой друг път дискусията върху лошото ви мнение за мен — с укор го погледна Пендъргаст. — Както и моето мнение за вашите кулинарни навици.

Напуснаха площадката през малък отвор в далечния край и поеха с бърза крачка по тунела. След стотина метра стигнаха до широка дупка с назъбени краища, която се оказа отвор на друг тунел, вливащ се в техния. От нея се носеше приглушен барабанен тътен.

— Странно — спря се Пендъргаст. — Този тунел го няма на моята карта. Всъщност това вече няма значение. Скоро последният експлозив ще срути всички дупки наоколо.

Продължиха нататък и не след дълго стигнаха някаква стара работилница. Край една от стените бяха струпани огромни ръждиви колела, а до тях имаше различни сигнални пособия и нещо, за което Марго реши, че трябва да е стрелочна техника. На прогнилата маса бе поставена ламаринена кутия за храна, от която стърчаха оглозганите кости на половин пиле. Цялата работилница изглеждаше така, сякаш е била напусната внезапно.

— Какво местенце, а? — подхвърли Дагоста. — Човек неволно си задава въпроса каква всъщност е историята на тези тунели...

— И дали днес, един век по-късно, някой изобщо я познава — добави Пендъргаст, после кимна към обкована с метални шини врата в ъгъла, почти затрупана от прашна машинария: — Оттам започва служебната стълба към тунелите „Астор“, която ни предстои да минираме.

След тези думи извади от сака си калъп експлозив и започна да го търкаля в калта.

— Камуфлаж? — подхвърли Дагоста.

— Точно така — кимна агентът и прикрепи заряда към основата на масивен бетонен стълб. Посочи към тунела, от който току-що бяха

дошли: — Районът наоколо явно е доста оживен...

— Господи! — ахна Марго, проследила посоката. Стотици отпечатъци от боси крака бяха утъпкали пода на пасажа. Измъкна маската и пое дълбока глътка кислород. Влажността на въздуха беше почти сто процента. Дръпна още веднъж и я подаде на Смитбек.

— Благодаря — кимна той и направи две бързи и дълбоки вдишвания. Блясъкът в очите му започна да се завръща. Очите ѝ пробягаха по сплъстената му коса и скъсаната риза, зацапана с кръв. Бедният Бил, въздъхна тя. Прилича на човек, когото току-що са извадили от канализацията. Но като се замисли човек, май не е много далеч от истината.

— Какво стана горе? — попита го Марго, за да разсее нерадостните му мисли.

— Не ти е работа — рече журналистът и ѝ върна маската с мрачна тържественост. — Сякаш се отрици адът... В разгара на демонстрацията на Уишър от подземията започнаха да изскачат стотици къртици, плъпнаха навсякъде, включително и по Бродуей. Чух някой да разправя, че полицията пуснала сълзотворен газ в тунелите под парка и под Петдесет и девета.

— *Къртици* ли рече, драскачо? — изсъска Мефисто. — Да, такива сме. Бягаме от светлината, но не защото е топла и ярка, а защото не искаме да видим това, което показва. Корупция и подкупност, безброй безполезни мравки — работници, смлени от...

— Хей, я задръж, ако обичаш! — троснато го прекъсна Дагоста. — Изкарай ме горе, при корупцията и подкупите, а след това се заври в най-дълбоката лайняна дупка, която можеш да откриеш. Обещавам да не те потърся, докато съм жив!

Пендъргаст се изправи, изтупа ръцете си и захвърли празния сак.

— Докато си разменяхте изискани реплики, аз успях да заложа експлозивите — заяви той. — И съм доста изненадан от факта, че онази смрадлива банда още не е скочила отгоре ни въпреки усилията ви. А сега да се махаме! С възможно най-голяма бързина, защото разполагаме с по-малко от тридесет минути.

Обърна се и тръгна да излиза, после изведнъж спря и се обърна към лейтенанта.

— Готов ли си, Винсънт?

— Аз съм се родил готов — долетя отговорът на Дагоста и Марго учудено го погледна.

Пендъргаст провери дюзата на огнехвъргачката.

— При нужда ще я използвам, а след това се оттегляме. Тръгваме само след като пламъците угаснат. Това нещо изхвърля чиста и бързо изгаряща смес, предназначена за близък бой, но съдържа газове под високо налягане, които имат нужда от няколко секунди, за да се разсеят. Ясно ли е? Сваляте очилата и затваряте очи срещу силния блясък. Отваряте ги, след като ви кажа. А сега си пригответе оръжията!

— Хей, какво става? — озадачено прошепна Марго, измъкна глока и вдигна предпазителя. После усети миризмата и всичко ѝ стана ясно. Въздухът тежеше от вонята на онези изродени създания — близка, отвратителна, излъчваща смъртна заплаха.

— Налага се да минем покрай свързващата шахта — прошепна Пендъргаст. — Хайде, тръгваме!

Някъде отпред и отдолу прозвуча неясно драскане и Пендъргаст рязко свали вдигнатата си ръка. Дагоста включи прожектора на най-ниска мощност и Марго с ужас видя групата качулати фигури, носещи се към тях със смразяваща кръвта бързина. После всичко се сля. Пендъргаст нададе силен вик, прожекторът в ръцете на Дагоста изщрака и тунелът се озари от ослепително бяла, свръхестествена светлина. Огнехвъргачката издаде кратко бучене и от маркуча излетя дълъг, оранжево-синкав пламък. Горещата вълна блъсна Марго в лицето, въпреки че беше зад гърба на агента. Огненият език връхлетя нападателите с оглушително припукване и океан от ярки искри. В първия моменти се стори, че създанията продължават да настъпват, развели огнени мантии. Но в следващия видя как тези мантии се сбръчкват и стават на пепел. Оръжието замлъкна, ала съзнанието на Марго успя да запечата чудовищната картина на уродливо изкривени фигури, които се мятат в адските пламъци и рухват на каменистия под с конвулсивно помръдващи крайници.

— Отстъпваме! — кресна Пендъргаст.

Запрепъваха се по обратния път към работилницата, а агентът се обърна и обля преследвачите с нова порция огнена смърт. Марго успя да види как от неотбелязаната на картата шахта се излива поток уродливи фигури, вдигна оръжието си и натисна спусъка. Две сенки се

люшнаха и изчезнаха в мрака. Смътно си даде сметка, че Смитбек вече не е до нея, а в следващия миг подскочи от трясъка, който се разнесе току до ухото ѝ. От пушката на Мефисто излетяха две огнени пламъчета, някой изкрещя — може би самата тя, а отсреща се разнесоха викове на болка и предсмъртни стонове. Гранатометът на Дагоста ревна, тунелът се разтърси от силната експлозия.

— Надолу, по сервизната стълба! — изкрещя Пендъргаст.

— Ти луд ли си? — задъхано възрази Дагоста. — Там ще ни заклещят като плъхове в капан!

— Вече са ни заклецили! — долетя отговорът. — Прекалено много са! А ако влезем в престрелка тук, има опасност зарядите да се взривят! Ако имаме някакъв шанс, той е в тунелите „Астор“! Хайде, *давай!*

Дагоста рязко дръпна обкованата с метални шини врата и групата се изсипа на стълбата. Пендъргаст отстъпваше с гръб, и засипваше нападателите с огнена лава. Очите на Марго се насълзиха от лютивия дим. Тя неволно премигна. Когато клепачите ѝ отново се повдигнаха, видя насреща си едно от създанията с развяна качулка и изкривено от ярост лице. Във високо вдигнатата му ръка мътно проблясваше примитивен закривен нож с назъбено острие. Бързо зае позиция за стрелба и натисна спусъка, изпразвайки пълнителя си в чудовището. С някакво свръхестествено спокойствие отбеляза как куршумите с тъп връх потъват в матовата набръчкана кожа. Фигурата се люшна и изчезна, но на мястото ѝ моментално се появи друга. Огнехвъргачката изрева и нападателят отлетя назад, обгърнат от пламъци. Крайниците му се замитаха в предсмъртни конвулсии.

Изскочиха в малко помещение с висок таван и облицовани с плочки стени. През арката насреща проникваше червеникавото сияние на церемонията около колибата от черепи.

Марго трескаво се огледа, а пръстите ѝ припряно зареждаха револвера, част от патроните се пръснаха в краката ѝ. С облекчение установи, че задименото пространство наоколо е пусто. Бяха се озовали в нещо като резервна чакалня, вероятно предназначена за деца. По ниските масички се виждаха шахматни дъски, кутии за дама и табла. По пода се търкаляха пулове и фигури, покрити с плътен слой мухъл и паяжини.

— Жалко за черните, защото имат пешка повече — отбеляза Мефисто, докато презареждаше пушката си.

Изпод арката изскочи нова група нападатели, очевидно тръгнали от Кристалния павилион в съседство. Марго видя как Смитбек трескаво се опитва да презареди гранатомета в ръцете си, но създанията го изпревариха и го повалиха на пода. Опрял гръб в стената, Пендъргаст обля нападателите с нов огнен език. Обзета от странно спокойствие, младата жена се прицели и откри методична стрелба. Едно от съществата рухна на пода, последва го второ. После ударникът зачука на празно. Отстъпи предпазливо назад и трескаво измъкна шепа патрони от раницата си. В следващия миг се оказа обкръжена от ръце като стоманени въжета, които изтръгнаха оръжието ѝ и я стиснаха за гушата с чудовищна сила. Обля я противната воня на разложени трупове. Нададе яростен вик, изпълнен с болка и страх, а после затвори очи и се приготви да посрещне неизбежната смърт.

Сноу гледаше как тъмните фигури бързо запълват отвора на тунела пред тях. Ярката светлина на факлата действително ги сепна, но объркването им продължи съвсем кратко и в момента напредваха със смразяваща кръвта решителност. Съвсем не бяха безмозъчни същества, които сляпо се хвърлят срещу смъртта. Беше съвсем ясно, че се придържат към някаква стратегия.

— Слушай какво ще направим — спокойно каза Донован, — зареждаш с един ХМ-148 и стреляме в залп, за който ще ти дам знак. Целиш се в лявата част на групата, а аз — в дясната. После презареждаш с възможно най-голяма бързина и повтаряш. Имай предвид, че гранатометите бият малко нависоко, затова се прицелвай в краката им.

Сноу зареди, усещайки сърцето си в гърлото. Изправен до него, Донован се стегна от напрежение, изчака миг и изкрещя:

— Огън!

Пръстът му докосна предния спусък, пушката грозно изрева и за малко не се отскубна от ръцете му. Гранатата се стрелна към целта, а галерията се изпълни от оранжевото зарево на двойната експлозия. С безпокойство установи, че се беше прицелил прекалено наляво и зарядът улучи страничната стена. В резултат част от тавана рухна върху тълпата забулени фигури, които нададоха писъци на ужас.

— Пак! — изкрещя Донован и зареди нова граната.

Сноу го последва и отново натисна спусъка, прицелвайки се леко надясно. Проследи въртеливото движение на гранатата, която се стрелна напред и профуча над качулките на нападателите, очите му се опулиха от ужас. Вътрешността на тунела се разтърси от силната експлозия.

— По-ниско! — изрева Донован. — Внимавай, напредват!

Почти разплакан от яд, водолазът дръпна със зъби брезентовата торбичка, зареди следващата граната и бързо натисна спусъка. Този път огненото кълбо експлодира точно в средата на тълпата, за миг писъците заглушиха тътена на експлозията.

— Пак! — викна Донован и произведе изстрел със своя гранатомет. — Дай им да разберат на тези мръсни копелета!

Сноу бързо се подчини. Но този път попадението се оказа наблизо и горещата вълна на експлозията го събори на колене. Побърза да се изправи, премигна от пушека в задимения тунел и объркано се огледа. Гранатите бяха свършили и пръстът му се прехвърли на задния спусък.

Донован замръзна на място с вдигната ръка. Изтече цяла вечност, преди ръката му да се отпусне.

— Май им разкатахме мамицата! — промърмори той. — Браво, момче, справи се много добре! Сега искам от теб да останеш на място, докато аз отскоча насреща да поогледам. Викни ми, ако забележиш нещо. Едва ли ще намеря нещо по-голямо от кутре, но не искам да рискуваме.

Щракна пълнителя на своята М-16, запали нова факла и я хвърли по посока на тъмната дупка, от която излизаше дим. Залепи се за стената и предпазливо запълзя напред. Димът бавно се разсея и Сноу видя тюлена да прокрадва към тунела. Сянката, огромна и уродливо пречупена, затича по околните стени.

Донован обиколи разкъсаните димящи трупове, покрили дъното на галерията, после отстъпи няколко крачки и внимателно огледа точката, в която се събираха трите тунела. Накрая се насочи към сборния пункт и Сноу остана самичък в мрака. Изведнъж се сети, че сакът с магнезиевите светлинни гранати продължава да виси на рамото му, напълно забравен във вихъра на боя. Понечи да го захвърли на пода, но после се отказа. Рачлън бе заповядал да го носи до края на операцията, значи така и ще направи, реши той.

Рачлън... Не можеше да приеме, че отвратителните подземни обитатели са успели да избият целия отряд на тюлените. Тези хора бяха отлично въоръжени и имаха голям боен опит. Ако и другите два тунела са като този, може би част от хората са се измъкнали по стълбите. Което означаваше, че би трябвало да се върнат и да се опитат да...

Прекъсна хода на мислите си, поразен от собственото си хладнокръвие. Май ще се окаже по-смел, отколкото сам беше допуснал. Или просто по-глупав. Ех, ако сега можеше да го види онова копеле Фернандес!

Появата на Донован го накара да прогони глупостите от главата си. Тюленът предпазливо се огледа и му махна да се приближи. Сноу се втурна напред, после забави крачка и спря, поразен от гледката, която се разкри пред очите му. Снаряжението беше там, където го бяха оставили — акуратно подредено до стената. То влизаше в рязък контраст с разчленените и обезглавени трупове, въргалящи се в калта наоколо.

— Побързай! — разнесе се шепотът на Донован. — Нямаме време за губене!

Сноу вдигна глава. Тюленът стоеше на крачка от него със скръстени на гърдите ръце и нетърпеливо смръщени вежди.

Веригата зад него изведнъж се разклати. По нея се спусна тъмна фигура, която с пронизителен кръсък се вкопчи в гърба му.

Донован се олюля, но успя да се отърси от нападателя. В същия момент обаче от дупката изскочиха още две фигури, които се хвърлиха върху него и го принудиха да падне на колене. Сноу рязко се дръпна назад и насочи оръжието си, но не беше в състояние да се прицели. Трета сянка се спусна по веригата с мълниеносна бързина и вдигна кривия нож в ръката си. Донован нададе пронизителен, тънък като на жена писък. Сянката направи широк замах, сякаш косеше трева, издаде гърлено ръмжене и вдигна с ръка отрязаната глава на тюлена. Парализиран от ужас, Сноу беше сигурен, че вижда как очите на Донован се въртят в орбитите си и проблясват на червеникавото сияние, идващо от дъното на тунела.

После откри огън. Къси отривисти откоси, както го бе учил Донован. Дулото леко се местеше наляво и надясно, обхващайки цялата група от сенки, надвесили се над тялото на командоса. Съзнаваше, че крещи, но не чуваше гласа си. Пълнителят се изпразни, ръцете му светкавично го замениха с друг и отново натиснаха спусъка. После оръжието замлъкна и ушите му писнаха от внезапно настъпилата тишина. Размаха ръце, за да прогони дима и пушилката, после направи предпазлива крачка напред, оглеждайки се за появата на нови призраци. Втора крачка, после трета...

Изведнъж мракът насреца му бавно се раздвижи. Обзет от непреодолим ужас, Сноу се обърна и хукна към далечния край на тунела, шляпайки безразборно в калните локви. Забравен и напълно

ненужен, празният пълнител изтропа върху мокрите камъни зад гърба му.

Марго стисна клепачи, опитвайки се да блокира чувството за болка, със сигурност последното чувство в живота ѝ. Но изтече миг, после втори, а болката не идваше. После усети как я вдигат от земята и я понасят нанякъде с грубо поклащане. Тежкият сак продължаваше да виси от рамото ѝ. В душата ѝ нахлу облекчение, по-силно от невъобразимия ужас, парализирал я допреди миг. Все още беше жива.

Прекосила изпълнено със смрад тъмно пространство, тя се оказа в просторно, слабо осветено помещение. Насили се да отвори очи, опитвайки да се ориентира. Видя счупено огледало, покрито с дебел слой мръсотия. Голяма част от отдавна разбитото стъкло липсваше. До него беше окачен стар, изгнил в долната част гоблен, изобразяващ заловен еднорог. После тялото ѝ отново беше разтърсено и това ѝ позволи да види мраморните стени, устремени към високия таван, в средата на който висеше потрошен полилей. До него едва-едва се долавяха очертанията на железен капак — тяхната наблюдателница отпреди десетина минути. Значи съм в Кристалния павилион, съобрази Марго.

Вонята тук беше още по-силна и тя направи отчаян опит да прогони паниката и отчаянието, които я обземаха. Захвърлиха я на земята с такава сила, че въздухът излетя със свистене от дробовете ѝ. Тя отвори уста и бавно се надигна на лакът. Оказа се заобиколена от множество Бръчкави, които се щураха напред-назад, увити в парцаливите си наметала и качулки. Огледа ги с интерес, въпреки смразяващия ужас. Значи така изглеждат жертвите на гланца, каза си тя и усети как съзнанието ѝ започва да се прояснява. Без да иска изпита някакво съжаление към нещастията, сполетяло тези същества. И отново се запита дали наистина трябва да бъдат изтребени, въпреки дълбокото си вътрешно убеждение, че друг изход няма. Кавакита сам беше написал, че противоотрова не съществува и уврежданията, причинени от реовируса, са необратими. Доказателство за това бяха и промените у Уитльси, превърнали го в чудовище.

Но тази мисъл повлече след себе си друга и тя безпомощно се огледа. Експлозивите са заложили и скоро ще избухнат, което означава, че дори Бръчкавите да я пощадят...

В този миг едно от съществата се надвеси над нея със зловеща гримаса. Качулката му падна назад и тя потръпна от отвращение, забравила както състраданието, така и безнадеждността на собственото си положение. Преди да отмести очи, въпреки волята си успя да зърне гротескно набръчканата кожа около гущеровите очи — малки, черни и мъртви, със зеници колкото главата на карфица.

Разнесе се глух тътен и тялото на Пендъргаст се просна до нея. Миг по-късно към тях се присъединиха Мефисто и Смитбек, въпреки яростната си съпротива.

Агентът ѝ хвърли въпросителен поглед и тя кимна, за да потвърди, че е невредима. Нова суматоха и тялото на лейтенант Дагоста се стовари до тях. Едно от съществата изтръгна оръжието от ръцете му и го захвърли встрани. От зейналата дупка над веждата му обилно течеше кръв. Друг Бръчкав дръпна сака от рамото на младата жена, хвърли го на земята и се насочи към Дагоста.

— Стой далеч от мен, шибан мутант! — изрева лейтенантът и това му спечели силен удар в лицето от друг гущероподобен тип, изправил се на крачка от него.

— По-добре си трай, Винсънт — кротко се обади Пендъргаст. — Ако още не си забелязал, те са малко повече от нас...

Дагоста се изправи на колене и разтърси глава да проясни съзнанието си.

— Защо сме живи все още?

— Въпросът на деня — кимна Пендъргаст. — Страхувам се, че има някаква връзка с предстоящата церемония.

— Чу ли това, драскачо? — мрачно се усмихна Мефисто. — „Поуст“ със сигурност ще плати луди пари за следващия ти материал със заглавие: „Как се превърнах в жертвен агнец“...

Огромната зала се изпълни с тихото и нестройно припяване, а Марго усети, че я изправят на крака. Тълпата се разтвори и в тясната пътека пред очите ѝ се появи колибата от черепи. Тя се стъписа от ужас пред хилядите мъртви усмивки, които я приветстваха от зацапаните стени. Във вътрешността се забелязваше движение, а през дупките на недовършения покрив започнаха да излитат гъсти кълба

дим. Около колибата имаше ограда от забучени в калта бедрени кости, повечето от тях небрежно остъргани от кожата и сухожилията. Пред входния отвор белееха няколко жертвени камъка, а през хилядите очни кухини на черепите прозираше вътрешността на колибата и част от трона, на който беше донесен шаманът. Как ли изглежда този високопоставен изрод, запита се Марго и отново потръпна. Едва ли щеше да издържи на нова гледка като тази, която беше зърнала преди малко.

Грубо блъсната в гърба, младата жена политна и направи крачка към колибата. Успя да зърне Дагоста, който отчаяно се съпротивляваше на цяла тълпа Бръчкави, помъкнала го след нея. Смитбек също се бореше и това принуди едно от съществата да измъкне дългия си каменен нож и да го опре в гърлото му.

— *Cuchillos de pedernal* — промърмори Пендъргаст. — Нали така беше казала жената, оцеляла след клането в метрото?

Дагоста кимна.

На метър-два от колибата Марго бе принудена да падна на колене. Останалите също бяха притиснати към земята край нея. Барабанният тътен и воят от стотици гърла наоколо бяха стигнали невъобразими височини.

Погледът ѝ се спря върху каменните платформи около колибата. Върху най-близката бяха грижливо подредени като за някакъв свещен ритуал метални предмети.

Дъхът ѝ спря.

— Пендъргаст! — изграчи дрезгаво тя.

Той се извърна и тя му посочи с глава камъка.

— О, това са по-големите сувенири — отвърна агентът. — Аз успях да отмъкна само най-малките.

— Това ми е ясно — напрегнато продължи Марго, — но разпознах какво представлява един от тях — спирачка за инвалиден стол.

Пендъргаст видимо се изненада.

— А това до него е лост за регулиране на наклона, пречупен в основата.

Агентът понечи да приближи платформата, но една от зачудените фигури го блъсна обратно.

— Не виждам смисъла — промърмори той. — Как тази подредба ще... — Внезапно млъкна и вдигна глава: — Лурд!

Последната дума изрече с висок, напрегнат шепот.

— Нищо не разбирам — объркано го изгледа Марго, но агентът замълча и впери очи във фигурата, заела позиция във вътрешността на колибата.

Там настъпи някакво раздвижване, а после през входа започна да се изнизва малка процесия. Качулати фигури излизаха по двойки, понесли огромни котли с димяща течност. Нестройното припяване набра сила и се извиси в истеричен писък. Носачите оставиха товара си в специално направени за целта вдлъбнатини на пода. Появиха се още четирима Бръчкави, вдигнали на ръце покрития с черна материя трон. Те заобиколиха оградата от кости, спряха пред най-големия камък и внимателно положиха носилката върху него. Черното покривало бе свалено и носачите тръгнаха по обратния път, стъпвайки като на парад.

Марго насочи очи към забулената фигура на стола, чиито черти се губеха в здрача. Ясно се виждаха единствено дебелите пръсти, които леко помръдваха. Песнопееенето заглъхна, после набра нова сила, натежало от трепетно очакване. Фигурата вдигна ръка и гласовете изведнъж затихнаха. После лицето ѝ бавно изплува в светлината. Наведе се напред и върху човека паднаха неравномерни отблясъци.

Времето спря. Марго усети как кръвта замръзва в жилите ѝ. Забрави страха и болката в коленете, забрави дори неумолимо тиктакащите часовникови механизми в галерията над главите им. Човекът, седнал върху трона от човешки кости, беше облечен в познатите габардинени панталони, а от шията му висеше също така познатата вратовръзка на точкици. Беше Уитни Фрок.

Устата ѝ зяпна, но от нея не излетя нито звук.

— О, Господи! — простена зад гърба ѝ Смитбек.

Фрок огледа събраното множество с абсолютно безизразна физиономия. Огромната зала потъна в мъртва тишина.

Очите му бавно се сведоха към коленичилите пред него пленници. Дагоста, Смитбек, Пендъргаст... Когато стигнаха до Марго, нещо в тях потрепна, а тялото му изведнъж се раздвижи.

— Какво нещастие, драга — рече той. — Изобщо не очаквах да те видя в ролята на научен консултант на тази малка експедиция и

наистина съжалявам. Не, не ме гледай така — това е самата истина. Спомни си, че когато дойде време да се отърва от онзи ирландски натрапник, аз ти *пощадих* живота. Ще добавя, че го сторих в разрез със здравия разум.

Дълбоко шокирана и потръпваща от смайване, Марго не беше в състояние да отрони нито звук.

— Но вече нищо не може да се направи — заключи Фрок и пламъчето в очите му угасна. — Що се отнася до останалите, бъдете добре дошли. Мисля, че е редно да се представите. — Пръстът му се насочи към Мефисто: — Кой например е този брадясал джентълмен, издокаран в парцали? Гледа като диво животно, попаднало в капан, и вероятно наистина е такова... Може би е някакъв туземец, когото експедицията е наела за водач. Пак ще ви попитам: как се казвате?

Отговори му мълчание.

— Я му прережи гърлото, след като не иска да говори! — обърна се старецът към един от помощниците си. — Тук не търпим невъзпитанието, нали така?

— Мефисто — прозвуча глухият глас на скитника.

— Мефисто, значи! Празнотата в познанията е опасно нещо. Особено при дрипльовци. Чак пък Мефисто! Колко банално, Господи! Прозвище, което без съмнение има за цел да всее страх в сърцата на жалките ви парцаливи последователи. Лично на мен не ми приличате кой знае колко на дявол, а по-скоро на жалък, пристрастен към дрогата скитник. Все пак не би трябвало да се оплаквам, защото вие и подобните ви се оказахте изключително полезни. Това трябва да ви го призная. А тук, сред моите деца, най-вероятно ще откриете свои отколешни приятели... — Ръцете му се вдигнаха и обхванаха с широк жест тълпата Бръчкави. Мефисто мълчаливо се сви.

Марго гледаше втренчено някогашния си професор. Този тук нямаше нищо общо с онзи Фрок, когото беше познавала — мек и приятен човек с изискани обноски. Насреца ѝ седеше един арогантен и бездушен старец, който я ужасяваше повече дори от безнадеждното положение, в което беше изпаднала.

— А ето го и Смитбек, журналиста! — презрително се ухили Фрок. — Вие ли трябваше да документирате бляскавата победа на моите деца? Жалко, че скандалният ви парцал няма да получи истинските резултати от полицейската кампания срещу нас.

— Те все още не са известни! — предизвикателно отвърна Смитбек.

Фрок се изсмя.

— Какво означава всичко това, Фрок? — извика Дагоста, който продължаваше да се бори с пазачите си. — Или ще ни обясниш, или...

— Или какво? — презрително го изгледа професорът. — Винаги съм ви смятал за невъзпитан грубиян. Изненадан съм от нахалството ви да искате обяснение в положението, в което се намирате. — Обърна се към една от зачулените фигури до себе си и рязко попита: — Разоръжихте ги, нали?

Фигурата кимна.

— Тоя го проверете още веднъж, защото е пълен с номера! — разпореди се Фрок и посочи Пендъргаст.

Агентът беше грубо изправен на крака, обискиран и отново натиснат да коленичи. Фрок бавно огледа пленниците, на устните му играеше студена усмивка.

— Това е от количката ви, нали? — попита Пендъргаст и кимна към платформата.

— Най-хубавата ми количка — гласеше отговорът.

Пендъргаст замълча, а Марго най-сетне си възвърна дар словото и тихо прошепна:

— Но защо?!

Фрок спря поглед върху нея, после даде знак на помощниците си, които заеха позиция около огромните казани.

След това се изправи, скочи от трона и пристъпи към Пендъргаст.

— Ето защо! — тържествено заяви той и бавно вдигна ръце. — Ще бъдете излекувани, също като мен! — Гласът му беше необичайно звънлив и ясен. — Ще бъдете съвършени, също като мен!

Тълпата отговори с мощен, продължителен рев. Марго осъзна, че това не е нечленоразделно дивашко приветствие, а съзнателен отклик. Тези създания говорят, помисли си тя. Или поне се опитват.

Ревът бавно заглъхна, отстъпвайки място на монотонния припев. Тълпаните възобновиха равномерния си ритъм, а тълпата се люшна напред и обгради казаните в широк полукръг. Адютантите се шумугнаха в колибата и се появиха обратно с високи, красиво изработени керамични чаши в ръце. Марго в недоумение поклати

глава. Фините предмети никак не се подхождаха на зловещата церемония. Зачулените същества се наредиха на дълга опашка и спокойно, едно по едно, поемаха димящите чаши в ноктестите си лапи. Разнесе се отвратително сърбане и мляскане, от което на Марго ѝ се повдигна.

— Ето защо! — натъртено повтори Фрок и продължително я изгледа. — Нима не разбираш? Нима не си даваш сметка, че това е по-силно от всякаква саможертва? — В гласа му се долови странна, почти умолителна нотка.

В първия момент тя наистина не разбра. Но в следващия всичко дойде на мястото си, при това с изненадваща яснота. Церемонията, дрогата, парчетата от инвалидния стол, чудотворният храм в Лурд, за който спомена Пендъргаст.

— Значи проходихте? — тихо промълви. — И това е причината за всичко?!

— Не бързай да ме съдиш! — намръщи се Фрок. — Ти цял живот си ходила и *никога* не си се замисляла какво означава да си недъгав. Но я се опитай да си представиш какво е да си сакат по рождение, да откриеш изцелението и да ти го отнемат в момента, в който вече гледаш към най-славните мигове от живота си? — Замълча за момент, после, без да сваля очи от лицето ѝ, добави: — Разбира се, за теб аз винаги съм бил просто доктор Фрок. Горкичкият стар доктор Фрок, имал *лошия късмет* да пипне детски паралич в някакво загубено африканско село. Колко жалко, че е загубил възможността да експериментира в естествена среда! — Лицето му бавно се приближи към нейното: — Но експерименталната работа беше *моят живот!*

— Затова довършихте делото на Кавакита, така ли? — обади се Пендъргаст.

— Бедният Грегъри! — въздъхна Фрок. — Дойде при мен страшно отчаян. Вероятно ви е известно, че беше започнал да взема препаратата, за съжаление твърде рано... — Средният му пръст се изпъна в необичаен циничен жест: — И получи ей това... Цял живот му вгълпявах, че трябва стриктно да се придържаме към лабораторните процедури. Но той се оказа едно много нетърпеливо момче. Арогантно, обзето от манията за безсмъртие. По тази причина започна да приема субстанцията, преди да отстрани отрицателните странични ефекти на реовируса. В резултат организъмът му претърпя

радикални физически промени и той се нуждаеше от помощ. Получи метална пластина в гръбначния стълб благодарение на спешна хирургическа интервенция. Но го мъчеха страхотни болки. Беше самотен и уплашен до смърт. Към кого да се обърне, ако не към мен — стария инвалид, който гаснеше в принудително бездействие? А аз наистина бях в състояние да му помогна. Не само като отстраня пластината, но и като продължа работата върху пречистването на препаратата. Разбира се, жестоките му експерименти и най-вече глупостта му да продава препаратата на тези хора тук — ръцете му се разпериха и обхванаха множеството черни плащове — доведоха до физическото му унищожение. Разбрали какво им е причинил, те просто го ликвидираха.

— А вие довършихте процеса на пречистване и започнахте да го вземате, така ли? — подхвърли Пендъргаст.

— Довършихме процеса в онази скромна лаборатория на брега на реката — потвърди доктор Фрок. — Грег просто беше загубил целенасочеността и вдъхновението, нужни за подобно начинание. Или изобщо не е притежавал куража, вътрешната сила и проникателността на истинския учен, за да довърши започнатото. Аз го сторих вместо него. По-точно казано, усъвършенствах това, което беше започнал. Разбира се, препаратът продължава да предизвиква морфологични изменения. Но вече лекува грешките на природата, вместо да ги задълбочава. Това е истинската мисия на реовируса, това е грандиозното му значение. Аз съм живо доказателство за неговата възстановителна мощ. Аз пръв претърпях метаморфозата. И вече спокойно мога да кажа, че никой друг *не би се справил* с подобна задача. Моят инвалиден стол бе моето разпятие! Но сега вече е нещо друго, съвсем различно: символ на новия свят, който ще изградим!

— Нов свят значи — замислено повтори Пендъргаст. — Вероятно ще го изградите с помощта на растението на Мбвун, което се размножава в Главния резервоар.

— Идеята беше на Кавакита — каза Фрок. — Аквариумите са прекалено скъпи и заемат твърде много място. Но това беше преди... — Гласът му заглъхна.

— Мисля, че разбирам — продължи Пендъргаст със спокойната самоувереност на човек, който мирно беседва с приятел край маса в

уютно кафене. — През цялото време сте имали намерение да изпразните резервоара.

— Разбира се. Грегъри бе модифицирал растението, за да може да живее в умерена среда. Ние сами възнамерявахме да отворим резервоара и да пропуснем растението в тунелите. Както знаете, децата ми не обичат светлината и това предполагаше, че подземията могат да станат превъзходен резерват. Но нашият приятел Уокси обезсмисли усилията ни. Той много си пада — всъщност много си падаше! — по присвояването на чужди идеи. Ако не сте забравили, именно аз предложих да източим резервоара.

— Но част от семената ще преминат през отводнителните канали, а оттам в Хъдзън и в океана, доктор Фрок — намеси се Марго, полагайки върховни усилия да овладее гласа си. — Веднъж попаднали там, солената вода ще активира вируса и той ще се разпространи в цялата екосистема. Вие давате ли си сметка как ще се отрази това на хранителната верига?

Именно това е *идеята*, скъпа Марго. Не отричам, че това е крачка в неизвестното бъдеще на еволюцията. Но ти си биолог и несъмнено си даваш сметка, че човешкият род дегенерира. Той е загубил еволюционната си жизненост и адаптивните си способности. По силата на обстоятелствата аз съм инструментът, който ще му върне тези качества.

— А къде по-точно възнамеряваш да скриеш дебелия си задник по време на потопа? — враждебно попита Дагоста.

— Вие несъмнено сте стигнали до самонадеяното заключение, че благодарение на тази малка екскурзия вече знаете всичко за подземния свят — презрително се усмихна Фрок. — Но повярвайте ми — подземният Манхатън е много по-обширен, по-страховит и по-прекрасен, отколкото можете да си представите. Аз съм го обхождал надлъж и шир, наслаждавайки се на чудотворното си прохождение. Тук не се налага да стоя бездвижен, както го правя горе. Открих естествени кухни с невероятна красота. Древни тунели, използвани от холандски контрабандисти още в колониалните времена. Уютни малки местенца, където всички можем да се подслоним, докато водата следва пътя си към океана. Тях няма да ги откриете на картите си. Именно там ще се приютя в компанията на децата си, докато милионите кубични метра вода отнасят в океана добре узрелите семена на

Lilicae mbwunensis. А когато всичко свърши, ние ще се завърнем в прясно измитите си владения, за да се насладим на останалите тук плодове. Разбира се, и за да дочакаме настъпването на онова, което аз наричам дисконтинуитет на холоцена^[1].

Марго гледаше някогашния си професор с невярващ поглед, а той ѝ отвърна с лека усмивка — арогантна, хладна и отчуждена, натежала от самоувереност. Май не подозира за заложените експлозивни, изведнъж си помисли тя.

— Това е положението, драга моя. Логичен завършек на моята теория за частичната еволюция. Реовирусът — или това, което наричате „Гланц“ — ще бъде заложен в самата основа на хранителната верига, използвана от всички живи същества. Не мислиш ли, че е логично именно аз да бъда двигател на този процес, негов активиращ агент? В сравнение с него масовото измиране на динозаврите ще се превърне в незначителен елемент от хода на еволюцията. То е дало зелена светлина на развитието на бозайниците, но нищо повече. Ала кой може да предскаже до какво ще доведе предстоящата промяна? Мисля, че възможностите ѝ са вълнуващо невъобразими!

— Вие сте болен човек! — промълви Марго, усетила как сърцето ѝ се свива в мрачно отчаяние. Изобщо не беше допускала, че Фрок е страдал толкова дълбоко от неспособността си да ходи. А това се оказва тайната му фикс идея, накарала го да се обърне към репродуктивния потенциал на вируса, поразил по жесток начин онзи нещастник Кавакита. Същевременно очевидно не си даваше сметка за психогенните му способности. Никога няма да разбере, нито да повярва, че управлявайки въздействието на препарата върху физиката на човешкия организъм, той на практика е активирал способността му да развива и стимулира всевъзможни мании, да вади на бял свят дълбоко скрити кошмари, да предизвиква агресивност. Вече беше убедена, че никакви уговорки и дискусии не могат да го накарат да се осъзнае.

Процесията продължаваше бавното си движение по посока на казаните. Докато отпиваха от чашите си, Бръчкавите се разтърсваха под широките си наметала — от наслада, а може би от болка. Марго не беше в състояние да определи кое от двете.

— През цялото време сте били наясно с нашите ходове, нали? — обади се Пендъргаст. — И все едно сте ги направлявали...

— В известен смисъл наистина е така — кимна възрастният професор. — Подготвил съм добре нашата Марго и през цялото време бях убеден, че и без моя помощ ще се справи. Като отчетох и вашата лична съобразителност, взех мерки за необратимостта на решението за източване на резервоара. А след като открих, че сте простреляли едно от моите деца, решението ми стана още по-категорично. Признавам, че идеята да използвате онези жалки водолази беше разумен ход от ваша страна. За щастие, децата ми вече бяха тръгнали за настоящата тържествена церемония и пътьом ни освободиха от нежеланото им присъствие. — Той премигна. — Същевременно, като имам предвид високата ви интелигентност, аз съм доста изненадан от идеята ви да слезете тук и да се опитате да ни победите с жалките си оръжия. Без съмнение не сте преценили правилно числеността на моите деца, а и още доста неща.

— Според мен във вашата история има един съществен пропуск, докторе — подхвърли с преднамерено равнодушие Марго.

Фрок заинтригувано пристъпи към нея и тя моментално се смути. Пъргавата походка на доскорошния инвалид я разконцентрираше. Пое глътка зловонен въздух и продължи:

— Според мен именно вие сте убили Кавакита, а след това сте захвърлили тялото му тук, вероятно за да изглежда просто като поредната жертва.

— Сериозно? — усмихна се Фрок. — И защо, ако смея да попитам?

— По две причини — продължи с укрепнал глас Марго. — Сред развалините на лабораторията успях да открия част от дневника на Кавакита. От бележките му е видно, че е бил разяждан от колебания, особено по отношение на тиоксина. Според мен се е досетил за въздействието на солената среда върху реовируса и е решил да унищожи всички растения, преди да ги пуснете в Хъдзън. Очевидно е успял да съхрани някакви останки от съвестта си, въпреки тежките физически и психически деформации.

— Нищо не разбираш, драга моя — поклати глава Фрок. — Явно *не можеш* да разбереш.

— Убили сте го и по още една причина — той вече е бил сигурен в необратимостта на страничните ефекти от въздействието на реовируса. Така е, нали? В хода на проведените експерименти аз

стигнах до същия извод. Вие не сте в състояние да излекувате тези хора и прекрасно го знаете. Но знаят ли го *те*?

Най-близките редици на поклонниците леко се раздвижиха, протяжното пеене промени тона си и Фрок разтревожено се огледа.

— Твърдения на една отчаяна жена — заяви той. — Бих казал, че това е под достойнството ти, драга.

Те слушат. Може би все още съществува възможност да бъдат убедени.

— Може би, но твърденията са верни — прекъсна мислите ѝ гласът на Пендъргаст. — Кавакита е използвал тази церемония на масово дрогиране като средство да държи в подчинение нещастните жертви. Но за разлика от вас не си е паднал по детайлите на ритуала, тъй като не ги е приемал сериозно. Ала вие, в качеството си на антрополог, навярно сте изпитали огромно удовлетворение от мисълта да създадете свой култ. Вашите питомци, а може би и последователи, започват да размахват примитивни ножове, а вие се сдобивате с колиба от черепи. Превръщате инвалидния си стол в светиня, символизираща собствената ви трансформация.

Фрок мълчеше, без да помръдва.

— Това е истинската причина за рязкото увеличаване на убийствата. Недостигът на дрога няма нищо общо, защото вече разполагате с огромната плантация в резервоара. Но има нещо друго и то е поредната ви фикс идея, този път с архитектурен привкус. — Агентът кимна към колибата: — Храм за новата религия, в която доминира едно-единствено божество — вие!

— А защо не? — извика с разтреперани устни Фрок. — Всяка нова ера се нуждае от нова религия!

— Но в нейната същност продължава да е церемонията, нали? И всичко зависи от контрола. Как ще държите в подчинение тези нещастни същества, ако те научат, че уродливите им изменения са необратими?

Сред най-близките Бръчкави се разнесе неспокоен шепот.

— Достатъчно! — извика Фрок и плесна с ръце. — Пригответе ги, защото времето тече!

Желязна хватка стегна ръцете на Марго и рязко я изправи. В гърлото ѝ се опря острието на нож. Фрок я гледаше втренчено, а лицето му отразяваше странна смесица от емоции.

— Много бих искал лично да изпиташ тези промени, Марго — рече. — Но трансформацията се съпътства от жертви. Съжалявам.

Смитбек се хвърли напред, ала пазачите му бързо го укротиха.

— Марго е била ваша студентка, доктор Фрок! — извика Пендъргаст. — Забравихте ли как тримата заедно се борехме срещу чудовището от музея? Дори в този момент не сте изцяло отговорен за случилото се. Може би все още има път назад. Ние ще ви помогнем да излекувате психиката си!

— И да си съсия живота, така ли? — надвеси се над него професорът и шепнешком добави: — Къде ще ме отведе пътят назад, ако смея да попитам? Към битността на безпомощен, малко смешен, но все пак уважаван научен консултант в пенсия? Човек, чието време неумолимо изтича? Изследванията на Марго положително са открили и един друг страничен ефект на вируса: той отстранява концентрацията на свободни радикали в живата тъкан. Тоест *удължава живота!* Нима предлагате да се откажа от свободата на движение и от *самия живот!*? — Сведе очи към часовника си и с променен глас изрече: — Дванайсет без дващест, нямаме време.

Внезапно полъхна странен ветрец и от черепите в горната част на колибата излетяха облачета прах. Последваха резки барабанни звуци и трябваше да измине цяла секунда, преди Марго да си даде сметка, че това е стрелба на автоматично оръжие.

Нещо изпука на каменния под, после цялото пространство на павилиона се озари от непоносимо ярко сияние. Тълпата нададе вик на изненада и болка. Последва ново припукване, заревото стана още по-ярко. Марго усети как острието на ножа се отдръпва от гърлото ѝ и предпазливо завъртя глава, неволно стиснала клепачи. Псалмът секна, удавен в писъците на тълпата, сред които се надигаха и гневни викове. Третата заслепяваща граната избухна още преди да отвори очи и предизвика нова вълна от писъци. Единият от пазачите пусна ръката ѝ и тя, с удвоени от отчаянието сили, рязко се отскубна от хватката на другия, хвърли се на земята и светкавично се претърколи. Клепачите ѝ усилено мигаха в опит да си възвърне зрението. Мозайката от черни и ослепително бели петна бавно се превърна в картина. На няколко места из помещението горяха ярки клади, над които се виеше черен дим. Бръчкавите се търкаляха по пода с ръце пред очите и виеха от

болка. Край нея се стрелнаха фигурите на Дагоста и Пендъргаст, които също се бяха освободили и бързаха да помогнат на Смитбек.

В следващия миг екна мощна експлозия и страничната стена на колибата рухна в пламъци. Кости като шрапнели се понесоха към най-близките редици на поклонниците със зловещо свистене.

— Май неколцина тюлени все пак са оцелели! — изкрещя Пендъргаст, хвана ръката на Смитбек и го изправи на крака. — Стрелбата идва от перона пред павилиона. Давайте натам, докато все още можем. Къде е Мефисто?

— Дръжте ги! — неистово изрева Фрок, разтърквайки очите си. Но последователите му, напълно ослепени от ярката светлина, объркано се блъскаха помежду си.

Избухна нова граната — точно пред входа на колибата. Оградата се изпари, два от казаните се преобърнаха и от тях ливна гъста димяща течност. Бръчкавите нададоха вик на ужас и смайване. В следващата секунда просналите се на пътя на димящия поток усилено започнаха да го лижат. Фрок крещеше с пълно гърло и сочеше в посоката, от която бяха долетели гранатите.

Дагоста направи знак на останалите и хукна към празното пространство зад колибата. Марго се поколеба, очите ѝ отчаяно потърсиха сака. Светлината започна да отслабва. Неколцина от подземните обитатели започнаха да се изправят и тръгнаха към тях с извадени ножове и ръце пред очите.

— Доктор Грийн! — повелително извика Пендъргаст.

В същия момент видя сака — изтърбушен върху камъните на няколко крачки от нея. Грабна го и хукна след агента. Събраха се пред входа на тунела, от който се излизаше на перона, но пред тях мигновено изникна група Бръчкави, плътно препречила пътя за бягство.

— По дяволите! — гневно изръмжа Дагоста.

— Ей ти, дебелият Наполеон! — екна над глъчката гласът на Мефисто, който не можеше да бъде сбъркан.

Марго се обърна и видя как скитникът се катери към близката каменна платформа, тюркоазената огърлица се люлееше в такт с движенията му. Разнесе се нова експлозия, облак дим се издигна над една от по-далечните групи Бръчкави.

Фрок рязко се обърна и присви очи в посоката, откъдето долиташе гласът на Мефисто.

— Аз ли бях дрогираният дрипльо? — подвижна му предизвикателно той. — Я виж това! — От бездънните джобове на дрипите му се появи някакъв зеленикав диск с формата на бъбрек. — Знаеш ли какво е това, стари друже? Противопехотна мина, пълна с железни осколки, увити в тефлон. Мощността на заряда ѝ е колкото на дваайсет гранати! Грозна работа ти казвам...

Вдигна я високо над главата си и заплашително изръмжа:

— Заредена е! Ако не кажеш на торбестите си питомци да се оттеглят, ще стане страшно!

Бръчкавите се заковаха на място.

— Блъфираш — спокойно отвърна Фрок. — Може и да си боклук, но не си самоубиец.

— Защо си толкова сигурен? — ухили се Мефисто. — Ще ти призная нещо: предпочитам да стана на кайма, отколкото да допълня колекцията ти от кокали... — Хвърли кос поглед към Пендъргаст и добави: — Хайде, покорителю на гробници! Надявам се да ми простиш, че отмъкнах тази малка играчка от любимата ти оръжейна. Обещанията са хубаво нещо, но аз исках да съм сигурен, че *никой* повече няма да прочиства Маршрут 666. А сега ела насам, ако искаш да продължим разходката си.

Пендъргаст поклати глава и почука по стъклото на часовника си.

Бясно размахал ръце, Фрок изкрещя към групата забулени фигури в подножието на платформата:

— Прережете му гърлото!

Бръчкавите се втурнаха напред и Мефисто бързо се оттегли към средата на платформата.

— Сбогом, кмете Уайти! — извика той. — Не забравяй какво си ми обещал!

Мината полетя към гъмжилото в краката му, а Марго ужасено извърна глава. Блесна жълта мълния, озарила със слънчева светлина усойното и кално свърталище. В следващия миг се озова на земята, повалена от мощната ударна вълна. Надигна се на колене и се втрени в огромния огнен език над колибата, пурпурен на фона на ослепително бялото сияние на светлинните гранати. За миг зърна неясния силует на

Фрок с триумфално вдигнати ръце. Бялата му коса проблесна в заревото на оранжевите пламъци и изчезна в тях.

Тълпата Бръчкави, препречваща изхода, бързо започна да се разпръсква.

— Напред! — изкрещя Пендъргаст, опитвайки се да надвие грохота на огнения ад. Марго стисна сака под мишница и хукна след него към арката в дъното на залата. На перона отвъд нея видя как Смитбек и Дагоста спират пред слаб мъж с черен водолазен костюм и изпоцапано с пот и камуфлажна боя лице.

Зад гърба ѝ се разнесоха съскащи звуци, придружени от шляпане. Бързо организирани, Бръчкавите бяха подновили преследването. Изправи се под арката и се обърна назад.

— Марго! — кресна от перона Пендъргаст. — Какво правите, за Бога!?

— Тук е мястото да ги спрем! — изкрещя в отговор тя и трескаво бръкна в сака си. — Никога не можем да им избягаме!

— Не ставайте глупава! — изкрещя извън себе си Пендъргаст.

Без да му обръща внимание, Марго измъкна еднолитровите бутилки, стисна по една във всяка ръка и започна да облива пространството пред себе си.

— Спрете! — изкрещя като обезумяла. — Това тук са два милиарда единици витамин D3

Но Бръчкавите продължаваха напред. От кървавочервените им очи се стичаше лепкава слюз, а кожата им се лющеше, опърлена от силната светлина.

— Хей, чухте ли? — отново изкрещя тя и разклати бутилките. — Активиран 7-дехидрохолестерол, достатъчен да ви избие десет пъти подред!

Първият от нападателите се втурна към нея с нож в ръка и тя светкавично напръска лицето му, обхващайки със струята и този след него. Съществата нададоха задавени викове, паднаха на земята и започнаха да се гърчат. Кожата им запуши.

Тълпата зад тях спря, разнесе се смутено лomotене.

— Витамин D! — викна още веднъж Марго. — Бутилирана слънчева светлина!

Замахна и към тълпата се стрелнаха две тънички струйки. Надигна се вой, няколко от създанията се строполиха и започнаха да се

гърчат, а капчици течност от наметките им полетяха към околните. Воят и ломотенето се засилиха. Без да им дава време да се окопитят, Марго направи крачка напред и отново замахна с движението на косач. Първата редица панически отстъпи, а останалите се обърнаха и търтиха да бягат. Отстъплението беше колкото хаотично, толкова и светкавично. Бръчкавите се блъскаха и препъваха, а на полесражението останаха да се гърчат и да разкъсват дрипите си дузина димящи тела.

Марго се обърна и обилно поля с течността стените на арката и пода отпред, после запрати празните бутилки към вътрешността на павилиона.

— Да вървим!

Хукна подир останалите, настигайки ги чак при металната стълба в дъното на перона.

— Обратно към сборния пункт! — подвикна човекът с неопреновия костюм. — Имаме само десет минути до взрива!

— Ти си първа, Марго — нареди Дагоста.

В момента, в който младата жена скочи край коловозите и започна да се спуска към отводнителните тръби, тунелът се разтърси от бърза поредица силни експлозии.

— Това са нашите заряди! — извика Дагоста. — Пожарът ги е възпламенил по-рано!

Пендъргаст се обърна и отвори уста, но галерията се разтърси от оглушителен тътен, който бегълците усетиха като земетресение — първо с краката, после със стомаха и най-накрая с цялото си тяло. Духна ветреца, предвестник на могъщата взривна вълна, предизвикана от срутването на огромния Кристален павилион зад тях. В следващия миг ги връхлетя гореща стена от прах, дим и дребни отломки, която миришеше на кръв и разкъсана плът.

[1] Прекъсване на съвременната фаза от развитието на Земята. — Б.пр. ↑

Марго излетя от отводнителната шахта и тупна в нисък тунел, едва-едва осветен от догаряща факла. Дъното беше покрито със застояла вода, от която стърчаха купчинки боклук. Таванът заплашително тръпнеше и проскърцваше от тътена на далечните срутвания, а от шахтата се посипаха прах и ситни камъчета, които бързо покриха раменете ѝ.

Смитбек цопна до нея, следван от Пендъргаст, Дагоста и водолазът.

— Кой си ти, по дяволите? — попита Дагоста, извърнал с лице към непознатия. — Какво стана с останалите тюлени?

— Аз не съм тюлен, а полицейски водолаз, сър — отвърна мъжът. — Полицай Сноу.

— Ясно, ясно — кимна лейтенантът. — Ти си човекът, който започна цялата работа. Имаш ли фенер, Сноу?

Водолазът запали факла, която измъкна от раницата си. Тунелът блесна, озарен от пурпурното сияние.

— Господи, Света Богородице! — хлъцна Смитбек до нея. Марго напрегна взор и внезапно си даде сметка, че онова, което бе взела за купчини боклук, на практика бяха обезглавени трупове в неопренови костюми, застинали в последната си агония. Стените край тях бяха надупчени от куршуми, личаха черните, силно обгорели дупки от гранати.

— Екип „Гама“ — рече Сноу. — Избягах тук, след като видяха сметката на партньора ми. Ония ме гониха чак до шахтата, но някъде около коловозите се отказаха.

— Вероятно са разбрали, че закъсняват за бала — промърмори Дагоста, оглеждайки с мрачно лице касапницата наоколо.

— Там горе нямаше ли други тюлени, сър? — попита го Сноу. — Вървах по стъпките им и се надявах, че все някой е оцелял... — Видя изражението на Дагоста и гласът му заглъхна. В тунела се възцари тежка тишина.

— Хей, да изчезваме оттук! — сепна се Сноу. — Още двайсет кила С-4 ще гръмнат всеки момент!

Марго се запрепва в полумрака, изпълнена с желание да попие с цялото си тяло твърдостта на каменистия под. Напрегна волята си до крайност, за да прогони кошмарните картини от Кристалния павилион, запечатали се дълбоко в съзнанието ѝ. Даваше си сметка, че ако не го стори, няма да бъде в състояние да направи дори една крачка.

Тунелът направи широк завой. Фигурите на Сноу и Дагоста изчезнаха в някакво обширно затъмнено пространство.

Дишането на Смитбек зад гърба ѝ изведнъж стана разпокъсано и тя се огледа. По пода на тунела се търкаляха обезобразените трупове на десетина Бръчкави. Качулката на един от тях беше паднала, разкривайки матовата, напластена кожа на отвратителното и в смъртта лице.

— Поразително! — възкликна Смитбек. — Безспорни белези на влечуго, но човешките черти все още преобладават. Тоя тук явно е бил в началния стадий на метаморфозата, която би го превърнала в стопроцентов Мбвун. Странното е, че при едни тази метаморфоза е в по-напреднал стадий, отколкото при други. Това несъмнено доказва подобренията и фината настройка, осъществени от Кавакита. Жалко, че нямаме време за по-задълбочено изследване.

Стъпките им звучно закънтяха в обширното тъмно пространство, в което бяха изчезнали мъжете пред тях. В плитката вода лежаха още няколко неподвижни тела.

— Това е сборният пункт — обяви Сноу и зарови в акуратно подредените край стената торби и раници. В гласа му се долови тревога: — Разполагаме с достатъчно кислородни апарати и маски, но никакви костюми. Трябва веднага да изчезваме, защото гръмнат ли зарядите, таванът ще се срути върху нас!

— На вас дължим спасението си, доктор Грийн — обади се Пендъргаст и ѝ подаде комплект кислородни бутилки. — Окажете се абсолютно права и благодарение на вашия витамин успяхме да се измъкнем от проклетия павилион. Най-тържествено обещавам, че ще получите покана за всяка друга екскурзия от подобен характер!

— Благодаря, тази ми стига — отвърна Марго, нахлузвайки чифт плавници на краката си.

Агентът на ФБР се обърна към Сноу:

— Каква е стратегията на оттеглянето?

— Ние проникнахме през пречиствателната станция на Хъдзън, но за съжаление няма начин да се върнем по същия път — рече водолазът, докато премяташе кислородния апарат през раменете си и закрепваше каишките на фенерчето към челото си. — По план трябваше да излезем през северното разклонение на Западния страничен, а оттам — в канала под Сто двадесет и пета.

— Има ли начин да ни заведете дотам? — попита Пендъргаст, помагайки на репортера да закрепил кислородните бутилки на гърба си.

— Мисля, че има — кимна водолазът, ровейки в купчината лицеви маски. — Успях да хвърля един поглед на картите, които носеше командирът. Трябва да следваме същия маршрут обратно до първия преливник. Там, вместо да се спуснем към пречиствателната станция, ще поемем нагоре, по отводнителната шахта, която се свързва със Страничния. Това означава доста продължително плуване, при това с безкрайно внимание, защото ще се натъкнем на много шлюзове и спомагателни шахти. Хлътнем ли в някоя от тях... — Гласът му пресекна.

— Ясно — кимна Пендъргаст, борейки се със собствения си комплект кислородни бутилки. — Господин Смитбек, доктор Грийн, имате ли някакви познания за леководолазната екипировка?

— В колежа взех един-два урока — промърмори Смитбек, поемайки маската от ръцете му.

— Гмуркала съм се на Бахамите, но само с дихателен апарат — добави на свой ред Марго.

— Принципът е същият — успокои я Пендъргаст. — Ще ви нагласим регулатора и няма страшно. Дишате си нормално и запазвате спокойствие, това е всичко.

— Побързайте! — тревожно подвижна Сноу и затича към далечния край на пещерата, следван от Смитбек и Пендъргаст. Марго пристегна колана си и хукна след тях, преодолявайки парализата на страха, започнала да сковава краката ѝ.

Внезапно агентът рязко спря и се обърна.

— Къде е Винсънт?

Марго механично стори същото. Дагоста стоеше неподвижно в центъра на площадката, а снаряжението беше струпано на безформена купчина в краката му.

— Вие вървете — подвижна той.

В очите на Пендъргаст се появи ням въпрос.

— Не мога да плувам — простичко рече лейтенантът.

До ушите на Марго долетя сподавената ругатня на Сноу. За миг никой не помръдна. После Смитбек направи крачка назад.

— Давай с мен, ще ти помогна — предложи той.

— Вече споменах, че съм израснал в Куинс и не мога да плувам! — сопна се Дагоста. — Ще потъна като камък!

— С този апарат няма да потънеш — успокои го Смитбек, грабна кислородните бутилки и ги закрепил на гърба му. — Ще се държиш за мен и толкоз. Ако се наложи, аз ще плувам и за двамата. Гледаш ме какво правя и всичко ще бъде наред. — Тикна една маска в ръцете му и го побутна към останалите.

Оттатък пещерата ромонеше подземна рекичка, която чезнеше някъде в мрака. Марго гледаше как Сноу и Пендъргаст слагат маските си и потъват в черната вода. Тя стори същото. Захапа мундщука на кислородния регулатор и предпазливо се потопи. След вонята в тунела въздухът от бутилките ѝ се стори манна небесна. Зад гърба ѝ се разнесе шумен плясък. Подкрепян от репортера, Дагоста започна да напредва в гъстата и противно блудкава течност с нещо средно между плуване и безразборно ритане с ръце и крака.

Марго заплува с всички сили след мигащата в мрака лампа на челото на Сноу. Очакваше всеки миг хиляди тонове скална маса да се стовари отгоре им, взривена от зарядите на тюлените. Секунди покъсно настигна двамата мъже в авангарда, които бяха спрели на място.

— Тук ще се потопим — нареди Сноу, измъкнал за миг мундщука от устата си. — Пазете се от всякакви одрасквания и не гълтайте нищо, в името на Всевишния! В дъното на този тунел има една много стара желязна тръба, която ще ни отведе в...

В този миг някъде над главите им се разнесе мощен тътен, който усетиха с всяка фибра на тялото си: нисък и зловец, нарастващ със светкавична скорост.

— Хей, какво е това? — тревожно се послуша Смитбек, току-що присъединил се към тях заедно с Дагоста. — Зарядите?

— Не, защото грохотът е постоянен — прошепна в отговор Пендъргаст. — Трябва да са започнали източването на резервоара. За съжаление по-рано от предвиденото...

Замръзнаха в мръсната вода, сякаш омагьосани от страховития тътен на милионите кубически метри вода, устремили се към плетеницата от стари тунели над главите им.

— Тридесет секунди до взривяването на последните заряди — обяви със спокоен глас Пендъргаст и заби очи в часовника си.

Марго чакаше, опитвайки се да успокои дишането си. Даваше си ясна сметка, че ако зарядите избухнат не по планирания начин, след броени минути всички ще бъдат мъртви.

Тунелът се разтърси от силни вибрации, водата сякаш завря. Обсипа ги дъжд от мазилка и парчета бетон. Сноу нагласи маската си, огледа се за последен път и потъна под водата. Смитбек го последва заедно с Дагоста, без да обръща внимание на съпротивата му. Пендъргаст даде знак на Марго, че е следващата. Тя се потопи и заплува между тесните, покрити с ръжда стени на старата тръба, следвайки мъждивата светлинка от фенера на водолаза далеч пред себе си. Отбеляза, че безразборно ритане на Дагоста постепенно преминава в някакъв що-годе ритъм, дължащ се на свикването му с дихателния апарат.

Тунелът стана хоризонтален, последваха два завоя. Марго се обърна да провери дали Пендъргаст ги следва. Ръката му ѝ направи знак да продължава напред, мярнала се за миг сред слаби оранжеви отблясъци.

Мъжете пред нея се плъзнаха покрай някакво разклонение. Старата желязна тръба се вливаше в друга — по-широка и далеч по-нова и лъскава, която чезнеше в далечината. От мястото на връзката започваше друга, по-тясна тръба, насочена право надолу. Сноу посочи напред, после нагоре. Това означаваше, че преливникът към Западния страничен се намира точно пред тях.

Изведнъж отзад се разнесе чудовищен грохот — зловещ и дълбок тътен, който разклати тръбата със застояла вода. Последваха множество силни трусове, в бърза последователност. Марго видя как очите на Сноу се разширяват от ужас под подскачащия лъч на фенерчето. Последните заряди бяха избухнали, затрупвайки завинаги галериите към Дяволския етаж.

Сноу размаха ръце, правейки им знаци да продължават нагоре, към преливника. После Марго усети силно дръпване, сякаш изведнъж се беше появило течение, теглещо я обратно към сборния пункт.

Усещането изчезна толкова внезапно, колкото се беше появило, водата изведнъж се сгъсти. За част от секундата изпита странното усещане, че е изпаднала в безтегловност в окоото на ураган.

После от старата желязна тръба зад гърба ѝ връхлетя порой от мътна вода под огромно налягане, целият тунел се разтърси. Тялото ѝ силно се блъсна в стената, мундщукът излетя от устата ѝ. Размахала ръце, тя започна да го търси в урагана от мехурчета и всякаква мръсотия. Следващата вълна я запрати към дупката, която зееше под краката ѝ. Някаква непреодолима сила я теглеше надолу, към непроницаемия мрак, въпреки отчаяните ѝ усилия да се задържи. Оглушителният тътен продължаваше да притиска ушите ѝ, равномерен като кръвообращение. Тялото ѝ се блъскаше между стените, жалко листенце във властта на могъщия водовъртеж. В бледата светлина на фенерчето успя да зърне ръката на Пендъргаст — тъничка като на кукла, да се протяга към нея. Изпита чувството, че ги делят стотици километри. В следващия миг връхлетя нова вълна и тесният тунел над главата ѝ се срути с острото скърцане на смачкан метал. Тялото ѝ се стрелна надолу към непрогледния мрак, в ушите ѝ продължаваше да ечи тътенът — равномерен и оглушителен, натежал от смъртна заплаха.

Хуейуърд тичаше към търговския център на Бандшел и Чери Хил, редом с полицай Карлин. Въпреки едрата си фигура той бягаше с лекотата и непринудеността на атлет по рождение, без дори да се изпоти. Изглеждаше абсолютно свеж въпреки стълкновението с къртиците в тунела, сълзотворния газ и дори хаоса, който бяха заварили на повърхността.

Тук, в тъмния парк, доскоро далечният шум изведнъж беше набрал сила: странен, малко напевен вой, който се надигаше и заглъхваше на равномерни интервали, сякаш притежаваше свой собствен живот. Облаците отгоре се осветяваха от неравномерни, алени отблясъци.

— Това ми прилича на многохилядно сборище, участниците в което здраво са се хванали за гушата — мрачно подхвърли Карлин.

— Май си прав — съгласи се Хейуърд, насочила поглед към отряда от Националната гвардия, който припряно заемаше позиция на север пред тях.

Изтрополяха по дъските на моста „Боу“ и поеха по главната алея, насочвайки се към тила на полицейския кордон. В една от пресечките се бяха подредили медийните автомобили с работещи двигатели. Над главите им се плъзна широката утроба на хеликоптер, мощното витло огъна върховете на дърветата. Терасата на замъка Белведере беше блокирана от плътните редици полицаи в защитни облекла. Тя кимна на някакъв лейтенант, който им махна да минават, и тръгна да прекосява терасата, следвана от Карлин. Насочиха се нагоре, към крепостната стена и бойниците. Там, щръкнал сред тълпата висши полицейски служители, представители на градската управа, бойци от Националната гвардия и изнервени мъже с мобилни телефони в ръце, стоеше директорът на полицията Хорлокър. Хейуърд с изненада установи, че изглежда с десет години по-стар от последната им среща, състояла се едва преди четири часа. Той разговаряше с дребна, добре облечена жена, отдавна прехвърлила петдесетте. По-скоро слушаше късите, насечени фрази, които излитаха от тънките й устни. Това беше

лидерката на движението „Да си върнем града“ и майка на убитата Памела Уишър.

— ... такива зверства градът ни никога не е виждал! — довърши поредната си тирада госпожа Уишър. — Докато ние с вас си приказваме, най-малко десет души от най-близките ми приятели са настанени в болница! По всяка вероятност са пострадали и стотици от нашите последователи! Обещавам ви — на вас и на кмета, че този град ще бъде удавен в съдебни искове. Ще бъде истински *порой*, господин директор Хорлокър!

— Госпожо Уишър, според нашите сведения безредиците са започнали някои от вашите по-млади привърженици — направи опит да се оправдае Хорлокър, но госпожата изобщо не му обърна внимание.

— А когато всичко това приключи и околността бъде почистена от разрушенията, нашата организация ще бъде още по-силна! — продължи тя. — И преди събитията от тази нощ кметът се страхуваше от нас, но утре ще се страхува десетократно повече! Смъртта на дъщеря ми беше искрата, подпалила огъня на нашето недоволство, но след днешните дивашки посегателства над гражданските права и свободи, този огън ще се превърна в огромна клада! И изобщо не си въобразявайте, че...

Решила, че моментът е крайно неподходящ за намеса, Хейуърд се обърна и се отдалечи. Карлин мълчаливо я дръпна за ръкава и кимна към широката алея вдясно от себе си. Тя се обърна и замръзна на място.

Пред очите ѝ се разкри истински огнен ад. Високи пламъци лижеха тъмното небе. Сред тях се мятаха десетки мъже, вкопчили се един в друг, атакуващи и отскачащи назад като актьори в някаква кошмарна сцена, пресъздаваща ада. Мястото беше оградено с кофи за боклук, в които горяха огньовете и хвърляха оранжеви отблясъци върху поляната — доскоро красив килим от трева, а в момента грозно изровена картофена нива. Комбинацията от здрач и мръсотия не позволяваше да се види кои от биещите се мъже са бездомници и кои обикновени граждани. От запад и изток поляната беше преградена от полицейски автомобили със запалени фарове. В единия ѝ край голяма тълпа добре облечени демонстранти — очевидно последните представители на движението „Да си върнем града“ — спокойно се

изтегляха, оградени от плътен полицейски кордон. Явно бяха разбрали, че среднощното бдение в парка няма да се състои. Полицаи и членове на Националната гвардия организирано настъпваха срещу размаханите бухалки и юмруци с намерението да усмирят беснеещата тълпа, включително и с цената на арести.

— Пълно сговняване! — избухна Хейуърд и предизвика стреснатия поглед на Карлин, който дискретно се прокашля в шепата си.

Зад тях настъпи раздвижване, предизвикано от величественото оттегляне на госпожа Уишър. Вирнала брадичка в центъра на малка свита верни привърженици и бодигардове, тя се насочи към изхода на парка с подчертано грациозна походка. Зад нея Хорлокър приличаше на професионален боксьор, току-що загубил в дванадесет тежки рунда. Безсилно облегна гръб в жълтеникавата стена на замъка, сякаш да потърси подкрепа.

Изминаха няколко секунди, преди да се съвземе и да се отлепи от камъка.

— Свършиха ли да впръскват в резервоара онова... как му беше името? — дрезгаво изграчи той.

— Тиоксин — обади се един елегантен мъж с транзистор в ръка. — Да, приключиха преди четвърт час.

— А защо никой не ми е докладвал, по дяволите? — кресна полицейският шеф и спря мътен поглед върху слабичката фигура на Хейуърд: — Ей, ти! Как ти беше името? Харис?

— Хейуърд, сър.

— Все тая! — изръмжа Хорлокър и направи крачка напред. — Някакви новини от Дагоста?

— Не, сър.

— А от капитан Уокси?

— Не, сър.

Хорлокър се отпусна на камъните и погледна часовника си.

— Исусе Христе! — простена той. — До полунощ остават само десет минути!

Помълча за миг, после се обърна към стоящия наблизно униформен и ревна:

— Какво още се мотаят, та не са прочистили поляната?

— В момента, в който ги заградим, те се пръскат и се събират на друго място, сър — поясни полицаят. — А от юг към тях се присъединяват и нови. Без сълзотворен газ трудно ще ги усмирим.

— Защо не го използвате, по дяволите? — втренчи се в него Хорлокър.

— Такава беше вашата заповед, сър.

— Моята заповед ли? Не видя ли, че Уишър и нейните контета отдавна хванаха пътя, идиот такъв? Пускайте газ! Веднага!

— Слушам, сър.

Внезапно земята се разтърси от силен тътен и животът мигновено се вля в омаломощените крайници на полицейски шеф и го изстреля като пружина напред и нагоре.

— Чухте ли това? — извика. — Гърмят зарядите! Шибаните заряди!

От групичката на свързочниците долетяха разпокъсани ръкопляскания. Карлин озадачено попита:

— Какви заряди?

— Не знам — сви рамене Хейуърд. — Изобщо не виждам на какво толкова се радват, след като долу се е отприщил адът...

После, сякаш подчинявайки се на невидим сигнал, двамата се обърнаха към поляната. Пред очите им се разкри спектакъл, от който не можеха да откъснат очи, макар да предизвикваше погнуса. Виковете и стоновеите ги връхлетяха със сила, която заплашваше да пробие тъпанчетата им. Сипеха се ругатни, проклетия и тъпи удари.

От мрака зад тях изведнъж долетя странен пъшкащ звук, сякаш основите на Манхатън най-сетне бяха решили да се продънят вдън земя. Отначало Хейуърд не успя да определи посоката, но после забеляза, че обикновено огледално гладката повърхност на резервоара се раздвижи. Набраздиха я леки вълни, а някъде в средата на езерото закипяха мехурчета.

Командният пункт утихна, очите на всички се насочиха към водната площ.

— Саботаж! — напрегнато прошепна Карлин. — Някой е проникнал в резервоара на Централ Парк, по дяволите!

В мрака се разнесе смразяващ хълцащ звук — сякаш се беше оригнал невидим колос. Последва плътен грохот и към подземията под Манхатън се устремиха милиони кубически метри вода. На поляната

битката продължаваше, може би защото оттам резервоарът не се виждаше. Но въпреки крясъците и суматохата Хейуърд усети как земята под нея потръпва от потопа, който стремително запълва безбройните ѝ кухни.

— Защо толкова рано! — проплака Хорлокър.

Водното огледало започна да се снижава буквално пред очите на Хейуърд. Отначало бавно, а след това все по-бързо и по-бързо. В потрепващата светлина на фенери, прожектори и огньовете бавно изплува оголеният полумесец на стената, под която се вихреше мощният водовъртеж, идващ от средата на езерото.

— Спри! — прошепна с пресъхнали устни Хорлокър.

Водата спадаше с мълниеносна бързина.

— Моля те, спри! — повтори Хорлокър, извърнал неподвижен поглед на север.

Резервоарът се изпразваше все по-бързо и пред очите на Хейуърд се появи напуканата стена под Източната поляна и игрището за бейзбол. После грохотът изведнъж заглъхна, намаля силата на водовъртежа. Водата се поуспокои. Над командния пункт продължаваше да властва пълна тишина.

Откъм северната страна на езерото се появи тънка черта мехурчета, последвана от пенлива вълна, която бързо нарасна и изпълни въздуха със силния си грохот.

— Успяха, кучите му синове! — прошепна Хорлокър.

След запечатването на отводнителните канали източването на резервоара се прекрати, за разлика от притока. Водата от по-високо разположените акведукти продължаваше да се стича в него и нивото отново започна да се покачва. Цялата повърхност на езерото закипя, сякаш под въздействието на подземен натиск. Не след дълго езерото около водонапорната кула се напълни почти до ръба.

— Господи, Исусе! — възкликна Карлин. — Май ще падне голямо къпане!

Огромно количество вода плисна над бреговете и с грохот се понесе в тъмния парк, поглъщайки глъчката от сражението на поляната. Застина на място, без да отделя очи от апокалиптичната картина, Хейуърд изведнъж си представи огромна вана, която е оставена да прелее. Водната стихия напредваше с огромна скорост, прекършваше храсталаци и ниски дръвчета. Като огромна река,

помисли си тя. Спокойна и разлята в низините, но неумолима в пътя си напред. Посоката, в която се придвижваше, беше също така неизбежна: ниските части на парка, заети предимно от тревните площи на Широката поляна.

Приливната вълна се скри от очите на зрителите, напрежението нарасна. После се появи отново — между дърветата в северния край на огромната затревена площ, мрачно проблясваща стена, понесла клони, треволяк и всякакви боклуци. Глъчката на воюващата тълпа секна мига, в който водата врълетя. Побойниците мигом загубиха самоувереност и започнаха да се пръскат и прегрупират. Стената напредваше мълниеносно и скоро заля поляната. Крещящата тълпа хукна да търси спасение към околните гъсто залесени хълмове. Хората се блъскаха, подхлъзваха и настъпваха един друг в стремежа си да се доберат до тях и оттам до изходите на парка.

Водата продължаваше неумолимия си ход, заля игрището за бейзбол, помете огъня и преобърна кофите за смет. Втурна се с тържествуващ рев в Летния театър, обкръжи и погълна Езерото на костенурките, след което обсади каменните основи на замъка и ги опръска с черна пяна. После, сякаш след цяла вечност, грохотът на потопа започна да отслабва. Новообразуваното езеро постепенно се успокои и по повърхността му заподскачаха светли петна. Не след дълго всичко застина и езерото се превърна в огромно огледало, в което се отразиха звездите.

Омагьосани от величествената гледка, хората в командния пункт запазиха още миг мълчание, после избухнаха в радостни овации, които сякаш разтърсиха стените и кулите на замъка, а след това литнаха нагоре, към чистото небе.

— Ех, ако старият ми татко можеше да види всичко това! — промълви Хейуърд и се обърна с усмивка към Карлин. — Бас държа, че знам какво щеше да каже: *„Това е стар и изпитан способ за разтървяване на биещи се кучета. Само водата може да ги раздели“*.

Утринното слънце изскочи ниско над водите на Атлантическия океан, целуна пясъчната вилица на Лонг Айлънд, плъзна се над заливчетата и пристани и окъпа пустите улици и тротоари на курортните селища в хладна лятна пот. Яркое сияние докосна близките покрайнини на Ню Йорк и сивата грамада на високите сгради се обагри в розово. Следвайки широката си орбита, лъчите се изкъпаха в Ийст Ривър, а после хвърлиха мигновена искра в прозорците на десетки хиляди сгради, сякаш решили да освежат града със светла и топла струя.

Но тази струя изобщо не достигна до канала, известен с името „Хумболд“, просто защото над него се преплитаха множество железопътни надлези и гъста мрежа от далекопроводи, а жилищните блокове от двете му страни — пусти и сиви като огромни мъртви зъби, бяха твърде многобройни и прекалено високи. Водата в подножието им се стелеше тъмна и неподвижна, смущавана единствено от вибрациите на моста при преминаване на влак.

Докато слънцето следваше неизменния си път на запад, самотен лъч прониза плетеницата от стомана и дърво, изпъстрена с кървавочервените петна на ръждата. Беше неочакван и остър като рана от хладно оръжие и угасна с бързината, с която се беше появил, но миг преди това успя да освети една крайно необичайна гледка: кална и напълно изтощена човешка фигура, просната върху тухлената площадка, която се издигаше на сантиметри от тъмната вода.

После зловонният канал отново потъна в мрак и тишина, която обаче продължи съвсем кратко време, тъй като в далечината се появи ниско боботене, прониза утринните изпарения и отмина, но след това се завърна отново. Към него се присъедини и друг звук: по-близък и по-плътен. Повърхността на канала потрепна и се сбърчи, неохотно пробудена за живот.

Лейтенант Дагоста се беше изправил на носа на катера от бреговата охрана, неподвижен и напрегнат като войник на пост.

— Ето я! — извика той, махна с ръка към кея и се обърна към човека зад руля: — Спри проклетите витла, за Бога! Разбъркват

шибаната воня и вече започва да ми се гади! Бъди готов да повикаш медицинска помощ по въздуха.

Кормчията вдигна глава към моста над тях и олющените фасади наоколо. На лицето му се изписа съмнение, но не каза нищо.

Смитбек се надвеси над борда и погледна мътилката.

— Що за място е това? — попита той, запушил нос с края на ризата си.

— Викат му „Хумболд“ — лаконично отвърна Дагоста и отново заговори на рулевия: — Приблужи се максимално, за да може да я прегледа докторът.

Смитбек му хвърли кос поглед и се изправи. Знаеше, че костюмът му е кафяв, защото Дагоста носеше само кафяви костюми, но цветът на този не можеше да се отгатне, покрит от плътен слой засъхнала кал, кръв и машинно масло. Раната над веждата му представляваше назъбена, яркочервена черта. Видя как бърше лицето си с ръкав и долови тихия му глас:

— Дано да е добре, Господи!

Катерът се изравни с тухлената площадка и забоботи на празен ход. Дагоста и докторът бързо прескочиха борда и се наведоха над неподвижната фигура. Пендъргаст стоеше в сянката на кърмата, бледото му лице бе изопнато от тревога.

Марго трепна ѝ бавно надигна глава. Понечи да седне, но простена и опря длан в челото си.

— Тук съм, Марго! — меко каза полицаят. — Помниш ли ме? Аз съм лейтенант Дагоста.

— Не се движете — обади се лекарят и внимателно опипа врата ѝ.

Марго пренебрегна съвета и с усилие се надигна до седнало положение.

— Защо се забавихте толкова, по дяволите? — пророни, после млъкна, задавена от дрезгава кашлица.

— Нещо счупено? — попита докторът.

— Всичко — направи гримаса тя. — Левият ми крак със сигурност...

Докторът майсторски срязва крачола на калните джинси. След обстоен преглед, който включи и останалите части на тялото ѝ, той се обърна към Дагоста и подхвърли нещо.

Лейтенантът вдигна глава към хората на палубата и извика:

— Тя е добре! Линейката да ни чака в пристанището.

— Е, защо се забавихте? — повтори въпроса си Марго.

— Заблудихме се — отговори Пендъргаст, внезапно изникнал до нея. — Открихме единия ти плавник в утаителя на пречиствателната, накъсан до неузнаваемост. Това ни накара да си помислим, че... — Замълча за миг, после тръсна глава:

— Е, мина известно време, преди да решим, че си струва да проверим и по-малките канали, които се вливат в Западния страничен...

— Нещо счупено? — надвеси се през борда Смитбек.

— По-вероятно разтежения или спукване на малки кости — отвърна лекарят. — Нека спуснат носилката...

— Мисля, че и сама ще... — промърмори Марго и понечи да се изправи.

— Стой на място и слушай какво ти казва докторът — спря я с бащинска загриженост Дагоста.

Катерът направи лека маневра, бордът му се отърка в тухлите. Смитбек и кормчията плъзнаха тясната носилка надолу, после журналистът скочи и помогна да прехвърлят Марго. Със задружни усилия тримата мъже успяха да я вдигнат нагоре, положиха я на палубата и бързо се прехвърлиха през предпазния парапет.

— Хайде, тръгвай! — заповяда на кормчията Дагоста. — Крайно време е да се разкараме от тая помийна яма!

Дизелът изрева, катерът се отдели от тухлената площадка и пое към средата на канала. Марго отпусна глава на надуваемата възглавница, а Смитбек се зае да почиства лицето и ръцете ѝ с влажна кърпа.

— Колко е хубаво — прошепна тя.

— След десет минути сме на твърда земя — обяви Пендъргаст и седна до нея. — А след още десет си в болницата.

Тя отвори уста да протестира, но строгият поглед на агента я спря.

— Нашият приятел Сноу ни запозна с част от заразите, които се въдят в този канал — додаде той. — За твое добро е, повярвай ми.

— Какво стана? — промърмори Марго и затвори очи, унесена от успокояващото боботене на двигателите.

— Зависи какво си спомняш — рече Пендъргаст.

— Помня, че се разделихме по някакъв начин, малко преди експлозията...

— Точно тя те е изхвърлила в един от страничните отводнителни тунели — поясни агентът. — Благодарение на Сноу ние успяхме да стигнем до преливника и оттам — в Хъдзън. А теб течението те е завлякло до някой от изпускателните шлюзове на канала „Хумболд“.

— Минала си по пътя на онези скелети, които извадихме от канала след наводнението — обади се Дагоста.

Марго кимна, затвори очи и сякаш задряма. Но в следващия миг устата ѝ отново се раздвижи:

— Фрок...

— После! — докосна устните ѝ Пендъргаст. — Ще имаме време да говорим надълго и нашироко.

— Как можа да стигне дотам! — промълви Марго и поклати глава. — Какво го е накарало да взема препарата и да построи онази ужасна колиба!?

— Мен ме смуцава друго — въздъхна Пендъргаст. — Защо винаги се оказва, че знаем твърде малко за хората, включително и за най-близките си приятели? Нямаме понятие от тайните им амбиции, от оня вътрешен огън, който ги тласка напред... Например Фрок... Никой от нас не е подозирал за бясната му амбиция да си възвърне способността да се движи. Виж, арогантността му е друга работа. Всички велики учени са в една или друга степен арогантни. Фрок със сигурност е оценил напредъка на Кавакита при усъвършенстването на препарата. Но дозите му за лична употреба са били доста по-пречистени от тези, довели до израждането на Бръчкавите. Очевидно е бил уверен, че ще отстрани недостатъците и недоглеждането на Кавакита. Открил е огромния потенциал на реовируса за лечение на физически недъзи и не се е колебал да го използва докрай. Но в хода на този процес е пропуснал за отбележи един страничен ефект, който в крайна сметка се оказва решаващ: вирусът уврежда психиката далеч повече, отколкото лекува физиката. Така на повърхността изплуват неподозираните амбиции и съкровени мечти, които до този момент са били дълбоко погребани в съзнанието му — гротескно изкривени и чудовищно извратени, те властно ръководят действията му.

Свидетелство за това е онази отвратителна колиба. Той иска да бъде бог. Бог *на себе си*, бог на еволюцията...

Марго затвори очи, напълни гърдите си с въздух и отпусна ръце. Ритмичното полюшване на катера я унесе. Не след дълго се измъкнаха от Клоаката, плъзнаха се покрай изоставените квартали и излязоха на чист въздух. Над Хъдзън свежото утро вече отстъпваше пред поредния летен ден, който се очертаваше горещ и задушен. Обърнат към кърмата, Дагоста мълчаливо гледаше пенливата кафеникава диря на катера.

Марго бавно осъзна, че ръката ѝ лежи върху някаква издуптина на десния джоб. Бръкна в него и измъкна непромокаемия пакет, който Мефисто ѝ беше връчил в тъмния тунел. Обзета от любопитство, тя бързо го отвори. Кратката бележка вътре се беше превърнала във влажни, абсолютно невъзможни за разчитане петна от мастило. Под нея се показва една доста начупена и избеляла черно-бяла снимка, на която се виждаше усмихнато хлапе в работен комбинезон и железничарска фуражка на главата. Беше възседнало дървено конче на колела, зад което, сред гъсталак от кактуси, имаше очукана каравана. Далеч зад нея се долавяха очертанятията на висока планинска верига. Вторачена в щастливото детско лице, Марго бавно разпозна чертите на мъжа, в който се беше превърнало. Прибра снимката в плика и внимателно го пъхна в джоба си.

— Какво стана с резервоара? — попита със спокоен глас тя, обръщайки се към Пендъргаст.

— През последните шест часа не се наблюдават промени в нивото — отвърна агентът. — Очевидно положението е овладяно.

— Значи успяхме.

Пендъргаст не отговори.

— Не сме ли? — попита тя и в очите ѝ се появи тревога.

— Май така изглежда — промърмори агентът и погледна встрани.

— Какъв е проблемът? — настоя тя. — Виждам, че се колебаеш...

Той се извърна към нея и прикова светлите си очи в нейните.

— Имахме късмет, че срутените стари галерии издържаха и прекратиха разлива. През следващите двадесет и четири часа

тиоксинът ще унищожи останалите в резервоара растения, както и попадналите в тунелите. Но все още не можем да бъдем сигурни...

— А кога ще бъдем?

— Нека аз да ти кажа кога — усмихна се Дагоста. — На днешния ден след една година ще седна в „Мърсърс“ на Саут Стрийт и ще си поръчам стек от риба-меч, цяло кило порцията. Ако не превъртя, след като го хапна, значи можем да дишаме по-спокойно!

В същия миг слънцето изскочи иззад заобленото било на Вашингтон Хейтс и водата засия със зеленикави оттенъци. Смитбек престана да бърше лицето на Марго и вдигна глава. Пред очите му се разкри панорамата на модерните небостъргачи в центъра, позлатени в свежото утро, които влизаха в странен, но красив контраст с моста „Джордж Вашингтон“, който излъчваше сребристо сияние.

— Лично аз няма да се докосна до любимите си *frutti del mare*, поне в близко бъдеще — промърмори Пендъргаст. Марго му хвърли изпитателен поглед, търсейки някакъв знак, че се шегува. Но лицето му беше сериозно, дори малко мрачно. След кратко колебание тя кимна, че го разбира.

ЕПИЛОГ

Движението „Да си върнем града“ прекрати публичните си прояви. Госпожа Уишър получи почетната длъжност шеф на отдел „Връзки с обществеността“ в градската управа и започна активно да работи със следващата администрация, без да губи дори частица от гражданското си съзнание. А един малък парк на Петдесет и трета улица бе наречен „Памела Уишър“.

Лора Хейуърд отклони предложеното ѝ повишение и напусна полицията, предпочела научната работа и дипломирането си в Нюйоркския университет.

Бил Смитбек написа книга за събитията от онази нощ и тя — издадена с твърди корици — се задържа в списъка на бестселърите няколко месеца наред, въпреки сериозната редакционна намеса на държавата в лицето на специален агент Пендъргаст. В крайна сметка Марго беше тази, която убеди — или по-скоро *изнуди* журналиста да даде половината от приходите си на приюти и за други благотворителни цели.

Точно една година след наводняването на тунелите „Астор“ Пендъргаст, Дагоста и Марго Грийн се срещнаха на официален обяд в прочутия рибен ресторант, който се намираще на пристанището отвъд Саут Стрийт. Никой не узна темата на разговора им, но когато Дагоста се появи на улицата, върху лицето му грееше широка усмивка, в която — кой знае? — май се долавяше и облекчение.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРИТЕ

Събитията и действащите лица в този роман са художествена измислица, но това не се отнася до подземията на Манхатън и техните обитатели. Установено е, че през последните няколко години в огромния лабиринт от тунели, стари водопроводи, минни галерии, изоставени гари и канали, са живели приблизително пет хиляди бездомници, без да се броят онези от тях, които са намерили приют в неизползвани газ станции, котелни и всякакви други помещения. Само под гарата Гранд Централ лежат стари тунели на седем нива, а в някои райони на града те надвишават тридесет. Тунелите „Астор“ със своите елегантни станции и мраморни перони наистина съществуват, макар и под друго название и в по-скромни размери. Точни и ясни карти на манхатънските подземия не съществуват и те наистина представляват една неизследвана и пълна с опасности територия.

Голяма част от разказаното в романа относно живота на бездомниците или къртиците е истина. Някои предпочитат да ги наричат „безкъщници“, защото за тях подземията са истински дом. В много случаи те се организират в общини, част от членовете на които не излизат на светло с месеци. В резултат очите действително привикват с мрака и дори започват да виждат в него. Те живеят благодарение на „бегачи“, които им носят храна от повърхността, като менюто им често се разнообразява с плъхове — както е описано в един епизод от книгата. Храната си приготвят на лагерни огънове или на парата от централното отопление, а вода и електричество крадат от многобройните подземни съоръжения и инсталации. Доказано е, че една от тези общности прибъгва дори до почасовите услуги на учител, защото в подземията живеят и деца — обикновено скрити там от родителите им, които не желаят да ги дадат за принудително осиновяване. Къртиците наистина си предават съобщения на големи разстояния, използвайки система от почуквания по точно определени тръби. И накрая, отделни индивиди твърдят, че дълбоко под земята наистина съществува луксозна чакалня от деветнадесети век,

обзаведена с кристални огледала, мозайки по стените, шадраван, концертен роял и кристален полилей — такава, каквато сме я описали в романа.

Тук е мястото да се отбележи, че в интерес на повествованието авторите са прибегвали до разместване, промяна и разкрасяване на отделни елементи от обстановката под Манхатън.

Авторите са на мнение, че една толкова богата страна като Америка може да си позволи разходите по медицинското обслужване, психиатричната помощ, подслона и уважението към своите бездомни граждани — неща, които са неотменим дълг на всяко цивилизовано общество.

Авторите са благодарни и задължени на книгата „Хората — къртици“ на Дженифър Тот (Chicago Review Press, 1993) и горещо я препоръчват на всеки, който проявява интерес към *subterra incognita* на Манхатън. Тя представлява едно превъзходно, провокиращо мисълта и на моменти дори плашещо изследване.

Издание:

Дъглас Престън, Линкълн Чайлд. Маршрут 666

ИК „Бард“, София, 2006

Редактор: Мария Василева

Художествено оформление на корица: „Megachrom“

ISBN 954-585-716-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.